AB IDOVIĆ. IBRAHIM (Pašaga)

Rođen je 25. septembra 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i trgovačku školu i do početka Drugog svjetskog rata radio je kao trgovački pomoćnik.

U jedinice NOV-a pristupio je u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle i raspoređen je u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginuo je u maju 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Capardama kod Kalesije.

AHMEDIĆ, ALIJA AGA (Mehmed i Ajša)

Rođenje 1910. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Osnovnu školuje završio u Kreki. Do 1931. godine bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Solani i radio je na slanim bunarima.

Pred početak Drugog svjetskog rata, Alija se kroz aktivnost URSS-ovih sindikata uključio u politički život i borbu za radnička prava. Dolazeći u kontakt sa članovima KPJ u Moluhama i aktivistima NOP-a u Solani, postaje njihov simpatizer, a zatim i saradnik. Kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, radio je na prikupljanju materijalne pomoći za partizanske jedinice i podataka o neprijatelju.

Poslije povlačenja jedinica NOV-a iz Tuzle, početkom novembra 1943. godine, Alija je nastavio da radi kao ilegalac, bez obzira na to što je za te aktivnosti saznala policija.

Poginuo je u toku borbi za konačno oslobođenje Tuzle, pred svojom kućom 17. januara 1944. godine, prilikom izvršavanja obavještajno-ilegalnog zadatka. Ukopan je na mjesnom groblju u Moluhama.

AHMEDIĆ, HAMOIJA (Mujo i Mujesira)

Rođen je 1925. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Još za vrijeme svog školovanja u Tuzlanskoj gimnaziji ostvaruje kontakt sa antifašistički i ljevičarski opredijeljenom omladinom. Poslije kapitulacije zemlje, aprila 1941. godine, Hamdija se priključuje aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a i radi na prikupljanju oružja i druge opreme potrebne za partizanske jedinice. Kao istaknuti ilegalac primljen je u članstvo SKOJ-a.

Nakon prvog oslobađanja Tuzle, 4. oktobra 1943, stupio je u redove II krajiške brigade u kojoj ostaje sve do marta 1944. godine, kada je prekomandovan u VI istočnobosansku brigadu. U toj brigadi je postavljen za komesara čete i tako je obišao mnoga ratišta širom Bosne, Srbije i Crne Gore.

Poginuo je 4. maja 1945. godine u borbama za oslobođenje Križevaca.

AHMETOVIÖ, ĆAZIM (Latif i Zula)

Rođenje 1918. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Nije pohađao osnovnu školu već se bavio zemljoradnjom.

Do stupanja u partizanske redove bio je pripadnik seoske muslimanske milicije u Donjoj Obodnici. Ulaskom partizanskih jedinica u selo u jesen 1943. godine, pripadnici milicije nisu pružali otpor, nego su, kada su im objašnjeni ciljevi NOB-a, stupili u redove NOV-a. Tako je Ćazim postao borac VI istočnobosanske brigade, s kojom je učestvovao u mnogobrojnim borbama, marševima i pokretima.

Poginuo je početkom decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u mjestu Raška kod Čačka, Republika Srbija.

AHMETOVIĆ, MUJO (Ahmet)

Rođen je 1914. godine u selu Gornje Petrovice kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i radio kao fizički radnik u preduzeću "Croatia" u Živinicama.

Teror ustaških legija i pripadnika 13. SS "Handžar" divizije, kao i kontakti s aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, opredijelili su ga da septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupi u redove XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 27. februara 1945. godine u selu Šepak kod Bijeljine, u borbama koje su vođene protiv jedinica 22. njemačke divizije koja se probijala u pravcu Bijeljine. Ukopan je na mjestu pogibije.

AJDASLIĆ, MUJO (Avdo i Fatima)

Rođen je 1910. godine u Tuzli. Bavio se zemljoradnjom.

Na poziv organa narodne vlasti septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Mujo je stupio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u 2. bataljon XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 10. marta 1945. godine u borbama protiv četnika na Snagovu kod Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

ATUKBAŠIĆ, HUSO

Rođenje 1926. godine u Tuzli.

Bio je borac XX romanijske brigade.

Poginuo je 3. novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Vlasenice.

ALBAHARI, RAHELA (Leo i Matilda)

Rođena je 1910. godine u Sarajevu. Završila je Farmaceutski fakultet u Zagrebu 1936. godine. Kako je bila aktivni član KPJ i od strane policije nekoliko puta hapšena, bilo joj je vrlo teško naći posao. To joj je pošlo za rukom tek 1940. godine, kada se zaposlila kao farmaceut u Jusufbegovića apoteci u Tuzli.

Po dolasku u Tuzlu, odmah se povezala sa mjesnom organizacijom KPJ, te je učestvovala u njenim akcijama. Rahela je, kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, dala izuzetno veliki doprinos u prikupljanju sanitetskog materijala i njegovoj dopremi u partizanske jedinice. Obilježena kao komunistkinja i kao Jevrejka, uhapšena je decembra 1941. godine.

Zajedno sa svojom četverogodišnjom kćerkom Herat, odvedena je, aprila 1942. godine, iz istražnog tuzlanskog zatvora "Štok" u logor, najprije u Lobograd, a zatim u Aušvic i Treblinku. U logoru su pogubljene, kao i veći dio Raheline sedmočlane porodice.

ALIO, GAZIM (Alija)

Rođenje 1920. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka. Bio je oženjen i otac troje djece.

Ćazim je, kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, radio na prikupljanju oružja, materijalne pomoći i obavljanju kurirskih poslova. Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je decembra 1943. godine, prilikom napada II krajiške brigade i Romanijskog partizanskog odreda na Brezu. Ukopan je na mjestu pogibije.

ALIĆ, HUSEIN (Avdo)

Rođen je 1898. godine u Tuzli. Osnovnu školu nije završio. Radio je u Rudniku uglja Kreka, gdje je bio uključen u rad sindikata i borbu za radnička prava.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Husein je, iako u poodmaklim godinama, dobrovoljno stupio u 2. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 20. oktobra 1943. godine, u borbama za oslobođenje Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

ALIĆ, IBRAHIM (Avdo i Ožehva)

Rođenje 1926. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Ibrahim je, kao sedamnaestogodišnji mladić, oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u 1. četu 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je maja 1945. godine od protivpješadijske mine kod mjesta Slovenjske Konjice, Republika Slovenija. Ukopan je na mjestu pogibije.

ALIČIĆ, ALIJA (Atif i Mula)

Rođen je 1904. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Radio je u bravarskoj radionici Solane u Kreki. Bio je oženjen i otac jednog djeteta.

Alija je, kao predratni sindikalac, bio u stalnom kontaktu sa aktivistima Solane i učestvovao u akcijama na prikupljanju novčane i druge materijalne pomoći za partizanske jedinice.

Posredstvom aktivista ilegalne moluške organizacije NOP-a, zajedno sa Mehmedom Smajićem i Latifom Ćosićem, jula 1943. godine odlazi u partizane, u redove VI istočnobosanske brigade. Početkom septembra 1943. godine primljen je u članstvo KPJ.

Učestvovao je u borbama za oslobođenje Tuzle 29. septembra 1943. godine. Poginuo je 1. oktobra 1943. godine u uličnim borbama na putu za Pašabunar. Ukopan je na mjesnom groblju u Moluhama.

ALIČIĆ, EMIN MUJO (Omer i Hata)

Roden je 1919. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Poslije završetka osnovne škole, nadničario je, a potom se zaposlio u Rudniku uglja Moluhe.

Nakon okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Emin se uključuje u akcije koje vodi KPJ na pripremama za oružani ustanak, u prvom redu na prikupljanju oružja i drugog materijala za partizansko ratovanje. Na tim zadacima zapažen je kao odvažan i staložen omladinac, pa je 1941. godine primljen u članstvo SKOJ-a.

Hapšenje Esada Kurbašića od strane ustaške gradske policije, 19. maja 1943. godine, ubrzalo je odlazak grupe moluških i dobrnjskih aktivista ilegalne organizacije NOP-a u partizanske jedinice. Među tim aktivistima bio je i Emin. On se 20. maja 1943. godine priključio Majevičkom NOP odredu. Kao odmazdu za odlazak u partizane, policija je uhapsila njihove roditelje.

Poginuo je 11. juna 1943. godine u borbama Majevičkog NOP odreda protiv 3. pješadijske domobranske pukovnije na liniji selo Čađavica - Dragaljevac kod Brčkog.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov stariji brat Pašaga.

ALIČIĆ, PAŠAGA (Omer i Hata)

Rođen je 1911. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Radio je na bušotinama nafte. Bio je oženjen i otac troje djece.

Pašaga je u proljeće 1942. godine primljen, kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, za kandidata, a kasnije i za člana KPJ. U oslobođenoj Tuzli, 4. oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 2. četu 4. bataljona II krajiške brigade. Kao hrabar i sposoban borac ubrzo je postao zamjenik političkog komesara čete.

Krajem januara 1945. godine, teško je ranjen u selu Dragaljevcu kod Bijeljine, na istom području gdje je poginuo njegov mlađi brat Emin. Pašagu su transportovali sa težim ranjenicima u Šabac, Republika Srbija, u bolnicu gdje je od zadobijenih rana ubrzo i preminuo. U Šapcu je i ukopan.

ALIČIĆ, HAMZA (Salko i Hana)

Rođenje 1922. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Osnovnu školu završio je u Kreki. Do odlaska u NOB bavio se zemljoradnjom.

Za vrijeme okupacije Kraljevine Jugoslavije, Hamza je aktivno učestvovao u aktivnostima ilegalne organizacije NOP-a u Moluhama. Zbog zalaganja pri izvršenju zadataka primljen je 1942. godine u članstvo SKOJ-a.

Septembra 1942. dobio je poziv za odlazak u domobrane, ali je početkom 1943. godine prebjegao na slobodnu teritoriju i stupio u jednu partizansku jedinicu u Slavoniji.

Poginuo je jula 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Pakraca, Republika Hrvatska. Ukopan je na mjestu pogibije.

ALIČIĆ, MAHMUT (Osman i Fatima)

Rođen je 1921. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Mahmut je mobilisan u domobrane, ali je iz vojske pobjegao prije konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, i neko vrijeme se krio u Moluhama. Nakon oslobođenja Tuzle, stupio je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

ALIČIĆ, MULAGA

Rođen je u Dobrnji kod Tuzle.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mulaga je pristupio jedininicama NOV-a. Raspoređen je u II krajišku brigadu.

Ne zna se vrijeme i mjesto pogibije.

ALIČIĆ, MUSTAFA DŽEMO (Salko i Hana)

Rođen je 1909. godine u naselju Moluhe u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Kreka, u jami Moluhe. U predratnom peridu je bio aktivista URSS-ovih sindikata. Bio je oženjen i imao troje djece.

Do odlaska u partizane, Mustafa je učestvovao u akcijama na prikupljanju pomoći za NOB. Na narodnom zboru u Moluhama 4. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno se prijavio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 23. novembra 1943. godine u borbama protiv njemačke motorizovane kolone na drumu između Trnova i Sarajeva. Ukopan je na mjestu pogibije.

U NOB-u su učestvovala i njegova dva mlađa brata, Hamza i Rizah.

ALTUMBABIĆ, JAŠAR (Mujo)

Rođenje 1909. godine u naselju Solina u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom i najamnim radom. Bio je oženjen i otac četvero djece.

Jašar je u jedinice NOV-a stupio na poziv organa narodne vlasti, oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je decembra 1944. godine u borbi protiv četnika na području Požarnice kod Tuzle.

ALTUMBABIĆ, MAHMUT MAŠO (Aburahman)

Rođenje 1926. godine u Mandićima kod Tuzle. Završio je četiri razreda u Osnovnoj školi Pazar.

Poslije kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mahmutovu porodicu neprijateljska vojska je iselila iz njihove kuće u Cerovu, ali im je dozvolila da obrađuju okolnu zemlju. Tako je Mahmut, još kao dječak, postao obavještajac i veza između slobodne partizanske teritorije i grada Tuzle. Zbog dobro obavljenih zadataka, 1942. godine, primljen je u članstvo SKOJ-a.

Oktobra 1943. godine, s bratom Huseinom dobrovoljno stupa u novoformirani Tuzlanski NOP odred. Obavljao je zadatke kurira bataljona. Pretpostavljeni su ga izuzetno cijenili zbog njegove hrabrosti i ubrzo je primljen u članstvo KPJ.

Poginuo je marta 1945. godine u četničkoj zasjedi kod Zvornika.

ALTUMBABIĆ, SULEJMAN (Ibrahim)

Rođen je 1914. godine u Džafer Mahali u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat. Jedno vrijeme je radio kao kalfa u brijačnici, ali je zbog male plate napustio posao i sa bratom Zihnijom zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. U predratnom periodu uključio se u sindikat i borio se za radnička prava.

Za vrijeme okupacije zemlje, Sulejman je materijalno pomagao NOB, najviše u hrani i odjeći koju je brat Zihnija prenosio kolima kada je išao obrađivati zemlju van grada.

Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade. Postao je član KPJ i komesar čete. Dva puta je teško ranjen, u nogu i u rame.

Do maja 1945. godine bila je oslobođena cijela Jugoslavija, ali su ustaše držale utvrđeno mjesto Odžak. U borbama za oslobođenje Odžaka poginuo je i Sulejman Altumbabić. Ukopan je, zajedno sa još nekolicinom poginulih Tuzlaka, u Odžaku.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov mlađi brat Zihnija.

ALTUMBABIĆ, ZIHNIJA (Ibrahim)

Rođen je 24. septembra 1919. godine u Džafer Mahali u Tuzli. Poslije završenog četvrtog razreda osnovne škole počeo se baviti zemljoradnjom i raditi kao fizički radnik u Rudniku uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje Zihnija je, zajedno s braćom Mujezinović, Eraković i Mandžić, izvršavao razne zadatke i održavao, s bratom Sulejmanom, vezu sa partizanskim jedinicama na slobodnoj teritoriji. Primljen je u članstvo SKOJ-a 1942. godine.

Sa XIX birčanskom brigadom u oktobru 1943. godine napušta Tuzlu. Zbog ratnih zasluga postaje vodni delegat.

Poginuo je početkom 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Kalesije.

AMIDOVIĆ. ŠAĆIR

Rođen je 1928. godine u Tuzli. Radnik.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao šesnaestogodišnji mladić, Šaćir je dobrovoljno stupio u redove XX romanijske brigade.

Poginuo je 9. decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica blizu Jasika kod Sokoca.

ANDRIĆ, ANTO (Ivo)

Rođen je 1922. godine selu Orašje kod Tuzle. Zemljoradnik.

Anto se opredijelio za NOB pod uticajem svog starijeg brata i sa njim je, na poziv organa narodne vlasti, oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade, a nešto kasnije premješten je u prateći vod.

Poginuo je 14. juna 1944. godine prilikom napada na ustaška uporišta u selima Foča i Johovac u srednjoj Bosni. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ANDRIĆ, MATO (Mirko)

Rođenje 20. juna 1920. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Mato je pristupio u jedinice NOV-a 16. januara 1944. godine. Raspoređen je u Majevički NOP odred na dužnost vodiča odreda.

Njegovo učešće u NOB-u je kratko trajalo, poginuo je istog dana na položaju Josipovac kod Tuzle.

ANTIĆ, ANTO (MARKO)

Rođenje 1917. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Anto je početkom 1945. godine pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u radni bataljon 27. divizije.

Poginuo je 1945. godine na položaju kod Gračanice.

ARNAUTOVIĆ, ALIJA (Mahmut)

Rođen je 1905. godine u Bileći. Radnik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupio je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Živinica.

ARNAUTOVIĆ, SABIRA (Rašid i Čelebija)

Rođena je 1924. godine u naselju Brdo u Tuzli. Nije išla u školu nego je majci pomagala oko vođenja domaćinstva.

Gotovo neprekidno zauzeta kućnim poslovima nije imala vremena ni za druženje, ali je to nije spriječilo da se septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobađanja Tuzle, priključi borcima 1. čete 1. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginula je decembra 1944. godine blizu Đurđevika kod Živinica, prilikom teških borbi za odbranu Tuzle od napada četnika pristiglih iz Srbije.

ARNAUTOVIĆ, ESAD (Džemal i Hajra)

Roden je 1924. godine u Džindić Mahali u Tuzli. Poslije osnovne škole, otišao je na krojački zanat koji je završio pred samu okupaciju zemlje, aprila 1941. godine.

Esad je septembra 1942. godine, kada je postao punoljetan, mobilisan u domobrane. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Tokom prve faze 6. neprijateljske ofanzive, krajem decembra 1943. godine, kada je njegova brigada vršila manevre po Ozrenu, Birču i Konjuhu, od iscrpljenosti i hladnoće stradali su mnogi borci, među njima i Esad Arnautović, koji se smrzao na planini Konjuh.

ATIĆ, DAUT (Salih)

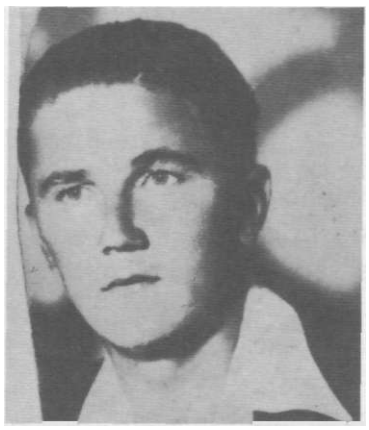
Rođen je 1901. godine u naselju Kojšino u Tuzli. Radio je kao konobar u jednoj tuzlanskoj kafani. Bio je oženjen i otac šestero djece.

Aprilski rat i okupacija Kraljevine Jugoslavije 1941. godine, Dauta su zatekli u Sarajevu, kao rezervistu vojske Kraljevine Jugoslavije. Zarobili su ga Nijemci i deportovan je ujedan od logora van zemlje. Poslije dvije godine (1943.) oslobođen je i vraća se u Tuzlu.

Njegov najstariji sin Ibrahim, krajem septembra 1943. godine, odlazi u partizane. Poslije ponovne okupacije Tuzle u novembru 1943. godine, i Daut je odlučio da se priključi partizanskim jedinicama, jer za njega u Tuzli, kao aktivisti NOP-a i ocu sina partizana, više nije bilo sigurno.

Sa grupom ilegalaca iz Kojšana, koji su takođe krenuli da se priključe partizanskim jedinicama, dolazi u Vukovije kod Kalesije. Za njihov dolazak su znali pripadnici zelenog kadra. Ušli su u kuću i poklali na spavanju pet muškaraca i dvije žene, među njima i Dauta Atića.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov sin Ibrahim.

ATIĆ, IBRAHIM (Daut i Hasnija)

Roden je 1922. godine u naselju Kojšino u Tuzli. Radio je u Solani u Kreki.

Septembra 1943. godine mobilisan je u 369. legionarsku "Vražju" diviziju. Krajem istog mjeseca uspio je dobiti odsustvo i odmah po dolasku u Tuzlu uspostavio je kontakt sa aktivistima ilegalne organizacije NOP-a, koji su mu omogućili odlazak među borce 2. ozrenskog NOP odreda, i to u vrijeme kada se taj odred spremao za učešće u prvom oslobađanju Tuzle. Zbog iskazane hrabrosti u borbama za Tuzlu, Ibrahim je postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je 5. januara 1945. godine u borbi protiv jedinica zelenog kadra kod sela Gornje Jaruške kod Lukavca.

ATIKOVIĆ, BEGO (Hamid i Munira)

Rođen je 1922. godine u Džafer Mahali u Tuzli. Poslije osnovne škole, završio je brijački zanat i radio kod oca u brijačkoj radnji.

Formiranjem Tuzlanskog NOP odreda, 24. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Bego je stupio u njegove redove. Dva dana nakon što je Tuzla ponovo oslobođena, 19. septembra 1944. godine, postao je borac novoformirane XXI istočnobosanske brigade i postavljen na dužnost vodnika u 3. bataljonu.

Krajem januara 1945. godine jedinice 3. korpusa NOVJ vodile su teške borbe sa snagama 22. njemačke divizije, koja se iz Sarajeva preko Sokoca, Vlasenice, Drinjače i Zvornika probijala prema Bijeljini. U tim borbama učestvovala je i XXI istočnobosanska brigada. Na položajima na Jaseniću kod Zvornika, u borbi je Bego teško ranjen. Sa položaja gaje izvukla bolničarka Dagmar Dušek, koja je tom prilikom također ranjena. Na putu do bataljonskog previjališta je podlegao.

AVDIĆ, JUSUF (Smajo)

Rođenje 1913. godine u Planama kod Tuzle.

Jusuf je decembra 1943. godine stupio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u 2. četu 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je u novembru 1944. godine u borbi protiv njemačkih jedinica kod Zvornika.

AVOIĆ, MEHO (Ibra)

Rođenje 1917. godine u Osojama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Meho je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

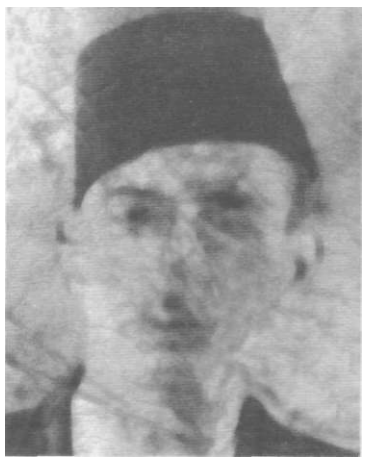
Poginuo je 8. aprila 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Bijeljine.

AVDOVIĆ, AHMET (Avdo)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je razne fizičke poslove da bi prehranio porodicu.

Ahmet je početkom 1943. mobilisan je u domobransku pukovniju, ali je ubrzo pobjegao i priključio se, nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra iste godine, novoformiranom Tuzlanskom NOP odredu. Tek kada je rat završen, saznalo se da je Ahmet poginuo krajem decembra 1943. godine u jednom okršaju sa Nijemcima na području Krivaje.

U NOB-u su učestvovali i njegov otac Avdo i brat Osman.

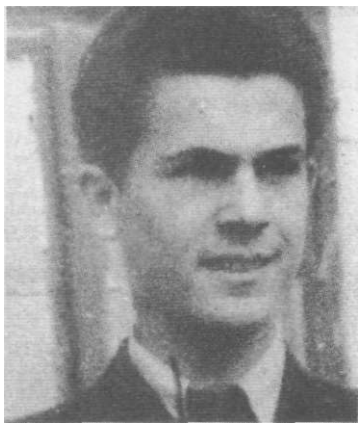
AVDAGIĆ, MURADIF (Avdo i Bisera)

Rođen je 1902. godine u naselju Solina u Tuzli. Bavio se zemljoradnjom, a jedno vrijeme je radio kao fizički radnik u bolnici. Bio je oženjen i otac troje djece.

Teški uslovi života, a prije svega zločini ustaša i četnika, uticali su da Muradif u četrdeset drugoj godini života, oktobra 1943. godine, uzme pušku i postane borac novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Međutim, njegovo ratovanje i učešće u jedinicama NOV-a je kratko trajalo. Poginuo je decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Omazići kod Banovića.

AZAPAGIĆ, FIKRET (Sulejman i Hatidža)

Rođen je 22. avgusta 1922. godine u Džindić Mahali u Tuzli. Godine 1942. završava Državnu mušku zanatsku školu. Zaposlio se iste godine u Fabrici sode u Lukavcu. U slobodno vrijeme bavio se fudbalom i bio je poznati filatelista.

Fikret je pripadao antifašističkom omladinskom pokretu i bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a od početka priprema za oružani ustanak. U članstvo SKOJ-a primljen je još za vrijeme školovanja. Do odlaska u partizane, radio je kao aktivista između mjesnih odbora KPJ i NOP-a Tuzle i Lukavca. Uspio je da s grupom skojevaca izbjegne hapšenje avgusta 1943. godine, i tada preko Smoluće kod Lukavca odlazi u partizane.

Bio je borac VI istočnobosanske brigade, gdje je obavljao dužnost političkog komesara 1. čete 1. bataljona.

Poginuo je 8. decembra 1943. godine na brdu Betnju, nadomak Šekovića, prilikom napada na njemačku kolonu koja se iz Tuzle preko Šekovića probijala ka Vlasenici.

AZAPAGIĆ, MEHMED MEHO (Murat)

Roden je 1905. godine u Tuzli. Osnovnu školu, a zatim i zidarski zanat završio je u Tuzli. Radio je u Solani u Kreki.

Mehmed se u Solani, pod uticajem Muharema Merdžića, uključio se aktivnosti radničkog pokreta, nezavisnih sindikata SKOJ-a još od 1925. godine. U članstvo KPJ primljen je pred Drugi svjetski rat.

Dan poslije napada fašističke Njemačke na Kraljevinu Jugoslaviju, 7. aprila 1941. godine, bio je učesnik savjetovanja istaknutih tuzlanskih komunista u kući Jusufa Jakupovića na Piskavici, na kojem je Cvijetin Mijatović izložio direktive Pokrajinskog komiteta KPJ Bosne i Hercegovine o zadacima komunista u borbi za odbranu zemlje.

U svim pripremama i aktivnostima za dizanje oružanog ustanka na tuzlanskom području jedan od najistaknutijih aktivista bio je upravo Mehmed Meho Azapagić.

Kada je poslije napada Njemačke na SSSR otpočela hajka na tuzlanske komuniste, sklonio se na Ilinčicu, a poslije na Ravnu Trešnju. Zatim je sa borcima Husinske partizanske čete, između 15. i 16. avgusta 1941. godine, krenuo na slobodnu partizansku teritoriju na planini Ozren.

U Srednjem kod Sarajeva formiran je 1. istočnobosanski udarni bataljon u čiji sastav su ušli i borci njegove Husinske partizanske čete iz Ozrenskog NOP odreda.

Poginuo je 8. maja 1942. godine u rejonu Bijelih voda kod Zenice, prilikom četničkog puča koji je izveo Golub Mitrović unutar tog bataljona. Četničkom izdajom, pored Mehmeda, izgubilo je živote još petnaest boraca. Ukopan je na mjestu pogibije.

Suprugu Rozaliju su, zbog njegovog odlaska u partizane, uhapsile ustaše i sprovele u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje su je ubili 1944. godine.

AZAPAGIĆ, ROZALIJA REZIKA

Rođena je u Tuzli. Bila je supruga Mehmeda Azapagića.

Od prvih dana okupacije zemlje, aprila 1941. godine, Rozalija je, zajedno sa suprugom, bila saradnik NOP-a. U njihovoj kući je bilo ilegalno sklonište za članove i aktiviste KPJ, SKOJ-a i NOP-a. Također, u kući se krio i prikupljeni materijal, prvenstveno oružje i lijekovi, za potrebe partizanskih jedinica. Rozalija je na slobodnu teritoriju prenosila taj materijal tako što gaje krila ispod zara.

Uhasile su je ustaše i sprovele u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, gdje su je i ubili 1944. godine.

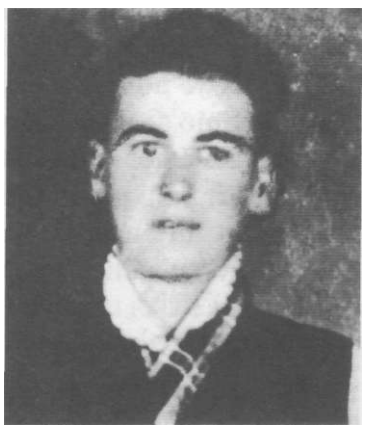

AZAPAGIĆ, MUSTAFA (Džafer i Najla)

Rođenje 24. avgusta 1919. godine na Golom Brijegu u Tuzli. Poslije završene osnovne škole i gimnazije, upisao se 1939. godine na Pravni fakultet u Beogradu.

Za vrijeme školovanja u gimnaziji, Mustafa je, kao ljevičarski opredijeljeni omladinac, primljen u članstvo SKOJ-a, a početkom okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, postao je kandidat za člana KPJ. Učestvovao je, kao aktivista, u ilegalnim akcijama NOP-a u Tuzli. Polovinom 1943. godine, mobilisan je u domobrane. Oslobađanjem Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove VI istočnobosanske brigade.

Kao veoma obrazovan mladić, koji je govorio engleski, njemački, francuski i arapski jezik, bio je uključen u diplomatsku službu NOV-a. Na povratku iz Rumunije u Jugoslaviju, 23. oktobra 1944. godine, iz Pančeva se s pratnjom pošao čamcem preko Dunava prebaciti u Beograd i tom prilikom su naišli na minu. Mustafa, iako ranjen, uspio je da prepliva Dunav. Podlegao je u bolnici. Ukopan je u Zemunu, Republika Srbija.

BABIĆ, ANTO (Juro)

Rođenje 1925. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovno školu završio je na Ljubačama. Radio je kao fizički radnik - nadničar.

Družeći se sa antifašističkom omladinom Husina, Anto se opredijelio za NOB. To svoje opredjeljenje iskazao je stupanjem u novoformiranu XVIII hrvatsku brigadu 24. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle.

Poginuo je nesretnim slučajem polovinom novembra 1943. godine u selu Serići kod Zivinica. Sahranjen je na mjestu pogibije, a poslije oslobođenja njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu.

BABIĆ, IVO (Grga i Mara)

Rođen je 1924. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a pred Drugi svjetski rat zaposlio se u Solani u Kreki.

U proljeće 1944. godine, Ivo je mobilisan u domobrane gdje je ostao do septembra iste godine, kada sa jednom grupom domobrana prelazi u partizane i stupa u XIX brigadu 53. srednjobosanske divizije.

Poginuo je 8. marta 1945. godine za vrijeme borbe protiv četnika u selu Makljenovci. Tu je bio i sahranjen. Poslije oslobođenja njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu.

BABUNOVIĆ, ČEDOMIR (Ratko i Jovana)

Rođen je 24. decembra 1919. godine u Vozući kod Zavidovića. Završio je Građansku školu u Sarajevu. Doselio se s majkom u Tuzlu pred početak Drugog svjetskog rata.

Čedomir je septembra 1944. godine pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVIII hrvatske brigade. Nakon što se iskazao u borbama za odbranu Tuzle od četničkih napada krajem 1944. godine, postavljen je na dužnost komandira čete u 3. bataljonu.

Poginuo je 4. aprila 1945. godine na Crvenim stijenama, na planini Romaniji, u vrijeme borbi za oslobođenje Sarajeva.

BABUNOVIĆ, dr. VUKAŠIN (Jovo i Anđa)

Rođen je 6. febrauara 1888. godine u Puračiću kod Lukavca. Poslije završene osnovne škole u rodnom mjestu, završio je Gimnaziju u Tuzli. Poslije završenog studija medicine kao ljekar je radio u Prijedoru da bi se prije Drugog svjetskog rata doselio s porodicom u Tuzlu i zaposlio kao rudarski ljekar u Simin-Hanu i Kreki.

Doktor Babunovič je početkom rata postao simpatizer NOB-a i saradnik NOP-a, gdje aktivno pomaže i pruža utočište progonjenim komunistima i skojevcima.

Nakon otkrivanja ilegalnog kanala preko kojeg su skrivani aktivisti NOP-a, početkom maja 1943. godine, uslijedila su masovna hapšenja u kojima su bili uhapšeni dr. Vukašin Babunovič, njegova supruga Dara i ostali aktivisti NOP-a. Radnici i ilegalni aktivisti NOP-a u Tuzli su pokušali kroz peticiju podrške dr. Babunoviću da ga oslobode, ali nisu u tome uspjeli. Uhapšeni su odvedeni u ustaški zloglasni koncentracioni logor Jasenovac u Hrvatskoj, gdje je dr. Vukašin likvidiran, krajem 1944. godine.

BAJER, JOSIP (Srećko i Ana)

Rođenje 9. februara 1913. godine u selu Bakoviću kod Fojnice. Doselio se s roditeljima u Tuzlu, gdje mu se otac Srećko zaposlio kao rudar u Rudniku uglja Kreka. Završio je osnovnu školu i bravarski zanat. Radio je u rudničkoj radionici u Kreki.

Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, Josip je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u II krajišku brigadu.

Poginuo je u proljeće 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Goražda.

BAJIĆ, IBRAHIM (Fadil i Adila)

Rođen je 1925. godine u Kladnju. Doselio se u Tuzlu kada je njegov otac Fadil dobio posao kao zastupnik firme "Singer". Osnovnu školu i dva razreda gimnazije završava u Tuzli, a zatim odlazi u Sarajevo da završi Željezničku školu.

Ibrahim je, zajedno sa ostalim đacima iz njegove škole, mobilisan u domobrane, u radni bataljon, 1943. godine. U XVI muslimansku brigadu prebjegao je pred samo oslobođenje Tuzle, u septembru 1944. godine.

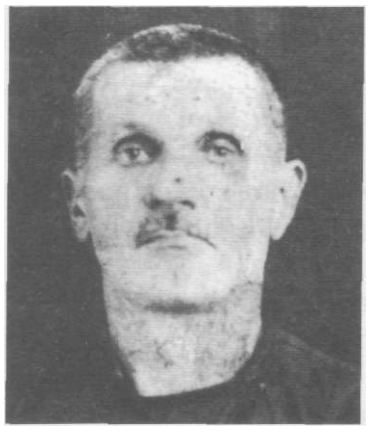
Poginuo je u januaru 1945. godine u borbi protiv četnika kod Šekovića.

BAJIĆ. SULJO (Mujo)

Rođen je 1920. godine u Tuzli.

Suljo je pristupio jedinicama NOV-a 26. novembra 1944. godine. Raspoređen je u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Nestao je 20. decembra 1944. godine negdje na području Zvornika.

BAJRAMOVIĆ, ALIJA (Salko i Hatidža)

Rođen je 1904. godine u Gornjim Pascima kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodici. Osnovnu školu završio je u Morančanima kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje, Alija je materijalno pomagao NOB. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, izabran je za povjerenika u svom mjestu. Brinuo se za smještaj i hranu vojnih jedinica, mobilizaciju, zdravstveno i socijalno obezbjeđenje, osnivanje radnih grupa za radne akcije, prikupljanje materijalnih sredstava na dobrovoljnoj osnovi i rekviziciju, te obavljao političko-propagandni rad. Uhapsili su ga, zajedno sa još dva povjerenika, pripadnici 13. SS divizije u julu 1944. godine.

Ubijen je u julu 1944. godine na mostu na rijeci Spreči, na putu Tuzla - Živinice, zajedno sa dvojicom povjerenika, nakon što su ih pripadnici 13. SS divizije prethodno natjerali da sami sebi iskopaju grobnice. Ukopani su na groblju u Gornjim Pascima.

BAJRAMOVIĆ, HASAN (Osman)

Rođenje 1920. godine u selu Pasci kod Tuzle. Kao mnogi mladiči iz njegova sela, nakon osnovne škole zaposlio se u Rudniku uglja Kreka, u jami Benjamin. Pod uticajem svog prijatelja Osmana Đulovića, nekadašnjeg prvaka radničkog pokreta i učesnika Husinske bune, izrastao je u antifašistički opredijeljenog radnika.

Hasan se, zajedno sa svojim najboljim drugom Ferdom Truntićem, omladincem iz Bukinja, uputio početkom janura 1942. godine, bez prethodne kurirske veze, u partizane. Na putu za Puračić kod Lukavca, zarobili su ih legionari i predali ustašama u Lukavcu, a ovi župskom redarstvu u Tuzli.

Hasan i Ferdo su u tuzlanskom zatvoru "Štok" proveli oko mjesec dana, a polovinom februara 1942. godine otpremljeni su u ustaški zloglasni koncentracioni logor Jasenovac gdje su nakon tri dana ubijeni.

BAJRAMOVIĆ, JUSUF (Junuz i Nura)

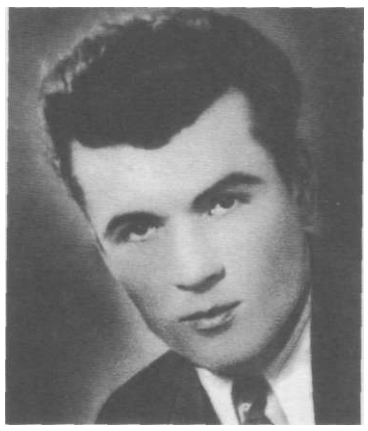
Rođen je 1915. godine u Orahovicarna kod Bileće. Bio je sedmogodišnji dječak kada se sa roditeljima doselio u Tuzlu, na Bukovčić, kod jevrejskog groblja, gdje su kupili kuću. Otac Junuz je radio na sonim bunarima, a ostali ukućani na obradi zemlje. Završio je osnovnu i Građansku školu, smjer za trgovca, a naknadno je polagao u Zagrebu za geometra Kako nije imao posla u Tuzli, radio je širom Bosne i Hercegovine. Bio je član RSD "Sloboda", a 1939. godine primljen je u članstvo SKOJ-a

Jusuf je vojni rok odslužio prije Drugog svjetskog rata i kao rezervista bio mobilisan uoči napada nacističke Njemačke na Kraljevinu Jugoslaviju, aprila 1941. godine. Kapitulacija gaje zatekla u Brčkom, ali je uspio da se probije do Tuzle. Kada je u gradu počelo organizovano djelovanje KPJ i SKOJ-a na okupljanju antifašističkih snaga u ilegalnu organizaciju NOP-a, Jusuf se od samog početka nalazio u njihovim redovima, a njegova kuća, na ivici grada, bila je pogodna za održavanje sastanaka i sklanjanje materijala prikupljenog za partizane. Radio je na sakupljanju neophodnih materijalno-tehničkih sredstava za partizanske jedinice i njihovu otpremu na slobodnu teritoriju. Zbog tih aktivnosti, u septembru 1941. godine biva uhapšen i osuđen na smrt, ali zahvaljujući zauzimanju nekih očevih prijatelja kod ustaških vlasti u Zagrebu biva oslobođen u aprilu 1942. godine.

Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, Jusuf je, zajedno s bratom Kasimom, dobrovoljno stupio u jedinice NOV-a, on u Tuzlanski, a brat u Majevički NOP odred. Poslije sloma 6. neprijateljske ofanzive, postavljen je za intendanta partizanske bolnice u Srebreniku.

Teško je ranjen aprila 1944. godine u borbama protiv 13. SS "Handžar" divizije i ubrzo nakon toga umro je u selu Ljenobudu.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov stariji brat Kasim.

BAJRAMOVIĆ, KASIM (Junuz i Nura)

Rođenje 1912. godine u Orahovicarna kod Bileće. Prekinuo je osnovno školovanje, kada se s roditeljima doselio u Tuzlu. Kada je fizički malo ojačao, Kasim se zaposlio kao bušač na naftnim bušotinama. Pokazavši se kao sposoban radnik, unaprijeđen je za poslovođu jedne radne grupe. Kao i mnogi njegovi drugovi i Kasim je, zajedno s mlađim bratom Jusufom, bio vrlo aktivan u RSD "Sloboda".

Okupacija zemlje, aprila 1941. godine, zatekla ga je u Sarajevu, kao rezervnog oficira vojske Kraljevine Jugoslavije. Zarobljen je i sproveden u Njemačku, odakle, marta 1942. godine, uspijeva da se vrati u Tuzlu. Odmah po dolasku uspostavio je vezu sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Istakavši se na raznim zadacima, primljen je u članstvo KPJ 3. septembra 1943. godine.

U oslobođenoj Tuzli, oktobra 1943, pristupio je dobrovoljno jedinicama NOV-a i po zadatku KPJ odlazi na Majevicu, gdje je postavljen na dužnost komandira voda, potom zamjenika komandira čete u 3. majevičkom NOP odredu, a od januara 1944. godine vršio je dužnost komandira čete u Tuzlanskom NOP odredu.

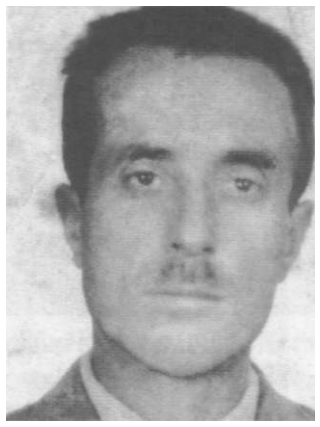
Poginuo je 18. aprila 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Gornjim Piperima kod Lopara. Ukopan je na partizanskom spomen-groblju u Tuzli.

BAJRAMOVIĆ, MAHMUT (Jakub i Zumra)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Živio je s roditeljima i devetero brade i sestara kao podstanar u Gornjem Brdu u Tuzli. Poslije očeve smrti, radio je najteže poslove da bi prehranio porodicu.

Mobilisali su ga u domobrane kao osamnaestogodišnjaka u jesen 1943. godine ali je 9. novembra 1944. godine prešao u partizane. Prvo je bio raspoređen u XIX birčansku brigadu 53. divizije, a nakon toga u XVIII srednjobosansku brigadu.

Poginuo je 10. maja 1945. godine u borbi protiv četnika u selu Očanaša, više Blatnice kod Teslića.

BAJRAMOVIĆ, ZAIM (Arslan)

Rođenje 1889. godine u Bileći. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. U potrazi za poslom, doselio se i zaposlio u Tuzli.

Poslije kapitulacije Kraljevine Jugoslavije i uspostavljanja tzv. NDH, Zaim je nekoliko puta bio hapšen zbog ispoljenog nezadovoljstva prema ustaškim vlastima.

U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle 17. septembra, stupio je u redove Tuzlanskog NOP odreda. Ubrzo je postao komandir voda, a jedno vrijeme je obavljao i dužnost intendanta u bataljonu.

Početkom 1945. godine razbolio se od tifusa i umro u korpusnoj bolnici u Tuzli. Ukopan je u Tuzli.

BAJRIĆ, ŠAHZA (Alija i Hajra)

Rođena je 1922. godine u selu Vršani kod Slavinovića u Tuzli. Poslije očeve smrti odrasla je na Golom Brijegu kod očuha. Iako je bila iz siromašne porodice, završila je osnovnu školu. Prvih godina po okupaciji zemlje, Šahza je povremeno zarađivala čuvajući komšijsku djecu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno se priključila borcima novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginula je u oktobru 1944. godine u borbi protiv četnika na Majevici.

BAKALOVIĆ, MAHMUT (Mehmed)

Rođen je 1923. godine na Mejdanu u Tuzli. Poslije osnovne škole, upisao se u Građansku školu koju je s uspjehom završio. Nakon toga otišao je studirati jezike na Sveučilištu u Zagrebu.

Tokom studija mobilisan je u neprijateljske formacije i o njegovim daljim aktivnostima gubi se svaki trag. Zna se samo da je januara 1945. godine stupio u jedinice NOV-a i to u redove X hercegovačke brigade, koja je na kraju rata, 12. maja 1945. godine, vodila borbe oko Karlovca, Republika Hrvatska. Tom prilikom Mahmut Bakalović je poginuo.

BAKIĆ, OSMAN (Ibrahim)

Roden je 1922. godine u Grabovici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Osman je početkom 1943. godine mobilisan u domobrane, odakle je pobjegao i nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra iste godine, priključio se jedinicama NOV-a. Raspoređen je u prateću četu pri Štabu 27. divizije.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na planini Zvijezdi.

BAKIĆ, SALIH (Meho)

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Radnik.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Salih je, na poziv organa narodne vlasti, stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, planina Romanija.

BAKOTIĆ, PAVLE (Franjo i Ana)

Rođenje 1897. godine u selu Očevije kod Vareša. Težak živo i neimaština potakli su odlazak njegove porodice iz sela. Kad; su se doselili u Kreku, Pavle je bio dječak od dvanaest godi na. Nije išao u osnovnu školu, nego je vrlo mlad počeo radit u Rudniku uglja Kreka. Bio je oženjen i otac petero djece.

Među rudarima je stekao mnogo prijatelja i naučio d< se treba boriti za radnička prava. Kao učesnik generalnog štrajaka rudara Bosne i Hercegovine i Husinske bune u de cembru 1920. godine, bio je nekoliko puta otpuštan s posla.

Poslije okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, postao je pristalica NOB-a. U partizane je otišao poslije prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, i postao borac novoformirane XVIII hrvatske brigade.

U proljeće 1944. godine zarobljen je kod Bosanske Bijele, u blizini Brčkog, i predat Nijemcima. Kao teški bolesnik deportovan je u logor u Zemunu, Republika Srbija, gdje je dugo ležao u bolnici. Kada je oslobođen Beograd slobodu je stekao i Pavle. Narušenog zdravlja vratio se u Tuzlu gdje je početkom 1945. godine i umro.

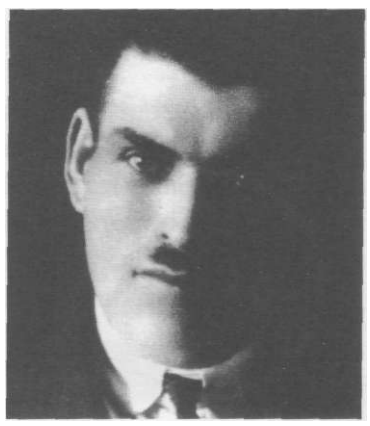
BALVANOVIĆ, SABIT (Mehmed)

Rođenje 1927. godine u Zvorniku. Porodica Balvanović se preselila u Tuzlu 1935. godine. Poslije završene osnovne i Građanske škole, Sabit se, u uslovima okupacije zemlje, upisao u Učiteljsku školu. Pripadao je, kao antifašista, grupi simpatizera NOB-a.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, stupio je u redove XVI muslimanske brigade. Iako mlad i bez boračkog iskustva tražio je da bude puškomitraljezac što mu je udovoljeno, jer je za svoj uzrast bio veoma fizički razvijen i snažan. Poslije iskazane hrabrosti tokom borbi postavljenje za omladinskog rukovodioca u jednoj četi 2. bataljona.

Poginuo je u prvoj polovini janura 1945. godine u borbama za oslobođenje Vlasenice.

BANKER, SIMON (Luiđi)

Rođen je 15. avgusta 1893. godine u malom mjestu u Dolomitima, Široru, koje je tada pripadalo Austro-Ugarskoj, a danas Republici Italiji. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Bankerovi, porodica radnika i zidara, u potrazi za poslom preselila se 1911. godine u Bosnu, u Tuzlu. Živio je u porodičnoj kući u naselju Solina u Tuzli. Otac Luiđi, vrstan zidar, svoje umijeće prenio je na sinove Šimona i Leonarda. Kao izvrsni majstori radili su širom Bosne i Hercegovine. Vrlo brzo su se aktivno uključili u radnički pokret i sve akcije koje je sindikat vodio.

Za vrijeme Prvog svjetskog rata (1914-1918.) Šimon se našao na ruskom frontu gdje je prvo bio zarobljen, a zatim je prešao u redove Crvene armije. Učestvovao je u Oktobarskoj revoluciji 1917. godine, kada biva ranjen. Poslije sedam godina ratovanja vratio se u Tuzlu sa bogatim revolucionarnim iskustvom koje je, ne bojeći se progona režima, prenosio na tuzlanske radnike i svoju porodicu.

Član KPJ postao je početkom 1929. godine. Uhapšen je, zajedno sa bratom Leonardom, 1932. godine, ali je ubrzo, zbog nedostatka konkretnih dokaza, pušten.

Poslije okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, u vrijeme priprema za oružani ustanak, radio je na prikupljanju oružja i municije koje je skrivao u svojoj kući u Solini. Također, u svojoj kući je skrivao odbjegle komuniste, ranjene borce i aktiviste koji su trebali preći u redove NOV-a.

Poslije povlačenja jedinica NOV-a iz oslobođene Tuzle, u novembru 1943. godine, i Šimon je napustio grad i pošao sa novoformiranim Tuzlanskim NOP odredom.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine u Bučiku, u iznenadnom napadu njemačkih jedinica na dijelove njegovog odreda.

BANOVIĆ, ANTO (Mijo)

Rođen je 1899. godine u Doknju kod Tuzle. Zemljoradnik. Bio je oženjen i otac troje djece.

Za vrijeme okupacije zemlje, Anto je održavao ilegalni kanal i kurirsku vezu između aktivista ilegalne organizacije NOP-a u Tuzli i boraca Majevičkog NOP odreda na Majevici. Na Majevicu je prenosio lijekove, sanitetski materijal, papir za pisanje, sol, hranu, obuću i dr. Također, nosio je poštu i druge konspirativne poruke u oba pravca.

Pomagao je i tako što je u svoju kuću primao aktiviste NOP-a i skrivao odbjegle srpske porodice koje su bježale ispred ustaša.

Antu i njegovog brata Ivu uhvatili su četnici, u aprilu 1944. godine, u šumi nedaleko od njihovih kuća. Odveli su ih u selo Kozjak i tamo na svirep način ubili.

BAREŠA, ANTO (Jozo)

Rođen je 1893. godine u Vodicama kod Šibenika, Republika Hrvatska. Osnovnu školu i zidarski zanat završio je u Šibeniku. Doselio se u Tuzlu i zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Anto je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Raspoređen je u minersku grupu.

Njegovo ratovanje i učešće u jedinicama NOV-a je kratko trajalo. Poginuo je 11. novembra 1943. godine u Vukovijama kod Kalesije, prilikom napada zelenog kadra na njegov odred. Sahranjen je na mjestu pogibije.

Kao učesnik u NOB-u poginula je i njegova kćerka Ružica.

BAREŠA, (Anto) RUŽICA

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Osnovnu školu završila je u Kreki, a potom se upisala u Srednju medicinsku školu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ružica je dobrovoljno pristupila jedinicama NOV-a. Raspoređena je u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginula je 17. aprila 1945. godine, nakon što je učestvovala u borbama za oslobođenje Sarajeva. Sahranjena je na partizanskom groblju u Sarajevu.

BARIŠIĆ, STJEPAN (Franjo)

Rođen je 1919. godine u Banjaluci. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat.

U predratom periodu pripadao je radničkom pokretu, a slobodno vrijeme provodio je u RSD "Sloboda".

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Stjepan je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Raspoređen je na dužnost štapskog kurira.

Poginuo je 18. novembra 1943. godine blizu Dobrnje kod Tuzle, prilikom vršenja kurirske dužnosti.

BARJAKTAREVIĆ, MULA (Alija i Derva)

Rođena je 1924. godine u Tuzli. Rano je ostala bez majke, a zbog siromaštva nije završila osnovnu školu.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mula je, kao osamnaestogodišr\ja djevojka, stupila u redove VI istočnobosanske brigade, s kojom je učestvovala u brojnim borbama, marševima i pokretima.

Poginula je 21. januara 1944. godine u Dubravama, u borbi protiv njemačkih jedinica. Ukopana je na mjestu pogibije.

BAŠIĆ, HASAN (Salih)

Rođen je 1926. godine u Gornjoj Tuzli. Odrastao je u Planama kod Tuzle, gdje je stekao nove drugove i prihvatio ideje NOB-a.

Kada su započele borbe za oslobođenje Tuzle krajem septembra 1943. godine, Hasan se, kao sedamnaestogodišnji mladić, pridružio borcima VI istočnobosanske brigade i učestvovao u oslobođenju grada. Njegovu hrabrost i odvažnost u toku borbe zapazili su skojevci te brigade i primili ga u svoje redove.

Poginuo je u novembru 1943. godine u borbi sa četnicima na Romaniji, u Šahbegovićima, u blizini Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

BAŠIĆ, FADIL (Meho)

Rođen je 1923. godine u Mihatovićima kod Tuzle. Radio je kao rudar.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Fadil je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u 2. četu 3. bataljona novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je krajem januara 1944. godine u borbi protiv četnika i zelenog kadra u selu Omazići, na planini Konjuh.

BAŠIĆ, IBRAHIM (Mujo i Fata)

Rođen je 1910. godine u Rasovcu kod Tuzle. Odrastao je obavljajući zemljoradničke poslove, bez mogućnosti da se školuje. Samo jedno kraće vrijeme, za vrijeme okupacije zemlje, bio je zaposlen kao kopač u jednoj od jama Rudnika uglja Kreka, odnosno radio je od početka 1942. do oktobra 1943. godine, kada su partizani oslobodili Tuzlu.

U oslobođenom gradu priključio se borcima II krajiške brigade i odmah je bio raspoređen u 3. vod 3. čete 4. bataljona.

Poginuo je početkom 6. neprijateljske ofanzive, u noći sa 12. na 13. decembar 1943. godine u nekom selu blizu Sokoca, kada su njegovu četu iznenada napali četnici.

BAŠIĆ, RAŠID (Rahman)

Rođenje 11. maja 1921. godine u Mihatovićima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Poslije okupacije zemlje, aprila 1941. godine, Rašid je mobilisan u domobrane, a zatim je premješten u "Vražju" diviziju. Pobjegao je juna 1944. godine i pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je II dalmatinsku brigadu.

Poginuo je 20. avgusta 1944. godine u borbi protiv neprijateljskih jedinica kod Sinja, Republika Hrvatska.

BAŠIĆ, ZAIM (Meho i Hana)

Rođen je 1925. godine u Mihatovićima kod Tuzle. Osnovnu školu je završio u Bukinju. Dalje školovanje nije nastavio, nego se bavio zemljoradnjom i drugim seoskim poslovima. Kada je fizički ojačao, da bi poboljšao uslove života sebi i svojim roditeljima, zaposlio se u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Zaim se uključio u akcije koje je vodila omladina na prikupljanju odjeće, obuće i hrane za potrebe partizanskih jedinica. Konačnim oslobađanjem Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je aprila 1945. godine kod Sokoca, prilikom proboja njemačkih jedinica u pravcu Sarajeva. Ukopan je na mjestu pogibije.

BATALO, BORKA (Milan)

Rođena je 27. januara 1919. godine u Vučijoj Luci kod Sarajeva. Doselila se s roditeljima u Tuzlu 1925. godine. Završila je osnovnu i Građansku školu u Tuzli. Do početka Drugog svjetskog rata radila je kao činovnica u Šumarskoj direkciji.

S njom je radio i Ratko Vokić, poznati tuzlanski komunista i sekretar Oblasnog komiteta SKOJ-a. Vjerovatno je druženje s Ratkom uticalo da se Borka opredijeli za NOB. Nakon otkaza na poslu, po uspostavljanju ustaške vlasti u Tuzli, počela je, zajedno sa svojim drugaricama Darinkom Mitrović, Pavicom Sekom Popov i Mirom Kaljalović, organizovano raditi za ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a.

Uhapšena je na svoj 23. rođendan, 27. januara 1942. godine. Tog dana bilo je suđenje pred ustaškim prijekim sudom grupi komunista i saradnika NOP-a, tzv. "Bušovoj grupi". Suđenju je prisustvovala velika grupa omladinača, koja je došla da da podršku svojim uhapšenim drugovima. Policija je opkolila sud i uhapsila oko 200 omladinača. Hapšenje je tokom noći nastavljeno i u gradu. Te noći uhapšena je i Borka. U zatvor je dovedena sva isprebijena. Iz zatvora su je odveli u bolnicu. Kada se oporavila odveli su je u sabirni logor u Kreki, gdje su već bile njene drugarice.

Mnogi ugledni Tuzlaci, prijatelji njenog oca, pokušali su da intervenišu da je puste iz zatvora, ali bezuspješno. U junu 1942. godine, otpremljena je u ustaški logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je ubrzo strijeljana. Ubio ju je ustaša Radomir Gadža, njen školski drug.

BATOVAC, ČEDO (Boško i Marija)

Rođen je 2. februara 1920. godine u Kalesiji, gdje su jedno kratko vrijeme stanovali, a njegova porodica je porijeklom iz Vlasenice. Osnovnu školu je završio u Vlasenici, a doseljenjem u Tuzlu, 1930. godine, upisao se u Građansku školu. Po završetku Građanske škole zaposlio se u Sekciju za izgradnju pruge Tuzla - Zvornik.

U njihovu kuću u Srpskoj Varoši, često je dolazio Miloš Zekić, istaknuti komunista, aktivista NOP-a i brat Čedine majke Marije, koji je bio uzor sestrićima, Cedi i Marku. Kada su uspostavljanjem ustaškog režima u Tuzli u prvoj polovini 1941. godine, otpočela hapšenja, Čedin otac Boško izbjegao je u Beograd, a Čedo, kao skojevac i aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, bio je uhapšen. Zahvaljujući očevim prijateljima Hrvatima, koji su radili u policiji, biva pušten i odlazi prvo u Zemun, Republika Srbija, pa onda kod oca u Beograd. Tokom 1941. godine u Beograd su stigli i ostali članovi porodice Batovac.

Čedo se ubrzo uključio u beogradsku organizaciju NOP-a. Međutim, snažnim emocijama je i dalje bio vezan za Bosnu gdje se partizanska borba uveliko rasplamsala. Početkom 1943. godine, ilegalnim je kanalom pošao u partizane. Prešao je rijeku Drinu i uputio se u Šekoviće, gdje je postao borac VI istočnobosanske brigade. Učestvovao je u oslobađanju Tuzle oktobra 1943. godine.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u selu Tumare, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na planini Ozren.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov mlađi brat Marko.

BATOVAC, MARKO (Boško i Marija)

Rođen je 16. septembra 1926. godine u Vlasenici. Imao je samo četiri godine kada se s porodicom doselio u Tuzlu, u Srpsku Varoš. Kada je počeo rat u Jugoslaviji, aprila 1941. godine, bio je u drugom razredu Građanske škole. S majkom i sestrom je, 1941. godine, izbjegao u Beograd.

Iako vrlo mlad, Marko je, zajedno sa starijim bratom Čedom, počeo da radi u organizaciji NOP-a, u kvartu u kom su stanovali, tako da je, kao istaknuti omladinac, primljen u članstvo SKOJ-a. Ubrzo je mobilisan u prisilni radni vod i radio je jedno vrijeme u smederevskoj željezari. Kada je saznao da mu je brat poginuo, krajem 1943. godine, odlučio je da ode u partizane i osveti ga. Ilegalnim kanalima je prešao u Vojvodinu i priključio se X vojvođanskoj brigadi.

Poginuo je u novembru 1944. godine kod Rume, u borbama na Sremskom frontu.

BEBIĆ, ANTE (Ivan)

Rođenje 1916. godine u selu Grab kod Ljubuškog. Radio je kao službenik.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Ante je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 29. septembra 1944. godine u borbama s neprijateljskim jedininicama u okolini Tuzle.

BEĆIRBAŠIĆ, ESAD (Ćazim i Alija)

Rođen je 1914. godine u Tuzli. Odrastao je u Džindič Mahali. Poslije završene osnovne škole, izučio je kolarski zanat i zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. U predratnom periodu je bio aktivista URSS-ovih sindikata.

U rudniku je radio i za vrijeme okupacije zemlje i djelovao među radnicima kao simpatizer NOB-a. Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, Esad je postao borac II krajiške brigade, s kojom je učestvovao u mnogobrojnim borbama, marševima i pokretima širom istočne i srednje Bosne.

Tokom borbi na Ravnoj planini i Romanovcu, početkom 1944. godine, zadobio je teške promrzline, te je prebačen u partizansku bolnicu u Sekovićima. Podlegao je početkom marta 1944. godine.

BEĆIRBAŠIĆ, MUHIBA (Fejzo)

Rođena je 1926. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu. Radila je u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Muhiba je, kao sedamanestogodišnja djevojka, dobrovoljno stupila u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginula je u jednoj od borbi koje su vođene tokom marta i aprila 1944. godine, protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije na Majevici. Ukopana je na mjestu pogibije.

BEĆIROVIĆ, HAUL (Salko)

Rođen je 1922. godine u Planama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Halil je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbi protiv ustaša kod Sokoca.

BEĆIROVIĆ, OSMAN (Salko i Fatima)

Rođen je 1925. godine u Planama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom i radio u Rudniku uglja Kreka.

Pod neposrednim uticajem aktivista KPJ, SKOJ-a i NOP-a, februara 1942. godine Osman je postao član SKOJ-a i aktivista ilegalne organizacije NOP-a u Bukinju. Radio je na sakupljanju neophodnih materijalno-tehničkih sredstava za potrebe partizana, ali mu je želja bila da se priključi jedinicama NOV-a. To je i učinio odmah nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, i dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. S vremenom je postao mitraljezac, a zbog hrabrosti i odvažnosti tokom borbi postao je član KPJ, te je postavljen na dužnost desetara.

Predvodeći svoju desetinu, poginuo je marta 1944. godine u Memićima kod Kalesije, u borbi protiv jedinica zelenog kadra. Ukopan je na mjestu pogibije.

BEĆIROVIĆ, REDŽO (Ahmet i Naza)

Rođen je 1917. godine u Planama kod Tuzle. Prvo je radio kao nadničar, a zatim i kao solarski i rudarski radnik.

Pod uticajem aktivista KPJ u rudniku i skojevaca u Planama, početkom 1943. godine uključuje se u akcije prikupljanja materijalne pomoći porodicama partizanskih boraca, a kada je njegova privrženost NOB-u dokazana, postaje član grupe za pripremu omladinaca za odlazak u partizane.

Redžo je i sam, 3. avgusta 1943. godine, stupio u VI istočnobosansku brigadu. Za osam mjeseci, koliko je proveo u ovoj brigadi, obavljao je dužnost od borca do komandira voda i zamjenika komandira čete. Jedno vrijeme bio je u artiljerijskom vodu 17. udarne istočnobosanske divizije. Za iskazane kvalitete, kao borac i starješina, početkom 1944. godine, primljen je u članstvo KPJ.

Poginuo je aprila 1944. godine, početkom 7. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Han Pijeska.

BEGANOVIĆ, BEĆIR (Mujo i Hasija)

Rođenje 1920. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zbog neimaštine nije završio osnovnu školu, nego je pomagao roditeljima u obradi zemlje i drugim nadničarskim poslovima koje su obavljali kod bogatijih domaćina da bi prehranili porodicu.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Bećir je stupio je redove II krajiške brigade. U proljeće 1944. godine, sa ostalim jedinicama 27. divizije, Brigada kreće put Hercegovine i Crne Gore.

Poginuo je početkom maja 1944. godine u borbama kod Šćepan Polja u Sandžaku, Republika Crna Gora.

BEGIĆ, SAFET (Huso i Emka)

Rođen je 1921. godine u Petrovicama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole u Ljubačama, bavio se zemljoradnjom. Pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se u Rudniku uglja Kreka.

Od prvih dana okupacije zemlje, aprila 1941. godine, Safet se povezao sa aktivistima KPJ i SKOJ-a. Učestvovao je u akcijama na prikupljanju neophodnih materijalnih dobara za potrebe partizana, prije svega oružja i sanitetskog materijala.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Primljen je u članstvo KPJ. Zbog ispoljene hrabrosti i političke zrelosti, Safet je postao politički delegat voda, a zatim je postavljen na dužnost komesara 3. čete 3. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 18. decembra 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na području Drinjače kod Zvornika.

BEKIĆ, OSMAN (Ibrahim i Bahira)

Rođen je 1928. godine u Donjoj Grabovici kod Tuzle. Nije završio osnovnu školu, a kao dječak bavio se zemljoradničkim poslovima.

Kuća Osmanovih roditelja bila je povremeno sastajalište ilegalnih grupa tuzlanskog NOP-a i baza za čuvanje materijala za partizane. Jednog dana, prije oslobođenja Tuzle oktobra 1943. godine, njegovu kuću je opkolila jedinica 8. lovačke pukovnije. Zajedno sa svoja dva brata uspio je da pobjegne.

Kada je Tuzla oslobođena, oktobra 1943. godine, stariji brat Alija odlučio je da krene u partizane i sa sobom je poveo petnaestogodišnjeg brata Osmana, koji je raspoređen u prateću četu 27. divizije. Pošto je bio najmlađi borac, drugovi su nastojali da ga zaštite od neposrednih borbi.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine na Zvijezdi, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, dok se je njegova četa probijala kroz obruč njemačke vojske.

BEKTIĆ, NIDŽAOA (Mustafa i Rasema)

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Nije se školovala, nego je obavljala kućne poslove i tako pomagala roditeljima.

Kada je Tuzla prvi put oslobođena, 2. oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupila u redove XVI muslimanske brigade, gdje je radila kao bolničarka. Hrabro je podnosila pogibije i ranjavanje svojih drugova boraca koje je iznosila sa poprišta borbe, previjala ih i tako im spašavala živote. Pored toga, sa ostalim partizankama prala je i krpila odjeću, pripremala i dijelila hranu, pomagala bolesnicima i iznemoglima po selima na slobodnoj teritoriji. Također, učestvovala je u pripremi i izvođenju kulturno-umjetničkih priredbi za borce i narod.

Poginula je krajem decembra 1943. godine, u osamnestoj godini života, u selu Prnjavor kod Kalesije, braneći ranjenike prilikom napada jedinica zelenog kadra. Ukopana je na mjestu pogibije.

BEKTIĆ, OSMAN (Husein i Hasnija)

Rođen je 1914. godine u Planama kod Tuzle. Zajedno sa ocem Huseinom, pored zemljoradnje bavio se i nadničarskim poslovima. Kada je fizički ojačao, zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. Bio je oženjen i otac dvoje djece.

Prema ratnim prilikama se odnosio uzdržano. Kada su aktivisti NOP-a od njega zatražili neku uslugu, Osman im je izlazio u susret, pa je više puta ilegalno iznosio iz rudarskih jama eksploziv za potrebe partizanskih jedinica.

Kada su njegovi drugovi rudari i sugrađani počeli masovno i dobrovoljno da odlaze u jedinice NOV-a, i Osman je oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine kod Sokoca, u borbama koje su vodili protiv Nijemaca i ustaša u rejonu Rogatica - Podromanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

BEKTIĆ, ŠEFKO (Džemo i Milica)

Rođen je 13. juna 1924. godine u Tuzli. Djetinstvo je proveo u Konjaničkoj ulici, danas Ul. VI istočnobosanske brigade. Završio je osnovnu školu i trgovački zanat.

Sa surovom zbiljom rata upoznao se dosta rano, jer su Nijemci jedne noći 1942. godine, upali u gostionicu njegovog oca Džemala, ubili mu majku Milicu i opljačkali lokal. Tada se u ovom mladom čovjeku rodio gnjev prema okupatoru i njegovim slugama. Pored te porodične tragedije, on je i kao mladi radnik bio opredijeljen za NOB. Pretpostavlja se da je još od 1942. godine bio član SKOJ-a.

Kao i većina tuzlanskih mladića, 1943. godine biva mobilisan u domobrane. Čim je saznao da se partizani nalaze blizu Tuzle, uzima lično naoružanje i bježi iz kasarne u Bosanskom Brodu za Tuzlu. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, zajedno sa bratom Teufikom, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Nažalost, nije učestvovao u mnogo bitaka, jer je u jednom okršaju kod Zavidovića, polovonom oktobra 1943. godine, teško ranjen i od zadobijenih rana je ubrzo podlegao.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov mlađi brat Teufik.

BEKTIĆ, TEUFIK (Džemo i Milica)

Rođen je 10. februara 1927. godine u Konjaničkoj ulici, danas Ul. VI istočnobosanske brigade u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu.

Bio je dječak kada je počeo rat i kada je upoznao njegove vučje zakone: hapšenja, proganjanja i torture svih onih za koga su okupatori i ustaška vlast smatrali da su pristalice NOB-a. To bolno saznanje doživio je i Teufik u svojoj porodici kada su mu Nijemci, 1942. godine, ubili majku i opljačkali očevu imovinu. Mada je tada imao svega petnaest godina i bio veoma mršav i krhkog zdravlja, jedva je čekao priliku da pristupi partizanskim jedinicama i osveti ubijenu majku.

Završio je školu kad je Tuzla oslobođena, 2. oktobra 1943. godine. Tada je, zajedno sa starijim bratom Šefkom, postao borac XVI muslimanske brigade, a sestra Mujesira borac Tuzlanskog NOP odreda.

Teufik, iako vrlo mlad, pokazao se kao hrabar borac. U jednoj borbi kod Šekovića, decembra 1943. godine, biva teško ranjen u obje noge i tu je, na bojnom polju, i podlegao.

BEKRIĆ, ALIJA (Alija)

Rođen je 27. avgusta 1919. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu za trgovca, te se zaposlio kao trgovački pomoćnik.

Alija i njegov stariji brat Hamdija bili su vrlo aktivni omladinci, naročito u RSD "Sloboda", gdje su od 1938. godine postali i članovi Uprave društva.

Svoju aktivnost ovi čestiti omladinci i skojevci nastavili su i za vrijeme okupacije zemlje i ustaškog režima, ali sada na zadacima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Poslije prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, pristupili su jedinicama NOV-a, Hamdija u XVII majevičku brigadu, a Alija u Tuzlanski NOP odred.

U borbi sa 13. SS "Handžar" divizijom, u proljeće 1944. godine, Alija je bio zarobljen i sproveden u Slavonski Brod, Republika Hrvatska. Poslije kraćeg vremena pokušao je da pobjegne iz zatvora. Od tada mu se gubi svaki trag. Pretpostavlja se daje ubijen u pokušaju bjektstva.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov stariji brat Hamdija.

BEKRIĆ, MMĐIJA (Alija)

Rođen je 1912. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Pripadao je radničkom pokretu, a od 1937. godine, zajedno s bratom Alijom postao je član RSD "Sloboda".

Poslije kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Hamdija se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u novembru 1943. godine u borbi protiv neprijateljskih jedinica oko Međaša kod Kalesije.

BENKOVIĆ, IVAN (Stefan i Cilika)

Rođen je 1926. godine u naselju Kreka u Tuzli. Osnovnu školu je završio u Kreki, a Građansku školu je morao napustiti zbog neimaštine i upisati se na kovino-tokarski zanat.

Po završetku zanata, 1943. godine, Tuzla biva oslobođena i Ivan dobrovoljno odlazi u partizane, u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Borbe tokom 6. neprijateljske ofanzive su iscrpile njegov mladi i nejaki organizam koji je obolio od tifusa. Liječio se u partizanskoj bolnici u Srebreniku. Tu gaje zatekla 7. neprijateljska ofanziva koja je počela u proljeće 1944. godine. Pošto je bio prilično oporavljen, priključio se jednoj vojvođanskoj brigadi.

Poginuo je juna 1944. godine u borbama protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije u okolini Srebrenika.

BENKOVIĆ, PETAR DRAGO (Albert i Julijana)

Rođen je 20. avgusta 1925. godine u naselju Kreka u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, kako nije bilo sredstava za njegovo dalje školovanje, zaposlio se kao konjušar u Rudniku uglja Kreka.

Petar je radio u rudničkoj konjušnici sve do konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, pa je, 15. oktobra, na poziv organa narodne vlasti, stupio u redove 2. bataljona XVIII hrvatske brigade.

Ranjen je aprila 1945. godine u borbi protiv Nijemaca na položaju Snagovo - Kozluk. Nedugo poslije ranjavanja, umro je u partizanskoj bolnici u Vlasenici.

BENKOVIĆ, ŠTEFICA (Andrija i Julka)

Rođena je 1926. godine u naselju Kreka u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučila je krojački zanat i zaposlila se u Zanatskoj zadruzi u Kreki. Njen život do odlaska u partizane odvijao se unutar naselja Kreka, među drugovima antifašistima.

Kada je Tuzla u oktobru 1943. godine oslobođena, Stefica se javila u partizane. Raspoređena je u 2. četu 1. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade na mjesto pomoćnika mitraljesca. Iako mlada, bila je izuzetno hrabra djevojka i smio borac, pa je ubrzo primljena u članstvo SKOJ-a.

U borbama oko mjesta Kamensko na planini Ozren, krajem decembra 1943. godine, bila je ranjena, te prenesena u pokretnu brigadnu bolnicu. Kada se, poslije dan-dva, Brigada počela povlačiti prema Birču, iznemogla Štefica Benković je pala s konja, ostala u snijegu i smrzla se negdje na planini Konjuh.

BERBEROVIĆ, EDHEM (Muhamed i Nazija)

Rođen je 1903. godine u Kladnju. U rodnom mjestu je završio osnovnu školu. Radio je kao nadšumar u Varešu, a zatim u Carevoj Ćupriji kod Vozuće. Poslije napada ustanika na Kladanj u septembru 1941. godine, Edhem prelazi s porodicom, suprugom i sedmero djece u Tuzlu, gdje se zaposlio u upravi Direkcije šuma.

Po dolasku u Tuzlu počeo je da sarađuje sa ilegalnom organizacijom NOP-a. Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, odlazi u partizane, u Tuzlanski NOP odred.

Njegovo ratovanje i učešće u jedininicama NOV-a je kratko trajalo, poginuo je u selu Hrvati kod Lukavca, krajem decembra 1943. godine, u jeku 6. neprijateljske ofanzive.

U NOB-u je učestvovao i njegov sin Muhamed.

BERBIĆ, ĐULAGA (Alija i Zula)

Rođen je 1916. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Nije bio u mogućnosti da završi osnovnu školu, nego se bavio zemljoradnjom da bi prehranio porodicu. Bio je oženjen i otac jednog dijeteta.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Đulaga je, na poziv Narodnooslobodilačkog odbora, stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Kada je 19. septembra 1944. godine formirana XXI tuzlanska brigada, njegov bataljon je ušao u sastav te brigade.

Poginuo je 16. decembra 1944. godine u borbi protiv četnika na Snagovu kod Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

BERBIĆ, OSMAN UČO (Abdulah)

Rođen je 1. decembra 1919. godine u Tuzli. Otac Abdulah izdržavao je sedmočlanu porodicu sa skromnom učiteljskom platom. Osman je prva tri razreda osnovne škole završio u Lukavcu, gdje mu je otac službovao, dok je četvrti završio u Kladnju gdje je stanovao kod amidže. Nakon završene Niže gimnazije u Tuzli, 1933. godine, upisao se u Učiteljsku školu u Banjaluci.

Teško materijalno stanje u kojem je odrastao uticalo je da se rano počne interesovati za socijalne probleme. Dok je bio na školovanju u Banjaluci, postao je aktivista omladinskog pokreta, što je bio dovoljan dokaz školskim vlastima da ga proglase komunistom i izbace iz škole.

Učiteljsku školu je uspio da završi u Samoboru 1937. godine. Zaposlio se 1938. godine u selu Slatina kod Foče. Pored svog posla, bavio se proučavanjem marksizma i širenjem ideje komunizma, ne samo u Foči nego i u Tuzli kada bi dolazio na raspuste kod roditelja.

Zbog svojih aktivnosti primljen je u članstvo KPJ 1941. godine, a otišao je u partizane oktobra iste godine. Jedno vrijeme bio je u I crnogorskoj, a zatim je prekomandovan u VI istočnobosansku brigadu u kojoj je obavljao dužnost političkog komesara 3. čete 1. bataljona.

Poslije proboja neprijateljskog obruča na Sutjesci i pokreta prema istočnoj Bosni, u noći između 3. i 4. jula 1943. godine, na Pohovcu kod Sokoca, iznenada su ih napali Nijemci i ustaše. U toku borbe poginuo je i komesar Osman Berbić.

Osmanovi posmrtni ostaci preneseni su poslije oslobođenja u zajedničku grobnicu na partizanskom spomen-groblju u Sokocu.

BEŠLAGIĆ, DŽEMILA (Meho i Šemsa)

Rođena je **1929.** godine u Tuzli. Odrasla je u trošnoj kućici na Boriću, tadašnjoj periferiji grada. Zbog teškog fizičkog rada koji je obavljao, njen otac Meho **je vrlo rano** umro, nakon čega se majka Šemsa, **1937. godine, sa svoje troje** djece preselila u Zenicu i zaposlila **se** u **pošUansko} centrali** Rudnika uglja Breza.

Pod uticajem svoje majke s kojom **je** stekla **prve pre-**dožbe o ciljevima borbe radničke klase, iako vrlo mlada, Džemila **se sprejono, početkom 1944.** godine, uključila u akcije ilegalne organizacye NOP**-a** u **Zenici. U jesen Ufte godine** uhapsili su je ustaški agenti. Strijeljana je, kao petnaestogodišnja djevojčica, **17. novembra 1944.** godine u Brezi.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njen stariji brat Salih.

BEŠLAGIĆ, SALIH (Meho i Šemsa)

Salih je stariji Džemilin brat, rođen **1922.** godine u Tuzli. Dolaskom u Zenicu, **1937.** godine, zahvaljujući požrtvovanosti majke Šemse, završio je Mašinsku tehničku školu. Neposredno pred Drugi svjetski rat zaposlio se u Zeničkoj željezari, gdje se vrlo brzo uključio u organizovan radnički pokret.

Prve godine okupacije Kraljevine Jugoslavije **(1941),** Salih je primljen u članstvo SKOJ-a. Obavljao je razne [1] aktivnosti za ilegalnu zeničku organizaciju NOP-a. Hapšen je nekoliko puta. **Maja 1944.** godine stupio je u Visočko-fojnički NOP odred. Nakon iskazane hrabrosti 1 sposobnosti tokom borbi primljen je u članstvo KPJ. U Određuje obavljao dužnost političkog komesara.

Poginuo je početkom novembra **1944.** godine pri napadu na neprijateljski voz u željezničkoj stanici Porječani kod Visokog.

BIČIĆ, MUHAREM

Rođen je u Tuzli.

Oktobra **1943.** godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Muharem je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove **II** krajiške brigade.

Poginuo je **1944.** godine u borbama negdje na području Republike Srbije.

BILIĆ, KASIM CRNI

Rođenje 1921. godine u Bileći. O njegovoj porodici i životu do dolaska u Tuzlu malo se zna U ovu sredinu došao je sa svojim zemljakom i drugom Muhamedom Sadikovicem Škrabom koji je, poslije pogibije Mahmuta Bušatlije, instruktora Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu, u oktobru 1941. godine, upućen u Tuzlu sa zadatkom da, kao novi instruktor, nastavi poslove u vezi sa organizovanjem i razvojem NOP-a i NOB-a u istočnoj Bosni. Škrab je sa sobom poveo i Kasima kojega je kao instruktora uputio Pokrajinski komitet SKOJ-a za Bosnu i Hercegovinu.

U Tuzli je Kasim bio poznat pod nadimkom Crni; tako su ga oslovljavali omladinci s kojima je sarađivao. Također, taj pseudonim je ostao zapisan i na nekoliko sačuvanih dokumenata. Bio je sposoban i dinamičan organizator omladinske antifašističke aktivnosti pa su, po njegovom dolasku, u Tuzli učestale akcije protiv ustaškog režima. Kada mu je zaprijetila opasnost od hapšenja, krajem 1941. godine, ilegalnim putem odlazi na Majevieu i postaje borac Majevičkog partizanskog odreda.

Neslobodnoj partizanskoj teritoriji nastavlja aktivan rad s omladinom. Organizovao je Okružftp Skqjevske savjetovanje koje je održano 16. februara 1942. godine u Loparama, u zgradi **osnovne škole.** Za tu priliku, iz okupirane Tuzle doveo je istaknute komuniste i skojevce kao što su: dr. Mustafa Mujbegović, Abdurahman Aco Saračević i Abdulah Sarajlić.

Kasim je Saračevića i Sarajlića pratio i pri njihovom povratku u Tuzlu. Na povratku su ih 18. februara 1942. godine, kod sela Jablanica, uhvatili četnici. Predstavili su se srpskim imenima da ih četnici ne bi odmah ubili.

Ubrzo, 20. februara 1942. godine, u Vukosavcima se desio četnički pokolj nad Štabom Majevičkog partizanskog odreda. Četnici tada puštaju na slobodu Saračevića i Sarajlića, a Kasima ubijaju jer se izjasnio daje komunista.

Sarajlić i Saračević su donijeli u Tuzlu vijest o pogibiji članova Štaba Majevičkog partizanskog odreda u Vukosavcima i tragičnom kraju Kasima Bilića Crnog.

BJEMVHJ, NIKOLA

Rođen je u Divoselu, u Lici, Republika Hrvatska. Završio je Učiteljsku školu u Gospiću, Republika Hrvatska. Radio je kao učitelj u više mjesta Like, Slavonije i Bosne. Posljednje službovanje obavljao je u Tuzli.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Nikola je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica u Bučiku. Sahranjen je u zajedničku grobnicu.

BLA68JEVIĆ, DANILO (Simo)

Rođenje 1922. godine u Žepču. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat. Prije rata je bio aktivista radničkog pokreta i član RSD "Sloboda".

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 8. decembra 1943. godine u borbi protiv neprijateljskih jedinica na Betnju kod Šekovića.

BLAŽEVIĆ, BOŽO (Bono i Ivka)

Rođenje 1924. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu je završio u Ljubačama. Do odlaska u partizane radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Pod uticajem revolucionarnih tradicija husinskih rudara i omladine Husina, Božo se opredjeljuje za NOB. Pri formiranju XVIII hrvatske brigade, oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u njene redove, u 3. bataljon.

Poginuo je 5. aprila 1945. godine u borbama za oslobođenje Sarajeva na području Ilidže. Sahranjen je na mjestu pogibije, a poslije rata njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu.

BLAGOJEVIĆ, LAZAR (Đorđe i Zorka)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Prije rata radio je u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, Lazar je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Aktivno je učestvovao u prikupljanju i pružanju materijalne pomoći partizanskim jedinicama na slobodnim teritorijama, koja je bila organizovana preko partijskih aktivista Solane, Salke Meškovića i Marka Sovića.

Oktobra 1943. godine stupio je u 4. majevički partizanski odred i sa njim prošao kroz sve tegobe 6. neprijateljske ofanzive i zaposjedanja Semberije i Majevice od strane jedinica 13. SS "Handžar" divizije. Majevički odred tada prelazi u Srem, a zatim u Slavoniju. Lazar Blagojević se sa toga puta nije vratio u Tuzlu, obolio je od tifusa i umro juna 1944. godine u sremskom selu Marovići.

BOGNER, ŠTEFKO (Stjepan i Zorka)

Rođenje 1919. godine u selu Batanica kod Brčkog. Njegovi roditelji doselili su se u Tuzlu s petero djece 1927. godine. Stanovali su u putarnici, između Gornje Tuzle i Simin-Hana. Završio je osnovnu školu u Gornjoj Tuzli.

Za vrijeme okupacije zemlje, Štefko je bio mobilisan u domobrane. Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, postao je borac II krajiške brigade.

Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, decembra 1943. godine, i proboja s planine Romanije u pravcu Breze i Vareša, njegova brigada je vodila teške borbe protiv dijelova njemačke "Princ Eugen" divizije na Ravnoj gori. U toku borbi Štefko je teško ranjen u obje noge. Odmah je prebačen u bolnicu 27. divizije koja se nalazila u selu Nišići. Ubrzo je podlegao od zadobijenih rana. Sahranjen je na seoskom groblju.

BOJANOVIĆ, IVO (Bono i Ruža)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Poslije osnove škole upisao je Gimnaziju u Tuzli, ali je nakon dva završena razreda, zbog neimaštine, otišao na izučavanje obućarskog zanata. U to vrijeme se povezao s Tomislavom Ramljakom, Franjom Markovićem, Enverom Šiljkom i bio je najbliži saradnik s Petrom Miljanovićem. Radio je u aktivu radničke omladine u Tuzli.

Dok je u Španiji od 1936. godine bjesnio građanski rat, Ivo je radio u Zagrebu kao obućarski radnik. Tu se povezao s partijskom organizacijom i prijavio kao dobrovoljac za Španiju, ali ga je prilikom pokušaja prebacivanja uhapsila policija, te je osuđen na robiju. Poslije odležane kazne protjeran je u Tuzlu. Tu je nastavio revolucionarnu aktivnost kao član partijske ćelije na Husinu.

Početkom jula 1941. godine, kada je grupa aktivista s Husina došla na ideju o osnivanju tobožnjeg ustaškog tabora, Ivo je dobio zadatak da je ostvari. Ustaše to odmah prihvataju i postavljaju ga za tabornika. Uz to je, da bi pridobio njihovo povjerenje, predložio je da u Sremu nabavi dva vagona žitarica i podijeli ustaškim pristalicama. Nabavljene žitarice podijelio je najsiromašnijim Husinjanima.

Kada je od rukovodstva NOP-a dobio direktivu da sa svojim "ustašama" izađe na slobodnu teritoriju, on je prethodno obezbijedio sljedovanje hrane i municije. Organizovao je, 15. avgusta 1941. godine, prelazak na slobodnu teritoriju na Ozrenu za deset "ustaša" i pet omladinaca iz Kreke.

Već 23. septembra 1941. godine, Ivo Bojanović sa svojom Husinskom četom učestvuje u napadu na neprijateljsku posadu u Doboju, zajedno sa ozrenskim partizanima. U toku povlačenja, čuvajući odstupnicu, biva ranjen i uhapšen. Nijemci su ga predali ustašama, a ovi zatvorili u dobojski zatvor. Kada su ustaše otkrile o kome se radi, odmah su ga predali na prijeki sud koji ga je osudio na smrt. Strijeljan je u Barama, nedaleko od Doboja, zajedno s još 110 rodoljuba.

BOŠNJIĆ, MUSTAFA (Ramo i Hava)

Rođenje 1. septembra 1924. godine u Grabovici kod Tuzle. Zbog neimaštine nije išao u osnovnu školu, nego se bavio zemljoradnjom da bi prehranio porodicu.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Mustafa je, na poziv organa narodne vlasti, stupio u redove XVII majevičke brigade.

Prilikom jednog sukoba s četnicima u blizini Stupara, januara 1945. godine, njegova izviđačka grupa bila je opkoljena, pa su morali da se povlače. Osjetivši da su nadmoćniji, četnici su počeli da viču: "Hvatajte ih žive!". Mustafa nije htio da im živ padne u ruke. Borio se dok ga četnički metak nije pogodio. Ukopan je na mjestu pogibije.

BOŽIĆ, ĐOKO (Milan i Milka)

Rođenje 1908. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Od vlastite zemlje nije mogao izdržavati ženu i dvoje djece, pa je zemlju od komšija uzimao pod zakup ili obrađivao za jednu trećinu. Radio je i nadničarske poslove.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kada veći broj mještana stupa u NOB, na poziv organa narodne vlasti odazvao se i Đoko i stupio u redove XX romanijske brigade.

Februara 1945. godine, u jednoj borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica u dolini rijeke Drine, u selu Kamenici kod Zvornika, teško je ranjen. Od te rane je umro u Memićima kod Kalesije, gdje je i sahranjen februara 1945. godine.

BOŽIĆ, MILAN

Rođenje 13. juna 1915. godine u Kožuhama kod Doboja. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat.

U predratnom periodu učestvovao je u radu organizacija koje su okupljale ljevičarski orijentisane radnike, seljake, studente i omladinu. Od 1937. igrao je za Fudbalski klub "Sloboda", a 1938. godine izabran je u Upravni odbor RSD "Sloboda". U predratnom periodu primljen je u članstvo KPJ.

Okupacijom zemlje, aprila 1941. godine, i uspostavljanjem tzv. NDH, Milan se uključio u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove XVII majevičke brigade.

Poginuo je 15. decembra 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na položaju kod Livna.

BRKIĆ - BREITHUT, MIRA - JOSIPA (Mato i Matilda)

Rođena je 13. avgusta 1913. godine u Semeljici kod Đakova, Republika Hrvatska. Otac Mato je bio općinski bilježnik, a majka Matilda domaćica. Trgovačku akademiju završila je u Zagrebu i ubrzo se zatim udala za Dragutina Breithuta. Živjeli su u Zagrebu. Kasnije završava Sredinu glazbenu školu - odsjek pjevanje i klavir. Rješenjem Ministarstva narodne prosvjete NDH postavljena je avgusta 1941. godine za učitelja vještine i muzike u Gimnaziji u Tuzli.

U početku su mnogi učenici, posebno skojevci i simpatizeri NOP-a, bili rezervisani prema novopridoš&m profesorima, pa i prema Miri, jer su došli na mjesta otpuštenih profesora Jevreja i Srba. Međutim, ubrzo su shvatili da njihova profesorica nije čovjek kojeg se trebalo bojati. Bila je, prije svega, zaljubljenik u svoj posao, skromna, dobronamjerna i prijateljski naklonjena prema svojim učenicima.

Sama u tim teškim vremenima u nepoznatoj sredini, vezala se za svoje učenike. Na njihov poziv, oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupa u jedinice NOV-a, u redove 27. istočnobosanske divizije i ubrzo postaje umjetnički rukovodilac kulturne ekipe ove divizije.

Mira je strpljivo podnosila sve nedaće partizanskog ratovanja, četičila se i idejno sazrijevala.

Hör 27. divizije bio je prosječnih glasovnih mogućnosti, ali ga je svojom stručnošću, savjesnim radom i entuzijazmom preobrazila u izuzetno dobar hor, hor sa širokim rasponom pjesama od partizanskih, preko revolucionarnih, narodnih do ruskih. Pored tih pjesama, Mira je počela da i sama komponuje. Prva i jedina njena pjesma *Biser rosa zorom sjala,* premijerno je izvedena u Goraždu decembra 1943. godine.

U jednom iznenadnom i žestokom napadu neprijatelja na partizansku kolonu nadomak sela Džmirije, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, Mira je nestala. Nakon borbe svi su je tražili, ali bez uspjeha. Niko nije vidio da je poginula, pa je stoga među njenim saborcima dugo tinjala nada da je zarobljena i da će se odnekuda pojaviti.

BRATOVČIĆ, MUHAREM (Suljo i Hasiba)

Rođen je 18. decembra 1924. godine u Konjaničkoj ulici u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat. Kao šegrt, a kasnije i kao radnik, počeo je da stiče prva saznanja o naprednom radničkom pokretu.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, našao se među pristalicama antifašističkog pokreta. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Muharem je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u januru 1944. godine u borbi protiv njemačkih jedinica kod Stupara, poslije neuspjelog pokušaja napada na neprijateljski garnizon u Tuzli.

BRIČIĆ, JELENA (Branko)

Rođena je 1912. godine u Titelu u porodici Branka Mutića, zemljoradnika. Osnovnu i Građansku školu završila je u rodnom mjestu, a Učiteljsku školu u Dubrovniku, Republika Hrvatska. Godine 1932. dobila je posao vaspitačice u zabavištu Kola srpskih sestara u Tuzli.

Udala se 1936. godine za Boška Bričića, koji je ratne godine proveo u njemačkom zarobljeništvu.

Ubrzo nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, kada je oživio ilegalni rad NOP-a u Tuzli, Jelena je postala aktivista KPJ. Obavljala je delikatnije kurirske zadatke na relaciji Tuzla - Sarajevo. Kada je u ljeto 1942. godine došlo do provale ilegalne veze u Sarajevu i hapšenja ilegalaca s kojima je bila povezana, Jelena je napustila Tuzlu i sklonila se, prvo u Lukavac, a onda u Puračić. No ni tamo nije bila sigurna pa je otišla u sremsko selo Ledince, Republika Srbija, gdje joj je živjela tetka, očeva sestra. Jelena se nakon kraćeg vremena još jednom vratila u Tuzlu, ostala je veoma kratko, a kada se uvjerila da joj u gradu prijeti opasnost, definitivno odlazi u selo Rakovac kod Ledinaca. Šta je sve radila kao aktivista NOP-a i pripadnik Sremskog partizanskog odreda, s kim je sarađivala, ko ju je odao, pitanja su na koja nema odgovora, jer su oba partizanska sela, Rakovac i Ledinici, spaljena, a osobe s kojima je sarađivala nisu preživjele Drugi svjetski rat.

O Jeleninoj tragičnoj pogibiji zna se samo toliko da je u septembru 1942. godine naišla na neprijateljsku zasjedu u šumi nadomak sela Rakovac i bila ubijena.

BRIČIĆ, VOJISLAV (Stevan)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Radi veće mogućnosti za školovanje djece, porodica Bričić je 1930. godine preselila u Sarajevo. Vojislav je krenuo očevim stopama i upisao se u učiteljsku školu, ali nije uspio da je završi.

Po izbijanju rata i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, skojevac Vojislav je sve podredio KPJ i njenim ciljevima. Po direktivi KPJ i NOP-a, napustio je školovanje i zaposlio se u jednoj vodoinstalaterskoj radnji. Kroz taj posao je imao neposrednu vezu s radnicima, aktivistima NOP-a, kao i mogućnost da ulazi u vojne i policijske objekte. Također, ovaj posao mu je omogućavao da izdržava majku s kojom je živio, jer su mu ostala braća već bila u partizanima ili zarobljeništvu.

Kuća u kojoj je stanovao s majkom bila je punkt sarajevske ilegalne organizacije NOP-a. Iako je bio oprezan u radu, ipak je bio otkriven i uhapšen u novembru 1943. godine. Prvo je robijao u sarajevskom zatvoru, zatim je prebačen u logor u Staroj Gradiški, Republika Hrvatska, da bi na kraju završio u ustaškom koncentracionom logoru Jasenovac.

Iz tog logora se majci javio posljednji put 5. februara 1945. godine. Pogubljen je u trenutku kada su ustaše, u agoniji konačnog poraza, činile svoja posljednja zlodjela.

BRKIĆ, DERVIŠ DEDO (Mustafa i Safeta)

Rođen je 1920. godine u Planama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Radeći s rudarima Derviš se upoznao s ciljevima NOB-a. Pomagao je partizane tako što je iznosio ekspolziv iz rudnika i otpremao ga na slobodne teritorije na planinama Ozren i Majevica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Derviš je, kao smio i hrabar borac, uz to i fizički izuzetno razvijen i snažan, postao puškomitraljezac, a ubrzo je unaprijeđen u čin desetara i primljen u članstvo KPJ.

Poginuo je septembra 1944. godine u borbi protiv ustaša kod sela Srnice kod Gradačca.

BRKIĆ, FERID (Hrusto)

Rođen je 1928. godine u u Planama kod Tuzle.

Ferid je s nepunih petnaest godina, oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u novoformirani Tuzlanski NOP odred. Vatreno krštenje je doživio tokom 6. neprijateljske ofanzive u borbama u dolini rijeke Spreče.

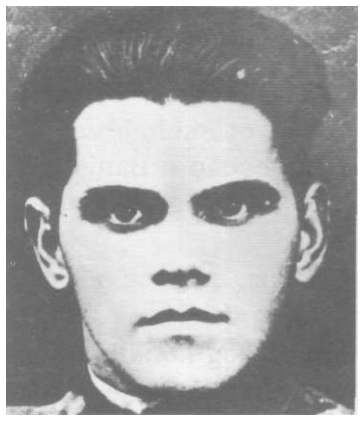
U borbama s jedinicama zelenog kadra u rejonu Osmaka kod Kalesije, biva ranjen. Pokušao se skloniti, ali su ga pronašli pripadnici zelenog kadra i onako ranjenog zadavili. Ukopan je u Živinicama.

BRKIĆ, FRANJO (Mijo)

Roden je 1927. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Franjo se kao sedamanestogodišnji mladić, krajem 1944. godine, dobrovoljno priključio redovima XIX birčanske brigade.

Poginuo je u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica na području između Zvornika i Srebrenice, kod Drinjače, decembra 1944. godine. Sahranjen je na mjestu pogibije. Po oslobođenju zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku kosturnicu na Spomen-groblju na Husinu.

BRKIĆ, ILIJA MESA (Božo i Kata)

Rođenje 1913. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat, te se zaposlio u Rudniku uglja Bukinje. Bio je oženjen i otac četiri sina.

Prijateljstvo s Petrom Miljanovićem uticalo je na to da Ilija postane član radničkog pokreta i da poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, pristupi ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. Po zadatku KPJ stupa u ustaške redove, a odatle odlazi s grupom aktivista na Ozren i formira Husinsku četu u sastavu Ozrenskog partizanskog odreda. U martu 1942. godine postao je borac 1. istočnobosanskog proleterskog bataljona, a 2. avgusta te godine, prešao je u redove VI istočnobosanske brigade u kojoj je primljen u članstvo KPJ.

U više navrata je, kao ilegalac, dolazio na Husino i vršio pripreme za odlazak aktivista NOP-a u partizanske jedinice. Tokom jednog takvog zadatka, 23. avgusta 1942. godine, biva otkriven sa svojom grupom. U sukobu sa agentima i policijom biva ranjen u stomak. Ubrzo je podlegao u bolnici u Kreki.

BRKIĆ, MURAOIF ŽIGA (Osman i Rukija)

Rođen je 1924. godine u Planama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Bukinje.

Prilikom formiranja Tuzlanskog NOP odreda, u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Muradif je dobrovoljno stupio u njegove redove. U borbi se isticao kao veoma staložen i smio borac, pa je u martu 1944. godine primljen u članstvo SKOJ-a i unaprijeđen u čin desetra, a zatim u komandira voda. Poslije konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, postavljen je za zamjenika komandira čete.

U toku borbi protiv četnika, koji su krajem 1944. godine pokušali da zauzmu Tuzlu, bio je teško ranjen, pa je smješeten u bolnicu u Zivinicama. Pored toga, obolio je i od tifusa. Umro je krajem decembra 1944. godine. Roditelji su ga ukopali u Planama.

BRKOVIĆ, ŠAHBAZ (Nurija)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i upisao je Gimnaziju u Tuzli.

Da bi se priključio jedinicama NOV-a, Šahbaz je napustio školovanje i početkom oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, postao borac novoformirane XVII majevičke brigade. Kao istaknuti skojevac ubrzo je postao vodni delegat. Pored ratovala, u trenucima odmora, radio je na opismenjavanju boraca.

Tokom borbi koje je njegova brigada vodila u julu 1944. godine kod Šekovića, protiv njemačkih i četničkih jedinica, smrtno je stradao mladi Šahbaz Brković. Ukopan je na mjestu pogibije.

BUŠATLIJA, MAHMUT BUŠ (Husein)

Rođenje 1915. godine u Bugojnu. Osnovnu školuje završio u rodnom mjestu, dok je gimnaziju pohađao u Banjaluci i Bihaću. Kao gimnazijalac u Banjaluci je 1933. godine primljen u članstvo SKOJ-a.

Poslije završene gimnazije odlazi u Beograd gdje upisuje Pravni fakultet. U članstvo KPJ primljen je 1936., a 1939. godine postao je član Univerzitetskog komiteta. Dok je bio na Beogradskom univerzitetu učestvovao je u svim akcijama (zborovi, demonstracije) koje je organizovala Partija. Spadao je u red najistaknutijih govornika na Univerzitetu i kao aktivista u svojim istupima među studentima i radnicima bio je vrlo ubjedljiv u širenju revolucionarnog pokreta.

Na partijski rad u Bosnu i Hercegovinu došao je 1940. godine. Učestvuje u organizaciji i radu V pokrajinske konferencije KPJ za Bosnu i Hercegovinu u Bugojnu, avgusta 1940. godine. Poslije majskog savjetovanja KPJ u Zagrebu 1941. godine, postao je član Vojne komisije pri Pokrajinskom komitetu za Bosnu i Hercegovinu. Bio je zadužen, kao aktivista, za sjeveroistočnu i centralnu Bosnu. U junu 1941. godine boravi u Tuzli i Doboju gdje uspostavlja veze s partijskim organizacijama i pomaže im u radu.

Poslije odlaska Uglješe Danilovića iz Tuzle, za instruktora Pokrajinskog komiteta za Bosnu i Hercegovinu postavljen je Mahmut Bušatlija u avgustu 1941. godine. Kao instruktor rukovodio je cjelokupnim političkim i vojnim radom u tuzlanskoj oblasti. Zajedno s Mjesnim komitetom KPJ u gradu je razvijao veliku ilegalnu djelatnost, pri čemu je posebnu pažnju poklanjao učvršćenju partijske i skojevske organizacije, jačanju punktova i kanala za vezu s partizanskim odredima i okupljanju omladine u redove NOB-a.

U namjeri da ostvari uvid u razvoj NOB-a na terenu, Mahmut je, oktobra 1941. godine, odlučio da sam krene na Majevicu. Bilo je dogovoreno da ga sačeka kurir u Slavinovićima. Kako kurir nije došao, on je krenuo sam sa svojom grupom na Majevicu. Tokom noći grupa je zalutala u šumi kod Gornje Tuzle. Tu su ih ustaše, 16. okotobra 1941. godine, primijetili i opkolili. U toku borbe Mahmut je ranjen i uhapšen. Na putu do Tuzle je izdahnuo.

Narodnim herojem je proglašen 26. jula 1945. godine.

Jedna od ulica u Tuzli nosi njegovo ime.

BULJUBAŠIĆ, HILMO (Osman i Gara)

Rođenje 2. marta 1928. godine u Dobrnji kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole nastavio je školovanje u Zanatskoj školi u Tuzli.

U vrijeme prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hilmo je, kao petnaestogodišnji dječak, dobrovoljno stupio u redove XV majevičke brigade.

Nakon borbi na Majevici i u srebreničkom kraju, sa svojom brigadom odlazi u Crnu Goru aprila 1944. godine. Nedaleko od Pljevalja, u borbi protiv četnika, smrtno je ranjen. Ukopan je na mjestu pogibije.

CIPURKOVIĆ, SADIK (Mustafa)

Rođen je 1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zanat za električara.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Sadik je dobrovoljno stupio u 1. četu 1. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 25. novembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Vrani kod Ilijaša.

Kao učesnica u NOB-u poginula je i njegova mlađa sestra Rasema.

CIPURKOVIĆ, RASEMA (Mustafa)

Rođena je 1930. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučila je obućarski zanat.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Rasema je, zajedno s bratom Sadikom, stupila u redove XVI muslimanske brigade. U novembru 1943. godine, primljena je u članstvo SKOJ-a. Krajem avgusta 1944. godine prešla je u 1. bataljon Tuzlanskog NOP odreda. Formiranjem XXI tuzlanske brigade, septembra 1944. godine, prešla je u njenu 3. četu 3. bataljona.

Rasema je prilikom borbe protiv ustaša kod Čelića, bila ranjena i prebačena u partizansku bolnicu na Majevici.

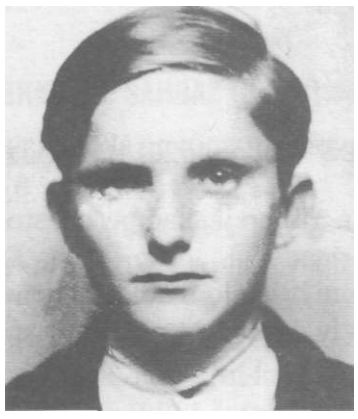
Poginula je 20. oktobra 1944. godine kod Čelića, od granate prilikom povlačenja jedinica i bolnice prema Jastriku.

CRNOGORČEVIĆ, VOJIN (Vaso)

Rođenje 1914. godine u Tuzli.

Vojin je stupio u jedinice NOV-a 18. novembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je u redove 2. čete 1. bataljona V krajiške brigade 11. NOU divizije.

Poginuo je 5. aprila 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Soljana.

CVIJETIĆ, ILIJA (Mato)

Rođen je 1925. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole u Bukinju, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Ilija je do odlaska u partizane bio skojevac i saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, a sa osamnaest godina postao je član KPJ. Dan nakon prvog oslobođenja Tuzle, 3. oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u novembru 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na planini Ozren. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje njegov posmrtni ostaci su preneseni na Spomen-groblje na Husinu.

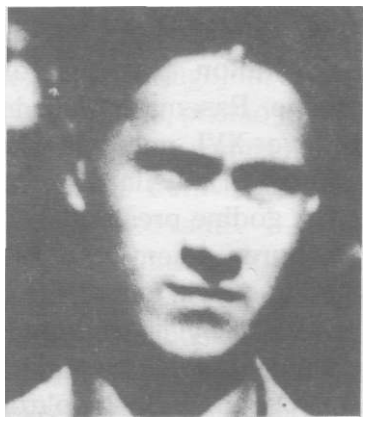
CVJETINOVIĆ, MARA (Pero)

Rođena je 1894. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Domaćica.

Za vrijeme okupacije zemlje, Mara je postala saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radila je na sakupljanju hrane, sanitetskog materijala, odjeće i obuće za partizanske jedinice na slobodnoj teritoriji.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupila je u jedinice NOV-a, u Štab 27. divizije, gdje je raspoređena na dužnost kuharice u ekonomatu. Oboljela je od tifusa i umrla na Romaniji u februaru 1944. godine.

Za izuzetan rad i hrabrost tokom NOB-a odlikovana je Ordenom zasluga za narod.

ČAKIĆ, AHMET (Avdo i Safeta)

Rođenje 20. februara 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Ahmet je, na poziv organa narodne vlasti, stupio u XIX birčansku brigadu.

Poginuo je 25. decembra 1944. godine kod Drinjače, u borbama koje je njegova brigada vodila protiv četničkih grupacija pristiglih iz Srbije, a koje su prodirale prema Tuzli.

ČABRAJA, BRANKO (Josip)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole izučio je stolarski zanat.

Nakon okupacije zemlje i priprema za oružani ustanak, aprila 1941. godine, Branko se uključuje u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U avgustu 1942. otišao je u partizane i, koliko je poznato, poginuo 1943. godine.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov mlađi brat Viktor.

ČABRAJA, VIKTOR (Josip)

Rođenje 1929. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole upisao se u Trgovačku školu.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Viktor je, kao četrnaestogodišnji dječak dobrovoljno stupio, po uzoru na starijeg brata Branka, u redove II krajiške brigade, a zatim je prešao u Majevički NOP odred.

Poginuo je 28. decembra 1943. godine u borbi protiv četnika u selu Dragaljevac, između Bijeljine i Brčkog.

ČAUŠEVIĆ, HASAN (Jusuf)

Rođen je 1917. godine u Tuzli. Radio je kao nadničar da bi prehranio porodicu.

Hasan je, kao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, od prvih dana okupacije zemlje i poziva na oružani ustanak, početkom 1943. godine, kandidovan za člana KPJ. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade. Zbog iskazane hrabrosti i snalažljivosti tokom borbi postavljen je za komandira voda, a zatim je primljen u članstvo KPJ.

Poginuo je 21. januara 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod sela Dragaljevac, između Bijeljine i Brčkog. Ukopan je na mjestu pogibije.

ČAVKA, NIKOLA (Drago i Jelena)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je u Kreki, a nakon toga izučio je automehaničarski zanat.

Početkom 1943. godine, Nikola je mobilisan u domobrane, ali je u avgustu iste godine pobjegao u partizane, gdje je bio raspoređen u izviđačku četu XIX birčanske brigade. Učestvovao je u mnogim borbama, marševima i pokretima na području istočne, jugoistočne i srednje Bosne.

Poginuo je krajem oktobra 1944. godine u borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica na Crvenim stijenama, planina Romanija. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ČOKIĆ, MUSTAFA (Ahmet i Esma)

Rođenje 1916. godine u Vakufu u porodici koja je poticala iz Tuzle, ali je zbog posla često mijenjala mjesto boravka. Osnovnu školu završio je u Sarajevu. Poslije toga s porodicom se doselio u Tuzlu gdje je krenuo u gimnaziju, ali nije maturirao, jer mu je ponuđen posao u Direkciji šuma, što je i prihvatio. Aktivno se bavio sportom, bio je golman u Fudbalskom klubu "Zmaj" Tuzla. Početkom okupacije zemlje i poziva na oružani ustanak, aprila 1941. godine, Mustafa je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a U. oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove III vojvođanske brigade.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbi protiv neprijateljskih jedinica u selu Omerbašići kod Gračanice.

ÖOVIÖ, HUSO (Bećir i Ajka)

Rođen je 1918. godine u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Oktobra 1943. godine, nakon pivog oslobođenja Tuzle, Huso je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade, na mjesto pomoćnika mitraljesca 1. čete 1. bataljona.

Poginuo je u novembru 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na planini Romaniji.

ĆATIBUŠIĆ, AJŠA (Osman i Hasija)

Rođena je 1924. godine u Gornjoj Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Sve tri Osmanove i Hasijine kćerke otišle su u partizane i položile svoje živote za slobodu zemlje.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Ajša je stupila u redove XIX birčanske brigade i završila kurs za bolničarku.

Poginula je polovinom decembra 1944. godine u borbi protiv Nijemaca i četnika na Crvenim stijenama, planina Romanija. Ukopana je na mjestu pogibije.

ĆATIBUŠIĆ, FADILA (Osman i Hasija)

Rođena je 1926. godine u Gornjoj Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici.

Stupila je u redove XXI tuzlanske brigade prilikom njenog formiranja septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle. U ovoj brigadi je završila kurs za zdravstvenu zaštitu, te je počela raditi kao četna bolničarka.

Poginula je u martu 1945. godine na Crvenim stijenama, na mjestu gdje je njena starija sestra Ajša poginula četiri mjeseca ranije. Ukopana je na mjestu pogibije.

ĆATIBUŠIĆ, REFIJA (Osman i Hasija)

Rođena je 1918. godine u Gornjoj Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Bila je udata i imala dvoje djece.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupila je, kao i sestra Ajša, u redove XIX birčanske brigade.

Poginula je početkom aprila 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na planini Romaniji. Ukopana je na mjestu pogibije.

ĆATIBUŠIĆ, SEJDIL (Velaga i Fatima)

Rođen je 1907. godine u Gornjoj Tuzli. Osnovnu školu završio je u rodnom rryestu. Zaposlio se u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Sejdil je stupio u četu za obezbjeđenje i čišćenje terena pri Komandi mjesta.

Ubijen je od strane četnika prilikom obavljanja dužnosti 11. decembra 1944. godine u mjestu Busija na Majevici.

ĆATIĆ, ISMET (Muharem i Mejra)

Rođen je 1924. godine u Planama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole u Bukinju, upisao se u Medresu i završio ju je 1940. godine.

Od prvih dana okupacije zemlje, aprila 1941, Ismet se uključio u akcije koje je organizovala KPJ u Kreki, takođe je prikupljao oružje i municiju i drugi materijal za partizane na slobodnoj teritoriji. Zbog izuzetnog doprinosa u NOP-u primljen je u članstvo KPJ u Kreki. Dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine. Vršio je dužnost političkog komesara čete.

Poginuo je u decembru 1944. godine nedaleko od Sokolovića kod Sokoca.

ĆENANOVIĆ, BEHCET (Galib i Vasva)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je u Tuzli, a zatim se upisao u Zanatsku industrijsku školu.

Oslobođenjem Tuzle, oktobra 1943. godine, Behćet je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Početkom 1944. godine je zarobljen i sproveden u zatvor u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija. Nakon oslobođenja Sremske Mitrovice, pristupio je ponovo jedinicama NOV-a. Raspoređen je u II vojvođansku brigadu.

Poginuo je početkom 1945. godine tokom borbi na Fruškoj gori, Republika Srbija.

ĆESAREVIĆ, JOVO (Dimitrije i Marija)

Rođenje u aprilu 1899. godine u Tuzli. Radio je u Zavodu za osiguranje radnika.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Jovo se, kao saradnik NOP-a, povukao sa novoformiranim Tuzlanskim NOP odredom na slobodnu teritoriju. U Odredu je vršio dužnost rukovodioca kulturne ekipe.

Poginuo je u Bučiku kod Živinica, 24. decembra 1943. godine, prilikom napada Nijemaca na Tuzlanski odred.

ĆEHAJIĆ, OSMAN (Omer i Zlatka)

Roden je 1922. godine u Planama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole bavio se zemljoradnjom, a potom se zaposlio u Rudniku uglja Bukinje.

Prije nego je stupio u NOV, Osman je materijalno pomagao NOB. Neposredno pred prvo oslobođenje Tuzle, oktobra 1943. godine, učestvovao je u akcijama VI istočnobosanske brigade i XVI muslimanske brigade u postavljanju prepreka na putu Tuzla - Lukavac. U oktobru 1943. godine stupio je u novoformirani Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je u decembru 1943. godine na Međašu kod Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i njegov mlađi brat Redžo.

ĆEHAJIĆ, REDŽO (Omer i Zlatka)

Rođenje 1926. godine u Planama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole bavio se zemljoradnjom.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, Redžo je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovao je u mnogim akcijama i obavljao kurirske poslove. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Teško je ranjen u borbama na liniji Sokolac - Podromanija polovinom aprila 1944. godine. Pored toga, obolio je i od tuberkuloze. Umro je u maju 1945. godine. Ukopan je u rodnom mjestu Plane.

ĆOJIĆ, AHMET (Avdo)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Radnik.

Ahmet je bio borac XIX birčanske brigade.

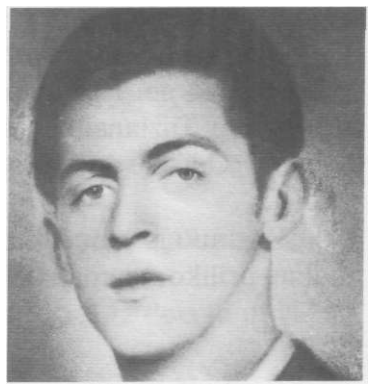
Poginuo je u februaru 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Romanije.

ĆOPIĆ, MEHO (Mehmed)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole izučio je brijački zanat.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Meho je dobrovoljno pristupio jedininicama NOV-a. Raspoređen je u novoformiranu XVII majevičku brigadu.

Poginuo je maja 1944. godine u borbi protiv njemačkih SS trupa na području Međednika na Majevici.

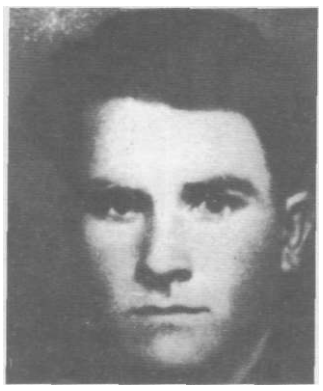

ĆORIĆ, REDŽO (Selim i Hašima)

Rođenje 1921. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije i poziva na oružani ustanak, Redžo je bio saradnik ilegalne organizacije NOP-a u Dobrnji. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 18. decembra 1943. godine na području Breze, u borbama koje je njegova brigada vodila protiv neprijateljskih jedinica. Ukopan je na mjestu pogibije.

ĆOSIĆ, AGO (Bećir i Hana)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je u Kreki. Pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. Učestvovao je kao aktivista u radu URSS-ovih sindikata.

Poslije okupacije zemlje i uspostavljanja ustaške vlasti 1941. godine, Ago je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Krajem iste godine primljen je u članstvo SKOJ-a, pri skojevskom aktivu u Moluhama.

U maju 1942. godine, otišao je na Majevicu i stupio u redove Majevičkog partizanskog odreda. Zbog ispoljene hrabrosti tokom borbi postavljen je na dužnost desetara, a zatim je primljen u članstvo KPJ. U avgustu 1942. godine, Ago je prešao u sastav VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je sredinom septembra 1943. godine na tvrđavi kod Srebrenika. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnici u NOB-u poginula su i dva njegova brata Latif i Mehmed.

ĆOSIĆ, LATIF (Bećir i Hana)

Rođen je 1914. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Solani u Kreki.

Od prvih dana okupacije zemlje i poziva KPJ na oružani ustanak, Latif je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U proljeće 1943. godine, kandidovan je za člana KPJ, a u septembru iste godine dobrovoljno stupa u redove VI istočnobosanske brigade. Nakon iskazane hrabrosti tokom borbi protiv neprijatelja, primljen je u članstvo KPJ.

U borbama za oslobođenje Tuzle, oktobra 1943. godine, ranjen je i smješten u partizansku bolnicu u Srebreniku, nakon čega je premješten u Trnovo. U aprilu 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, sakrivene partizanske teške ranjenike otkrili su i ubili pripadnici 13. SS "Handžar" divizije. Među ubijenim ranjenicima bio je i Latif Cosić.

ĆOSIĆ, MEHMED MEŠA (Bećir i Hana)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom i drugim fizičkim poslovima.

Polovinom 1942. godine, Mehmed se pridružio skojevcima Moluha. Učestvuje u akcijama na prikupljanju neophodne materijalne pomoći za partizane, kao i raznih obavještajnih podataka o rasporedu i pokretima neprijateljskih jedinica u gradu.

U drugoj polovini novembra 1942. godine, mobilisan je u domobrane, ali je i dalje nastavio sarađivati sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. U januaru 1944. godine pobjegao je iz domobrana i pridružio se borcima XVII majevičke brigade.

Poginuo je krajem decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Bihaća. Ukopan je na mjestu pogibije.

ĆOSIĆ, ŠABAN (Hasan i Mula)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao simpatizer NOB-a, Šaban je dobrovoljno stupio u 1. četu 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih snaga na Ravnoj planini.

T[redacted]DAUTOVIC, IBRAHIM (Avdo i Hana)

Rođenje 1913. godine u Ljepunicama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Na poziv organa narodne vlasti, 10. oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Ibrahim je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u prvoj polovini decembra 1944. godine kod Vlasenice. Ukopan je na mjestu pogibije.

DEDIĆ, HUSEIN (Mujo i Mina)

Rođenje 1922. godine u Tuzli. Po zanimanju je bio zemljoradnik, ali se bavio i građevinskim poslovima.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Husein je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 28. decembra 1944. godine, prilikom napada njegove brigade na ustaške položaje na Crvenim stijenama na planini Romaniji. Sahranjen je na mjestu pogibije.

DEICH, EDO dr.

Roden je 1895. godine u Zagrebu. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Bratislavi. Bio je poznati stručnjak iz oblasti ortopedije. Doselio se s porodicom u Tuzlu krajem 1941. godine.

Edo je pristupio jedinicama NOV-a oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je za hirurga u Drugoj bolnici 3. korpusa NOV-a u Donjoj Trnovi.

Zarobljen je u aprilu 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, i odveden u Brčko gdje je obješen.

DELALIĆ, JUSUF (Salko i Aza)

Rođen je 27. marta 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole izučio je zanat za limara.

Poslije okupacije zemlje i poziva KPJ na oružani ustanak, Jusuf je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U avgustu 1944. godine stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u Požarnici decembra 1944. godine, u borbi sa četnicima Draže Mihajloviča tokom r\jihovog napada na Tuzlu.

DELIĆ, ĆAZIM (Ahmo i Zula)

Rođen je 1921. godine u Delićima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole bavio se zemlj oradnj om.

Ćazim je stupio u redove XIX birčanske brigade 16. septembra 1944. godine, uoči oslobođenja Tuzle.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbama na Crvenim stijenama na Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

DELIĆ, MUHAREM (Ibrahim i Duda)

Rođenje 1920. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Muharem je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Umro je od posljedica ranjavanja u martu 1944. godine u selu Barniku kod Sokoca, gdje je i ukopan.

DELIĆ, ŠAHBAZ (Pašan i Hašima)

Rođenje 1925. godine u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Bukinje.

Za vrijeme okupacije zemlje, Šahbaz je aktivno sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbi protiv četnika kod Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

DELJIĆ, SULJO (Ramo i Fata)

Rođen je 1920. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Suljo je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 20. decembra 1944. godine u borbama protiv četničkog korpusa u blizini Olova. Ukopan je na mjestu pogibije.

DEMIROVIĆ, DERVIŠ (Šaban i Ajša)

Rođenje 1926. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Radio je u Ciglani u Slavinovićima.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Derviš je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 14. oktobra 1944. godine u borbi protiv četnika u selu Kolimer, u blizini Požarnice kod Tuzle. Ukopan je na mjestu pogibije.

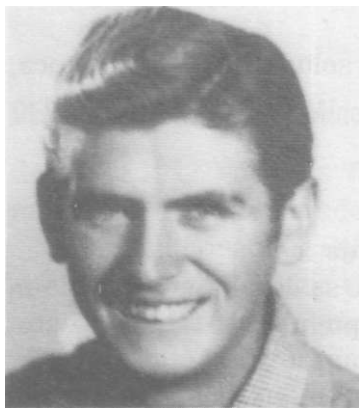
DEMIROVIĆ, FEHRAT (Mujo)

Rođen je 1923. godine u Ljubačama kod Tuzle.

Okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Fehrata je zatekla u Ljubljani. Zajedno s bratom Alijom stupio je u redove Ljubljanskog partizanskog odreda. Zbog iskazane hrabrosti i sposobnosti tokom borbi, Fehrat je promaknut u čin poručnika.

Poginuo je pred sam kraj Drugog svjetskog rata prilikom čišćenja zaostalih kvinsliških jedinica kod Velenja, Republika Slovenija.

Boračka organizacija je u znak sjećanja na Fehrata Demirovića postavila spomen ploču s njegovim imenom u Poljanskoj ulici na broju 15 u Ljubljani.

DEMIROVIĆ, MUHAREM (Zejnil i Zejna)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Građansku školu.

Muharem je, kao antifašistički opredjeljen omladinac, bio aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U prvoj polovini 1943. godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 3. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u borbama protiv Nijemaca na Ravnoj planini.

DERVIŠBEGOVIĆ, BEŠLAGA (Hasan i Cimeta)

Rođenje 1920. godine u Orašju. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, Građansku školu u Brčkom, a potom i Trgovačku školu u Banjaluci. Od 1938. godine s roditeljima živi u Tuzli.

Bešlaga je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a od 1943. godine. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u jednu od vojvođanskih brigada.

Vrijeme i mjesto pogibije su nepoznati.

DERVIŠEVIĆ, MUHAMED (Đulaga)

Rođen je 1917. godine u Planama kod Tuzle. Radio je u Solani u Kreki.

Muhamed je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a od 1942. godine. U oktobru 1943. godine, poslije prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u novoformirani Tuzlanski NOP odred. Kao hrabar i sposoban borac, postavljenje za mitraljesca, a zatim je unaprijeđen u čin vodnika. Za iskazane sposobnosti tokom borbi protiv četnika, ustaša, zelenog kadra i Nijemaca na području sjeveroistočne Bosne, Muhamed je postavljen na dužnost zamjenika komandira čete.

Poginuo je u junu 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Čađavica, kod Bijeljine. Ukopan je u Planama.

DIVKOVIĆ, FRANJO (Jozo i Kaja)

Rođenje 1917. godine u Hudeču kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Bukinju. Radio je u Rudniku uglja Bukinje.

Franjo je pružao materijalnu pomoč NOB-u, kao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a i učestvovao je u akcijama evakuacije materijala iz Tuzle na slobodnu partizansku teritoriju. U oktobru 1944. godine pristupio je jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

Zarobljen je od strane njemačkih i ustaških jedinica u rejonu Rogatice krajem 1944. godine. Nijemci su strijeljali sve zarobljene borce, među kojima je bio i Franjo Divković.

DIVKOVIĆ, MATO (Pejo)

Rođen je 1906. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje, Mato je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, a konačnim oslobođenjem Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove XVII majevičke brigade.

Ranjen je u decembru 1944. godine u Kozluku kod Zvornika. Prevezen je u bolnicu u Šapcu, Republika Srbija, gdje je nakon nekoliko dana podlegao. Sahranjen je u Šapcu.

DIVKOVIĆ, MATO (Pero)

Rođen je 1925. godine u Par-Selu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Kao antifašistički opredijeljen omladinac, Mato je sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

U novembru 1944. godine, u borbama protiv njemačkih jedinica biva zarobljen, nakon čega je deportovan u zarobljenički logor u Trstu, Republika Italija. Nakon toga je prebačen u logor Laocini u tadašnjoj Čehoslovačkoj. Nakon pobune u logoru formirana je od jugoslovenskih zarobljenika brigada "Maršal Tito".

Poginuo je u borbama koje su pobunjeni zarobljenici vodili kod mjesta Jatkenica.

DIVKOVIĆ, NIKO (Marjan i Manda)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Niko je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u oktobru 1944. godine prilikom napada ustaških snaga na planini Romaniji. Sahranjen je na mjestu pogibije.

DIVKOVIĆ, STJEPAN (Anto i Ružica)

Rođenje 1920. godine u Orašju kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Dubravama. Radio je u Rudniku uglja Đurđevik kod Živinica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Stjepan je dobrovoljno stupio u 3. četu 2. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 29. decembra 1943. godine, u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica u okolini Đurđevika kod Živinica. Sahranjen je na mjestu pogibije.

DIVKOVIĆ, TADIJA (Jozo)

Rođenje 1914. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

U januaru 1944. godine, Tadija je stupio u redove XVIII hrvatske brigade. Sa ovom brigadom je učestvovao u mnogobrojnim borbama protiv Nijemaca, četnika i ustaša na području istočne Bosne.

Poginuo je u borbama za konačno oslobođenje Tuzle, 17. septembra 1944. godine, na brdu Piskavica iznad Tušnja. Sahranjen je na mjestu pogibije. Nakon oslobođenja Tuzle, njegovi posmrtni ostaci su preneseni na mjesno groblje u Lipnici.

DIZDAREVIĆ, FEHRAT (Dulaga i Fata)

Rođenje 9. jula 1919. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je 1932. godine, nakon čega je izučio bravarski zanat.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Fehrat je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovao je u akcijama prikupljanja neophodnog materijala, prvenstveno lijekova i oružja, i druge pomoći za partizanske jedinice na slobodnoj teritoriji u okolini Tuzle.

U junu 1943. godine pristupio je jedinicama NOV-a, kao borac Muslimanskog bataljona VI istočnobosanske brigade. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, postavljenje na dužnost intendanta 1. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je krajem aprila 1944. godine u borbi protiv četnika prilikom prelaska mosta preko rijeke Sutjeske.

DJEDOVIĆ, BAJRAM (Ahmo)

Rođen je 1924. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Bajram je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u oktobru 1944. godine na području sjeveroistočne Bosne, u borbama za oslobođenje Gračanice.

DORN, DRAGO

Rođenje 1910. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i tehničku školu. Radio je kao tehničar u Upravi Rudnika uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje, Drago je materijalno pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, pristupio je Komandi mjesta u Kreki. Prilikom odluke da se Tuzla napusti, u novembru 1943. godine, učestvovao je u miniranju industrijskih objekata u Kreki, prvenstveno rudarskih jama i postrojenja u Solani, kao i u izvlačenju zaostalih količina soli iz Solane u Srebreniku.

Poginuo je u noći između 11. i 12. novembra 1943. godine, prilikom napada zelenog kadra u Vukovijama kod Kalesije.

DRAGOSAVLJEVIĆ, MILAN (Dušan)

Rođenje 1905. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat.

U jedinice NOV-a stupio je kao borac - obućar pri Štabu 3. korpusa. Milana su u maju 1944. godine kod Šekovića zarobili Nijemci i sproveli ga u Centralni zatvor u Sarajevu.

U zatvoru je bio zlostavljan, pa je zbog zadobijenih povreda prebačen u Državnu bolnicu NDH u Sarajevu gdje je preminuo 12. maja 1944. godine.

DUGALIĆ, HUSO (Huso)

Roden je 25. juna 1924. godine u Čaklovičima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Novembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Huso je stupio u redove 2. čete XX romanijske brigade. Sa ovom brigadom je učestvovao u borbama na Majevici i prilikom napada četničkih jedinica na partizanske položaje kod Tuzle, decembra 1944. godine.

Nakon okončanja borbi na ovom području, krenuo je sa svojom četom prema Sokocu gdje je, pretpostavlja se, i poginuo.

DUGONJIĆ, PETAR (Marko)

Rođenje 1893. godine. Po zanimanju je bio pekar. Vrlo rano se uključuje u napredni radnički pokret. Prilikom osnivanja Socijaldemokratske stranke u Tuzli 1909. godine, ušao je u mjesno rukovodstvo. Učestvovao je u radu Osnivačke skupštine sportskog društva "Gorki" 1919. godine. Kao istaknuti revolucionarni radnik, učestvovao je u radu mjesne konferencije KPJ, 23. jula 1920. godine.

Početkom okupacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Petar biva uhapšen i zatvoren u tuzlanski zatvor "Štok". Oslobođen je nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine.

Ponovo su ga zarobili pripadnici zelenog kadra 23. decembra 1943. godine, kada je pokušao da se prebaci iz Živinica u Srebrenik. Umro je od posljedica mučenja u tuzlanskom zatvoru.

DURAKOVIĆ, ENVER (Mahmut i Mejra)

Rođen je 27. marta 1921. godine u Trebinju. Zbog slabog materijalnog stanja, doselio se s porodicom u Tuzlu. Poslije završene osnovne škole, radio je kao zidarski radnik. Odrastao je u radničkoj porodici naprednih antifašističkih shvatanja što je uticalo na to da zajedno s još dva brata, Edhemom i Hasanom, pristupi NOP-u i jedinicama NOVJ i da sva trojica polože živote za slobodu zemlje.

U novembru 1941. godine, Enver je primljen u članstvo SKOJ-a pri skojevskom aktivu u tuzlanskom naselju Mejdan. U drugoj polovini 1942. godine, mobilisan je u domobransku vojsku, a potom je prebjegao u jednu od krajiških brigada. U aprilu 1945. godine stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

U borbama protiv njemačkih jedinica i ustaša kod Odžaka teško je ranjen početkom maja 1945. godine. Prenesen je u korpusnu bolnicu u Tuzli gdje je od zadobijenih rana podlegao 5. maja 1945. godine. Ukopan je na mjesnom groblju Kalebići u Tuzli.

DURAKOVIĆ, EDHEM (Mahmut i Mejra)

Rođen je 1927. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, Edhem je, zajedno sa starijom bradom, bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 13. februara 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Rogatici. Ukopan je na mjestu pogibije.

DURAKOVIĆ, HASAN (Mahmut i Mejra)

Rođenje 15. novembra 1916. godine u Trebinju. Poslije završene osnovne škole, izučio je mehaničarski zanat. Radio je kao vozač.

Hasan je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 9. decembra 1943. godine u borbama za oslobođenje Kladnja. Ukopan je na mjestu pogibije.

DURAKOVIĆ, FAZLIJA (Huso)

Rođen je 1920. godine u Tuzli.

Nakon prvog oslobođer\ja Tuzle, oktobra 1943. godine, Fazlija je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a i 10. oktobra je raspoređen u 3. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 9. aprila 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Igrišta kod Trnova.

DURAKOVIĆ, IBRAHIM (Ahmet)

Rođen je 1923. godine u Trebinju. Po zanimanju je bio kuharski pomoćnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Ibrahim je, na poziv organa narodne vlasti, stupio u 3. bataljon novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Tokom teških borbi i napornih marševa, Ibrahim se razbolio od tifusa. Umro je 30. marta 1945. godine u bolnici 3. korpusa NOVJ u Tuzli.

DURMIĆ, ĆAZIM (Hašim)

Rođenje 1926. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ćazim je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je postao borac NOV, a ubrzo zatim odlazi u sastav 4. majevičkog partizanskog odreda.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na Majevici.

DUŠANIĆ, BRANISLAV (Todor i Marija)

Rođenje 1916. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i srednju školu.

U predratnom periodu je bio aktivista radničkog pokreta. Poslije prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije i poziva KPJ na oružani ustanak, Branislav je učestvovao u aktivnostima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a.

Zbog sumnje da sarađuje sa NOP-om, ustaše su ga uhapsile u januaru 1942. godine i sprovele u tuzlanski zatvor "Štok". Ubrzo je deportovan u ustaški zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, gdje je ubijen tokom 1942. godine.

DUŠEK, DAGMARA (Karlo i Štefa)

Rođena je 1929. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisala se u Tuzlansku gimnaziju, gdje je 1943. godine primljena u članstvo SKOJ-a.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Dagmara je dobrovoljno stupila u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade. Po završetku sanitetskog kursa raspoređena je kao bolničarka u 1. četu 3. bataljona.

Prilikom pružanja pomoći ranjenom borcu Begi Atikoviću i sama je ranjena od neprijateljskog mitraljeza u obje noge. Prebačena je u bolnicu u Šapcu, Republika Srbija, gdje su joj amputirane noge. Umrla je 12. februara 1945. godine. Sahranjena je na partizanskom groblju u Šapcu.

DŽAFERAGIĆ, MUSTAFA MUJO (Sulejman i Nazifa)

Rođen je 1904. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, zaposlio se kao rudar u Rudniku uglja Kreka. U predratnim godinama je bio aktivista nezavisnih URSS-ovih sindikata.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mustafa se priključio ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. Primljen je u članstvo KPJ 1943. godine. U oktobru iste godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

U toku borbi, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, marta 1944. godine, zarobljen je i sproveden u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje je i ubijen.

DŽAFERAGIĆ, RASIM (Mustafa)

Rođenje 1928. godine u Tuzli. Do odlaska u partizane bio je učenik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Rasim je, kao petnaestogodišnji dječak, dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je januara 1944. godine u borbi protiv neprijateljskih jedinica na području Vukovija kod Kalesije.

DŽAMBIĆ, ALOSMAN

Rođen je u Dobrnji kod Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Alosman je 10. oktobra 1943. godine raspoređen u redove II krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive.

DŽAMBIĆ, ISMET (Alija i Šaćira)

Rođenje 1924. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ismet je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 18. decembra 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica u Brezi.

Kao učesnik NOB-a je poginuo i Ismetov mlađi brat Izet.

DŽAMBIĆ, IZET (Alija i Šaćira)

Rođen je 1927. godine u Dobrnji kod Tuzle. Do stupanja u NOB bio je učenik i aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao šesnaestogodišnji mladić, Izet je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 22. decembra 1944. godine u borbama protiv četnika u Sekovićima. Ukopan je na mjestu pogibije.

DŽANIĆ, HUSEIN (Smajo)

Rođen je 22. januara 1899. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Husein je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica na području planine Ozren.

DŽINDO, HAMDIJA (Alija i Tifa)

Rođen je 1905. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat u Solani u Kreki gdje se i zaposlio. Pred početak Drugog svjetskog rata je bio aktivista radničkih sindikata.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Hamdija se uključio u ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 25. januara 1944. godine u borbama protiv četnika kod Paprače.

DŽINDO, ŠEMSA (Meho i Devleta)

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađala je Žensku stručnu školu i izučila zanat za krojačicu.

U septembru 1943. godine, Šemsa je dobrovoljno stupila u 1. bataljon XVI muslimanske brigade. Ubrzo je postala član SKOJ-a.

U borbama njene brigade protiv četnika u septembru 1944. godine ranjena je i zarobljena. Nakon svirepog mučenja, četnici su je ubili 23. septembra 1944. godine.

DŽINIĆ, TEODORA TEA (Drago i Mara)

Rođena je 4. februara 1924. godine u Tuzli. Poslije osnovne škole, završila je Trgovačku školu.

Teodora je, kao antifašistički opredijeljena omladinka, bila aktivni saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Početkom 1943. godine primljena je u članstvo SKOJ-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupila u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginula je 21. januara 1944. godine, u borbama u Vukovijama kod Kalesije. Sahranjena je na mjestu pogibije.

ĐULABIĆ, MARKO (Anto i Sara)

Rođen je 1925. godine u Doknju kod Tuzle. Završio je osnovnu školu. Radio je kao nadničar.

U jesen 1943. godine mobilisan je u domobrane gdje je ostao do septembra 1944. godine, kada prelazi na slobodnu partizansku teritoriju i stupa u redove IX krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica u Šibeniku, Republika Hrvatska.

ĐURĐEK, ZDRAVKO (Anto i Johana)

Rođenje 2. septembra 1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju, ali je nije završio jer se uključio u NOB.

Bio je borac Tuzlanskog partizanskog odreda.

Poginuo je u maju 1944. godine u borbi protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije u Breziku kod Srebrenika.

ĐURIĆ, DUŠAN (Ljubo i Ana)

Rođenje 1925. godine u Tuzli. Nakon završene osnovne škole, upisao se u Zanatsku školu, koju je završio 1943. godine.

U toku školovanja je bio aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Završio je šifrantski kurs, te je obavljao dužnost šifranta brigade.

Obolio je od tifusa u avgustu 1944. godine, nakon čega je smrtno ranjen.

ĐURIĆ, KRSTO (Aleksa i Slavka)

Rođenje 1925. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima da bi prehranio porodicu.

Krsto je u avgustu 1944. godine stupio u redove XX romanijske brigade.

Poginuo je 17. novembra 1944. godine u borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica za oslobođenje Rogatice. Sahranjen je u selu Zakom kod Rogatice.

ĐURIĆ, LJUBO (Blagoje i Milena)

Rođenje 1897. godine u Tuzli. Radio je u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ljubo je dobrovoljno stupio u novoformirani Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama oko Vozuće kod Zavidovića.

ĐURIĆ, MARIJAN (Božo)

Rođenje 1923. godine u Lipnici kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Bukinju. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv narodne vlasti, Marijan je stupio u redove XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u februaru 1945. godine u borbama protiv 22. njemačke divizije kod Zvornika. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ĐURIĆ, MELANIJA SEKA (Ljubo)

Rođena je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, otišla je na izučavanje krojačkog zanata.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, Melanija je dobrovoljno stupila u redove XV majevičke brigade. Završila je sanitetski kurs i postavljena je na dužnost četne bolničarke.

Nedugo zatim oboljela je od tifusa. Umrla je 3. decembra 1943. godine u bolnici 17. divizije u selu Šahbegovići.

ĐURIĆ, MILOVAN (Marko i Rosa)

Rođen je 1896. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Zemljoradnik.

Izabran je za narodnog odbornika u svome selu 11. novembra 1944. godine. Radio je na snabdijevanju vojske, smještaju ranjenika, prikupljanju materijalnih sredstava za jedinice NOVJ i na drugim aktivnostima.

Saznavši da su u selo došli četnici, otišao je u Tuzlu da obavijesti Komandu mjesta. Četnici su saznali za to i ubili ga na kućnom pragu nakon nekoliko dana.

ĐURIĆ, NEĐO (Aleksa i Slavka)

Rođenje 1924. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

Neđo je u avgustu 1944. godine stupio u redove XX romanijske brigade, gdje je bio raspoređen na dužnost mitraljesca.

Poginuo je u januaru 1945. godine u borbama protiv jedinica 22. njemačke divizije kod Vlasenice. Sahranjen je na mjestu pogibije.

EMKIĆ, OSMO (Bego)

Rođen je 1920. godine u Pascima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Osmo je 1944. godine pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u 3. bataljon I dalmatinske brigade.

Poginuo je 15. oktobra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na položaju Slivno kod Ravnog.

ERAKOVIĆ, DRAGIŠA (Simo i Vasilija)

Rođenje 1923. godine u Tuzli. Poslije osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju.

Dragiša je bio među najaktivnijim saradnicima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a u svojoj školi. Učestvovao je u prikupljanju oružja, municije i drugog neophodnog materijala za potrebe partizanskih jedinica, te na obezbjeđivanju punktova za smještaj ilegalaca. U jesen 1942. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Tragično je poginuo 8. septembra 1943. godine, kada je blizu sela Markovci kod Modriče, zabunom došlo do kratke borbe sa XV majevičkom brigadom. Sahranjen je u selu Skugriću.

ERAKOVIĆ, MILOŠ (Simo i Vasilija)

Rođen je 1912. godine u Zagrebu. Osnovnu školu i gimnaziju završio je u Tuzli.

Kao rezervni poručnik vojske Kraljevine Jugoslavije, prilikom okupacije zemlje, aprila 1941. godine, Miloš je bio mobilisan u matičnu jedinicu. Poslije Aprilskog rata i kapitualacije, zarobljen je kod Smederevske Palanke, Republika Srbija, i odveden u jedan od zarobljeničkih logora u Njemačkoj. Iz zarobljeništva se vratio u februaru 1943. godine. Nakon konačnog oslobođer\ja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove XX romanijske brigade.

Zarobili su ga četnici i ubili u selu Malešići blizu Kozluka kod Zvornika.

FASLIĆ, IBRAHIM (Omer i Ajša)

Rođenje 1927. godine u Lipnici kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Bukinju. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima da bi prehranio porodicu.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941; Ibrahim je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Zarobljen je i ubijen 10. novembra 1943. godine u borbi protiv četnika u selu Busovači blizu Požarnice kod Tuzle.

FASLIĆ, JUSUF (Mujo i Tima)

Rođen je 1922. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv narodne vlasti, Jusuf je stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 4. novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Lukavca. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnik u NOB-u poginuo je i njegov mlađi brat Ramo.

FASLIĆ, RAMO (Mujo i Tima)

Rođen je 1924. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Ramo je u proljeće 1944. godine mobilisan u domobransku vojsku, gdje je ostao blizu godinu dana, a zatim je pobjegao. Početkom aprila 1945. godine, stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

Obolio je od tifusa i umro u aprilu 1945. godine.

FAZLIĆ, MEHO (Ibro i Paša)

Rođenje 1918. godine u Dragunji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Meho se dobrovoljno priključio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u novoformirani Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je 11. decembra 1943. godine u borbama protiv zelenog kadra u selu Gračanica kod Živinica. Ukopan je na mjestu pogibije.

FIŠEKOVIĆ, SALIH (Salko i Sahba)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Salih je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama u dolini rijeke Krivaje.

FEJZIĆ, ŠAHBAZ

Rođen je 1921. godine u Bukinju kod Tuzle.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Šahbaz je dobrovoljno stupio u redove 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 8. februara 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Kopita kod Sokoca.

FIZOVIĆ, BOSILJKA (Petar i Hermina)

Rođena je 1920. godine u Travniku. U Tuzlu se s porodicom doselila 1935. godine. Završila je Nižu gimnaziju. Bila je udata za Muharema Fizoviča-Fiska, grafičkog radnika i istaknutog aktivistu radničkog i narodnooslobodilačkog pokreta.

Krajem oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je pristupila jedinicama NOV-a. Raspoređena je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginula je krajem 1943. godine u selu Hrvati kod Lukavca.

FRIDMAN, EMIL (Natan)

Rođenje 1911. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu trgovačkog smjera. Radio je kao činovnik u Gradskom poglavarstvu u Tuzli, a pred početak Drugog svjetskog rata bio je šef za finansije u tom poglavarstvu.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije i uspostave tzv. NDH, Emil je nastavio i dalje raditi u Gradskom poglavarstvu. Njegovu suprugu su, 1942. godine, ustaške vlasti protjerale u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, gdje su je i ubile. Nešto kasnije protjeran je i Emil, ali je na intervenciju muftije Muhameda Šefketa efendije Kurta oslobođen.

Njegova kuća je bila sjedište Okružnog komiteta KPJ za Tuzlu, a i sam je bio član KPJ. U redove novoformirane XVIII hrvatske brigade je stupio 10. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. Postavljenje na dužnost komandira 3. čete 1. bataljona.

Poginuo je krajem septembra 1944. godine, u borbi protiv ustaških jedinica prilikom oslobođenja Gračanice. Sahranjen je u Gračanici.

FULJACAN, ABOURAHMAN (Muharem i Paša)

Rođen 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole pomagao je ocu Muharemu u zidarskim poslovima.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, Abdurahman je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade. Zbog iskazane hrabrosti i snalažljivosti tokom borbi protiv neprijateljskih jedinica, postavljenje na dužnost komandira 1. čete 1. bataljona.

Poginuo je krajem decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Živinica.

Odlikovan je Ordenom za hrabrost.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Pašaga.

FULJACAN, PAŠAGA (Muharem i Paša)

Rođenje 1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se prevozom uglja i drva.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, kao šesnaestogodišnji mladić, Pašaga je otišao za starijim bratom Abdurahmanom u redove XVI muslimanske brigade. Kao i brat, Pašaga je takođe bio hrabar i sposoban borac i dobar drug zbog čega je ubrzo postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica kod Drinjače u blizini Zvornika.

GAJIĆ, VASO (Peran i Milka)

Rođen je 1925. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv narodne vlasti, Vaso je stupio u jedinice NOVJ. Raspoređen je u redove XX romanijske brigade.

Poginuo je 1945. godine u borbama protiv jedinica 22. njemačke divizije u blizini Srebrenice. Sahranjen je na mjestu pogibije.

GALIĆ, VOJISLAV (Tanasije)

Rođen je 1926. godine u Gacku. Odrastao je u radničkoj porodici. Doselio se s porodicom u Tuzlu pred početak Drugog svjetskog rata. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju, gdje se družio sa skojevcima i antifašistički opredijeljenim omladincima.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vojislav je bio uključen u sve akcije u gradu koje je organizovala skojevska organizacija. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je između 25. i 26. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica na području planine Romanije.

GANIĆ, IBRAHIM (Gano i Hatidža)

Rođen je 1927. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju.

U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao sedamanestogodišnji mladić, Ibrahim je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 25. maja 1945. godine, 16 dana nakon konačnog završetka Drugog svjetskog rata, u Odžaku u borbi protiv ustaških jedinica.

GARAŠEVIĆ, BOŽO (Rade)

Rođen je 5. marta 1927. godine u Doknju kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv narodne vlasti, Božo je stupio u redove XIX birčanske brigade.

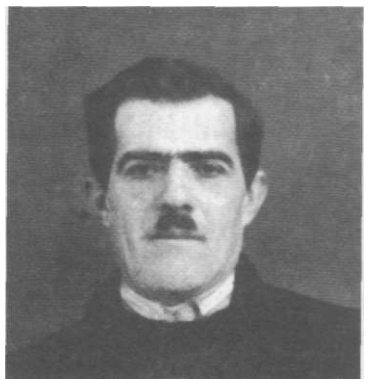
Poginuo je krajem decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na položaju kod Drinjače. Sahranjen je na mjestu pogibije.

GARAŠEVIĆ, PETAR (Niko)

Rođenje 1922. godine u Doknju kod Tuzle. Završio je osnovnu školu. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv narodne vlasti, Petar je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u borbama protiv ustaških jedinica na komunikaciji Rogatica - Podromanija.

GARDAŠ, JOSIP (Todor i Marija)

Rođen je 28. septembra 1900. godine u Derventi. Poslije Prvog svjetskog rata doselio se u Tuzlu i zaposlio u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Josip je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Početkom decembra 1943. godine, ranjen je u borbama sa njemačkim jedinicama u selu Suha kod Zivinica. Prebačen je u partizansku bolnicu u Sekovićima.

Bio je ranjenik kada su ga, sredinom jula 1944. godine, ubili pripadnici 13. SS "Handžar" divizije i četnici koji su prodrli na područje Birča.

GAVRIĆ, NADA (Jovo)

Rođena je 1914. godine u Trnovi kod Ugljevika. Bila je udana za Dušana Gavrića, radnika zemljoradničke zadruge u Tuzli.

Za vrijeme okupacije zemlje, Nada je zajedno sa suprugom radila na prikupljanju pomoći za potrebe NOB-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, oboje su stupili u redove II krajiške brigade.

Ranjena je početkom decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljeske ofanzive, u borbama protiv r\jemačkih jedinica između Han-Krana i Han-Pijeska. Ubrzo je umrla.

GERGELIN, FRIDOLIN (Fridolin)

Rođen je 28. septembra 1909. godine u Potražu, Rumunija. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1929. godine. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat.

Od prvih dana okupacije Kraljevine Jugoslavije i poziva KPJ na oružani ustanak, Fridolin sarađuje s ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Zbog sumnje da sarađuje s NOP-om nekoliko puta je uhapšen od policije. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je otišao u partizane i raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je u aprilu 1945. godine u selu Babina Greda kod Slavinskog Broda, Republika Hrvatska.

GORANA, ALIJA (Litov)

Rođen je 1913. godine u Ulcinju, Republika Crna Gora. Osnovnu školu završio je u Ulcinju, a zatim je radio kao fizički radnik. Doselio se u Tuzlu i zaposlio u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Alija je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Zbog dobro obavljenih zadataka postao je kandidat za člana KPJ.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. U novembru 1943. godine, primljen je u članstvo KPJ. Alija se tokom borbi pokazao kao hrabar i sposoban borac, te je postavljen na dužnost komandira voda, a zatim i komandira čete.

Poginuo je 27. jula 1944. godine, prilikom napada njegove brigade na dijelove 28. SS puka u blizini Bačkovca kod Šekovića.

GOSPIĆ, DUŠAN (Milan i Anka)

Rođenje 24. aprila 1913. godine u Šibošnici kod Srebrenika. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1924. godine. Poslije završene osnovne škole, izučio je električarski zanat. Radio je u Solani u Kreki.

Dušan je u drugoj polovini marta 1944. godine stupio u redove IV krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbama kod Višegrada.

GRADAŠČEVIĆ, AGAZ (Hasan)

Rođenje 1914. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu u Tuzli, a zatim se zaposlio u Zeničkoj željezari.

U NOB je stupio septembra 1944. godine, prvo kao borac Vlašićkog NOP odreda, a kasnije VIII krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na položaju kod sela Ravno kod Busovače.

GRADAŠČEVIĆ, ALIJA (Azibeg i Mujezuhanuma)

Rođen je 29. aprila 1920. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i srednje škole, radio je na imanju svoga oca Azibega.

Za vrijeme okupacije zemlje, Alija je materijalno pomagao NOB. U jesen 1942. godine odlazi na Majevicu zajedno sa nekoliko tuzlanskih aktivista KPJ i SKOJ-a. Stupio je u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u maju 1943. godine, za vrijeme 5. neprijateljske ofanzive, u borbama u blizini Kupresa.

GRBAC, MIRJANA (Marko)

Rođena je 12. januara 1925. godine u Maglaju. U Tuzli je završila Realnu gimnaziju.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mirjana je dobrovoljno stupila u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda, gdje je bila raspoređena u kulturnu ekipu u kojoj je bila pjevačica.

Poginula je 27. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama kod Bučika.

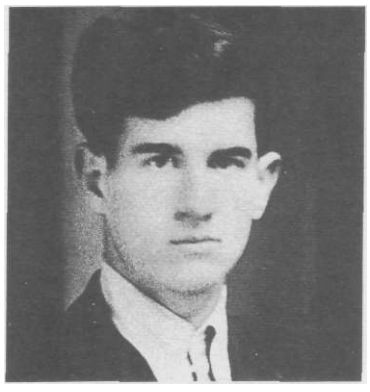
GRGIĆ, MIROSLAV (Ivan)

Rođen je 14. decembra 1919. godine u Kraljevoj Sutjesci kod Visokog. Završio je Gimnaziju u Tuzli i apsolvirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu.

Miroslav je mobilisan u domobransku vojsku 1943. godine. U septembru 1944. godine prebacio se iz Zagreba u oslobođenu Tuzlu. Kraće vrijeme radio je u sudu u Tuzli, a zatim je prekomandovan u XIX birčansku brigadu.

Poginuo je početkom novembra 1944. godine u borbi protiv ustaša na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

GUŠIĆ, DUŠAN (Orad i Ravijojla)

Rođenje 19. aprila 1921. godine u Tuzli. Osnovnu školuje završio u Stocu, a u Livnu Stručnu školu. Radio je u Ortopedskom zavodu u Trebinju. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, vratio se u Tuzlu.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Dušan je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade. Raspoređen je u 1. četu 1. bataljona.

Obolio je od tifusa, pa je u februaru 1944. godine prebačen u bolnicu u Trnovi. Kada su četnici i pripadnici 13. SS divizije prodrli na područje Birča, aprila 1944. godine, i tom prilkom otkrili partizansku bolnicu, izvršili su masakar nad ranjenicima i bolesnicima. Među njima je bio i Dušan Gušić.

GUŠIĆ, ĐURO (Petar i Natalija)

Rođenje 29. aprila 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat.

Đuro je krajem septembra 1943. godine dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Obolio je od tifusa u decembru 1943. godine. Ubijen je od strane četnika početkom januara 1944. godine.

HADŽIAVDIĆ, AGDURAHMAN (Mahmut i Zumra)

Rođen je 1920. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Abdurahman je 1942. godine mobilisan u ustaške jedinice. Zločine koje su vršile ustaše nije mogao da podnese, te je pobjegao u svoje rodno mjesto. Raspisana je potjernica za njim. Ubrzo je prešao na slobodnu teritoriju Majevice i stupio u redove 3. majevičkog partizanskog odreda.

Poginuo je u avgustu 1943. godine u borbama u Mačkovcu kod Lopara. Ukopan je na mjestu pogibije.

HAOŽIĆ, AHMET (Hasan i Fatima)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je pekarski zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ahmet se kao skojevac uključio u akcije ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radio je na sakupljanju neophodne materijalne pomoći partizanskim jedinicama na slobodnoj teritoriji. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, i sam se dobrovoljno priključio partizanima u II krajišku brigadu.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

HADŽIĆ, HAJRUDIN (Salko i Zejna)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i četiri razreda gimnazije. Radio je u Okružnom sudu u Tuzli.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine. Hajrudin je bio uključen u rad skojevske organizacije u Gimnaziji u Tuzli i Đačkom domu "Narodna uzdanica". Mobilisan je u domobransku vojsku, ali je krajem 1942. godine pobjegao iz domobrana i stupio u redove I krajiške brigade.

Poginuo je u oktobru 1943. godine, u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Sandžaka, Republika Srbija.

HADŽIĆ, OSMAN (Uzeir i Naza)

Rođen je 1915. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je aščijski zanat. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

U oktobru 1943. godine, kada je Tuzla prvi put oslobođena, Osman je dobrovoljno stupio u 4. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 2. februara 1945. godine u borbama koje su vođene u okolini Bijeljine.

HADŽIEFENDIĆ, FADIL (Esad)

Roden je 1913. godine u Rahiću kod Brčkog. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat u Tuzli. Bio je član RSD "Sloboda". Početkom 1940. godine primljen je u članstvo KPJ-u.

Obavljao je dužnost sekretara Okružnog komiteta KPJ Tuzla sve do hapšenja polovinom oktobra 1941. godine. U zatvoru je ostao do februara 1942. godine, a zatim je deportovan u ustaški koncentracioni logor Jasenovac. Zahvaljujući intervenciji svoga brata izbavljen je iz logora.

U svom rodnom mjestu Rahiću, nastavio je da radi na zadacima NOB-a. Kada je počela 6. neprijateljska ofanziva raspoređen je u Sreski komitet KPJ kao terenski partijski radnik.

Ubili su ga pripadnici 13. SS "Handžar" divizije 1944. godine u blizini Koraja kod Čelića.

HADŽIEFENDIĆ, ZIJAD (Mustafa)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Građanske škole, izučio je brijački zanat kod majstora Steve Hajnca. Slobodno vrijeme je provodio u Kulturno-umjetničkom društvu "Senat".

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Zijad je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je početkom decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na području Vlasenice.

HADŽIEFENDIĆ, ZIJAH (Mustafa i Rašida)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Zijah je dobrovoljno pristupio partizanskim jedinicama. Raspoređen je u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv četnika na planini Romaniji.

HADŽIMUSTAFIĆ, IBRAHIM (Salko i Hana)

Rođenje 1911. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Radio je kod privatnika.

Od 1942. godine Ibrahim je materijalno i propagandno pomagao ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a, u vidu davanja novčanih priloga i objašnjavanja ciljeva NOB-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je krajem maja 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Žabljaka, Republika Crna Gora. Ukopan je na mjestu pogibije.

HADŽIMUSTAFIĆ, MUHAREM (Hasan i Hasiba)

Rođenje 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Muharem je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade. Raspoređen je u novoformirani topovski vod pri Štabu Brigade.

Poginuo je početkom decembra 1943. godine u selu Kalauzovići prilikom izvršavanja zadatka prenošenja ranjenika 17. divizije s planine Romanija u Šekoviće.

HADŽiOSMANOVIĆ, MEHMED (Džemal)

Rođenje 1919. godine u Gornjoj Tuzli. Zemljoradnik.

Mehmed je početkom 1945. godine pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XX romanijske brigade.

Poginuo je januara 1945. godine u borbama protiv četnika na planini Romaniji.

HADŽIMUSTAFIĆ, MUSTAFA

Rođen je u Tušnju u Tuzli.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mustafa je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Ne zna se vrijeme ni mjesto pogibije borca Mustafe Hadžimustafića.

HADŽISELIMOVIĆ, MEHMED (Meho i Naza)

Rođenje 1909. godine u Gornjoj Tuzli. Završio je osnovnu školu u rodnom mjestu, te kao većina gornjotuzlanskih mladića nije nastavio školovanje već se bavio zemljoradničkim poslovima. Rano je ostao bez oca Mehe, a majka Naza se preudala.

Otvaranje Rudnika uglja Montanika na Majevici značilo je novi značajan izvor prihoda za mnoge gornjotuzlanske porodice. Mehmed je, kao veoma mlad, počeo raditi u ovom Rudniku. Uslovi rada u rudarskim oknima su bili teški, a valjalo je pješačiti nekoliko kilometara od kuće do posla. U to se vrijeme oženio i imao petero djece.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, prestao je raditi u rudniku, a valjalo je izdržavati višečlanu porodicu, pa se Mehmed zaposlio u Solani u Simin-Hanu.

Konačno oslobođenje Tuzle, septembra 1944. godine, za mnoge je značilo mogućnost za stupanje u jedinice NOVJ. Mehmed je stupio u redove XVIII hrvatske brigade i krenuo njenim borbenim putem sve dok nije teško ranjen u borbama protiv neprijatelja na području Capardi kod Kalesije, u februaru 1945. godine.

Mehmed je prebačen u savezničku bolnicu na Siciliji, Republika Italija, gdje je umro početkom maja 1945. godine. Ukopan je na groblju za poginule savezničke vojnike na ovom italijanskom ostrvu.

HADŽIVUKOVIĆ, dr. ROSA (Stjepan i Polka)

Rođena je 13. novembra 1912. godine. U toku Prvog svjetskog rata bila je s majkom i sestrom zarobljena u logoru u Doboju. Osnovnu školu i gimnaziju završila je u Sarajevu. Studirala je na Medicinskom fakultetu u Beogradu, a vanredno je upisala i Pravni fakultet. Diplomirala je medicinu 1939. godine i ubrzo počela raditi kao ljekar u Tuzli.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, aktivno se uključila u ilegalni tuzlanski NOP. U oktobru 1941. godine, na molbu Tuzlanske partijske organizacije, preuzela je brigu o ranjenim borcima Majevičkog NOP odreda.

Poginula je 22. februara 1942. godine u hajci koju su preduzeli četnici protiv partizanskih boraca i njihovih saradnika na Majevici. U znak sjećanja na doprinos koji je dala u NOB-u podignut je spomenik na mjestu njene pogibije. Jedna ulica u Tuzli nosi njeno ime.

HAJDARHODŽIĆ, ŠUĆRIJA

Rođenje 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom i nadničarskom poslovima.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Šućrija je stupio u redove XIX birčanske brigade. Tokom borbi obolio je od tifusa i umro.

Ukopan je na groblju u Tuzli.

HALILOVIĆ, BEGO (Šaćir)

Rođen je 1910. godine u selu Milešićima blizu Ljepunica kod Tuzle. Obavljao je razne fizičke poslove, a zatim se zaposlio u Ciglani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Bego je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je redove XX romanijske brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbi protiv četnika na Crvenim stijenama, planina Romanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

HASANKOVIĆ, SULEJMAN (Suljo)

Rođenje 1914. godine u Tuzli. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka. U predratnom periodu je bio aktivista URSS-ovih sindikata.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Sulejman je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Raspoređen je na dužnost komandira voda, a zatim i komandira čete.

Poginuo je krajem januara 1944. godine, u borbi protiv njemačkih jedinica na planini Konjuhu. Ukopan je na mjestu pogibije.

HARAČIĆ, MAHMUT (Omer)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Radnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Mahmut je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je sredinom maja 1945. godine u borbama protiv ustaša prilikom oslobađanja Odžaka.

HASANAGIĆ, SAKIB (Ibrahim i Vezira)

Rođenje 18. januara 1921. godine u Tuzli. Osnovnu školu i medresu završio je u Tuzli, a godinu dana pred početak Drugog svjetskog rata, 1940, završio je Višu medresu u Sarajevu. Bio je kratko zaposlen u Živinieama u firmi "Croatia", gdje je radio na obračunu plata radnika.

Od početka okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Sakib je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Od kraja 1941. godine radio je u Župskom redarstvu - ustaškoj policiji u prijavnom uredu kao administrativac. Sve do prvog oslobođenja Tuzle u oktobru 1943. godine, dostavljao je Mjesnom komitetu KPJ značajne podatke o radu i namjerama ustaške policije. Bio je uhapšen pod sumnjom da sarađuje sa NOP-om, ali je ubrzo, zbog nedostatka konkretnih dokaza, pušten na slobodu. Oslobođenjem Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Bio je član kulturno-umjetničke ekipe odreda.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih snaga u selu Bučik.

HASANČEVIĆ, BEGO (Redžo i Zejna)

Rođenje 1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučavao je zanat iz metalske struke.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao petanestogodišnji dječak, Bego je dobrovoljno pristupio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Teslica. Ukopan je na mjestu pogibije.

HASANČEVIĆ, HASAN (Redžo)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je mesarski zanat.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, 17. septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Hasan je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Sjemča kod Rogatice.

HASANČEVIĆ, OMER (Mustafa i Paša)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Radnik.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, zajedno sa starijim bratom Pašagom, otišao je u partizane - Omer u redove II krajiške brigade, a Pašaga u novoformirani Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na području između Vareša i Breze.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov stariji brat Pašaga.

HASANČEVIĆ, PAŠAGA (Mustafa i Paša)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Radnik.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 17. januara 1944. godine u Moluhama, prilikom napada na neprijateljski garnizon u Tuzli.

HASANKOVIĆ, RASIM SULJO (Suljo)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Radnik.

Oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Rasim je pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je aprila 1945. godine u borbama za oslobođenje Zagreba.

HASANOVIĆ, IBRAHIM (Suljo)

Rođenje 1912. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat. Radio je jedno vrijeme kao brijački radnik, a zatim se zaposlio na željeznici kao željeznički službenik.

Ibrahim je već od 1941. godine uspostavio vezu i saradnju s partizanima na Ozrenu. Zbog opasnosti da ga otkriju ustaše, prešao je na slobodnu teritoriju Ozrena i stupio u partizane. Raspoređen je u minersku četu. Radio je na miniranju pruga, oklopnih vozova, mostova, skladišta.

Poginuo je u proljeće 1942. godine prilikom miniranja oklopnog voza u dolini rijeke Lašve. Ukopan je na mjestu pogibije.

HASANOVIĆ, MUJESIRA (Meho)

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Završila je osnovnu školu. Domaćica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mujesira je dobrovoljno stupila u redove XVI muslimanske brigade.

Poginula je krajem oktobra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Ribnice kod Banovića. Ukopana je na mjestu pogibije.

HASIĆ, HRUSTO (Bego i Fata)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Okupacijom i kapitulacijom Kraljevine Jugoslavije i uspostavljanjem tzv. NDH, aprila 1941. godine, Hrusto je mobilisan u domobrane. Tokom 1944. godine uspio je pobjeći iz Petrovaradina i priključiti se borcima NOV-a.

Poginuo je u martu 1945. godine u borbama na planini Romaniji.

HASIĆ, RAMQ (Alija i Deva)

Rođenje 1916. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Ramo je stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbama protiv četnika na Borogovu, u blizini Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

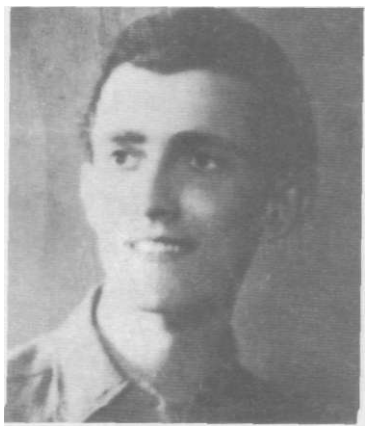
HASIČEVIĆ, ZUMRETA (Suljo i Rašida)

Rođena je 1924. godine u Tuzli.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Zumreta je dobrovoljno stupila u redove 2. čete 2. bataljona Majevičkog NOP odreda. Početkom aprila 1944. godine prešla je u XVII majevičku brigadu.

Poginula je u maju 1944. godine u borbama protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije u Jablanici kod Lopara.

HERGIĆ, IZET (Nurija)

Rođenje 1923. godine u Kozluku kod Zvornika. Osnovnu školu završio je u Zvorniku, a u Tuzli se upisao u Građansku školu.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, u oktobru 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Izet je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u martu 1945. godine, u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Sokocu, planina Romanija. *Ukopan je na mjestu pogibije.*

HERLJEVIĆ, ALBIN (Franjo i Lucija)

Rođenje 1916. godine u Tuzli. Osnovnu školu i dva razreda gimnazije završio je u Tuzli. Bio je član RSD "Sloboda".

Naporna borba za opstanak i održanje višečlane porodice brzo gaje približila drugim radnicima i radničkim organizacijama. Bio je zaposlen u Solani u Kreki, gdje se radilo u veoma teškim uslovima, uz minimalne nadnice. Njegova buntovna priroda ubrzo ga je dovela u sukob sa upravom Solane. To je imalo znatnog uticaja na njegov veoma aktivan rad među radnicima, kao i u organizaciji KPJ u Tuzli, čiji je član postao 1939. godine. Godine 1941. izabran je za člana Mjesnog komiteta KPJ u Tuzli, a zatim i za člana Okružnog komiteta KPJ za Tuzlanski okrug.

Neposredno poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, bio je među najaktivnijim na pripremama i organizovanju ustanka u tuzlanskom području. Zbog tih aktivnosti počele su da ga progone ustaške vlasti, pa je morao u ilegalnost.

Prilikom dolaska na sastanak partijske organizacije, bio je uhapšen na tuzlanskoj željezničkoj stanici i sproveden u zatvor. Uspio je pobjeći iz zatvora i prebaciti se na Majevicu, gdje je još odlučnije nastavio rad na podizanju ustanka. Bio je veoma hrabar i sposoban, zbog čega je često upućivan na izvršavanje najtežih borbenih zadataka.

Naročito se istakao u borbama kod sela Pipera kod Šibošnice, januara 1942. godine, i prilikom zauzimanja neprijateljskih uporišta na Miladijama kod Brčkog. Prilikom izviđanja, polovinom februara 1942. godine, u okolini Tuzle napao je i zarobio domobransku konjičku patrolu, koju je s cjelokupnom opremom odveo na Majevicu.

Prilikom mučkog napada dijelova četničkog Majevičkog odreda na Majevički NOP odred, nalazio se u izviđanju. Vidjevši da su četnici već sklopili obruč oko Štaba Odreda, stupio je s njima u neravnopravnu borbu, u kojoj je i poginuo u selu Vukosavci kod Lopara, 20. februara 1942. godine. U ovoj borbi poginula je i većina članova Štaba i članova Okružnog komiteta KPJ na Majevici - 30 rukovodilaca i boraca.

U toku NOB-a Albin je izgubio dva brata (jedan je poginuo, a drugi je strijeljan), dok su druga dva njegova brata, koji su ostali u životu, borci od 1941. godine, a jedan od njih, Franjo, takođe je proglašen narodnim herojem. Pored toga, njegova majka i mlađa sestra odvedene su u toku rata u zloglasni ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje su ih ustaše strijeljale.

Narodnim herojem proglašen je 27. novembra 1953. godine.

Njegovo ime nosi jedna od tuzlanskih ulica.

HERLJEVIĆ, TOMISLAV (Franjo i Lucija)

Rođenje 21. marta 1926. godine u Tuzli. Bio je mlađi Albinov brat.

Tomislav je u oktobru 1941. godine dobrovoljno stupio u redove Majevičkog NOP odreda. Obavljao je dužnost kurira u odredu.

Prilikom obavljanja kurirskog zadatka 21. februara 1942. godine, zarobili su ga četnici i ubili u Kozjaku. Sahranjen je na mjestu pogibije.

HERLJEVIĆ, ZVONIMR ZVONKO (Franjo i Lucija)

Rođen je 23. oktobra 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat.

Sredinom 1941. godine, po odluci Oblasnog komiteta KPJ za istočnu Bosnu, upućen je u domobrane sa zadatkom da prikuplja podatke od interesa za NOB. Uhapšen je i zatvoren u Tuzlanski zatvor "Štok", a zatim je deportovan u zloglasni ustaški koncentracioni logor Jasenovac.

Postoje indicije da je još u decembru 1941. godine upućen u logor i daje na putu do logora ubijen.

HERLJEVIĆ, LUCIJA

Rođena je 1899. godine u Sinju, Republika Hrvatska. Osnovnu školu završila je u rodnom mjestu. Po zanimanju je bila domaćica. Bila je majka pet sinova partizana, od kojih su tri poginula za slobodu zemlje, a dvojica, Albin i Franjo, proglašeni narodnim herojima.

Kao saradnik NOP-a i majka sinova partizana, uhapsio ju je Gestapo, 6. janura 1942. godine, i zajedno sa dvoje maloljetne djece, sprovedena je u tuzlanski zatvor "Štok". U maju 1942. godine prebačena je u sabirni logor u Kreki, a krajem maja sprovedena je zajedno sa sinom i kćerkom u logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, a zatim deportovana u zloglasni ustaški koncentarcioni logor Jasenovac.

Ubijena je početkom 1945. godine zajedno sa kćerkom, dok je sin preživio.

HERMAN, REGINA GINA (Vilhem i Sofija)

Rođena je 1931. godine u Tuzli.

Njena porodica, koja je porijeklom bila jevrejska, deportovana je 1942. godine u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, dok se Regina uspjela spasiti. Nakon toga stupila je u redove NOV-a u redove 27. divizije. Raspoređena je u sanitet gdje je postala najmlađa bolničarka. Poslije toga prešla je u korpusnu bolnicu u Trnovu.

Pripadnici 13. SS divizije, zajedno sa četnicima, početkom 1943. godine su otkrili partizansku bolnicu u Trnovi. Tom prilikom uhapšena je i Regina i sprovedena u logor u Zemunu, Republika Srbija, gdje je i ubijena.

HIDANOVIĆ, HAMDIJA (Abdulah i Timka)

Rođenje 1912. godine u Doknju kod Tuzle. Zemljoradnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Hamdija je stupio u redove XIX birčanske brigade.

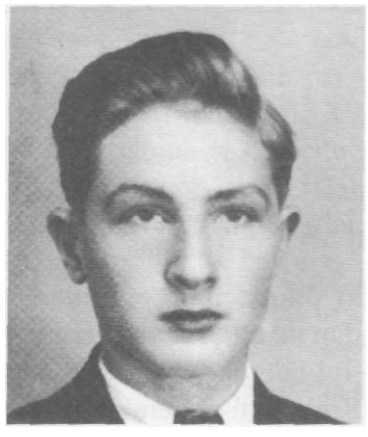
Poginuo je u prvoj polovini novembra 1944. godine u borbama na području između Rogatice i Podromanije.

HIDANOVIĆ, MEHMED (Rašid)

Rođenje 1920. godine u Doknju kod Tuzle. Zemljoradnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Mehmed je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u prvoj polovini novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na planini Romaniji.

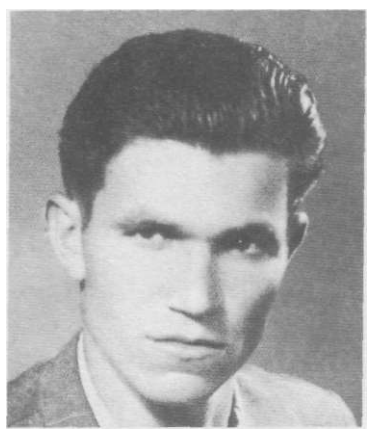
HODOVSKI, JAROSLAV (Rajmund i Marija)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu, nakon čega se upisao u Gimnaziju u Tuzli.

Jaroslav je, kao gimnazijalac i saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, primljen u članstvo SKOJ-a. U njegovoj kući bio je jedan od ilegalnih punktova NOP-a. Tu su se održavali i sastanci skojevskog aktiva.

Poginuo je maja 1945. godine u borbama protiv ustaša prilikom oslobođenja Odžaka.

HODŽIĆ, DŽAFER (Arif i Sajma)

Rođen je 1917. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije aprila 1941. godine, i priprema za oružani ustanak, Džafer se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Stupio je u Tuzlanski NOP odred u kojem je postavljen za komandira čete, a zatim je primljen u članstvo KPJ.

Poginuo je 20. januara 1944. godine u Tuzli prilikom napada na neprijateljski garnizon. Ukopan je na groblju Moluhe u Tuzli.

HODŽIĆ, FATIMA (Hasan)

Rođena je 1926. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Završila je osnovnu školu. Domaćica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Fatima je dobrovoljno stupila u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginula je u januaru 1944. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama u blizini Gračanice. Poslije oslobođenja zemlje, njeni posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu u Gračanici.

HODŽIĆ, HUSO (Meho)

Rođenje 1919. godine u Rašljevu kod Tuzle. Zemljoradnik.

U jedinice NOV-a Huso je dobrovoljno pristupio u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzla. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica koje su vođene na području Kladnja.

HODŽIĆ, IDRIZ (Redžo)

Rođen je 1897. godine u Tuzli. Rudarski radnik. Učestvovao je u Husinskoj buni 1920. godine.

Kao radnik i husinski revolucionar, Idriz je odmah po okupaciji i kapitulaciji Kraljevine Jugoslavije i priprema za oružani ustanak postao jedan od najaktivnijih saradnika ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943, dobrovoljno je stupio u jedinicu pri Komandi mjesta u Kreki, a u novembru 1943. godine postao je borac Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv zelenog kadra u Vukovijama kod Kalesije.

HODŽIĆ, MURAT (Mustafa i Džehva)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

U oktobru 1943, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Murat je dobrovoljno stupio u redove XIX birčanske brigade, a zatim je u maju 1944. godine raspoređen u XX romanijsku brigadu.

Poginuo je decembra 1944. godine od nagazne mine u Janji kod Bijeljine.

HODŽIĆ, RAHMAN (Meho i Šaha)

Rođenje 1910. godine u Rašljevu kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Rahman je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine, u borbama protiv četničke grupacije na prostoru između Han Pijeska i Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

HOLOVAC, SLOBODAN (Nikola)

Rođen je 1926. godine u Trebinju. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. U Tuzli je završio šest razreda gimnazije. Primljen je u članstvo SKOJ-a, a zatim je izabran za sekretara skojevskog aktiva Gimnazije u Tuzli.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Slobodan je bio aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U ljeto 1943. godine, otišao je na Majevicu i stupio u redove Majevičkog partizanskog odreda. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, raspoređen je u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginuo je u aprilu 1944. godine na Kamenitom brijegu, na Majevici, u borbi protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije i četnika, prilikom odbrane ranjenika i bolesnika NOV-a. Sahranjen je na mjestu pogibije.

HOROZIĆ, ALOSMAN (Mehmed i Ruvejda)

Rođenje 4. novembra 1925. godine u Tuzli. Poslije osnovne škole, završio je nižu Realnu gimnaziju. Upisao se na izučavanje tokarskog zanata i stekao diplomu majstorskog pomoćnika - kalfe.

Alosman je primljen u članstvo SKOJ-a u aprilu 1941. godine, poslije okupacije Kraljevine Jugoslavije. U redove II krajiške brigade dobrovoljno je stupio 5. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle.

Ranjen je u martu 1944. godine na Zelengori i smješten u divizijsku bolnicu. Preminuo je 21. marta 1944. godine u selu Borija kod Kalinovika.

HOROZIĆ, FADIL (Muharem i Ajša)

Rođen je 1924. godine u Lukavcu. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, sedam razreda Realne gimnazije u Tuzli, a osmi razred u Prvoj gimnaziji u Sarajevu.

Fadil je još kao gimnazijalac pripadao omladinskom antifašističkom i ljevičarskom pokretu. U predratnom periodu bio je aktivista i saradnik skojevske marksističke biblioteke u Lukavcu. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i poziva KPJ za oružani ustanaka, Fadil se uključio u ilegalnu organizaciju NOP-a. Obavljao je obavještajno-kurirske i političko-propagadne aktivnosti na području Tuzle i Lukavca. U drugoj polovini 1943. godine, zbog zasluga tokom obavljanja ilegalnih akcija za NOP, primljen je u članstvo Mjesnog komiteta SKOJ-a za Tuzlu.

Fadil je prešao u Sarajevo u osmom razredu, 1944/1945. godine.

Početkom aprila 1945. godine, prilikom borbi za oslobođenje Sarajeva, pripadnici SKOJ-a pokušali su izvršiti atentat na ustaškog zločinca Maksa Luburića. Kako atentat nije uspio, ustaše su izvršile raciju, pohapsile i strijeljale veliki broj aktivista SKOJ-a, među kojima je bio i Fadil Horozić.

HOROZIĆ, RASIM (Mustafa i Paša)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat.

Početkom oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Rasim je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade. Prilikom povlačenja jedinica NOV-a iz Tuzle u novembru 1943. godine, kao teži ranjenik evakuisan je na područje Konjuha. U VI neprijateljskoj ofanzivi obolio je od tifusa Ilegalnom vezom prebačen je u Tuzlu. Okupatorske vlasti su ga uhapsile i transportovale za Njemačku. Otkrivenje, pripremajući bjekstvo iz transporta na području Bosanskog Petrovog Sela. Ne zna se vrijeme i mjesto njegove smrti.

HORVATINOVIĆ, ANĐELKO (Đuro i Adela)

Rođen je 20. juna 1904. godine u Budimpešti. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1912. godine. Završio je osnovnu školu i izučio zidarski zanat. Radio je u Solani u Kreki.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Anđelko je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. U toku 6. neprijateljske ofanzive ranjen je i prebačen u partizansku bolnicu u okolini Bijeljine.

Sredinom 1944. godine, jedinice 13. SS "Handžar" divizije u saradnji sa četnicima otkrile su bolnicu. Anđelko je tom prilikom zarobljen i mučen, a zatim ubijen u Bosanskoj Rači u septembru 1944. godine.

HRAPOVIĆ, IBRAHIM (Amir i Fatima)

Rođen je 4. januara 1926. godine u Bugojnu. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1938. godine. Završio je osnovnu školu.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Ibrahim je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Bio je borac izviđačke čete. Početkom 1945. godine raspoređen je u Autokomandu 27. divizije.

Poginuo je u martu 1945. godine blizu Požarnice kod Tuzle.

HRIBAR, ALBERT BERTI (Josip i Marija)

Rođenje 1921. godine u Morovču kod Ljubljane, Republika Slovenija, doselio se s porodicom u Tuzlu 1924. godine. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat. Bio je član Sportskog društva "Soko".

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Albert je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive je ranjen i nalazio se u koloni ranjenika koju su, 5. decembra 1943. godine, iznenada napale njemačke jedinice. Tom prilikom je ubijen.

HRNČIĆ, HASAN (Bećir i Hasnija)

Rođenje 1913. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Hasan je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u martu 1945. godine na području Podromanije.

HRNJIĆ, CAMIL (Husein i Fatima)

Rođenje 1911. godine u Miričini kod Gračanice. Doselio se s porodicom u Tuzlu oko 1920. godine. Osnovnu školu završio je u Dobošnici, a potom se upisao u Građansku školu u Tuzli. Zaposlio se u Fabrici špirita u Kreki. U predratnom periodu učestvovao je u akcijama URSS-ovih sindikata.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ćamil je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radio je ilegalno sa Eminom Paočić i Tomasom Lebeničnikom.

U junu 1942. godine, po direktivi KPJ, zajedno sa još nekoliko Tuzlaka odlazi na Majevicu i uključuje se u partizanske redove. Prilikom formiranja XVI muslimanske brigade, postao je njen borac. Učestvovao je u borbama za prvo oslobađanje Tuzle, 2. oktobra 1943. godine.

Umro je od posljedica ranjavanja krajem oktobra 1943. godine u Šekovićima, u borbama protiv njemačkih jedinica na Sokocu, na Romaniji. Ukopan je u Šekovićima.

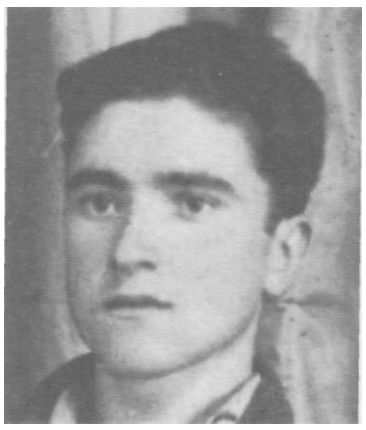
Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Salko.

HRNJIĆ, SALKO (Husein i Fatima)

Rođenje 1920. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se raznim fizičkim poslovima, a zatim se zaposlio kao vanjski radnik u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Salko je dobrovoljno stupio u redove XV majevičke brigade.

Poginuo je polovinom januara 1945. godine u borbama protiv njemačkih jedinica kod Čelića. Ukopan je na mjestu pogibije.

HRUSTIĆ, ABDULAH (Adem i Emira)

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Radio je u Fabrici špirita u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Abdulah je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovao je u akcijama prikupljanja neophodnih materijalnih dobara, prvenstveno oružja i sanitetskog materijala, za potrebe partizanskih jedinica. Djelovao je politički-propagandno na objašnjavanju ciljeva i značaja NOB-a. Bio je mobilisan u domobrane, ali je prvom prilikom pobjegao.

Abdulah je, kao primjeran omladinac i dokazani aktivista NOP-a, primljen u članstvo SKOJ-a 1942. godine. U redove XVI muslimanske brigade stupio je u septembru 1943. godine. Zbog ispoljene hrabrosti tokom borbi za prvo oslobođenje Tuzle, 2. oktobra 1943. godine, postavljen je, prvo, na dužnost desetara, a zatim i komandira voda u ovoj brigadi.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine, u borbama protiv njemačkih jedinica u Vukovijama kod Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

HRUSTIĆ, AHMET (Osman i Kada)

Rođen je 7. januara 1920. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat. Aktivno je učestvovao u radu Zanatskog društva "Senat".

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Ahmet je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je krajem oktobra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Rogatice.

HRUSTIĆ, EMIN (Ahmo i Emina)

Rođen je 1924. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Na poziv organa narodne vlasti u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Emin je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama blizu Bučika kod Banovića.

HRUSTIĆ, MEHMED (Hrusto i Hanka)

Rođenje 1917. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mehmed je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u novembru 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

HRUSTIĆ, NEDŽIB (Salih i Ilda)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Osnovnu i Građansku školu završio je u Tuzli. Upisao je Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Nedžib je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je nekoliko dana kasnije, u prvoj polovini oktobra 1943. godine, u borbama za odbranu tek oslobođene Tuzle, na položajima u okolini Živinica.

HUKIĆ, JUSO (Harem)

Rođen je 1928. godine u Tuzli. Učenik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao petnaestogodišnji dječak, Juso je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Kolašina.

HUKIĆ, OMER (Osman i Hasiba)

Rođen je 5. januara 1926. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu.

Za vrijeme okupacije zemlje, Omer je mobilisan u domobrane, ali je ubrzo pušten jer je bio maloljetan. U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 12. januara 1945. godine prilikom oslobođenja Han Pijeska.

HUREMOVIĆ, EMIN (Osman i Hafa)

Rođen je 1922. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Emin je mobilisan u domobrane 1942. godine, ali je nakon godinu dana pobjegao. U ljeto 1944. godine stupio je u redove XVII majevičke brigade, a septembra iste godine prešao je u sastav novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je krajem marta 1945. godine kod Sokoca, u borbama na planini Romaniji, kada je započela operacija oslobođenja Sarajeva.

HURIÖ, AHMET (Mujo i Hana)

Rođen je 1923. godine u Gornjim Pascima kod Tuzle. Bio je zemljoradnik i nadničar.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Ahmet je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama kod Han Pijeska. Ukopan je na mjestu pogibije.

HURIĆ, IBRAHIM (Murat i Aiša)

Rođen je 1914. godine u Donjim Petrovicama kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Morančanima kod Tuzla. Radio je prvo u Rudniku uglja Montanika na Majevici, a zatim u Rudniku uglja Kreka.

Ibrahim je u januaru 1944. godine stupio u redove XVIII hrvatske brigade. Raspoređen je na dužnost pomoćnika minobacača u minobacačkom vodu.

Poginuo je polovinom oktobra 1944. godine, u borbama protiv VII četničke brigade Trebavsko četničkog korpusa blizu Janje kod Bijeljine. Ukopan je na mjestu pogibije.

HURIĆ, IBRAHIM DUČE (Osman i Fata)

Rođen je 1928. godine u Tuzli.

Ibrahim je bio vrlo mlad omladinac kada se priključio ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. Zbog svojih aktivnosti, oktobra 1943. godine, primljen je u članstvo SKOJ-a. Održavao je kurirsku vezu između NOP-a u gradu i Tuzlanskog NOP odreda. Njegove aktivnosti Gestapou je izdao njegov komšija. Uhapsili su ga i sproveli u tuzlanski zatvor "Štok".

Strijeljan je u ljeto 1944. godine.

HURIĆ, JUSUF (Omer i Fatima)

Rođen je 1929. godine u Donjim Petrovicama kod Tuzle. Učenik.

Kao četrnaestogodišnji dječak, Jusuf je dobrovoljno pristupio partizanskim jedinicama 10. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade. U martu 1944. godine, zbog iskazane hrabrosti tokom borbenih aktivnosti, primljen je u članstvo SKOJ-a pri skojevskom aktivu brigade.

Poginuo je nesretnim slučajem u oktobru 1944. godine blizu Stupara kod Kladnja. Ukopan je na mjestu pogibije.

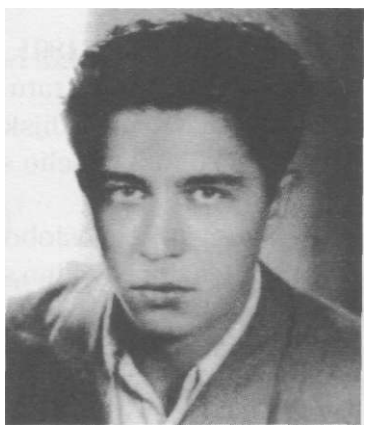
HUSANOVIĆ, IBRAHIM (Suljo i Duda)

Roden je 1912. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat. Radio je na željeznici, a zatim je našao zaposlerye u Zenici.

Ibrahim je dobrovoljno stupio u redove Zeničkog NOP odreda u aprilu 1942. godine.

Poginuo je krajem proljeća 1942. godine, prilikom miniranja pruge na Lašvi.

IBRAHIMAGIĆ, AHMET (Omer i Fatima)

Rođen je 6. septembra 1924. godine u Smolući kod Lukavca. Osnovnu školu u Smolući pohađao je od 1933. do 1937. godine. Kao najbolji đak dobijao je pohvale i nagrade. U Tuzlansku gimnaziju pošao je 1937/1938. godine i sve razrede završio s odličnim uspjehom. Imao je naročitu sklonost za historiju, srpskohrvatski i francuski jezik. Stanovao je najprije kod sestre Hanumice Bešlagić, a potom u internatu "Narodna uzdanica". Ozbiljan i zreo za svoje godine, bio je omiljen među drugovima, a cijenili su ga i profesori.

Rano se opredijelio za komunistički pokret. Družio se sa Slobodanom Holovcem, Milom Vukotićem i Ismetom Bešlagićem, vodio s njima duge rasprave, posjećivao Radnički dom "Sloboda".

Ahmet je, 1938. godine, organizovao u Gornjoj Smolući, u zaseocima Agići, Samar i Mujkovići, čitalački kružok sastavljen od đaka, šegrta i seoskih omladinaca, koje je za vrijeme raspusta okupljao i usmjeravao idejno i politički. Iz ove grupe petorica su poginuli u jedinicama NOV - VI bosanskoj, II vojvođanskoj i XVII majevičkoj brigadi.

Primljen je u članstvo SKOJ-a u đačkom domu "Narodna uzdanica", kao učenik petog razreda, 1941. godine. U junu 1943. godine po završetku šestog razreda, otišao je u VI istočnobosansku brigadu, i bio na dužnosti vodnog delegata, a zatim komesara čete. Primljen je u članstvo KPJ u ljeto 1943. godine.

Za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive bio je ranjen u lijevo rame. Pošto se razbolio od tifusa, neko vrijeme bio je kod kuće u Smolući. Formiranjem XXI tuzlanske brigade došao je na dužnost komesara 1. bataljona, a zatim komandanta 4. bataljona.

Prilikom povlačenja njemačkih jedinica s Balkana, na sektoru Vlasenica - Zvornik, njegova brigada je razbijala njemačke kolone. U borbama na Ozrenu Ahmet je bio drugi put ranjen u lijevu nogu. Po najjačoj zimi u toku decembra 1944. i januara 1945. godine oko Zvornika i Vlasenice vođene su danonoćne borbe. U jednoj od tih borbi sa nadmoćnim neprijateljem, 2. februara. 1945. godine, nedaleko od Džafinog kamena na Udrču, poginuo je Ahmet Ibrahimagić.

Odlikovan je Ordenom za hrabrost.

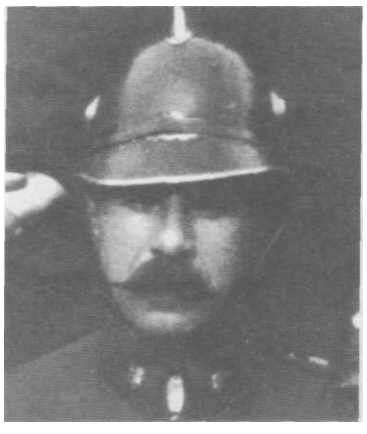
IBRAHIMKADIĆ, EMINA (Teufik)

Rođena je 1926. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, upisala se u Gimnaziju u Tuzli.

Za vrijeme okupacije zemlje, Emina je, kao učenica, sarađivala sa omladincima i omladinkama, koji su bili organizivani na raznim zadacima oko pomoći NOB-a. U januaru 1944. godine, dobrovoljno je stupila u redove VI istočnobosanske brigade.

Umrla je 17. maja 1945. godine, od posljedica ranjavanja, u borbama kod Samobora, Republika Hrvatska.

IBRAKOVIĆ, SALIH (Mehmed)

Rođenje 15. oktobra 1891. godine u Gradačcu. Učestvovao je u Prvom svjetskom ratu i zarobljen je na Istočnom frontu kao vojnik 3. pješadijskog puka austro-ugarske vojske. Po završetku rata doselio se u Tuzlu, gdje je otvorio piljarnicu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Salih je dobrovoljno stupio u redove Majevičkog NOP odreda.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbi protiv ustaša na području Šibošnice.

IBRIŠIMOVIĆ, MEHMED (Muhamed i Fatima)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Odrastao je u zemljoradničkoj porodici.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mehmed je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u decembru 1943. godine prilikom napada njemačke jedinice na njegov odred blizu Bučika kod Banovića. Ukopan je na mjestu pogibije.

IBRIŠIMOVIĆ, MUSTAFA (Osman)

Rođen je 1913. godine u Mihatovićima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Mustafa je stupio u jedinice NOV-a na poziv organa narodne vlasti u septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je u redove XVII majevičke brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na području planine Romanija.

IBRIŠIMOVIĆ, SAFET

Rođen je 1926. godine u Čeliću. Poslije osnovne škole završio je dva razreda Učiteljske škole u Tuzli. U septembru 1942. godine, došao je u internat "Narodna uzdanica".

Volio je dobru knjigu, a takvih knjiga je u gimnazijskoj i internatskoj biblioteci bilo vrlo malo, jer su ustaše, odmah po dolasku na vlast, izbacili iz biblioteka sva djela naprednih pisaca, klasika, francuske, ruske, engleske i srpske pisce. U to vrijeme skojevska organizacija u Tuzli imala je nekoliko desetina knjiga naprednih pisaca koje su kružile među njenim članovima i davane na čitanje drugim povjerljivim omladincima. Među njima je bio i Safet, koji je ubrzo, nakon nekoliko razgovora, primljen u članstvo antifašističke omladine.

Po završetku školske godine, u ljeto 1943, Safet je iz Čelića stupio u Majevički NOP odred, a kada je formirana XVII majevička brigada bio je njen borac, u 1. bataljonu politički komesar čete.

Poginuo je 6. maja 1944. godine u borbi na Borogovu kod Kalesije, protiv SS jedinica koje su nadirale uz snažnu podršku artiljerije.

IBRIŠIMOVIĆ, SAKIB (Alija i Sadika)

Rođenje 12. avgusta 1914. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Trgovačku školu s namjerom da radi u očevoj prodavnici mješovite robe, ali kada je završio drugi razred, 1928. godine, umro mu je otac. Poslije toga on napušta školovanje. Kako mu je otac bio jedan od osnivača Kulturno-prosvjetnog društva "Gajret", Sakibu je to društvo pomoglo da završi stolarski zanat u Rudniku uglja Kreka gdje se i zaposlio.

Imao je mnogo prijatelja, družio se s vršnjacima iz Kazan mahale, gdje je stanovao. Bili su to antifašistički opredijeljeni tuzlanski omladinci i radnici, kakav je bio i Sakib. Ngjveći uticaj na Sakiba izvršio je njegov tetak Safet Hadžiefendić, istaknuti tuzlanski komunista. Oktobra 1943. godine, po prvom oslobađanju Tuzle, postao je borac novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u ljeto 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, u borbama na Milan planini, kao borac pratećeg bataljona 3. korpusa.

ILIĆ, DUŠAN (Jovo)

Rođenje 1924. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom. Po izbijanju Drugog svjetskog rata i okupaciji Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, brzo je osjetio nedaće koje je rat donio.

Dušan je stupio u redove XX romanijske brigade u avgustu 1944. godine. Isticao se u teškim borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica na relaciji Višegrad - Sokolac i Sokolac - Vlasenica, a i u okršajima sa četnicima na planini Romaniji i u dolini rijeke Spreče.

Poginuo je u januru 1945. godine u borbama protiv 22. njemačke divizije u selu Tukovi kod Han-Pijeska. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ILIĆ, ILIJA (Mitar i Marija)

Rođenje 1919. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom. Živio je zajedno s roditeljima i izdržavo je ženu Draginju i četvero djece.

Krajem avgusta 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Ilija je stupio u redove XX romanijske brigade. Raspoređen je na dužnost bolničara. U novembru 1944. godine ova brigada je vodila teške borbe protiv njemačkih, četničkih i ustaških jedinica na putu Višegrad - Sokolac i Sokolac - Vlasenica.

U tim borbama, 25. decembra 1944. godine, u Drinjači je poginuo i Ilija. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ILIĆ, LAZAR (Stevo i Mička)

Rođen je 1903. godine u selu Marići blizu Mramora kod Tuzle. Po zanimaryu je bio radnik, ljevičarko-antifašistički orijentisan, pa je od prvih dana ustanka, 27. jula 1941. godine, na strani NOB-a.

Krajem avgusta 1943. godine, prilikom boravka Štaba 3. korpusa NOVJ u Srebreniku, Lazar dobrovoljno stupa u njegov prateći bataljon. Kako je po zanimanju bio pekarski radnik, raspoređen je u jedinicu za snabdijevanje, a njegov sin Antonije stupa u redove XVII majevičke brigade.

Sa Štabom 3. korpusa, prateći bataljon s prištapskim dijelovima, u kojem je i Lazar bio, u oktobru 1943. godine iz oslobođene Tuzle prelaze na područje Birča. Početkom decembra počele su borbe 6. neprijateljske ofanzive u kojima su učestvovale sve jedinice 3. korpusa, pa i prateći bataljon, a u drugoj polovini mjeseca prenijele su se na područje Ozrena, a zatim Krivaje gdje je krajem decembra 1943. godine Lazar Ilić poginuo.

ILIĆ, NEĐO (Aleksa i Savka)

Rođenje 1923. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

Uticaj NOP-a u seoskim sredinama oko Tuzle jače se osjećao poslije njenog prvog oslobađanja oktobarskih dana 1943. godine. Sve više mladića odlazi u NOV. Neđo je to učinio u avgustu 1944. godine i postao borac XX romanijske brigade.

Poginuo je u prvoj polovini janura 1945. godine u jednom okršaju s Nijemcima na planini Romaniji. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ILIĆ, SAVO (Košta i Marija)

Rođen je 1927. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Roditelji su se bavili zemljoradnjom, ali su teško živjeli i jedva prehranjivali svoje osmoro djece. Savo nije išao u školu, vrlo mlad je počeo da pomaže ocu Kosti da prehrani mnogočlanu porodicu.

Trojica Kostinih sinova su učestvovali u NOB-u, jedan od njih, Savo, bio je borac XVII majevičke brigade od njenog formiranja oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle.

Najteža ratna iskušenja doživio je u borbama oko Rogatice i Višegrada protiv ustaša, četnika i Nijemaca, a zatim u toku 6. neprijateljske ofanzive na području planine Romanije.

Poginuo je maja 1944. godine kod Srebrenice u borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica. Sahranjen je na mjestu pogibije.

ILIĆ, VASILIJE (Aleksa i Ljuba)

Rođen je 1919. godine u Crnom Blatu kod Tuzle. Zemljoradnik. Bio je oženjen i otac jednog djeteta.

U vrijeme izbijanja rata živio je na selu, dosta povučeno i nastojeći da sačuva svoju porodicu i izbjegne odlazak u neku od kvinsliških formacija. U avgustu 1944. godine stupio je u redove XX romanijske brigade. Učestvovao je u borbi protiv četnika u Požarnici i ustaša u Puračiću, a zatim je uslijedio pokret za planinu Romaniju.

Početkom 1945. godine razbolio se od tifusa i umro u Solištima kod Šekovića, gdje je i sahranjen.

ILIČKOVIĆ, BOŽO (Petar i Janja)

Rođen je 1910. godine na Husinu kod Tuzla. Osnovnu školu je završio u Kreki, a tesarski zanat u radionicama Rudnika uglja Kreka. Jedno vrijeme je radio na bušotinama nafte, a najveći dio kao poslovođa tesara u Rudniku uglja Bukinje. Njegov otac Petar je bio rudar i učesnik Husinske bune.

U predratnom periodu družio se s Jurom Kerošević, Ivom Marjanovićem, Petrom Miljanovićem i drugim naprednim ljudima njegovog kraja. Uživao je ugled naprednog radnika uvijek spremnog da pomogne drugima.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Božo je dobrovoljno postao borac 1. čete 3. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade.

U odbrani Živinica, novembra 1943. godine, na mostu preko rijeke Spreče, na pravcu Živinice - Dubrave, smrtno je ranjen. Sahranjen je na mjestu pogibije, a poslije oslobođenja posmrtni ostaci su mu preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu.

ILINSKI, JURKO (Nikola i Zinaida)

Rođen je 1917. godine u Zakavkazju, Rusija. Doselio se s porodicom u Tuzlu. U Tuzli je završio osnovnu i Mašinsku tehničku školu. Zaposlio se u Rudniku uglja Kreka i radio je kao tehničar na trasiranju pruge.

Jurko je u septembru 1943. godine stupio u redove XVI muslimanske brigade. U avgustu 1944. godine, teško je ranjen prilikom napada na Srebrenicu. Smješten je u divizijsku bolnicu, ali je ubrzo obolio od tifusa.

Umro je septembra 1944. godine u Srebreniku.

IMAMOVIĆ, ALAGA (Šaćir i Fatima)

Rođen je 1915. godine u Mihatovićima kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom, a poslije služenja vojnog roka zaposlio se kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Alaga je, na poziv organa narodne vlasti, stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda i kao borac 3. bataljona učestvovao je u mnogim borbama. Isticao se u borbi za odbranu Tuzle od četničkih formacija Draže Mihajlovića decembra 1944. godine.

Posljednjih dana januara 1945. godine, kada su Đurišićevi četnici preko planina Ozrena i Konjuha nastojali preći dolinu rijeke Spreče, prilikom napada njegovog odreda na četničke snage kod Petrova Sela, poginuo je i Alaga. Ukopan je na mjestu pogibije.

ISIĆ, IBRAHIM BRAŠKE (Hasan i Havka)

Rođen je 1. maja 1932. godine u Tuzli, u dijelu grada zvanom Gornje Brdo. Otac Hasan je bio rudar u Rudniku uglja Kreka, ali kako je bio učesnik Husinske bune, često je otpuštan s posla zbog čega je porodica zapadala u tešku materijalnu situaciju. Poslije završene osnovne škole zaposlio se kod trgovca Muhamed-age Pašića, kod kojeg je i izučio trgovački zanat. Bio je aktivan u RSK "Sloboda".

U vrijeme priprema za oružanu borbu protiv okupatora, Ibrahim je od prvih dana u redovima tuzlanskih antifašista. U to vrijeme primljen je u članstvo SKOJ-a pri skojevskom aktivu na Mejdanu. Od novembra do kraja decembra 1941. godine, sekretar ovog aktiva je bio Rifat Karić Moći, a zamijenio ga je Ibrahim. Skojevci su izvršavali razne zadatke: pribavljali oružje, sanitetski materijal, odjeću i obuću za borce, teoretski se izgrađivali, pridobijali pristalice za NOB, uključivali se u neprijateljske organizacije i iznutra ih razbijali i tupili njihovu efikasnost.

Ibrahim je učestvovao u stvaranju skojevske biblioteke u Tuzli. Naime, u knjižari "Braća Jakšići" pronašao je dosta knjiga, mahom "Nolitovih" izdanja i tako obogatio biblioteku.

U maju 1943. godine odlazi iz Tuzle na Majevicu i postaje borac 3. majevičkog NOP odreda. Bilo je to vrijeme kada su se borci Majevičkog odreda, zajedno s vojvođanskim partizanima, borili protiv brojnih četničkih grupa na Majevici.

Poginuo je krajem septembra 1943. godine kod Bosanske Rače, samo nekoliko dana prije prvog oslobođenja Tuzle.

ISLAMOVIĆ, SEJFO (Ramo)

Rođen je 1912. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, bavio se fizičkim poslovima. U predratnom periodu bio je pripadnik radničkog pokreta.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Sejfo je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U septembru 1942. godine, po zadatku KPJ odlazi na Majevicu i stupa u redove 2. majevičkog partizanskog odreda.

Sejfu su krajem 1942. godine zarobile ustaše i odvele u Bijeljinu, gdje je saslušavan i mučen. Nakon nekog vremena sproveden je u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, gdje je i ubijen.

IVANISEVIC, PETAR (Milan i Vida)

Rođen je 5. maja 1924. godine u Gračanici. Bio je dijete kada su se njegovi roditelji doselili u Tuzlu. Otac Milan se zaposlio u Rudniku uglja Kreka. Stanovali su u rudarskoj koloni u Kreki.

U ovom kraju je proveo djetinstvo, završio osnovnu školu, a zatim se upisao u Tuzlansku gimnaziju. Pripadao je grupi omladinaca antifašista, koji su se uključili u akcije ilegalne organizacije NOP-a. Radio je kasnije kao skojevac u aktivu SKOJ-a u Kreki sve do oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kada je otišao u partizane. Raspoređen je u 3. četu 3. bataljona VI istočnobosanske brigade.

U zimu, decembra 1943. godine, u borbi s njemačkim jedinicama na romanijskom Ozrenu, u jednom jurišu, usred čela gaje pogodio neprijateljski metak. Sutradan, kurir iz Štaba Brigade je donio pismo i paket, koji je sinu Petru, uputila majka. U paketu su bile vunene čarape, džemper, rukavice i pismo.

Pomoćnik komesara čete, Nikola Jednak, je pročitao pismo pred cijelom četom. Džemper, čarape i rukavice dao je trojici boraca, Perinih drugova, kojima su bile najpotrebnije.

IVIČIĆ, VLADIMIR VLADO (Dragutin i Jelena)

Rođenje 9. februara 1923. godine u Tuzli. Rastao je u porodici u kojoj je bilo još petero djece. Po završenoj osnovnoj školi pošao je, po ugledu na oca Dragutina, na kazandžijski zanat.

Kroz druženje s antifašistički opredijeljenim omladincima, Vlado se i sam svrstao u njihove redove, a kada je zemlja okupirana, aprila 1941. godine, postao je aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U članstvo SKOJ-a je primljen 1941. godine pri aktivu u Srpskoj Varoši, dijelu grada u kojem je odrastao. Poznavao se sa Štrajkom Mitrovićem i od njega često dobijao zadatke. Jedno vrijeme održavao je vezu sa Ahmetom Jogunčićem, koji je održavao vezu sa ustanicima na Majevici.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je postao borac XV majevičke brigade. U toku borbi vođenih krajem decembra 1943. godine u dolini rijeke Krivaje razbolio se od tifusa. Život je izgubio pri povratku u Birač, smrzao se na putu za Šekoviće.

JAGANJAC, IBRAHIM (Šaćir)

Rođen je 1900. godine u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ibrahim je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Šekovića.

JAGODIĆ, RUDOLF

Rođen je 1904. godine u Mostaru. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Rudolf je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je početkom 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Zvornika.

JAHIĆ, ALAZEM HAZIM (Ahmet i Fatima)

Rođen je 9. oktobra 1925. godine u Tušnju, u Tuzli. Osnovnu školu je završio 1938. u Tuzli, a zatim je izučavao trgovački zanat kod trgovca Hasana Pašiča. Trgovački pomoćnik postaje 1940. godine, te odmah počinje raditi u radničkom konzumu u Kreki gdje ostaje sve do odlaska u partizane 1943. godine.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Alazem je dobrovoljno postao borac XVI muslimanske brigade. Postavljenje za kurira Štaba Brigade. U prištapskim jedinicama, novembra 1943. godine, u selu Vrhovine na planini Romaniji primljen je u članstvo SKOJ-a.

Poginuo je jula 1944. godine u borbama sa četnicima u okolini Foče.

JAHIĆ, ALIJA (Pašan i Delveta)

Rođen je 1926. godine u naselju Solina u Tuzli. Osnovnu školu nije pohađao zbog siromaštva. Još kao dječak morao je da obrađuje zemlju i da se bavi nadničarskim, a najviše građevinskim poslovima da bi prehranio porodicu.

Kada je Tuzla prvi put oslobođena, oktobra 1943. godine, Alija se svrstao u redove progresivne omladine koja je pomagala organima narodne vlasti u organizovanju pomoći narodnoj vojsci i narodu.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, stupio je u redove XVI muslimanske brigade. Poginuo je oktobra 1944. godine u borbi protiv neprijateljskih jedinica kod Sokoca, na planini Romaniji.

JAHIĆ, BAJRO (Musto i Mulka)

Rođen je 1923. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je kao fizički radnik, a pred okupaciju Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, počeo je raditi na bušotinama na iznalaženju soli i nafte.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Bajro je stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je početkom marta 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Rogatice. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAHIĆ, HUSEIN (Hasan)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Husein je dobrovoljno stupio u jedinice NOV-a oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je u redove 1. čete 3. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Trešetenica kod Banoviča.

JAHIĆ, IBRAHIM (Jašar i Ajša)

Rođen je 1920. godine u selu Vršani kod Slavinovića u Tuzli. Zemljoradnik.

Krajem 1942. godine mobilisan je u domobrane, a zatim prekomandovan u 13. SS "Handžar" diviziju. U septembru 1944. godine jedinica u kojoj je služio predala se Štabu XVIII hrvatske brigade, a zatim su sprovedeni u Tuzlu i raspoređeni u brigade 27. i 38. divizije. Ibrahim je raspoređen u XIX birčansku brigadu.

Poginuo je 20. decembra 1944. godine u borbama protiv Oplenačkog četničkog korpusa u dolini rijeke Drinjače, u blizini Kladnja. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAHIĆ, JAKUB (Junuz i Emira)

Rođen je 1923. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Osnovnu školu završio je u Tuzli. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Jakub je stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je krajem marta 1945. godine na položaju Sokolac - Crni vrh - Ozren, pred samo oslobođenje Sarajeva. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAHIĆ, RIZAH (Mušan i Nesiba)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Porodica je stanovala u naselju Kojšino. Bavili su se zemljoradnjom, ali je osnovni izvor prihoda bila zarada koju je otac Mušan dobijao radeći kao zidarski radnik u Rudniku uglja Kreka. I Rizah se želio osposobiti za zidara. Zanat je pohađao kod majstora Škrobića, ali ga nije završio zbog okupacije zemlje.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Rizah je dobrovoljno pristupio u redove II krajiške brigade. U borbama koje je njegova brigada vodila sredinom oktobra, pri likvidaciji neprijateljskih posada u pokretu prema Kladnju, Rizah je postao mitraljezac 3. čete 3. bataljona.

Sve do kraja maja, II krajiška brigada je dejstvovala u istočnoj Bosni, a u proljeće 1944. godine Rizah je zarobljen. Sproveden je u Sarajevo, odakle je na intervenciju oca doveden u Tuzlu, ali je ubrzo poslan u Zagreb gdje je zbog tifusa smješeten u bolnicu. Kada se malo oporavio pobjegao je iz bolnice i priključio se partizanima u Slavoniji.

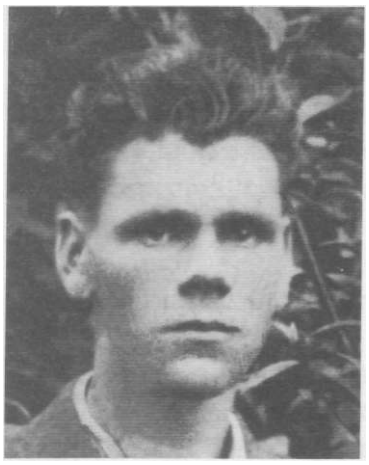
Poginuo je u drugoj polovini decembra 1944. godine u borbama kod Dervente.

JAHIĆ, SULEJMAN SULJO (Husein i Saliha)

Rođenje 1925. godine u selu Vršani kod Slavinovića u Tuzli. Nije završio osnovnu školu. Bio je zemljoradnik kao i njegov otac Husein, a povremeno je radio i nadničarske poslove.

Oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv narodne vlasti, Sulejman je stupio u redove XIX birčanske brigade, 2. bataljon, 2. četa. Prve borbe u kojima je učestvovao vođene su oko Požarnice i Simin-Hana protiv četnika i zelenog kadra.

Poginuo je novembra 1944. godine u borbama kod sela Sokolovići, u blizini Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAHIĆ, ŠEVKIJA (Aljo i Safeta)

Rođen je 1920. godine u naselju Tušanj u Tuzli. Osnovnu školu je završio u Tuzli 1932. godine, a zatim je izučavo stolarski zanat kod stolara Osmana Mandžića. Kao stolar-kalfa radio je do 1938. godine, a zatim se zapošljava kao tesar u Rudniku uglja Moluhe.

Družeći se s naprednim radnicima, posebno stolarima Džemalom i Miralemom Mandžićem, Sulejmanom Sejranićem i omladincima iz Tušnja, Ševkija aktivno učestvuje u radniničkim manifestacijama. Bio je član Fudbalskog kluba u RSD "Sloboda" i član aktiva radničke omladine.

U rudniku je radio i poslije okupacije zemlje i održavao je veze sa Sabitom Đapom, Muratom Priganicom, Pašagom Halilčevićem i Faikom Mandžićem, te aktivno učestvuje, kao član SKOJ-a, u prikupljanju pomoći za partizanske jedninice.

U julu 1943. godine ostavlja porodicu, suprugu i troje djece, i odlazi u partizane, u VI istočnobosansku brigadu. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, primljen je u članstvo KPJ i prekomandovan u XVI muslimansku brigadu na dužnost komandira čete 4. bataljona.

Teško je ranjen u obje noge od ekspolzije nagazne mine na obroncima Ilinčice u januaru 1944. godine, prilikom napada na neprijateljski garnizon u Tuzli. Poslije ranjavanja prebačen je u partizansku bolnicu u Sekoviće, a nešto kasnije u Trnovu kod Bijeljine.

U proljeće 1944. godine, pripadnici 13. SS "Handžar" divizije otpočeli s ofanzivu u istočnoj Bosni protiv jedinica 3. korpusa i do kraja ljeta počinili strahovite zločine nad narodom i ranjenicima koje su uz pomoć četnika pronalazili u bazama. Tih je aprilskih dana 1944. godine otkrivena i napadnuta i bolnica u Trnovi u kojoj je ležao Ševkija Jahić. Kako nije želio pasti živ u neprijateljske ruke aktivirao je ručnu bombu ispod sebe i ubio se.

Ševkijin otac Aljo uhapšen je u novembru 1943. godine, poslije povlačenja partizana iz Tuzle. Otjeran je u logor Dahau i tamo ubijen.

JAHIĆ, ŠEFKIJA (Mustafa i Šaha)

Rođen je 18. juna 1920. godine u Dolovima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, 1936. godine, osposobio se za tesarskog radnika, a neposredno pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se kod građevinskog poduzetnika Štrausa iz Tuzle. Za vrijeme okupacije radio je kod istog majstora, a godinu dana poslije, 1942, mobilisan je u domobrane, u vazduhoplovstvo.

Jula 1944. godine, Šefkija je došao kući na redovno odsustvo, ali se nije vratio u jedinicu. Ostao je skriven kod kuće nastojeći da uspostavi vezu sa saradnicima NOP-a. Početkom septembra 1944. godine, kratko vrijeme pred oslobođenje Tuzle, stupio je u Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je nekoliko sati po oslobođenju Tuzle, 17. septembra 1944. godine, sprovodeći grupu zarobljenih ustaša koji su pokušali pobjeći.

JAHIĆ, ZEIR (Muho i Derva)

Rođen je 1925. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Njegovi roditelji su imali petero djece. I pored oskudice i neimaštine završio je osnovnu školu u Tuzli. Radio je povremeno kao nadničar kod imućnijih seljaka ili na građevinskim poslovima.

Zeir je mobilisan u domobrane, a zatim prebačen u 13. SS "Handžar" diviziju. Njegova porodica je bila patriotski opredijeljena za NOB, a stariji brat Ibro je bio borac XIX birčanske brigade od 1943. godine. To je uticalo na Zeira da 1944. pobjegne prema Dolovima, gdje se krio do avgusta 1944. godine, te uz pomoć ilegalaca stupio u redove XIX birčanske brigade, u kojoj se već nalazio njegov brat.

Poginuo je u prvoj polovini novembra 1944. godine u borbama na području rejona Rogatica - Podromanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAKŠIĆ, ALEKSANDAR ACO (Todor i Marija)

Rođen je 21. aprila 1921. godine u Tuzli. Porodica Jakšić doselila se u Tuzlu iz Foče 1912. godine. Jakšići su 1930. godine u centru Tuzle otvorili knjižarsku radnju, a koju godinu kasnije knjižaru i štampariju u Banjaluci. Poslije završene osnovne škole, Aleksandar je pošao u Nižu gimnaziju, a zatim su ga poslali na izučavanje knjižarskog zanata kod strica u Banjaluku. Poslije nekog vremena vratio se u Tuzlu i počeo, zajedno sa svojim bratom Dikom, da radi u porodičnoj knjižari.

Obojica su pripadali antifašističkom omladinskom pokretu i bili članovi RSD "Sloboda", a aprila 1941. godine, kada je Kraljevina Jugoslavija okupirana, postali su aktivisti ilegalne organizacije NOP-a. Aleksandar je bio impulsivan mladić, uvredu nije mogao otrpiti, a kada se potukao s drugom koji se opredijelio za ustaški pokret, morao je hitno napustiti Tuzlu. Prebjegao je u Beograd.

U Beograd su se od ustaškog terora i hapšenja sklonili i drugi mladići iz mnogih tuzlanskih srpskih porodica. Kako se radilo mahom o naprednim omladincima i članovima SKOJ-a, oni su se i u novoj sredini uključili u organizaciju NOP-a. Cesto su se sastajali, pomagali jedan drugom da se u novim okolnostima lakše snađu, da se obavijeste šta se u Tuzli događa i si. U toj grupi bili su: Tošo Jovanović, Vojo Magazinović, Velo Šuput, Dejan Marković, Dušan Jovanović, Čedo i Marko Batovac, Milica i Slobodan Pavićević, Boško Trifković, Aco Jakšić i drugi.

Aleksandar je u toku svog boravka u Beogradu bio aktivan skojevac i uporno je tražio da ide u partizane, ali mu se ta želja, zbog čestih hapšenja i prekida kurirskih veza između Beograda i slobodne teritorije, nije ostvarila sve do marta 1944. godine, kada je s kurirom Pokrajinskog komiteta KPJ za Srbiju, Branislavom Nedićem, izašao na slobodnu teritoriju u rejonu Prokuplja. Priključio se jedinicama NOV- a. Raspoređen je u redove VI srpske brigade.

Ranjen je u toku 7. neprijateljske ofanzive, vođene u julu i avgustu 1944. godine, i bio je smješten u bolnicu područja. Nema pouzdanih podataka o detaljima njegove smrti.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov stariji brat Dimitrije.

JAKŠIĆ, DIMITRIJE DIKO (Todor i Marija)

Rođen je 4. aprila 1914. godine. Poslije završene osnovne škole, pošao je u Tuzlansku gimnaziju, ali je nakon završetka šestog razreda prekinuo školovanje i počeo raditi u porodičnoj knjižari.

Pripadao je naprednom predratnom omladinskom pokretu i bio član RSD "Sloboda". Iako se ne može tačno utvrditi godina njegovog prijema u članstvo SKOJ-a, odnosno KPJ, izvjesno je daje to bilo koju godinu pred početak Drugog svjetskog rata. To potvrđuju činjenice daje uoči rata bio među najaktivnijim komunistima iz Tuzle koji su učestvovali u pripremanju borbe protiv okupatora. Do odlaska u partizane,

Dimitrije je izvršavao razne zadatke, obezbjedivao je za ilegalnu organizaciju NOP-a papir i drugi pribor, a iz knjižare Jakšić skojevska organizacija se snabdijevala naprednom literaturom i si.

U Ozrenski partizanski odred otišao je polovinom avgusta 1941. godine. Bio je u redovima Husinske čete sastavljene od mladića, mahom skojevaca i članova KPJ. Sa Husina je 15. avgusta krenula kolona, u kojoj su se iz Tuzle, pored Dimitrija, nalazili i Franjo Marković i Meho Azapagić, uputila se u pravcu Birča, ali su sticajem okolnosti promijenili pravac i stigli na Ozren. Učestvovao je u borbama koje su u ovome kraju vođene tokom 1941. i do kraja 1942. godine i bile vrlo uspješne. Nijemci su bezuspješno nastojali da unište ovaj odred i obezbijede komunikaciju Tuzla - Doboj, međutim ono što oni nisu mogli oružjem da postignu učinili su četnici pučem aprila 1942. godine. Odred je bio razbijen, a dio boraca je ušao u sastav 1. udarnog bataljona i povukao se sa Ozrena ostavljajući iza sebe veliki broj poginulih i skrivenih boraca. Na Ozrenu je Dimitrije ostao sve do polovine 1943. godine i dolaska na ovo područje jedinica koje su učestvovale u borbama na Sutjesci. Oživjele su tada borbe i u ovom kraju i ponovo je formiran Ozrenski NOP odred u čijim se redovima našao i Dimitrije. Odred je krajem septembra 1943. godine učestvovao u borbama za prvo oslobođenje Tuzle.

Poslije borbi za oslobođenje Tuzle u januaru 1944. godine, Ozrenski odred se povlačio u pravcu Majevice. Krenuvši preko Vukovijskog polja kod Kalesije, borci su naišli na njemačku kolonu koja je nastupala od Jeginovog Luga. U borbi na bliskom odstojanju poginuo je Dimitrije Diko Jakšić, politički komesar bataljona.

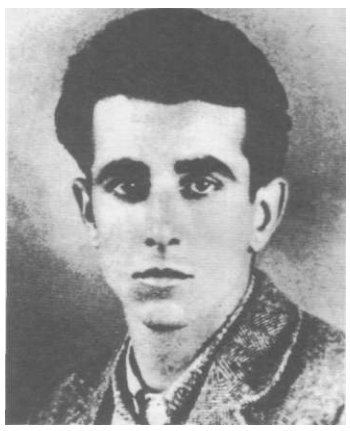
JAKŠIĆ, VOJIN (Vukadin)

Rođen je 27. februara 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole pošao je u Građansku školu, ali je prekinuo školovanje i otišao na zanat, a zatim počeo da radi u porodičnoj knjižari, prvo u Banjaluci a zatim u Tuzli.

Bio je vrlo mlad kada se uključio u akcije naprednog radničkog i omladinskog pokreta, uglavnom zahvaljujući uticaju njegovih rođaka Dimitrija i Aleksandra koji su, takođe, s njim radili u knjižari. Od početka okupacije zemlje i poziva na ustanak, Vojin je sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a, a 3. avgusta 1943. godine partizanskom vezom odlazi na Majevicu, u Majevički NOP odred.

U redovima ove partizanske jedinice učestvovao je u borbama za prvo oslobađanje Tuzle, početkom oktobra 1943. godine. Kada je u Simin-Hanu formirana XVII majevička brigada, osnovu njenog sastava činili su borci Majevičkog odreda među kojima se nalazio i Vojin. Ubrzo nakon formiranja ova brigada je upućena na planinu Romaniju.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbi protiv četnika u blizini Vareša.

JAKUPOVIĆ, JUSUF MRKI (Hasan i Nafa)

Rođen je 24. decembra 1914. godine u Bileci. Jusufov otac Hasan bio je radnik - rudar. Zbog teških uslova života otac je često odlazio u pečalbu. Radio je u Grčkoj, odakle je ubrzo bio protjeran u zemlju. Kako nije mogao porodici obezbijediti minimalne uslove za život, Hasan je sa ženom Nafom i djecom došao u Tuzlu poslije Prvog svjetskog rata. Naselio se na Piskavici iznad Tušnja, gdje je obrađivao dio napuštene zemlje, a kasnije se zaposlio kao fizički radnik u Rudniku uglja Kreka.

Poslije završene osnovne škole, Jusuf je izučio zidarski zanat. Kao omladinac vrlo rano se uključio u klasni revolucionarni radnički pokret. Prije nego što je 1934. godine otišao na odsluženje vojnog roka, oženio se Mevlom Priganicom, koja će zajedno s mužem učestvovati u revolucionarnom radu i biti primljena u članstvo KPJ 1940. godine.

Kada je primljen članstvo KPJ najveći dio vremena posvećuje partijskoj aktivnosti. Njegova kuća na Piskavici postaje siguran punkt u koji dolaze mnogi komunisti iz Tuzle i Bosne i Hercegovine. Djelujući najprije kao član Mjesnog komiteta KPJ Tuzla, Jusuf je maja 1940. godine izabran na Oblasnoj partijskoj konferenciji za člana Oblasnog komiteta KPJ za tuzlansku oblast. U vrijeme kada je Kraljevina Jugoslavija pristupila Trojnom paktu, Mjesni komitet KPJ i njegov sekretar Jusuf razvili su veliku aktivnost. U demostracijama koje su organizovane marta 1941. godine KPJ je obezbijedila široku podršku naroda protiv nastupajuće fašističko-nacističke opasnosti.

U uslovima okupacije i kapitulacije zemlje i stvaranja tzv. NDH, Jusuf je među nekoliko istaknutih partijskih aktivista koji rade na pripremi naroda za borbu protiv fašizma i kvislinga. Učesnik je Oblasnog partijskog savjetovanja na brdu iznad Tušnja, na kome je 25. marta 1941. godine formirano Oblasno vojno rukovodstvo za tuzlansku oblast. Na sastanku Oblasnog komiteta KPJ na kojem su 17. jula 1941. godine osnovani Oblasni vojni štab i sreski štabovi za pojedina područja i vršene druge pripreme za dizanje oružanog ustanka učestvovao je i Jusuf Jakupović. Kada je od Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu stigla direktiva da komunisti u tuzlanskoj oblasti započnu sa oružanim akcijama, Jusuf odlazi na Majevicu gdje je već krajem jula 1941. godine bio formiran Okružni komitet KPJ za Majevicu, Semberiju i Posavinu čiji je on bio sekretar.

Učesnik je u prvim ustaničkim akcijama na Majevici 10. avgusta 1941. godine, i od tada pa do svoje smrti neumorno radi na širenju narodnog ustanka i jačanju NOB-a. Zajedno s još nekoliko delegata s Majevice i iz Semberije učestvovao je 7. i 8. januara 1942. godine na Pokrajinskom partijskom savjetovanju u Ivančićima. Na Okružnom partijskom savjetovanju, koje je održano 15. februara 1942. godine u Jabalničkoj školi na Majevici, Jusuf je kao sekretar Okružnog komiteta podnio, na osnovu zaključaka sa Pokrajinskog partijskog savjetovanja, referat o vojno-političkoj situaciji i narednim zadacima. Na ovom savjetovanju analizirana je vojna i politička situacija na području okruga i u sklopu toga opasnost koja prijeti od četnika i njihove izdajničke djelatnosti.

U napadu koji su četnici izvršili 20. februara 1942. godine na Štab Majevičkog NOP odreda u Vukosavcima, Jusuf je uspio da se spasi i prebaci u selo Korenitu. U grupi u kojoj je bilo nekoliko rukovodilaca i boraca preko Popova polja došao je u Bukovicu, gdje je u drugoj polovini marta 1942. godine obolio od pjegavog tifusa. Umro je u istom mjestu 10. aprila 1942. godine i tu je i ukopan.

JAN, VIKTOR (Antun)

Roden je 27. jula 1909. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. U predratnom periodu bio je aktivista radničkog pokreta i član RSD "Sloboda".

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Viktor se aktivno uključuje u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radi na prikupljanju neophodnih materijalno-tehničkih sredstava za partizanske jedinice. I sam se marta 1943. godine priključio jedinicama NOV-a kao borac VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Vareša.

JANKOVIĆ, SVETOZAR (Dimitrije)

Rođenje 1901. godine u Osijeku, Republika Hrvatska. Po zanimanju je bio inžinjer hernije.

Svetozar je stupio u jedinice NOV-a novembra 1943. godine. Bio je veza između štabova Tuzlanskog NOP odreda i 3. korpusa NOV-a.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive.

JANJIĆ, PETAR (Gajo i Spasenija)

Rođen je 1925. godine u Kolimeru blizu Požarnice kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Tokom 1942. godine, ustaše su izvršili pokolj nad stanovništvom u Petrovom Selu i tom prilikom je ubijen njegov brat i više bližih rođaka.

Krajem oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Petar je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVE majevičke brigade. Zbog ispoljene hrabrosti i snalažljivosti u borbama, izabran je za kurira u Štabu Brigade, a zatim je postavljen na dužnost desetara. Kao desetar pokazao se dobar u odbrani ranjenika od napada pripadnika 13. SS "Handžar" divizije, te je postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je u januaru 1945. godine u borbi protiv četnika kod Požarnice. Sahranjen je na mjestu pogibije.

JAŠAREVIĆ, FEHIM (Asif i Nazira)

Rođenje 1911. godine u Gornjoj Tuzli. Bio je oženjen i imao četvero djece. Prije Drugog svjetskog rata, a posebno u vrijeme okupacije zemlje, pred njim se stalno postavljalo pitanje kako prehraniti porodicu. Prihvatao se raznih poslova. Povremeno je radio u Rudniku uglja Montanika na Majevici, na sječi drva, kao nadničar, a obrađivao je i svoj mali posjed koji je naslijedio od roditelja.

Oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Fehim je stupio u redove XVII majevičke brigade.

Pred sarajevsku operaciju njegova brigada vodila je borbe na planini Romaniji. Poginuo je marta 1945. godine u borbama koje su trajale sedam dana. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAŠAREVIĆ, HAMID (Alaga)

Rođen je 1920. godine u naselju Ši Selo u Tuzli. Poslije završene osnovne škole bavio se zemljoradnjom. Potiče iz porodice koja se nije miješala u bilo kakve političke aktivnosti ni prije, a ni poslije okupacije zemlje.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja, na poziv organa narodne vlasti, Hamid je stupio u redove XIX birčanske brigade. Odmah po stupanju u ovu brigadu, određen je s jednom grupom boraca za obezbjeđenje kolone koja je prevozila namirnice i druga materijalna sredstva iz Tuzle za stanovništvo Šekovića. Braneći kolonu od iznenadnog napada četnika, poginuo je oktobra 1944. godine u Tojšićima. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAŠAREVIĆ, MEHMED (Mahmut i Fata)

Rođen je 1908. godine u Gornjoj Tuzli. Bavio se zemljoradnjom, povremeno je radio u Rudniku uglja Montanika na Majevici, a ponekad se bavio i trgovinom.

Kada se u oktobru 1943. godine, negdje oko Gunje, Mehmed susreo s borcima II vojvođanske brigade, ostao je u njihovim redovima.

Sa Vojvođanima je učestvovao u borbama tokom 6. neprijateljske ofanzive, uglavnom na području Trebave i Posavine, zatim u pokušaju oslobođenja Tuzle u januaru 1944. godine.

Poginuo je maja 1945. godine prilikom proboja Sremskog fronta i forsiranja rijeke Drave kod Darda i Belišća. Ukopan je na mjestu pogibije.

JAŠAREVIĆ, OSMAN (Bego i Paša)

Rođen je 1913. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a kasnije je počeo da radi u Rudniku uglja Montanika na Majevici. Bio je oženjen i imao dvoje djece.

Osman je aktivno učešće u NOB-u započeo septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao borac XVI muslimanske brigade. Učestvovao je u borbama koje su vođene u dolini rijeke Spreče, u rejonu Paprače i Požarnice protiv zelenog kadra, zatim u borbama oko Rogatice, Goražda i Višegrada protiv Nijemaca, a u decembru 1944. godine protiv četnika Draže Mihajlovića. U tim borbama, Osman je ispoljio hrabrost i snalažljivost pa je postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je u drugoj polovini maja 1945. godine, pri oslobođenju Odžaka, deset dana poslije zvaničnog završetka Drugog svjetskog rata. Ukopan je na mjestu pogibije, odnosno na mjesnom groblju u Odžaku.

JEREMIĆ, MOMČILO (Mirko i Katica)

Rođenje 8. novembra 1921. godi
ne u Tuzli. Rudarski radnik.

Početkom 1942. godine, u Srpskoj Varoši je formiran aktiv SKOJ-a. Jedan od prvih članova tog aktiva postao je Momčilo, koji sve svoje sposobnosti i odvažnost zalaže za ostvarivanje zadataka koje je od njega tražila organizacija SKOJ-a.

Najednom od mnogobrojnih zadataka, ovoga puta na rasturanju letaka, 1942. godine, uhapsila gaje policija. Jedno vrijeme provodi u tuzlanskom zatvoru "Štok", a zatim ga deportuju u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, odakle se nije vratio.

JERKOVIĆ, IVKA (Jozo)

Rođena je 1925. godine u Gračanici.

Ivka se 1943. godine aktivno uključila u NOB kao borac XV majevičke brigade.

Poginula je početkom 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na planini Romaniji.

JOKIĆ, MIJO (Ivan i Manda)

Rođenje 1921. godine u selu Brgule kod Tuzle. U godinama pred Drugi svjetski rat, poslije završene osnovne škole, počeo je izučavati tkački zanat u Tuzli.

Pod uticajem Vjekoslava Tunjića, prihvatio je ideje komunističkog pokreta i uključio se u akcije ilegalne organizacije NOP-a. Djelovao je uglavnom sa starijim drugovima, sa Mustafom Kuduzovićem, Markom i Jozom Jokićem, Božom i Ratkom Antunovićem i Husom i Hasom Bajrićem, po selima oko Tuzle i Lukavca. Pod njihovim uticajem neki su mladići otišli u partizanske odrede u okolini Tuzle.

Početkom septembra 1943. godime Mijo je, zajedno s Markom Jokićem, dobrovoljno stupio u 3. majevički odred i učestvovao u borbama za oslobođenje Lukavca. Nekoliko dana poslije, oslobođenjem Tuzle, prvih dana oktobra 1943. godine, iz 3. majevičkog odreda izrasla je XVII majevička brigada. Mijo je tada postavljen na dužnost bolničara u brigadnom sanitetu.

Tokom 1944. godine, učestvovao je u borbama na Majevici protiv dijelova 13. SS "Handžar" divizije, a poginuo je avgusta 1944. godine u Tramošnici kod Gradačca.

JOLDIĆ. JAKUB (Alija i Aziza)

Rođenje 1916. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Jakub je dobrovoljno stupio u novoformirani Tuzlanski NOP odred. Sa ovim odredom je učestvovao u borbama protiv četnika, ustaša, zelenog kadra i njemačkih jedinica na teritoriji sjeveroistočne Bosne. Ističući se u tim borbama postavljen je za desetara, a zatim i komandira voda.

Kada je formirana XXI tuzlanska brigada, septembra 1944. godine, Jakub je postavljen na dužnost komandira čete, a ubrzo nakon toga učestvuje u borbama protiv ustaša prilikom oslobađanja Gračanice, zatim na Moranjcima i drugim mjestima u okolini Tuzle, a potom u borbama protiv njemačkih jedinica u Podrinju.

Poginuo je 1. aprila 1945. godine, upravo pred oslobođenje Sarajeva, u mjestu Sumbulovac - Pale, u borbi protiv njemačkih jedinica. Ukopan je na mjestu pogibije.

JOLDIĆ, NURAGA (Zejćir)

Rođen je u Breškama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije i uspostave tzv. NDH, Nuraga je mobilisan u domobrane. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, oktobra 1944. godine, stupio je u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginuo je u martu 1945. godine prilikom napada na Glasinac na Romanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

JOLUNIĆ, STJEPAN (Božo i Rozalija)

Rođen je 1919. godine u Varešu. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Osnovnu i Tehničku školu završio je u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Stjepan je počeo sarađivati sa aktivistima ilegalne organizacije NOP-a. Njegovi saradnici bili su Franjo Peštić i Pepi Šuster. U oktobru iste godine stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Zarobljen je marta 1944. godine i sproveden u Slavonski Brod, Republika Hrvatska. Oslobođen je na taj način što je prešao u domobrane.

Sredinom jula 1944. godine, zajedno sa dvojicom drugova, uspio se povezati sa saradnicima partizana i preći na slobodnu teritoriju. Stupio je u redove partizanske brigade "Franjo Ogulin Seljo". U partizane gaje primio Ahmet Delibegović iz Tuzle, koji je bio komesar te brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u u borbama kod Jamnice, Republika Hrvatska. Sahranjen je na mjestu pogibije.

JOŠILOVIĆ, BRANKO (Srpko i Mitra)

Rođen je 28. avgusta 1920. godine u Simin-Hanu kod Tuzle. Osnovnu i Građansku školu završio je u Tuzli, a nakon toga upisao se na Trgovačko-pomorsku akademiju. Međutim, njegovo školovanje prekinuto je na samom početku. Usljed napada nacističke Njemačke na Kraljevinu Jugoslaviju i okupaciju zemlje, aprila 1941. godine, Branko se morao vratiti kući, u Simin-Han.

Kao skojevac, Branko se povezuje sa svojim drugovima i uključile u ilegalni rad. Sastanke su najčešće držali u skrovitoj vodenici Brankovog oca. Njegova aktivnost u ilegalnom NOP-u trajala je do polovine oktobra 1941. godine, kada zbog provale, do koje je došlo poslije hapšenja grupe omladinaca koji su sa Mahmutom Bušatlijom pošli na Majevicu, s Radomirom Perićem odlazi u partizane na Majevicu. Branko je po kurirskim zadacima povremeno dolazio u Čakloviće kod Tuzle. Poslednji njegov dolazak bio je u januaru 1942. godine.

Poginuo je 26. februara 1942. godine u blizini Vukosavaca, kada je, prilikom povratka iz semberskog sela Korenite gdje se njegov odred prikupio, poslije pogibije članova Štaba 1. majevičkog odreda, krenuo na Majevicu da se obračuna sa četnicima. Bio je u izvidnici sa svojim komandirom čete Teodorom Sofrenićem Tendom kada su na raskršću prema Tobutskoj šumi naišli na četničku zasjedu i obojica poginuli od rafalske paljbe. Drugovi su ih sahranili u Vukosavcima, uz svježe humke članova Štaba 1. majevičkog odreda, izginulih 20. februara 1942. godine.

JOVANOVIĆ, DRAGO (Jovo)

Rođenje 1900. godine u Priboju kod Lopara. Poslije završene osnovne škole, u Tuzli je završio fotografski zanat i otvario fotografsku radnju "Foto Drago". Družio se sa antifašistički opredijeljenom omladinom i radnicima.

Za vrijeme okupacije zemlje, Drago je aktivno sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Jedan od zadataka koje je obavljao bio je razvijanje filmova, koji su dobijani iz Šekovića i sa Majevice, a na kojima su se nalazile jedinice NOV i pojedinci. U njegovoj radnji povremeno su održavani ilegalni sastanci na specifičan način, usred dana, a kroz prizmu rada na fotografiji i slikanju.

U novembru 1943. godine, prilikom povlačenja jedinica NOV-a, napustio je Tuzlu, te stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. U radnji je ostala raditi njegova supruga Mara.

Poginuo je u noći između 11. i 12. novembra 1943. godine, prilikom napada zelenog kadra na njegov odred u Vukovijama kod Kalesije.

JOVANOVIĆ, ČASLAV GORČIN (Jovan)

Rođen je 1907. godine u Priboju, na Majevici, u porodici srpsko-pravoslavnog svešetenika Jovana Jovanovića. Po očevoj smrti, Caslav i njegova porodica su se preselili u Tuzlu. Poslije osnovne škole, pohađao je Tuzlansku gimnaziju. Pravni fakultet je završio u Zagrebu.

Po završetku fakulteta jedno vrijeme boravio je u Parizu, gdje se bavio studijama marksističke filozofije i političke misli. Kad se vratio u zemlju, dobio je namještenje u Željezničkoj direkciji u Sarajevu. Tu se povezao s grupom intelektualaca komunista kojoj je na čelu bio njegov kolega Drago Krndija. Kasnije, 1933. godine, prešao je u sudsku službu i postao sudija, ali nije prestajao sa svojom revolucionarnom aktivnošću. Za vrijeme dok još nije bio kompromitovan, obavljao je u Sarajevu mnoge poslove i zadatke po nalogu KPJ.

Godinu prije ustanka u Bosni i Hercegovini, 1940, postao je član KPJ. Dobio je pseudonim Gorčin. Usko je sarađivao s Hasanom Brkićem i Pavlom Goraninom. Njegov stan u Sarajevu koristio je Pokrajinski komitet KPJ za Bosnu i Hercegovinu. U njemu je 13. jula 1941. godine donesena historijska odluka o pokretanju narodooslobodilačkog ustanka naroda Bosne i Hercegvine. Kada je zaprijetila opasnost da njegova aktivnost u Sarajevu bude otkrivena, Gorčin izlazi na slobodnu partizansku teritoriju. Uključenje u rad Glavnog štaba NOV-a i POJ-a za Bosnu i Hercegovinu. Kada je formiran Štab grupe udarnih bataljona, Gorčin je određen za intendanta, a na dan formiranja VI istočnobosanske brigade za njenog intendanta. Sa VI istočnobosanskom brigadom prošao je najteže etape njenog borbenog puta. To je uticalo da se razboli od tifusa i u decembru 1943. godine umre u partizanskoj bolnici u Trnovu, gdje je i sahranjen.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov mlađi brat Todor.

JOVANOVIĆ, TOOOR TOŠO (Jovan)

Rođen je 1912. godine u Priboju, na Majevici, u porodici srpsko-pravoslavnog svešetenika Jovana Jovanovića. Po očevoj smrti njegova porodica se preselila u Tuzlu. Poslije osnovne škole, maturirao je u Tuzlanskoj gimnaziji 1936. godine. Za vrijeme studija na Univerzitetu u Beogradu, učestvuje u naprednom studenskom pokretu. Od 1941. godine bio je uključen u rad skojevske i partijske organizacije na Univerzitetu. Kada je beogradska policija izvršila provalu u Drugi rejonski komitet KPJ, Todor je napustio Beograd i prešao u Banju Koviljaču, Republika Srbija, i tu čekao priliku da se prebaci u istočnu Bosnu i priključi partizanskim jedinicama. Ujesen 1943. godine, uspio je da se prebaci preko rijeke Drine i ilegalno stigne u Tuzlu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao iskusan aktivista i član KPJ, jedno vrijeme je radio na zadacima edukacije partijskih drugova, organizaciji političkih kurseva i rada partijskih organizacija.

U ljeto 1944. godine, postavljen je za komesara 1. bataljona XVIII hrvatske brigade i na toj dužnosti ostao sve do konačnog oslobođenja Tuzle, 17. septembra 1944. godine.

Posljednjih dana januara 1945. godine, u dolini rijeke Krivaje teško je ranjen u borbi protiv četnika Pavla Đurišića Upućen je na liječenje u tuzlansku bolnicu, gdje je obolio od tifusa i umro 13. februara 1945. godine. Sahranjen je na tuzlanskom ateističkom groblju.

JOVANOVIĆ, DRAGUTIN DRAGO (Aleksandar i Jovanka)

Rođen je 6. maja 1925. godine u Gračanici. Djetinstvo je proveo u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je limarski zanat, a zatim je tražeći posao otišao iz Tuzle.

Radio je jedno vrijeme u Šibeniku i Omišlju na ostrvu Krku, Republika Hrvatska, gdje je zasnovao porodicu. Godine 1938. seli se s porodicom u Zemun, Republika Srbija, i zapošljava se u fabrici aviona "Ikarus". Poslije prelazi u Kraljevo, Republika Srbija, gdje također radi u fabrici aviona. Tu ga zatiče okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije. Zbog sabotaže izvedene u fabrici i masovnih hapšenja koja su nakon toga uslijedila maja 1941. godine, Dragutin se s porodicom vratio u Tuzlu.

Iz porodice Jovanović skoro svi odrasli članovi bili su simpatizeri ili aktivni učesnici NOB-a. Krajem 1941, u kući Draginih roditelja stanovao je ilegalac, komunista, instruktor Pokrajinskog komiteta, Kasim Bilić Crni, a kuća njegove sestre Dese Jovanović je također bila sigurni ilegalni punkt u kojem je stanar, za vrijeme svog boravka u Tuzli 1943. godine, bio poznati komunista i ilegalac Vladimir Perić Valter.

Kada su počele borbe za prvo oslobađanje Tuzle, krajem septembra 1943. godine, Dragutin se priključio borcima II krajiške brigade i učestvovao u oslobađanju grada.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

Kao učesnik u NOB-u je poginula njegova majka Jovanka.

JOVANOVIĆ, JOVANKA (Simo i Ilinka)

Rođena je 23. juna 1875. godine u Tuzli. Odrasla je u trgovačkoj porodici Sime i Ilinke Stefanović. Jovanka je imala šestero djece rođenih u braku sa Aleksandrom Jovanovićem iz Gračanice.

Težak život pod njemačkom okupacijom i ustaškim terorom, kao i uticaj antifašistički opredijeljene braće Ljube i Riste Stefanović, uticalo je na to da Jovanka i njeni najbliži postanu simpatizeri, odnosno aktivni učesnici NOB-a, poput njezinog sina Dragutina, a da njena i kuća njene kćerke Dese Jovanović postanu prebivališta istaknutih ilegalaca kakvi su bili Kasim Bilić Crni i Vladimir Perić Valter.

Da Kasim Bilić stanuje kod Jovanovića policija je otkrila kada je on, malo neoprezno, pokušao uz pomoć Jovankine sestre Zore da dođe do uniforme jednog domobranskog oficira, koji je prešao partizanima, a stanovao kod Bogumila Tiplića. Ovaj je to prijavio, te je policajac Mustafa Gelja pošao u potragu. Nije ga našao kod Jovanovića, jer je Kasim u međuvremenu obaviješten da ga traži policija, te se sklonio na drugo mjesto. Ubrzo poslije toga uhapšeni su Jovanka i Aleksandar Jovanović i njihova kćerka Nada, te Zora i Ljubo Stefanović.

Nada i Aleksandar su poslije tri dana pušteni, a Jovanka, Zora i Ljubo zadržani u tuzlanskom zatvoru "Štok". Poslije dva mjeseca Jovanka je oboljela od tifusa i umrla u zatvorskoj ambulanti, a njeni brat i sestra, nešto prije toga, deportovani su u koncentracione logore. Rat nisu preživljeli.

JOVANOVIĆ, DRAGO (Ignjat)

Rođen je 1917. godine u Blatnici kod Teslica. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat. U predratnom periodu bio je aktivista radničkog pokreta, a 1938. godine primljen je u članstvo KPJ.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Dragu je kao aktivistu ilegalne organizacije NOP-a dva puta hapsila policija, zbog čega je iste godine morao iz Tuzle da ode na slobodnu teritoriju i priključi se partizanskim jedinicama. Od oktobra 1943. godine raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 29. novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica blizu Han Brda kod Višegrada.

JOVANOVIĆ - GVOZDIĆ, LJEPOSAVA (Jovan)

Rođena je 4. oktobra 1896. godine u Koraju kod Čelića. Završila je Učiteljsku školu u Sarajevu 1917. godine. Prvo radno mjesto bilo joj je u Priboju na Majevici. Već 1919. godine bila je delagat na Prvom kongresu učitelja u Beogradu, gdje je upoznala svog budućeg supruga Radosava Gvozdića, također učitelja.

Put učiteljice Ljeposave Jovanović je vodio od Priboja na Majevici, pa do rada u školama u Štrpcu kod Rudog, Raljevu i Pazariću kod Sarajeva, Trnovu, Omanjskoj kod Tešnja, Ostrozu na albanskoj granici, gdje je upućena po kazni zbog svojih ljevičarskih ideja. U znak protesta, dala je ostavku i ostala bez posla od 1931. do 1933. godine.

Tek je 1933. godine ponovo počela raditi kao učiteljica u Omanjskoj, da bi na lični zahtjev, radi školovanja djece, 1935. godine prešla u Tuzlu i zaposlila se u Osnovnoj školi "Gajret". Od 1938. godine, pa do odlaska u partizane radila je u Drugoj muškoj osnovnoj školi na Pazaru.

Od 1942. godine, Ljeposava je aktivista ilegalne organizacije NOP-a. Sarađuje s Radom Pelešom, Milicom Ćesarević, Ankom Cubelić, Katarinom Đuranović i drugim aktivistima ilegalnog pokreta u gradu. Poslije ustaškog masakra nad stanovništvom sela Jeginov Lug, oktobra 1942. godine, Ljeposava i drugi saradnici NOP-a rade na zbrinjavanju izbjegle djece i žena. Kada je Tuzla oslobođena, oktobra 1943. godine, pripadnice AFe-a, čiji je bila i Ljeposava član, imale su pune ruke posla na zbrinjavanju ranjenih boraca.

Kada su se, novembra 1943. godine, iz Tuzle povlačile i posljednje jedinice NOV-a, krenula je i Ljeposava s grupom aktivista NOP-a, slijedeći primjer svoje djece Olge i Miše, tada već boraca VI istočnobosanske brigade. Kretala se u grupi Rade Peleša sa Tuzlanskim NOP odredom, sve do 11. decembra 1943. godine, kada su, usljed izdaje, desetak ljudi iz ove grupe na mučki način pobili četnici.

JOVANOVIĆ, MILAN (Jovo)

Rođen je 1914. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zanat za trgovačkog pomoćnika.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, ustaše su Milana uhapsile, a po izlasku iz zatvora priljučio se partizanima.

Poginuo je 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području planine Romanije.

JOVANOVIĆ, SLOBODANKA (Milan)

Rođena je 15. aprila 1921. godine u Tuzli. Poslije završene Tuzlanske gimnazije, 1940. godine se upisala na Filozofski fakultet u Beogradu, na grupu srpskohrvatski jezik i književnost.

Antifašistički orijentisana, opredijelila se za NOB, učestvovala je u radu grupe USAOBiH-a. Aktivno je učestvovala u prikupljanju neophodnog materijala za NOV i bila spremna da pruži pomoć aktivistima SKOJ-a u raznim akcijama.

Kada je Tuzla prvi put oslobođena, 2. oktobra 1943. godine, Slobodanka se angažuje u omladinskoj organizaciji. Imajući u vidu njenu privrženost NOB-u, obrazovanje i lijep glas, postavljena je za spikera na tuzlanskoj razglasnoj stanici. Prilikom povlačenja jedinica NOV-a iz Tuzle, novembra 1943. godine, Slobodanka je otišla na Majevicu gdje je radila u Agitpropu Sreskog komiteta KPJ. U to vrijeme primljena je u članstvo SKOJ-a.

U januaru 1944. godine, sjedište Agitpropa, koje su stalno mijenjali zbog sigurnosti, bilo je u kući Riste Božića, koja se nalazila podno Međednika.

U noći 7. februara 1944. godine četnici su napali prvo sjedište Sreskog komiteta, a zatim Agitpropa. U trenutku napada u kući su se, pored članova porodice Božić, nalazili samo Joco Vočkić, Slobodanka i četrnaestogodišnji kurir Đokica Đokić. U pucnjavi koja je nastupila Slobodanka je teško ranjena. Voćkić je prvo sakrio dječaka, pa je uzeo ranjenu drugaricu i probio se na suprotnu stranu kuće. Iskoristio je mrak i Slobodanku sakrio u plast sijena i otišao po pomoć. Međutim, četnici su se ubrzo povukli, a pred zoru Slobodanku su unijeli u kuću. Izgubila je mnogo krvi i uskoro je umrla.

JOVIĆ, ŽIVAN (Neđo)

Rođenje 1928. godine u Bukinju kod Tuzle.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, kao šesnaestogodišnji mladić, Živan je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Nestao je tokom borbi na području Zvornika početkom 1945. godine.

JOVIČIĆ, VERA (Petar)

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici.

Bila je simpatizer i saradnik ilegalne organizacije NOP-a, a kada je Tuzla prvi put oslobođena, oktobra 1943. godine, dobrovoljno stupa u jedinice NOV-a. Završila je kurs za bolničarku, a potom je raspoređena u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Veru su zarobili pripadnici zelenog kadra u Vukovijama kod Kalesije, prilikom njihovog napada na dijelove njenog odreda s kojim se nalazila i veća grupa civila izbjeglih iz Tuzle. Desilo se to u noći sa 10. na 11. novembra 1943. godine. Zarobljenu partizanku i bolničarku Veru Jovičić su zelenokadrovci zvjerski mučili i ubili.

JUNUZOVIĆ, JUNUZ (Nazif)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Zbog siromašnog materijalnog stanja, njegovi roditelji su ga ustupili trgovcu Aliji Morankiću na brigu i školovanje. Završio je osnovnu školu, a potom se upisao u Građansku školu, trgovački smjer. Radio je kao trgovački pomoćnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Junuz se priključio omladinskom pokretu, te je učestvovao u mnogobrojnim radničkim, političkim i kulturno-prosvjetnim akcijama. Primljen je u članstvo SKOJ-a 1944. godine.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u u 3. bataljon XX romanijske brigade. Zbog ispoljene hrabrosti u borbama i političke aktivnosti primljen je u članstvo KPJ, a zatim je izabran za političkog delegata voda u 3. bataljonu.

Poginuo je 12. aprila 1945. godine, u borbama prilikom oslobođenja Zavidovića. Ukopan je na mjestu pogibije.

JURIĆ, JURO (Ivo i Ana)

Rođen je 1922. godine u Par Selu kod Tuzle. U Dubravama je završio osnovnu školu, a poslije se bavio se zemljoradnjom.

Nije mogao da prihvati okupaciju zemlje i režim tzv. NDH, pa je izbjegavao poznanike koji su se priključili ustaškim jedinicama. Pridružio se progresivnoj radničkoj i seljačkoj omladini, opredijelio se za NOB i, 10. oktobra 1943. godine, stupio u 1. četu 1. bataljona novoformirane XVIII hravtske brigade.

Poginuo je 13. novembra 1943. godine na putu Živinice - Par Selo.

Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije odlaska njemačkih jedinica njegovi posmrtni ostaci su pokopani na groblju u Par Selu.

JURIDA, ZVONKO (Stjepan i Mariška)

Rođenje 4. avgusta 1925. godine u naselju Kreka u Tuzli. Stanovali su u rudarskoj koloni. Otac Stjepan mu je bio naprednih shvatanja i učestvovao u akcijama radnika. Zbog učešća u štrajku rudara i Husinskoj buni 1920. godine, bio je otpušten s posla i deportovan u Srbiju. Kasnije se vratio u Tuzlu. Zvonko je poslije završene osnovne škole krenuo na molerski zanat.

Kada je Tuzla oslobođena, oktobra 1943. godine, ponesen oduševljenjem koje je zahvatilo omladinu ovog kraja, Zvonko odlazi u partizane. Postao je borac novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je novembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica kod Živinica.

JURIŠIĆ, ANTO (Ivan i Ana)

Rođen je 1896. godine u Kupresu. Osnovnu školu je završio u rodnom mjestu, a zatim, do preseljenja u Tuzlu 1924. godine, bavio se poslovima u domaćinstvu.

Kada su doselili u Tuzlu, Anto i njegov mlađi brat Stjepan zapošljavaju se u Rudniku uglja Kreka. Bio je član URSS-ovih sindikata, ali nije pokazivao izrazitije zanimanje za borbu radničke klase. Razlog tome je njegova tiha narav, kao i stradanje i progon njegovog buntovnog brata Stjepana, često hapšenog od policije.

Anto je u rudniku radio i poslije okupacije zemlje, aprila 1941. godine. Bio je simpatizer NOB-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je novembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica kod Živinica. Anto Jurišić je bio prvi poginuli borac XVIII hrvatske brigade.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Stjepan.

JURIŠIĆ, STJEPAN (Ivan i Ana)

Rođen je 8. decembra 1898. godine u Kupresu. Dva razreda osnovne škole završio je u rodnom mjestu. Iz Kupresa su Stjepanovi roditelji doselili se u Kreku 1924. godine. Zaposlio se u Rudniku uglja Kreka.

Vrlo brzo se pridružuje radničkom pokretu i učestvuje u njihovim aktivnostima, zbog čega je bio hapšen, a jednom prilikom i deportovan u zatvor u Zenici. Kada se vratio u Tuzlu, bio je izvjesno vrijeme bez posla, jer je direktor Rudnika uglja Kreka odbio da ga primi na rad. Policija ga nije ni kasnije ostavljala na miru, stalno su ga kontrolisali i maltretirali.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Stjepan je bio prvo simpatizer NOB-a, a zatim i aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Iako bolestan, poslije prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. U istoj jedinici su se nalazili, kao borci, i njegova kćerka Ljuba, sin Marko i brat Anto.

Poginuo je 28. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u dolini rijeke Krivaje.

JURIŠIĆ, ILIJA (Marko)

Rođenje 1924. godine u Gornjoj Obodnici kod Tuzle. Završio je osnovnu školu, ali se nye dalje školovao nego je ostao u svom selu i mlad se oženio.

Kao nezaposlen, morao se odazvati na regrutaciju i stupiti u domobrane. U domobranima je ostao sve do oktobra 1944. godine. Toga mjeseca skoro cijela domobranska pukovnija, pod uticajem pobjeda partizanskih jedinica, prešla je na stranu NOVJ, među njima i Ilija. Po prelasku u partizane raspoređen je u redove VII vojvođanske brigade.

Poginuo je aprila 1945. godine u Belišću prilkom proboja Sremskog fronta. Sahranjen je u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija.

JURIŠIĆ, MATO (Mato i Jaga)

Rođen je 1909. godine u Doknju kod Tuzle. Bio je oženjen i otac jednog dijeteta. Bavio se zemljoradnjom i s mlađim bratom Petrom svirao po seoskim skupovima.

Kada su septembra 1944. godine, u Doknju bili razmješteni dijelovi XIX birčanske brigade, Mato je uveseljava partizanske borce, svirao na priredbama i raznim prigodnim svečanostima Kada se ova brigada pokrenula s tog područja, s borcima ove jedinice krenuo je i Mato s bratom Petrom. Bio je član kultumo-umjetničke ekipe, ali je često radio i u kuhinji.

Tokom borbi u rejonu Rogatice - Podromanije, novembra 1944. godine, jedna njemačka minobacačka granata je pogodila mjesto gdje se nalazila kuhinja. Tom prilikom poginuo je Mato Jurišić. Sahranjen je u zajedničku grobnicu poginulih u toj borbi.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Petar.

JURIŠIĆ, PETAR (Mato i Jaga)

Rođen je 1912. godine u Doknju kod Tuzle. Bio je oženjen i otac dvoje djece. Bavio se zemljoradnjom i sa starijim bratom Matom svirao po seoskim skupovima.

Septembra 1944. godine, kada je Tuzla konačno oslobođena, Petar je s kulturno-umjetničkom ekipom XIX birčanske brigade učestvovao u kulturno-umjetničkim priredbama za građanstvo i partizanske borce. Na taj način se sprijateljio s borcima ove brigade i stupio u njihove borbene redove.

Poginuo je u prvoj polovini novembra 1944. godine u borbama na području Rogatice - Podromanije. Sahranjen je na mjestu pogibije.

KABIL, RAMIZ (Alija i Rukija)

Rođen je 28. maja 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je sajdžijski zanat kod majstora Alojza Vaserštajna i počeo raditi kod njega.

Pred početak Drugog svjetskog rata, njegov majstor, po nacionalnosti Jevrej, prebjegao je u Italiju ostavivši mu radnju.

U uslovima okupacije, Ramiz je uspješno vodio sajdžijsku radnju i nekoliko puta je izbjegao da bude mobilisan u domobrane. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Zbog iskustva koje je stekao tokom borbi koje je njegova brigada vodila širom Bosne, postavljenje na dužnost komandira voda.

Poginuo je 6. maja 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Čemernu kod Gacka.

KAJTNER, dr. FELIKS

Radio je kao hirurg u Državnoj bolnici u Tuzli.

Feliks je pristupio jedinicama NOV-a 1943. godine. Raspoređen je za šefa hirurške ekipe 17. divizije.

Nestao je krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama u dolini rijeke Krivaje.

KALAJLIĆ, HUSEIN (Salih i Hasiba)

Rođenje 1914. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je pekarski zanat, te se zaposlio kao pekar.

Uspostavljanjem tzv. NDH, Husein je mobilisan u domobrane. Raspoređen je da radi u vojnoj pekari u zapadnom logoru. Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, stupio je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbi protiv četnika na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

KALESIĆ, MUHAREM (Raif i Fata)

Rođen je u martu 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat, a zatim počeo raditi u obućarskoj radnji svoga oca Raifa. S obzirom daje imao smisla za glumu bio je aktivan član dramske sekcije Muslimanskog društva "Narodna uzdanica", koje je nastavilo svoj rad za vrijeme okupacije.

Okupacijom Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, Muharem je, zahvaljujući intervenciji oca, uspio da izbjegne mobilizaciju u domobrane. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XV majevičke brigade, a zatim je prekomandovan u Majevički NOP odred.

Poginuo je u aprilu 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, u borbama na Fruškoj gori, Republika Srbija.

KALJALOVIĆ, MILAN (Lazar i Zorka)

Rođenje 11. februara 1925. godine u Tuzli.

Milan u školi dolazi pod jak uticaj skojevaca, te se povezuje sa Dušanom Vasićem i Milošem Markovićem i učestvuje u mnogim akcijama ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, naročito na sprečavanju osnivanja, a kasnije i razbijanju omladinske četničke organizacije početkom 1943. godine. Radeći u zdravstvenoj službi, u nekoliko navrata iz apoteke je uspio da iznese određene količine sanitetskog materijala za potrebe partizana. Zapažen po odanosti i hrabrosti, provjeren na praktičnim zadacima, u proljeće 1943. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri aktivu tuzlanskog kvarta Srpska Varoš. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Milan je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

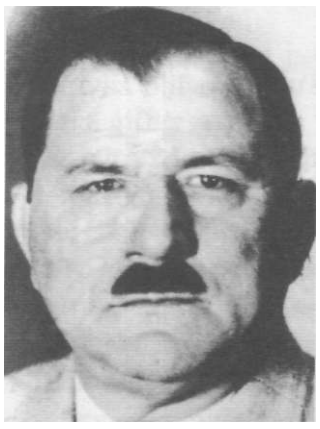
Poginuo je krajem januara 1944. godine, u borbama za oslobođenje Srebrenice. Sahranjen je na mjestu pogibije.

KALJALOVIĆ, MIRJANA (Košta)

Rođena je 1917. godine u Tuzli. Završila je žensku zanatsku školu, ali nigdje nije radila, već se bavila poslovima u domaćinstvu. Družila se sa Darinkom Mitrović, koja je i prije Drugog svjetskog rata bila aktivista radničkog pokreta.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mirjana je postala član aktiva ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a koji su sačinjavali Darinka Mitrović, Pavica Seka Popov, Borka Batalo i Tasima Muharemagić. Uhapšena je u januaru 1942. godine, prilikom izvođenja jednog zadatka. Nakon ispitivanja i mučenja u tuzlanskom zatvoru "Štok", prebačena je u sabirni logor u Kreki.

Odvedena je u junu 1942. godine u logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, i ubrzo ubijena.

KAMENJAŠEVIĆ, ANTO (Mato i Ruža)

Rođen je 4. novembra 1887. godine u Puračiću kod Lukavca. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat i do početka Prvog svjetskog rata, 1914. godine, radio kao obućar.

U Prvom svjetskom ratu, u sastavu austrougarske vojske, Anto se borio na Istočnom frontu. Rusi su ga zarobili u Galiciji. Učestvovao je u Oktobarskoj revoluciji 1917. godine i Građanskom ratu kao borac Crvene armije. Vratio se kući 1920. godine.

U Tuzli se bavio hotelijerstvom. Nije pripadao ni jednoj političkoj partiji, ali je podržavao napredne lijeve snage. Bio je stalni saradnik Crvene pomoći. U njegovom hotelu su članovi KPJ i SKOJ-a često boravili. Bio je član RSD "Sloboda" i Odbora Društva prijatelja SSSR-a.

Za vrijeme okupacije zemlje, Anto je na razne načine pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade i zajedno sa uglednijim Hrvatima uputio proglas hrvatskom narodu da stupi u redove NOV-a.

U junu 1944. godine zarobljen je na Majevici. Poslije kraćeg vremena provedenog u zatvoru pušten je kući.

Anto je bio zamjenik vijećnika AVNOJ-a i vijećnik ZAVNOBIH-a.

Ubili su ga 2. januara 1945. godine u Zagrebu, neki od tuzlanskih ustaša koji su ga pratili.

KAMENJAŠEVIĆ, STIJEPO (Franjo i Mara)

Rođen je 1926. godine u selu Svojtina kod Tuzle. Zemljoradnik.

U proljeće 1944. godine Stijepo je mobilisan u domobrane. Iz Tuzle je prvo prekomandovan u Zemun, Republika Srbija, i nakon mjesec dana obuke u Visoko. U septembru iste godine prešao je u partizane, uz pomoć jednog domobranskog vojnika koji je bio povezan sa Štabom Visočko-fojničkog NOP odreda.

Poginuo je krajem septembra 1944. godine, naišavši na četničku zasjedu u mjestu Trešnice, u blizini Tarčina.

KAMENJAŠEVIĆ, STIJEPO (Marko i Ivka)

Rođenje u selu Svojtina kod Tuzle. Zemljoradnik.

U proljeće 1944. godine, mobilisan je u domobrane. Septembra 1944. godine, jedan domobranski satnik preveo je čitavu bojnu u Visočko-fojnočki NOP odred, u kojoj je bio i Kamenjašević Stijepo.

Poginuo je u decembru 1944. godine, prilikom proboja obruča na području između Kiseljaka i Tarčina, kada su ga, zajedno s borcima njegovog odreda, opkolile njemačke i četničke jedinice.

KANIĆ, HAMID (Šemso i Fata)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka. Radeći u rudniku došao je u kontakt sa aktivistima KPJ i SKOJ-a.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aktivno je pomagao NOB. Bio je član skojevskog aktiva u tuzlanskom naselju Moluhe. Aktivno je učestvovao u političkom i obavještajnom radu, prikupljanju materijalne pomoći i obavljanju kurirskih zadataka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hamid je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XV majevičke brigade. Zbog iskazane hrabrosti i ispoljene sposobnosti tokom borbi, postavljen je na dužnost komandira voda.

Poginuo je u januaru 1945. godine u borbama za oslobođenje Bijeljine. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov otac Šemso.

KANIĆ, ŠEMSO (Muharem i Duda)

Rođen je 1895. godine u Kladnju. Doselio se u Tuzlu 1923. godine i zaposlio u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Šemso se prijavio u Komandu mjesta u Kreki. Raspoređen je u stražarsku jedinicu Džafera Hadžića gdje je ostao sve dok Tuzla nije ponovo okupirana. Tada se cjelokupno obezbjeđenje uključilo u novoformirani Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je u prvoj polovini novembra 1943. godine, prilikom napada zelenog kadra na njegov odred u selu Vukovije kod Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

KANTIG, CAZIM (Osman)

Roden je 1928. godine u Planama kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole u Bukinju, bavio se zemljoradnjom. Družio se sa starijim omladincima iz svoga sela, Sakibom Ćatićem i Osmanom Bećirovićem, koji je poginuo kao partizan. Od njih je saznao više o ideji i ciljevima NOB-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao petnaestogodišnji dječak, Cazim je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda gdje je određen za kurira. Zbog istaknutih sposobnosti u vršenju dužnosti kurira primljen je u članstvo SKOJ-a.

Poginuo je početkom decembra 1944. u borbama protiv zelenog kadra na području Prokosovići - Bikodže - Modrac - Puračić. Ukopan je na mjestu pogibije.

KAPETANOVIĆ, MUSTAFA (Suljo i Hatidža)

Rođen je 6. novembra 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mustafa je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Raspoređen je na dužnost kurira.

Ranjen je je 12. decembra 1943. godine u napadu zelenog kadra na njegov odred u selu Gračanica kod Živinica. Umro je od posljedica ranjavanja u Vukovijama kod Kalesije.

KARABEGOVIĆ, SEAD (Bego i Ešefa)

Rođenje 11. januara 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Zanatsku industrijsku školu i završio krojački zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i za vrijeme priprema za oružani ustanak, Sead je bio u redovima antifašističke omladine i aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, a zatim je primljen u članstvo SKOJ-a. Njegova kuća bila je mjesto gdje su održavani tajni sastanci NOP-a i čuvana prikupljena materijalno-tehnička sredstva za partizanske jedinice. Da bi izbjegao mobilizaciju u domobrane, otac Bego ga je zaposlio u njemačkoj vojnoj krojačkoj radionici. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 1945. godine na Sremskom frontu, Republika Srbija, u završnim borbama za oslobođenje zemlje.

KARAMEHMEDOVIC, SEJOO (Murat)

Roden je 1919. godine u Gorici kod Trebinja. U rodnom mjestu završio je tri razreda osnovne škole. Doselio se s porodicom u Lukavac 1929. godine, gdje je i završio osnovnu školu. Završio je Gimnaziju u Tuzli 1938. godine, nakon čega odlazi u Beograd gdje studira aerotehniku.

Još kao učenik viših razreda Tuzlanske gimnazije, Sejdo je pristupio antifašističkom i ljevičarski orijentisanom omladinskom pokretu. Bio je jedan od omladinaca koji je na području Lukavca radio na formiranju omladinskog revolucionarnog jezgra. Jedan je od studenata koji su znatno doprinijeli političkom i ideološkom formiranju antifašistički orijentisanih učenika i mladih radnika koji su se okupljali oko RSD "Sloboda" i u Radničkom domu u Tuzli. U članstvo KPJ primljen je 1939. godine. Potpisnik je Trećeg otvorenog pisma bosanskohercegovačke studentske omladine od 1. decembra 1939. godine, pod naslovom: Protiv rata! Za slobodu, demokratiju i ravnopravnost naroda! Za autonomiju Bosne i Hercegovine!.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, dolazi u Lukavac i učestvuje u pripremama za oružanu borbu. Uhapšen je krajem juna 1941. godine i odveden u tuzlanski zatvor "Štok". Pušten je na slobodu, nakon suđenja koje je održano 29. novembra 1941. godine.

U decembru 1941. godine odlazi na Majevicu i stupa u redove Majevičkog partizanskog odreda. Kasnije je prešao u VI istočnobosansku brigadu prilikom njenog formiranja 2. avgusta 1942. godine.

U borbi koju je VI istočnobosanska brigada vodila 15. avgusta 1942. godine protiv ustaša na području Miljkovac - Konjuh, Sejdo je teško ranjen i u toku iste noći je umro.

Jedna od ulica u Tuzli nosi njegovo ime.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov mlađi brat Sejfulah.

KARAMEHMEDOVIĆ, SEJFULAH SEJFO (Murat)

Rođen je 1922. godine u Gorici kod Trebinja. Doselio se s porodicom u Lukavac 1929. godine. Poslije završene osnovne škole u Lukavcu, upisuje se u Tuzlansku gimnaziju gdje je završio sedmi razred.

Sejfulah je član SKOJ-a od 1939. godine, kada je osnovan prvi aktiv SKOJ-a u Tuzlanskoj gimnaziji. Bio je jedan od organizatora izleta partijske i skojevske organizacije iz Tuzle.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, radio je na zadacima prikupljanja oružja i municije za pripremu oružanog ustanka. U junu 1941. godine, zajedno sa više komunista iz Lukavca i Puračića, uhapšen je i zatvoren u tuzlanski zatvor "Štok". Usljed nedostatka konkretnih dokaza pušten je na slobodu krajem novembra 1941. godine. U decembru iste godine odlazi zajedno s starijim bratom Sejdom na Majevicu i stupa u redove Majevičkog partizanskog odreda.

Poginuo je 20. februara 1942. godine, prilikom iznenadnog napada četnika na Štab Majevičkog partizanskog odreda na Vukosavcima.

KARAMEHIĆ, MUSTAFA (Avdija i Zehra)

Rođen je 5. oktobra 1916. godine u Varešu. Završio je osnovnu i Građansku školu. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1938. godine i zaposlio u Rudniku uglja Kreka kao rukovodilac magacina za materijalno-tehničko obezbjeđenje. Dolaskom u Tuzla uključio se u aktivnosti antifašističkog omladinskog i radničkog pokreta.

Uoči početka Drugog svjetskog rata i poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, djelovao je zajedno sa ostalim članovima Oblasnog komiteta SKOJ-a za Tuzlu kao što su Enver Šiljak, Ratko Vokić, Vojo Knežević i mnogi drugi, na pripremama za oružani ustanak. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mustafa je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVII majevičke brigade, a zatim prešao u VI istočnobosansku brigadu. Teško je ranjen krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, te je smješten u selo Seona kod Srebrenika.

U junu 1944. godine, pripadnici 13. SS "Handžar" divizije su ga otkrili, ranjenog mučili i na kraju ubili.

Njegova braća Hamdija i Fadil bili su učesnici NOB-a, a sestre Sadeta i Fata saradnici ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a.

KARANOVIĆ, TODOR

Rođenje u Tuzli.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Todor je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove 4. bataljona II krajiške brigade.

Pogino je 14. februara 1944. godine prilikom napada njegove brigade na neprijateljske položaje u Rogatici.

KARIĆ, FADILA (Suljo i Hava)

Rođena je 1924. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Domaćica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, 14. oktobra 1943. godine, Fadila je dobrovoljno stupila u redove II krajiške brigade. Poslije završenog sanitetskog kursa, postavljena za referenta saniteta čete.

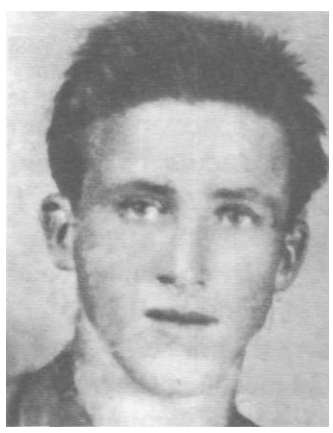
Poginula je 30. oktobra 1944. godine u borbi protiv četnika na Vidovoj kosi, između Čačka i Užičke Požege, Republika Srbija. Ukopana je na mjestu pogibije.

KARINČIĆ, MEHMED (Alosman)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je kovački zanat.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mehmed je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade, gdje je obavljao dužnost kurira.

Poginuo je juna 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Modriče.

KATANIĆ, ŠEFIK (Meho)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, radio je kao fizički radnik u radnjama tuzlanskih trgovaca. Neposredno pred početak Drugog svjetskog rata, zaposlio se kao fizički radnik u vojnoj pekari i radio zajedno sa Salihom Vugićem. Pod njegovim uticajem uključuje se u rad napredne omladine tuzlanskog naselja Tušanj. Bio je član RSD "Sloboda" od 1940. godine.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Šefik je iz vojnog magacina u Tuzli iznio puškomitraljez i proslijedio ga vezom partizanima. Aktivno je učestvovao u akcijama na prikupljanju pomoći za NOB i bio u stalnoj vezi sa Salihom Vugićem, Faikom Mandžićem i Dragišom Erakovićem. Krajem 1942. godine, upućen je na odsluženje vojnog roka u domobrane u Bjelovar, Republika Hrvatska. Ubrzo je oslobođen vojne obaveze kao jedini hranitelj porodice. Početkom 1943. godine, vraća se u Tuzlu i nastavlja ilegalnu aktivnost, u koju uključuje i svoje sestre, koje su za vrijeme prvog oslobođenja Tuzle dobrovoljno stupile u NOB.

Šefik je juna 1943. godine pristupio jedinicama NOV. Raspoređen je u 4. bataljon VI istočnobosanske brigade. Od oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, obavljao je kurirske zadatke između oblasnog i vojnog rukovodstva u oslobođenoj Tuzli i operativnih jedinica na terenu. U novembru iste godine prelazi u redove XVI muslimanske brigade, a zatim se ponovo vraća u VI istočnobosansku brigadu, gdje je bio raspoređen na dužnost komandira čete.

Poginuo je u maju 1945. godine u završnim borbama za oslobođenje zemlje kod Trsta, Republika Italija.

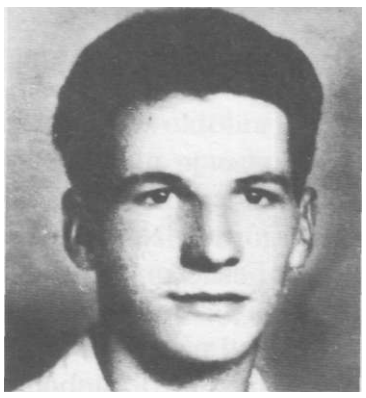
KATIĆ, RISTO (Trifko i Jovanka)

Rođenje u aprilu 1908. godine u Sarajevu. Osnovnu i srednju školu završio je u Sarajevu, a u Beogradu studij geodezije. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1938. godine, gdje su dobili zemljište zbog zasluga njegovog oca Trifka u Prvom svjetskom ratu. Radio je u Zavodu za osiguranje radnika.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Risto je radio za ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda, gdje je bio član kulturno-umjetničke ekipe.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine, prilikom iznenadnog napada Nijemaca i razbijanja Tuzlanskog NOP odreda na području Bučika kod Banovića.

KAVGIĆ, MAHMUT (Alija)

Rođenje 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu, trgovački smjer. Radio je kao trgovački pomoćnik.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Mahmut je mobilisan u domobrane. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, pobjegao je iz domobrana i pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na Crvenim stijenama, planina Romanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

KAVGIĆ, VAHID (Ibrahim i Aza)

Rođenje 1925. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je trgovački zanat. Radio je kao trgovački pomoćnik kod privatnih trgovaca.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vehid je bio povezan sa aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a i SKOJ-a. Kroz političko-propagandne i kulturno-prosvjene aktivnosti radio je na širenju komunističkih ideja među omladinom. Prisustvovao je ilegalnim sastancima gdje se izučavala napredna literatura, štampa i bilteni Vrhovnog štaba. Na osnovu tako iskazane aktivnosti primljen je u članstvo SKOJ-a pri skojevskom aktivu tuzlanskog kvarta Brdo. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade, a zatim je upućen na minerski kurs. Poslije završenog kursa, bio je uključen u minersku jedinicu pri Štabu 27. divizije.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao miner je upućen s ekipom da deminira mine koje je neprijatelj postavio oko Tuzle radi odbrane od partizanskih jedinica. Izvršavajući taj zadatak, krajem septembra 1944. godine, kod škole u tuzlanskom naselju Mosnik, jedna mina je eksplodirala i usmrtila Vehida Kavgića.

Kao učesnik u NOB-u poginuo je i njegov mlađi brat Mehmed.

KAVGIĆ, MEHMED MEHO (Ibrahim i Aza)

Rođenje 1929. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučavao je krojački zanat.

Pod uticajem starijeg brata Vehida, uključuje se u akcije ilegalne tuzlanske organizacje NOP-a i skojevskog aktiva Brdo na prikupljanju sanitetskog i drugog neophodnog materijala za potrebe partizanskih jedinica Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao četrnaestogodišnji dječak, Mehmed je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade. U novembru 1944. godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

Poginuo je u borbama protiv četnika koje su vodene od 18. do 22. decembra 1944.

KAZAZOVIĆ - SEJRANIĆ. HANUMICA (Muhamed i Mina)

Rođena je 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavila se poslovima u domaćinstvu.

Družeći se sa naprednom omladinom u tuzlanskom naselju Tušanj, Hanumica se vrlo brzo uključuje u akcije prikupljanja pomoći za partizanske jedinice. Bila je član SKOJ-a i aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Na njeno atifašističko i komunističko opredjeljenje, posebno je uticao Sulejman Sejranić, stolarski radnik i aktivista radničke omladine, sa kojim je krajem 1942. godine stupila u brak. Sulejman je poginuo 1944. godine kao komandir čete u borbi protiv zelenog kadra oko Obodnice kod Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hanumica je dobrovoljno stupila u redove XVI muslimanske brigade. Prvo je bila borac, zatim bolničarka u četi, a kasnije je određena za glavnu bolničarku u brigadnoj bolnici, koja se tada nalazila u selu Vrhovine, na planini Romaniji.

U decembru 1943. godine, prilikom bombardovanja dva neprijateljska aviona, kada se njena brigada kretala u pravcu Vlasenice i Kladnja, ranjena je u nogu, pa je dalje kretanje nastavila jašući na konju. Život je izgubila polovinom decembra 1943. godine na Konjuhu, blizu Kladnja, kada je pala sa konja u provaliju.

KEROŠEVIĆ, IVO PUŠO (Ilija i Kata)

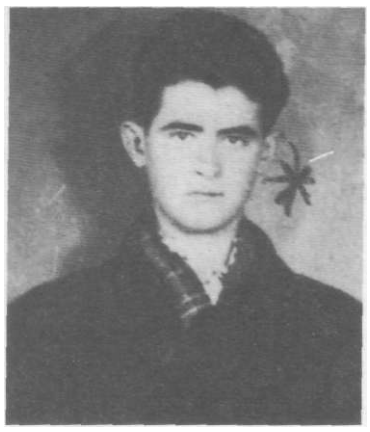
Rođenje 1920. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Ljubačama, a sedam razreda gimnazije završio je u Tuzli. Još kao gimnazijalac bio je član literarnog društva "Petar Kočić" i učestvovao je u mnogim debatama i drugim aktivnostima, te je u školi 1938. godine među prvima primljen u članstvo SKOJ-a.

U saradnji s Petrom Miljanovićem, Ivo je radio na formiranju aktiva radničko-seoske omladine na Husinu, koji je po sadržaju rada i aktivnostima omogućio da se nakon godinu dana formira i aktiv SKOJ-a. Njegova aktivnost, kao sekretara aktiva, odvijala se u edukaciji mladih na tradicijama Husinske bune, povezivanju seoske i gradske omladine u antifašistički front kroz sportska takmičenja, kulturno-umjetničke priredbe i ostale aktivnosti. U martu 1940. godine postao je član KPJ na Husinu. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, aktivno se uključuje u sve zadatke oko priprema za oružani ustanak. U julu 1941. godine, kada su husinski komunisti oformili "ustaški tabor" u Bukinju, Ivo se "dobrovoljno" javio u njegove redove, ali je nastavio da i dalje rukovodi skojevskim aktivom. U sastavu husinske čete, 16. avgusta 1941. godine odlazi na slobodnu partizansku teritoriju na području planine Ozren. Pored borbi u kojima je učestvovao kao borac Ozrenskog NOP odreda, bio je zadužen i za politički rad na terenu. Nakon formiranja VI istočnobosanske brigade u avgustu 1942. godine, postao je njen borac.

Po zadatku Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu, Ivo je ilegalno, sa još šest boraca iz VI idtočnobosanske brigade, stigao na Husino, sa zadatkom da se poveže sa Mjesnim komitetom KPJ za Tuzlu i da što veći broj radnika i omladine mobilišu u ovu brigadu. U to vrijeme je održao nekoliko ilegalnih sastanaka sa određenim brojem omladinaca sa Husina, od kojih je tada formiran aktiv SKOJ-a na čelu sa Antom Miljanovićem. Svi članovi tog aktiva, sa još trideset omladinaca, stupili su u

jedinice NOV-a. Čekajući vezu sa Tuzlom, došlo je do izdaje koju je izvršio njihov drug Andrija Kruškovski. Vojska je opkolila njihovu bazu koja se nalazila u okolini Šićkog Broda. Tom prilikom je Ivo uhapšen i sproveden u tuzlanski zatvor "Štok". Prilikom istrage pred ustaškim prijekim sudom u januaru 1943. godine osuđen je na smrt, ali je uz intervenciju uglednih Tuzlaka pomilovan i kazna je preinačena na doživotnu robiju. Kaznu je izdržavao u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija, gdje se povezao sa zatvorskom partijskom organizacijom.

U oktobru 1943. godine transportovan je za Zagreb, u ustaški zatvor u Petrinjskoj ulici. Poslije izvjesnog vremena prebačen je u zatvor Lepoglava, Republika Hrvatska, gdje je i ubijen.

KEROŠEVIĆ, STJEPAN (Grga i Mara)

Rođen je 1923. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Neposredno poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Stjepan se zaposlio u Solani u Kreki. Od avgustu 1942. godine, uključuje se u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Materijalno je pomagao grupu boraca VI istočnobosanske brigade koja je u to vrijeme ilegalno boravila na Husinu. U martu 1943. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri aktivu na Husinu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Stjepan je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Primljen je u članstvo KPJ i postavljen na dužnost brigadnog kurira. Zbog uspješnog obavljanja dužnosti i zadataka, ubrzo je postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je početkom maja 1944. godine u borbama ispod Karaule u blizini Olova. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni na Spomen-groblje na Husinu.

KEROVIĆ, PETAR (Pajo)

Rođenje 27. oktobra 1913. godine u Tobutu kod Lopara na Majevici. Završio je osnovnu i trgovačku školu, a zatim se zaposlio u Veletrgovini Nikifora Vasiljevića iz Tuzle. Družio se sa partijskim aktivistima Štrajkom Mitrovićem, Kostom Popov, Šabanom Zahirovićem, Stevom Mitrovićem i drugima.

Neposredno nakon napada Njemačke na SSSR, u junu 1941. godine, Petar je uhapšen zbog svoje antifašistčke agitacije. Zatvorsku ćeliju dijelio je sa Kostom Popovim, Štrajkom Mitrovićem i Markom Sovićem.

Mjesni komitet KPJ Tuzla je 27. oktobra 1941. godine organizovao akciju oslobođenja komunista, skojevaca, aktivista i simpatizera NOP-a zatvorenih u ustaškom zatvoru "Jalsko". Akcija je djelimično uspjela. Strajko Mitrović i Košta Popov su uspjeli pobjeći, dok je stražar pucao i ubio Petra Kerovića.

KEVČIĆ, ESAD (Hašim i Alija)

Rođen je 1903. godine u Puračiću kod Lukavca. Završio je Trgovačku školu u Zagrebu, a zatim je radio kao trgovac u svojoj radnji u Tuzli. Imao je dara za jezike, te je naučio esperanto, intrenacionalni jezik, koji je u to vrijeme bio prihvaćen kod mladih. Učestvovao je u raznim aktivnostima "Senata" i organizovao učenje esperanta u Tuzli.

Napad Njemačke na Kraljevinu Jugoslaviju, aprila 1941. godine, Esada je zatekao kao rezervistu u vojsci, a poslije kapitulacije se vratio kući. Poslije okupacije zemlje i uspostavljanja tzv. NDH, mobilisan je u domobrane i dobio čin podoficira. Služio je u 8. domobranskoj pukovniji u Tuzli. Sarađivao je sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, pristupio je jedinicama NOV-a. Prilikom formiranja Tuzlanskog NOP odreda postao je član Štaba i obavljao dužnost obavještajnog oficira. Poginuo je u aprilu 1944. godine u borbi protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije u selu Like.

KIŠIĆ, HUSNIJA (Nail)

Rođen je 1924. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik. Husnija je stupio u jedinice NOV-a 1944. godine, kao borac 2. čete 2. bataljona Tuzlanskog NOP odreda. Tokom teških borbi i napornih marševa obolio je od tifusa.

Umro je 3. marta 1945. godine tokom liječenja u korpusnoj bolnici u Tuzli.

KIŠIĆ, MULAGA (Hrusto)

Rođenje 1924. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mulaga je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade. Primljen je u članstvo SKOJ-a, a nakon toga postavljenje na dužnost komandira voda. Poginuo je u aprilu 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u okolini Foče. Ukopan je na mjestu pogibije.

KLIMPL, ESTERA (Jonas i Rifka)

Rođena je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Građanske škole, radila je u knjigovežnici svoga oca Jonasa. Družila se sa Natašom Milanović, Olgom Gvozdić, Petrom Ajzenbruh i drugim tuzlanskim antifašistički opredijeljenim omladinkama. Prva saznanja o komunističkim idejama i antifašističkom pokretu prenijela joj je njena rodica Frida Laufer, s kojom je povremeno odlazila na izlete koje su organizovali omladinci. Pomagala je na taj način što je krišom, sa svojom sestrom Lenkom, u očevoj radnji uvezivala neke zabranjene knjige.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Estera je učestvovala u nekim akcijama ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a i bila povezana sa aktivom SKOJ-a u tuzlanskom kvartu Srpska Varoš i skojevkom Jokicom Stefanović. Uhapšena je 6. maja 1943. godine zajedno sa ocem Jonasom i bratom Albertom. Tog dana su uhapšeni posljednji tuzlanski Jevreji. Deportovana je u ustaški koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, a zatim upućena u Njemačku.

Ubijena je u koncentracionom logoru Aušvic.

Kao učesnik u NOB-u je poginula njena majka Rifka.

KUM PL, RIFKA (Haim)

Rođena je 1890. godine u porodici Altarac. Potiče iz trgovačke porodice Sefarda, Jevreja porijeklom iz Španije, nastanjenih u Vlasenici. U braku sa Jonasom Klimplom iz Tuzle rodila je troje djece.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, kao Jevrejka, zajedno sa svojom porodicom bila je obilježena i izložena raznovrsnim šikaniranjima ustaša i Nijemaca. Djeci je bilo zabranjeno školovanje, a sva imovina im je oduzeta. Njen muž Jonas i djeca Estera i Albert su uhapšeni i odvedeni u koncentracione logore u Njemačku i Hrvatsku. Ona je zajedno sa svekrvom i kćerkom Lenkom, koja je u ljeto iste godine otišla na Majevicu i postala partizanka, izbjegla hapšenje. Rifka se, također, uključila u NOB.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupila u redove VI istočnobosanske brigade, gdje je raspoređena na dužnost bolničarke.

Umrla je u decembru 1943. godine u partizanskoj bolnci u Petrovićima kod Šekovića, usljed teških promrzlina koje je zadobila tokom 6. neprijateljske ofanzive.

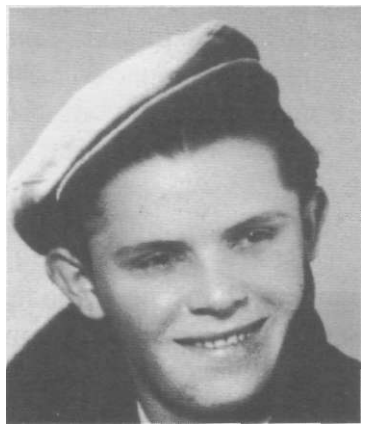
KLJAKIĆ, BORKA (Jovo i Milka)

Rođena je 1920. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Osnovnu školu završila je u Kreki. Zaposlila se kao fizička radnica na pakovanju soli u Solani u Kreki. U predratnom periodu učestvovala je u akcijama koje je organizovala KPJ i SKOJ.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Borka je postala aktivistkinja ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Početkom decembra 1941. godine policija je izvršila hapšenje većeg broja saradnika NOP-a i simpatizera NOB-a, među kojima je bila i Borka sa svojim drugaricama Darinkom Mitrović, Tasimom Muharemagić, Mirkom i Borkom Batalo i dr. Iz Tuzle je 1942. godine, zajedno sa sestrom Katarinom, deportovana u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje je iste godine i ubijena.

Kao učesnik u NOB-u, poginuo je i njen mlađi brat Miloš, a sestra Katarina ubijena je u logoru Jasenovac.

KLJAKIĆ, MILOŠ (Jovo i Milka)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije osnovne škole izučio je za konobara.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Miloš je, zajedno sa sestrom Borkom, sarađivao s ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Septembra 1943. godine, nakon prvog oslobađanja Tuzle, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove I vojvođanske brigade.

Poginuo je novembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica na području Čađavica kod Brčkog.

KLJUČEVIĆ, RUDOLF (Juro)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat.

Rudolf se kao kurir uključio u ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a 1943. godine.

Poginuo je iste godine prilikom obavljanja kunskog zadatka na putu između grada Tuzle i Bukinja.

KLJUČIĆ, MILAN (Petar i Cvijeta)

Rođen je 15. jula 1928. godine u Rogatici. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1938. godine. Poslije završene osnovne škole, upisao je Tuzlansku gimnaziju i završio četiri razreda do odlaska u partizane. Od predratnog perioda i za vrijeme okupacije bio je aktivni član organizacije "Skaut" koja je okupljala uglavnom srednjoškolce.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Milan se povezao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Kao član Mjesnog komiteta SKOJ-a bio je zadužen za partijski rad u Gimnaziji u Tuzli, gdje je okupljao učenike mlađeg uzrasta i podsticao ih na prikupljanje sanitetskog materijala, odjeće, obuće, pa i oružja i municije. Sredinom 1943. godine, Zdravko Kolatović ga je primio u članstvo SKOJ-a. Za vrijeme prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, pripadao je skojevskom aktivu tuzlanskog naselja Kojšino. Nakon povlačenja partizanskih jedinica iz Tuzle, novembra 1943. godine, Milan je, kao petnaestogodišnji dječak, dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Ne zna se kada je i gdje poginuo Milan Ključić. Poslednji put je, navodno, viđen blizu Bučika kod Banovića, 24. decembra 1943. godine, i od tada mu se gubi svaki trag.

KNEŽEVIĆ, VOJISLAV KNEZ (Simo)

Rođenje 16. decembra 1915. godine u Ilijašu. S porodicom se doselio u Tuzlu 1927. godine. Poslije završene Gimnazije u Tuzli 1937. godine, zaposlio se u Solani u Kreki. Još kao gimnazijalac aktivno je učestvovao u omladinskom pokretu. Postao je član KPJ 1939, a već 1940. godine i član Mjesnog, a zatim i Okružnog komiteta KPJ za Tuzlu. Jedno vrijeme obavljao je dužnost sekretara partijske ćelije u Bistarcu kod Lukavca.

Učestvovao je u radu Oblasnog partijskog savjetovanja u Bistarcu održanog 30. i 31. marta 1941. godine u zgradi osnovne škole. Takođe, bio je učesnik savjetovanja najistaknutijih tuzlanskih komunista, održanom na brdu Piskavici iznad Tušnja 25. maja 1941. godine. Krajem juna 1941. godine, kao istaknuti komunista i aktivista NOP-a, Vojislava je, na povratku iz Kiseljaka u Tuzlu, uhapsila policija i sproveden je u tuzlanski zatvor "Štok".

Deportovan je 14. avgusta 1941. godine u ustaški koncentracioni logor Jadovno kod Gospića, Republika Hrvatska, gdje je i ubijen.

KNIHA, IVAN (Julijus)

Rođen je 1915. godine u Varešu. Završio je osnovnu i tehničku školu. Zaposlio se u ministarstvu Kraljevine Jugoslavije u Beogradu. U slobodno vrijeme bavio se slikarstvom.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ivan je došao u Tuzlu i zaposlio se u Rudnku uglja Kreka, gdje je radio kao građevinski tehničar. Kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, radio je na političko-propagandnom planu objašnjavajući platformu i ciljeve partizanske borbe, te iznosio na slobodnu teritoriju lijekove, poštu i drugi materijal potreban partizanima. Tokom izvršavanja zadataka zapažen je od strane partijskog rukovodstva i primljen je u članstvo KPJ.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u aprilu 1944. godine u borbama protiv ustaških i četničkih jedinica kod Šekovića. Sahranjen je na mjestu pogibije.

KOLAKOVIĆ, ZDRAVKO (Mehmed i Ludmila)

Rođenje 1923. godine u Mostaru. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1938. godine. Završio je Gimnaziju u Tuzli. U slobodno vrijeme često je odlazio u RSD "Sloboda".

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Zdravko se aktivno uključio u rad SKOJ-a. Radio je u gradskim aktivima Kojšino i Pazar. Bio je član kvartovskog rukovodstva SKOJ-a koje je pokrivalo Džindić Mahalu i Srpsku Varoš. Za vrijeme prvog oslobođenja Tuzle (2. oktobar -10. novembar 1943. godine), bio je član Mjesnog komiteta SKOJ-a. Održavao je zborove omladine po kvartovima objašnjavajući ciljeve NOB-a i mjesto omladine u njemu. Radio je na aktiviranju omladine za izvršavanje konkretnih zadataka i uključivao se u njihovo izvršenje. Zajedno sa Mjesnim i Okružnim komitetom SKOJ-a i grupom skojevaca, povukao se iz Tuzle s Tuzlanskim NOP odredom 10. novembra 1943. godine. Raspoređen je za rukovodioca SKOJ-a jednog bataljona. Aktivno je učestvovao u kulturnoj ekipi odreda.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, prilikom iznenadnog napada njemačkih jedinica na njegov odred u Bučiku kod Banovića.

KONKID, DŽEMAL (Nazif i Ajka)

Rođen je 1910. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je kurs za rudarskog nadzornika. Radio je u Rudniku uglja Kreka. U predratnom periodu učestvovao je u radu URSS-ovih sindikata, kao i u radničkim, sportskim, kulturnim i prosvjetnim društvima.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Džemal je postao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Bijeljine. Ukopan je na mjestu pogibije.

KORLATOVIĆ, MEHMED (Salko i Mejra)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zidarski zanat i počeo raditi kod svog oca Salke, koji je po zanimanju bio zidarski obrtnik. Na odsluženje vojnog roka u Rajlovac kod Sarajeva odlazi 1940. godine i služi u jedinici veze.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mehmed se vratio u Tuzlu. Družio se sa omladincima članovima antifašističkog pokreta. Poseban uticaj na njega ostavio je Faik Mandžič, koji je jedno vrijeme stanovao u kući njegovog oca. Povremeno je prisustvovao sastancima aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a koji su se održavali u kući Faika Mandžića. U novembru 1942. godine, Mehmed je primljen u članstvo SKOJ-a i zajedno s tušanjskim omladincima angažuje se na prikupljanju pomoći za potrebe partizanskih jedinica, te na prenošenju prikupljenog materijala iz Tušnja do slobodne partizanske teritorije. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. U martu 1944. godine, nakon dokazane hrabrosti i iskazane sposobnosti tokom borbi, primljen je u članstvo KPJ i postavljen na dužnost komesara čete u 4. bataljonu XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 12. decembra 1944. godine u borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica u selu Kranu kod Han-Pijeska.

KOSANOVIĆ, JOVAN (Košta i Savka)

Rođen je 1913. godine u Gornjim Čaklovićima kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Požarnici. Zemljoradnik. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Jovan je imenovan za narodnog odbornika u svome selu. Obavljao je mnoge poslove značajne za NOP i NOB, brinuo se o smještaju i ishrani jedinica NOV-a, zatim mobilizaciji novih boraca i drugim aktivnostima

Ubijen je u novembru 1943. godine prlikom upada u četničku zasjedu. Sahranjen je u Gornjim Čaklovićima.

KOSTELIĆ, LJUBOMIR (Jovan i Emilija)

Rođenje 9. juna 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i pet razreda Tuzlanske gimnazije do odlaska u partizane. U predratno vrijeme bio je član omladinske organizacije "Skaut".

Povodom potpisivanja dokumenta o pristupanju Kraljevine Jugoslavije Trojnom paktu u martu 1941. godine, Ljubomir je učestvovao u demonstracijama protiv Vlade Kraljevine Jugoslavije 27. marta iste godine. Uspostavljanjem ustaške vlasti, poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, započeli su pretresi po kućama sumnjivih osoba, uglavnom članova i simpatizera KPJ i NOB-a, i tom prilikom je uhapšen njegov ujak Valentin Sitar. Ljubomir je ljeta 1941. godine primljen u članstvo SKOJ-a i uključen u rad skojevskog aktiva u naselju Moluhe, a ujedno je bio zadužen i za partijski rad među učenicima Gimnazije u Tuzli. Radio je na prikupljanju raznog materijala, rasturanju letaka i političko-edukativnom radu. Za vrijeme školskog raspusta Ljubomir je radio u Solani u Kreki i tamo djelovao među radnicima. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade. Izabran je za političkog delegata voda ove brigade. Ne zna se ni kada ni gdje je poginuo ili umro Ljubomir Kostelić. Zadnji put je viđen u decembru 1943. godine na Zvijezdi planini, gdje je izgledao bolestan ili ranjen. Postoji više verzija o njegovoj smrti, ali po svemu sudeći pretpostavlja se da se smrzao u decembru 1943. godine.

KOVAČEVIĆ, AGAN (Zejćir)

Rođenje 1917. godine u Lipnici kod Tuzle. Musliman. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Agan je bio jedan od rijetkih rudara Lipnice koji je poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, mobilisan u domobrane. Raspoređen je 7. domobransku pukovniju. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, pristupio je jedinicama NOVJ. Raspoređen je u redove Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 4. novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u blizini Lukavca. Ukopan je na groblju u Lukavcu.

KOVAČEVIĆ, ALOSMAN (Mehmed i Zlatka)

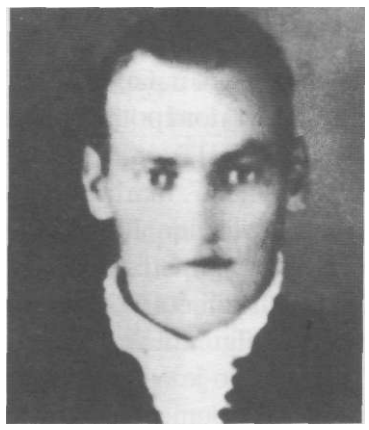
Rođen je 1924. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, radio je kao fizički radnik kod raznih poslodavaca, a neposredno pred početak Drugog svjetskog rat zaposlio se kod vojske Kraljevine Jugoslavije u Zapadnom logoru kao fizički zidarski radnik. Okupacijom zemlje nastavio je raditi na istim poslovima, sve do odlaska u partizane.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Alosman je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Postavljen je za pomoćnika mitraljesca, a zatim za mitraljesca. Tokom borbi koje je njegova brigada vodila, dokazao se kao hrabar i sposoban borac, pa je postavljen prvo na dužnost komandira voda, a onda i komandira čete. U članstvo SKOJ-a primljen je 2. novembra 1943, a u članstvo KPJ u avgustu 1944. godine.

Na smotri XVI muslimanske brigade, povodom godišnjice njenog formiranja septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Alosman je proglašen za jednog od najhrabrijih boraca.

U januaru 1945. godine, teško je ranjen u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica kod Vlasenice, te je od zadobijenih rana umro.

KOVAČEVIĆ, IVO ĆANDO (Blaško)

Rođen je 26. decembra 1913. godine na Ljubačama kod Tuzle. Radio je kao najamni radnik na imanjima imućnih seljaka, a zatim se zaposlio u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ivo je bio simpatizer NOB-a. Davao je priloge za partizanske porodice koje su u Solani prikupljali Marko Sović, Salko Mešković i drugi aktivisti ilegalne organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove 1. čete 3. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade. Kako je imao vojničko iskustvo, kao bivši pripadnik vojske Kraljevine Jugoslavije, postavljen je za puškomitraljesca.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama kod sela Rošća na planini Ozren. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije rata, njegovi posmtrni ostaci preneseni su na partizansko Spomen-groblje na Husinu.

KOVAČEVIĆ, IVAN (Tunjo i Janja)

Rođen je 1921. godine na Ljubačama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio kao pružni radnik u privatnoj pilani firme "Croatia" u eivinicama.

Na poziv organa narodne vlasti u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Ivan je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Pri polasku u stroj brigade, Ivan je ponio sa sobom pištolj sa nekoliko metaka. Radi probe, opalio je nekoliko metaka da se uvjeri da je pištolj ispravan. Poslije toga, jedan od saboraca uzeo je njegov pištolj i nemarno ga uperio u pravcu njega i slučajno povukao obarač. Tom prilikom Ivan je teško ranjen u stomak. Umro je kroz nekoliko dana u partizanskoj bolnici.

KOVAČEVIĆ, ŠAHBAZ (Meho)

Rođenje 1914. godine u Tuzli.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Šahbaz je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine u borbi protiv neprijateljskih jedinica blizu Gračanice kod Živinica.

KRAUPTNER, JAROSLAV

Rođen je 1910. godine u Sveti Mikulaš, Čehoslovačka. U rodnom mjestu završio je osnovno i srednje muzičko obrazovanje. Doselio se s mnogobrojnim muzičarima u Tuzlu 1925. godine. Zaposlio se u vojnoj glazbi Tuzla u kojoj su bili Linhart, Kudera, Moravek i dr. Bio je aktivni član nacionalnog udruženja "Čehoslovačka beseda", koje su Česi obnovili 1926. godine. Udruženje je bilo veoma aktivno i imalo je razne sekcije, njegovalo svoj narodni jezik, običaje, muziku i dr.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, udruženje je prestalo sa radom, a Jaroslav je ostao bez posla. Postepeno se počeo uključivati u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pritupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u kulturnu ekipu 3. korpusa.

Krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, Jaroslav je ranjen u borbi protiv njemačkih jedinica kod rijeke Krivaje, a potom i zarobljen. Odveden je u bolnicu u Sarajevo gdje je bio liječen. Poslije ozdravljenja sproveden je u Slavonski Brod, Republika Hrvatska, gdje je radio kao glazbenik u domobranima.

Nastavio je i dalje održavati vezu sa partizanima. Sarađivao je sa Ferdom Linhartom. Otkriveni su i odvedeni pred sud. Ferdo je osuđen na strijeljanje, a Jaroslav na doživotnu robiju.

Ubijen je prije oslobođenja zemlje 1945. godine, pretpostavlja se u jednom od njemačko-ustaških gubilišta.

KRAŠČIĆ, DŽEMO (Ramo i Hata)

Roden je 1914. godine u Tuzli. Radio je u Rudniku ug. Kreka, a zatim se, pred sam početak Drugog svjetskog raia. zaposlio u Fabrici špirita i kvasca u Kreki.

Početkom 1943. godine, Džemo je počeo raditi **za** potrebe ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Djelovao je u grupi sa svojim prijateljima Jusufom Mešićem, Edom Cuvaljem, Huseinom Šumarićem i drugima. U prolječe 1943. godine, saznao je da će biti mobilisan u jednu od vojnih formacija NDH i tom prilikom je sebi, na radnom mjestu, sodom oštetio jednu nogu da ne bi išao u vojsku. Prebačen je u bolnicu i nakon mjesec dana liječenja otpušten. Odmah po izlasku iz bolnice Džemo je napustio Tuzlu, 15. juna 1943. godine, i ilegalnom vezom došao na slobodnu teritoriju i stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Uskoro se, poslije borbi protiv četnika na Trebavi, dokazao kao hrabar i sposoban borac, te je postavljen na dužnost desetara.

Poginuo je 2. oktobra 1943. godine u završnim borbama za prvo oslobođenje Tuzle.

KRDŽALIĆ, MUHAREM ČAĐO (Muhamed)

Rođen je 10. oktobra 1919. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je za odžačara kod Ivana Motta, kod kojeg se i zaposlio. Zbog svog zanimanja dobio je nadimak Čađo. U predratnom periodu bio je aktivan u tuzlanskom omladinskom radničkom pokretu, što mu je omogućilo da postane član SKOJ-a, a zatim i KPJ.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Muharem je učestvovao u akcijama koje je u gradu organizovala KPJ i NOP. Zbog svojih aktivnosti, uhapšen je u oktobru 1941. godine, ali je na intervenciju uglednih građana i Vatrogasnog društva pušten na slobodu, radi potrebe obavljanja poslova odžačara.

Po izlasku iz zatvora, nastavio je sa akcijama protiv neprijatelja. Organizovao je podmetanja požara u zatvorskoj zgradi, s ciljem oslobađanja uhapšenih aktivista NOP-a i članova KPJ, među kojima je bio i Košta Popov. Akcija je djelimično uspjela. Košta Popov se poslije bijega sakrio u Muharemovu kuću, ali je sutradan opet uhapšen.

Saznavši za njegovo hapšenje, Muharem je, da ne bi pao u ruke policije i ustaša, izvršio samoubistvo vješanjem na tavanu svoje kuće. Sahranjen je u tuzlanskom naselju Mosnik, ali je na zahtijev folksdojčera Gole, navodno, sutradan iskopan i bačen u rijeku Jalu.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Rifat.

KRDŽALIĆ, RIFAT (Muhamed)

Rođen je 20. maja 1926. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, otišao je na zanat, izučio je za livca u livnici Čede Popovića, a zatim se zaposlio u livnici kao metalski radnik. Radio je sve do odlaska u partizane. Još kao šegrt, pristupio je radničkom pokretu. U članstvo SKOJ-a je primljen 1940. godine.

Neposredno poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, tokom aprila i maja 1941. godine, Rifat je bio na dužnosti sekretara skojevskog aktiva Stara kapija, a u Mjesni komitet KPJ kooptiran je u oktobru iste godine. Kraće vrijeme je vršio dužnost sekretara Mjesnog komiteta SKOJ-a. U septembru 1942. godine, zbog opasnosti od hapšenja, Rifat se prebacio na slobodnu partizansku teritoriju i stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 6. juna 1943. godine, za vrijeme 5. neprijateljske ofanzive, u proboju neprijateljskog obruča u dolini rijeke Sutjeske.

KRECO, KRSTO (Dimitrije)

Rođen je 1900. godine u Tuzli.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Krsto je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 12. decembra 1943. godine u borbama oko Bučika kod Banovića.

KRESO, EDHEM (Mahmut i Habiba)

Rođen je 1920. godine u Bileći. Doselio se s porodicom u Tuzlu krajem 1924. godine. Poslije završene osnovne škole u Tuzli, otišao je u Zemun, Republika Srbija, da izuči molerski zanat. Vratio se u Tuzlu i povremeno radio kod nekih građevinskih poduzetnika.

Od kraja 1942. godine, Edhem je bio često angažovan na raznim zadacima za potrebe ilegalne organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade. Zbog ispoljene hrabrosti i dokazane sposobnosti tokom borbi, postavljen je na dužnost desetara, a zatim na dužnost zamjenika komandira 3. čete 2. bataljona.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na području Crne Rijeke, na planini Jahorini.

KRGOVIĆ, MILIVOJE (Nikola)

Rođen je 1892. godine u selu Polje, Republika Crna Gora. Po zanimanju je bio rudarski radnik. Radio je u Rudniku uglja Kreka. U predratnom periodu je bio aktivista radničkog pokreta.

Odmah nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, maja 1941. godine, ustaše su ga uhapsile i odvele u Centralni zatvor u Sarajevu. U zatvoru je ostao šest mjeseci.

Po povratku u Tuzlu, Milivoje je počeo da sarađuje s ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u 2. četu 4. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je decembra 1943. godine u borbi protiv četnika na položaju kod Vareša.

KRILIĆ, AHMET (Sulejman i Suljba)

Rođen je 1928. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, upisao je Građansku školu. Tokom školovanja se družio sa omladincima, aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, što je bilo dovoljno da se opredijeli za ideju i ciljeve NOB-a.

Početkom 1944. godine, vlasti tzv. NDH, preko svojih vojnih organa, prilikom racije su uhvatili Ahmeta i regrutovali u domobrane. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, prelazi partizanima i biva raspoređen u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 18. decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Šekovića. Ukopan je na mjestu pogibije.

KRILIĆ, DŽEMAL (Avdo i Elemša)

Rođen je 1900. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Po zanimanju je bio rudarski radnik.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, Džemal je materijalno pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove 2. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica u selu Turija kod Lukavca. Ukopan je na mjestu pogibije.

KRILIĆ, REFIJA (Salkan)

Rođena je 1924. godine u Tuzli.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Refija je dobrovoljno pristupila jedinicama NOV-a. Raspoređena je u redove XVI muslimanske brigade.

Umrla je 20. marta 1945. godine.

KRUŽEVIĆ - MARKOVIĆ, VESELIMA (Ljubomir i Sofija)

Rođena je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole i četiri razreda gimnazije, zaposlila se u Solani u Kreki. Pripadala je krugu antifašističke omladine.

Krajem oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, njen muž Branko Marković stupio je u NOB. Veselinka mu se namjeravala pridružiti, ali je prethodno obezbijedila siguran smještaj njihovom djetetu. Krenula je iz grada i 27. oktobra 1943. godine kod Požarnice naišla je na četnike, koji su je odmah ubili.

KRVAVAC, ASIM (Meša i Paša)

Rođen je 1921. godine u Gacku. Doselio se s porodicom 1928. godine u Tuzlu. Poslije završenog zidarskog zanata, radio je kod preduzimača kod kojeg je i izučio zanat.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Asim je ostao bez posla i bavio se zemljoradnjom da bi prehranio porodicu. Bio je mobilisan u domobrane iz kojih je pobjegao pred konačno oslobođenje Tuzle, u septembru 1944. godine. Nakon toga, stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

U noći između 26. i 27. decembra 1944. godine, u jednoj od posljednjih borbi za odbranu Tuzle od četničkih napada, kod Simin-Hana, bio je ranjen, a potom zarobljen. Četnici su ga mučili, a zatim živog zapalili na stogu sijena kod mjesta Busija na Majevici.

KUBINEK, JOSIP (Alojz i Marija)

Rođen je 1920. godine u Kreki u Tuzli. Završio je osnovnu i Državnu mušku zanatsku školu, mašinskobravarski smjer. Tokom školovanja učestvovao je u političkom i kulturno-prosvjetnom radu u školi. U potrazi za poslom odlazi u Njemačku, odakle se ubrzo vratio zbog porasta nacizma i neprijateljske politike prema strancima. Bavio se fizičkim i poljoprivrednim poslovima da bi prehranio porodicu.

Polovinom 1942. godine, Josip je mobilisan u domobrane. Početkom januara 1943. godine, kada je I proleterska brigada oslobodila Teslić, stupio je u njene redove.

Poginuo je u junu 1943. godine, prilikom probijanja drugog neprijateljskog obruča na obroncima planine Miljevine. Sahranjen je nedaleko od mjesta pogibije.

KULHANEK, JOSIP PEPI (Josip)

Rođenje 9. aprila 1920. godine u Kalesiji. Osnovnu i Građansku školu završio je u Tuzli, a zatim i automehaničarski zanat. Zaposlio se u Ciglani u Slavinovićima, a poslije je radio i kod nekih drugih preduzimača. Bio je aktivan fudbaler RSD "Sloboda". Odatle potiče njegovo prijateljstvo sa istaknutim komunistima Albinom i Zvonkom Herljevićem, Raifom Mujezinovićem i Slavkom Mičićem sa kojim je bio rodbinski vezan. U slobodno vrijeme je odlazio na druženja i predavanja u Radničkom domu.

Josip je sa svojim aktivnostima nastavio i poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine. Bio je član SKOJ-a. Po direktivi Mjesnog komiteta KPJ za Tuzlu, prijavio se u ustašku vojsku sa zadatkom da obavještava o eventualnim pripremama za hapšenje ili o drugim planiranim akcijama protiv antifašističkih snaga u gradu i partizana na slobodnoj teritoriji. Zadatak je disciplinovano prihvatio, ali mu je bilo teško, jer su ga prijatelji počeli izbjegavati, a ustaše mu nisu vjerovale.

Sa grupom ustaša upućen je na planinu Ozren. Tom prilikom, 23. avgusta 1941. godine, kamion sa ustašama je naišao na partizansku zasjedu kod sela Lipac kod Doboja. Zarobljeno je devet ustaša, a među njima je bio i Josip. Zarobljene ustaše partizani su sproveli 25. avgusta 1941. godine u selo Brezike i posle nekoliko dana strijeljali. Među strijeljanima bio je i Josip Kulhanek. Nažalost, partizani nisu povjerovali u njegovu priču da nije ustaša nego član NOP-a i KPJ. Istina se saznala tek nakon rata.

KUNIĆ, OMER (Hašim i Rahima)

Rođenje 1926. godine u Gornjoj Tuzli. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Omer je pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u 1. bataljon XX romanijske brigade.

Poginuo je u martu 1945. godine u borbama kod Sokoca, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

KUNOSIĆ, ALIJA (Derva)

Rođenje 1914. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Na poziv organa narodne vlasti u septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Alija je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u borbama koje je njegova brigada vodila u periodu od 14. do 18. marta 1945. godine na području Velika Gradina - Pliješ - Podromanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

KUNOSIĆ, ALIJA (Mustafa i Rasema)

Rođen je 18. avgusta 1927. godine u Tuzli. Još kao osnovnoškolac pomagao je ocu Mustafi u njegovoj pekari. Za vrijeme okupacije i tzv. NDH, pohađao je Zanatsku školu.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kao šesnaestogodišnji mladić, Alija je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove X\T muslimanske brigade.

Poginuo je početkom januara 1945.godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica koje je njegova brigada vodila oko Vlasenice.

KUNOSIĆ, MEHMED (Rizah i Begzada)

Rođen je 15. februara 1926. godine u Tuzli. Odrastao je u trgovačkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, 1942. godine, pošao je na izučavanje zanata u Staknerovoj livnici.

U novoj sredini proširio je krug poznanika i, kao omladinac antifašista, počeo da sarađuje sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Zbog opasnosti od hapšenja. Mehmed odlazi iz grada na slobodnu teritoriju i 25. maja 1943. godine priključuje se Majevičkom NOP odredu, a zatim prelazi u 1. bataljon XVI muslimanske brigade. Zbog ispoljene hrabrosti tokom borbi, u novembru 1943 godine, primljen je u članstvo SKOJ-a.

Poginuo je 30. decembra 1943. godine prilikom prelaska rijeke Krivlje zajedno sa još pet boraca.

KUNOSIĆ, SAKIB ŠIMO (Murat)

Rođen je 1918. godine u Tuzli. Odrastao je u trgovačkoj porodici. Završio je osnovnu i Građansku školu, a kratko vrijeme je pohađao i Tehničku školu. Zaposlio se 1938. godine u Fabrici špirita i kvasca u Kreki.

Iste godine uključuje se u akcije koje vodi aktiv radničko-seljačke i srednjoškolske omladine RSD "Sloboda" u borbama na izborima protiv vlade Milana Stojadinovića. Početkom 1938. godine, izabran je u Upravni odbor RSD "Sloboda", gdje su komunisti odnijeli prevagu nad socijaldemokratima. Jedno vrijeme je obavljao dužnost sekretara kluba RSD "Sloboda". Aktivno je učestvovao u radu organizacije Crvene pomoći, koja se brinula o uhapšenim i zatvorenim komunistima i skojevcima. Radio je na rasturanju ilegalne štampe i druge aktivnosti. U ljeto 1940. godine, učestvuje u savjetovanju SKOJ-a održanom u Solini.

Sakib je učesnik savjetovanja istaknutih tuzlanskih komunista održanom na Piskavici, brdu iznad Tušnja, u kući Jakuba Jakubovića. Prisustvovao je sastanku Oblasnog vojnog štaba, 17. jula 1941. godine, zajedno sa istaknutim komunistima Cvijetinom Mijatovićem, Pašagom Mandžićem, Ivanom Markovićem Ircem, Todorom Vujasinovićem, Enverom Šiljkom, Jakubom Jakubovićem i Ratkom Vokićem. Bio je član Oblasnog komiteta KPJ za Birač, koji je formiran u septembru 1941. godine. U Birču je radio u tehnici štaba koja je bila smještena u Šekovićima.

Uhapsili su ga četnici, 14. februara 1942. godine sa Vesom Gavrićem i još pet partizanskih kurira, u Zlom Selu prilikom obavljanja kurirskog zadatka. Ubijen je 19. februara 1942. godine u Tobutu, zaselak Delići na Majevici.

KUPUS - MAŠOVIĆ, HIKMETA (Fadil i Begzada)

Rođena je 24. januara 1927. godine u Žepču. Doselila se s porodicom u Tuzlu 1932. godine. Završila je osnovnu školu i četiri razreda gimnazije do odlaska u NOB. U predratnom periodu odlazila je na izlete koje su organizovali KPJ i SKOJ, prisustvovala je sastancima antifašističke omladine u tuzlanskim naseljima Paša Bunar i Kicelj.

Poseban uticaj na Hikmetu imao je njen brat Esad koji je bio aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovala je u prikupljanju novčane pomoći, odjeće, sanitetskog i drugog neophodnog materijala za partizanske jedinice, a u njihovoj kući bilo je često sabiralište prikupljenog materijala. U ljeto 1942. godine, upoznala je Taleta Mašovića, za kojeg se udala 15. jula 1943. godine.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hikmeta je dobrovoljno stupila, zajedno sa sestrom i mužem, u redove Ozrenskog partizanskog odreda. Za vrijeme slobodne Tuzle, 2. oktobar - 10. novembar, Hikmeta je bila uključena u rad omladinske organizacije i aktivnosti u Domu omladine. Poslije povlačenja iz Tuzle pristupila je Tuzlanskom NOP odredu, odakle je upućena u Šekoviće, ali kako je bila u drugom stanju, nije učestvovala u borbama za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive.

Umrla je 26. decembra 1943. godine od gladi i hladnoće, u snježnoj vijavici između Ribnice i Konjuha. Ukopana je sa nerođenim djetetom u selu Tarevo kraj Kladnja.

KURANOVIĆ, OSMAN (Jakub)

Rođenje 1928. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole u rodnom mjestu, bavio se zemljoradnjom.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, NOO gaje angažovao da za potrebe II vojvođanske brigade svojim volovskim kolima vrši prijevoz naoružanja i druge opreme iz Tuzle, odnosno zapadnog vojnog logora, na Majevicu.

Poginuo je sredinom oktobra 1943. godine, prilikom napada neprijateljskih aviona na kolonu vozila u Kovačici blizu Gornje Tuzle. Ukopan je Gornjoj Tuzli.

KURBAŠIĆ, ESAD (Hasan i Mevlija)

Rođenje 1914. godine u Tuzli. Radio je u Solani u Kreki. U predratnom periodu bio je aktivista URSS-ovih sindikata i radio na njegovoj masovnosti, posebno među radnicima Solane. Angažovali su ga istaknuti komunisti Enver Šiljak i Salih Kurević na zadatke KPJ, SKOJ-a i antifašističkog fronta u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Esad aktivno učestvuje na prikupljanju materijalne i novčane pomoći za siromašne radnike i nezbrinute partizanske porodice. Tokom 1942. godine bio je zamjenik sekretara Mjesnog komiteta KPJ Tuzla Abdurahmana Saračevića.

Jedan od glavnih zadataka na kojem je Esad kao član ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a radio, bio je mobilizacija što većeg broja ljudi za popunu partizanskih jedinica. Prilikom pokušaja odlaska sa grupom boraca na Majevicu, Esada su uhapsile ustaše. Razlog hapšenja je bio njegov istup među vjernicima u džamiji u Dobrnji, kao i njegove poruke o ciljevima NOB-a koje je tada uputio.

Iz tuzlanskog zatvora deportovan je u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, odakle se nije vratio.

Kao učesnici u NOB-u su poginula i njegova dva brata, Mehmed i Salih.

KURBAŠIĆ, MEHMED (Hasan i Mevlija)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je razne fizičke poslove, a neposredno pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Od 1942. godine, Mehmed je bio uključen u akcije antifašističke omladine iz naselja Moluhe. U članstvo SKOJ-a primljen je početkom 1943. godine i od tada aktivno učestvuje u radu ilegalne organizacije NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, sa narodnog zbora u Moluhama održanog 4. oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio jedinice NOV. Raspoređen je u redove 3. bataljona XV majevičke brigade.

Umro je 6. janura 1944. godine od posljedica smrzavanja, prilikom prelaska Jelice, jednog od vrhova planine Majevice.

KURBAŠIĆ, SALIH ZORAN (Hasan i Mevlija)

Rođenje 13. februara 1919. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je tipografski zanat. Radio je u štampariji Riste Sekulića, a zatim prešao kod Lemezovića. Pred početak Drugog svjetskog rata istaknuti komunista Tomislav Ramljak angažovao ga je na zadacima KPJ, SKOJ-a i antifašističkog fronta.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Salih je učestvovao u akcijama za pripremu oružanog ustanka. Pored rada na prikupljanju oružja i druge neophodne opreme, svoje napore je usmjerio i protiv fašizacije omladine, kao i na pronalaženju omladinaca za formiranje aktiva SKOJ-a u Moluhama, što je ostvareno u prvoj polovini 1941. godine. U članstvo KPJ primljen je početkom 1943. godine, u deliji Moluhe.

Zbog opasnosti od hapšenja, Salih je otišao iz Tuzle na Majevicu i stupio 20. maja 1943. godine u redove Majevičkog NOP odreda. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, prekomandovan je u XV majevičku brigadu i postavljen za političkog komesara 1. čete 1. bataljona. Nešto kasnije postao je politički komesar 1. bataljona. Kada je u maju 1944. godine formirana XX romanijska brigada, kompletan 1. bataljon XV majevičke brigade je ušao u njen sastav, a Salih je i dalje ostao na dužnosti političkog komesara.

Poginuo je 24. jula 1944. godine u borbi protiv neprijateljskih snaga kod Han-Pijeska.

KUREVIĆ, SALIH BRĐO (Salko i Fatima)

Rođen je 6. marta 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je kao nekvalifikovani radnik u Solani u Kreki. Otišao je u Beograd 1937. godine i zaposlio se kao transportni radnik na savskom pristaništu. U Beogradu se upoznao sa Abdurahmanom Acom Saračevićem, koji ga uključuje u radnički pokret, pa je u toku boravka u Beogradu primljen i u članstvo SKOJ-a.

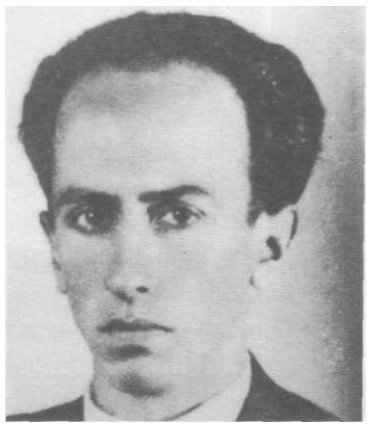
U Tuzlu se vratio 1939. godine i, po zadatku partijske organizacije, zaposlio se kao prodavač hljeba pred Solanom u Kreki, ostvarujući na taj način svakodnevni kontakt sa radnicima i rudarima. Kao istaknuti omladinski aktivista, Salih je 1939. godine primljen u članstvo KPJ i ubrzo je postao član Mjesnog komiteta SKOJ-a Tuzla.

U proljeće 1941. godine postaje član Oblasnog komiteta SKOJ-a za tuzlansku oblast. Kada je sredinom aprila većina članova Oblasnog i Mjesnog komiteta KPJ-u Tuzla prešla u Sarajevo, u Tuzli je formirano partijsko jezgro, koje je vršilo dužnost ratnog Mjesnog komiteta KPJ. U njegovom sastavu nalazio se i Salih Kurević. Nakon toga, nastavio je sa radom kao član Oblasnog komiteta SKOJ-a, sekretar Mjesnog komiteta SKOJ-a i član Mjesnog komiteta KPJ Tuzla. U proljeće i ljeto 1941. godine formira i pokreće aktivnost kvartovskih udarnih grupa u gradu, drži glavne partijske i skojevske veze, osniva skojevske organizacije i punktove, učestvuje u pisanju parola u gradu. Bio je u

stalnoj vezi sa partijskim instruktorom Pokrajinskog komiteta KPJ-u za Bosnu i Hercegovinu Mahmutom Bušatlijom i brinuo se o njegovom smještaju i bezbjednosti. U njegovoj kući su se održavali sastanci SKOJ-a, a kuća je služila i kao punkt za smještaj prikupljenog oružja, odjeće i lijekova za potrebe partizana. Nakon hapšenja grupe na čelu sa Mahmutom Bušatlijom, Salih se povukao u ilegalu. Okružni komitet KPJ odlučio je da ga povuče na slobodnu partizansku teritoriju.

U novembru 1941. godine, Salih odlazi na Majevicu i uključuje se u politički rad na terenu. Učestvovao je u radu Prvog okružnog savjetovanja SKOJ-a, koje je održano 15. februara 1942. godine, kao jedan od predstavnika tuzlanske skojevske organizacije. Poslije četničkog napada na Štab Majevičkog NOP odreda na Vukosavcima 20. februara 1942. godine i povlačenja na područje Birča, u Drinjači je 25. marta iste godine formiran 2. majevički udarni bataljon i Salih je postavljen na dužnost političkog komesara čete.

Poginuo je 13. aprila 1942. godine nesretnim slučajem u Lovnici kod Šekovića. Ubio gaje njegov saborac u nespretnom korištenju oružja.

KURT, ASIM (Muhamed i Arifa)

Rođenje 1917. godine u Banjaluci. Njegov otac Muhamed imenovan je za tuzlanskog muftiju, te se porodica 1925. godine preselila u Tuzlu. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Gimnaziju u Tuzli, ali je isključen zbog svoje prijeke naravi i sukoba sa profesorima. Otišao je u Bihać da završi školovanje, ali se vratio bez diplome. Igrao je fudbal u NK "Zrinjski". Vojsku je odslužio u Sarajevu. Po povratku u Tuzlu, zaposlio se u Rudniku uglja u Kreki. Radio je na mjerenju uglja, a kasnije je prešao da radi u administraciji.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Asim je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine na području Jelice, na Majevici, poslije povratka njegove brigade iz Srbije.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov stariji brat Enver.

KURT, ENVER (Muhamed i Arifa)

Rođen je 1914. godine u Banjaluci. Doselio se s porodicom 1925. godine u Tuzlu. Tuzlansku gimnaziju je završio 1932. godine. Upisao se na Pravni fakultet u Zagrebu i diplomirao 1937. godine. Iste godine zaposlio se u Šumskoj upravi u Tuzli, a zatim u Socijalnom osiguranju. Poslije kraćeg vremena, prihvatio je posao sudije u Tešnju gdje ga je zatekla okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine.

Premjestili su ga 1943. godine iz Tešnja za sudiju Opštinskog suda u Tuzli. Krajem jula 1943. godine mobilisan je u domobrane, a nakon prvog oslobođenja Tuzle, u oktobru 1943. godine, postao je borac novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

9

Poginuo je 11. decembra 1943. godine u borbi protiv zelenog kadra u selu Gračanica kod Zivinica.

KUSTURICA. HAKO (Šaćir i Hajša)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Građansku školu, ali je nije završio zbog izbijanja Drugog svjetskog rata. U školi se družio sa antifašistički opredijeljenom omladinom.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hako je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u septembru 1944. godine, prilikom oslobođenja Gornjeg Milanovca, Republika Srbija. Ukopan je u Gornjem Milanovcu.

LAJIĆ, SULJO (Salko)

Rođenje 1900. godine u Tuzli. Radnik.
Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Suljo je pristupio Radnom bataljonu Tuzlanskog područja.

Poginuo je novembra 1944. godine na Snagovu kod Zvornika.

LAPCEVIC, OBREN

Rođen je u Tuzli.
Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, Obren s porodicom bježi u Srbiju, u Sibnicu kod Velike Palanke. Odmah po dolasku priljučio se NOP-u, a zatim je primljen u članstvo SKOJ-a.

Obren je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove VIII vojvođanske brigade. Zbog dokazane hrabrosti i iskazane sposobnosti tokom borbi, postavljen je na dužnost komesara bataljona.

Njegov bataljon je 30. aprila 1945. godine, prilikom prelaska rijeke Drave kod Osijeka, Republika Hrvatska, napadnut od strane njemačkih jedinica. Tokom borbe poginuo je Obren Lapčević.

Kao učesnik u NOB-u je poginula i njegova sestra Vera.

LAPČEVIĆ, VERA

Rođena je u Tuzli.
Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, Vera s porodicom bježi u Srbiju, u Sibnicu kod Velike Palanke. Odmah po dolasku priljučila se NOP-u, a zatim je primljena u članstvo SKOJ-a, gdje je ubrzo postala i sekretar aktiva.

Oktobra 1941. godine, četnici su otkrili aktivnost SKOJ-a i opkolili kuću u kojoj su se nalazile članice i aktivistkinje ilegalne organizacije NOP-a. Da ne bi živa pala u ruke četnicima, Vera Lapčević je izvršila samoubistvo, dok su ostale članice uhvaćene i odvedene u zarobljeništvo gdje su ubijene.

LAUFER, FRIOA (Jozef i Lotika)

Rođena je 26. maja 1920. godine u Tuzli. Završila je osnovnu i Građansku školu. Radila je u Solani u Kreki.

U predratnom periodu svoje aktivnosti je usmjeravala u borbu za radnička prava i bolji, pravedniji položaj žena u tadašnjem društvu. Pripadala je pokretu napredne antifašistički opredijeljene omladine. Radila je na organizovanju i prikupljanju priloga za dobrovoljce, učesnike Španskog građanskog rata. Godine 1938. primljena je u članstvo SKOJ-a, a 1940. u članstvo KPJ. Učestvovala je u radu Prvog oblasnog skojevskog savjetovanja u ljeto 1940. godine u naselju Solina u Tuzli.

Kao skojevka i članica KPJ od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, bila je aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Ustaške vlasti su je zbog toga uhapsile 18. jula 1941. godine i zatvorile u tuzlanski zatvor "Štok", nakon čega je, 14. avgusta iste godine, deportovana u sabirni logor u Gospiću, Republika Hrvatska. U oktobru 1941. godine prebačena je u ženski sabirni logor Loborgrad nedaleko od Zagreba. Nakon toga, transportovana je u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje i ubijena 1942. godine.

LAUFER, FRIDOLIN (Matahana i Jozefa)

Roden je 1898. godine u Černovicama, Rumunija. Završio je osnovnu i srednju školu. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1920. godine.

Fridolin je, kao Jevrej, uhapšen 1942. godine, ali je uz pomoć mnogobrojnih poznanika uspio da se oslobodi zatočeništva. Krajem 1942. godine odselio se u Dalmaciju, koja je bila u sastavu italijanske okupacione zone i gdje Italijani nisu vršili progon Jevreja.

Nakon prvog oslobođenja grada u oktobru 1943. godine, vratio se u Tuzlu i dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Razbolio se i umro od tifusa u decembru 1943. godine. Sahranjen je u podnožju Konjuha, na mjestu gdje je umro.

LAZAREVIĆ, BORISLAV BORO (Cvijetin)

Rođen je 8. jula 1924. godine u Karanovcu kod Gračanice. Osnovnu školu završio je u Tuzli. Radio je kao trgovački pomoćnik.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Borislavje bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Otišao je 1942. godine u partizane. Bio je borac Ozrenskog partizanskog odreda, odakle je prešao u Majevički partizanski odred. Nakon toga, 1943. godine stupio je u redove XV majevičke brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na području Lopara.

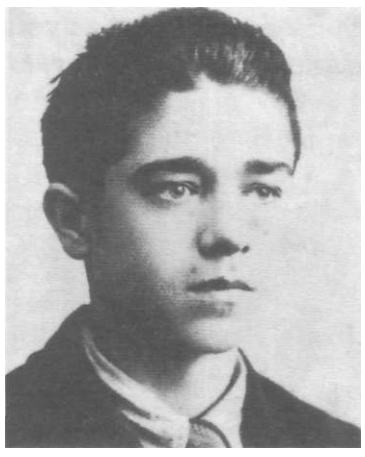

LAZAREVIĆ, GOSTO (Jovo)

Rođen je 1900. godine u Kakmužu kod Gračanice. Radio je kao čuvar na pruzi Tuzla - Simin-Han.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Gosto se priključio kao saradnik ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. Uhapšen je 17. oktobra 1941. godine i sproveden u tuzlanski zatvor "Štok". Pokretni prijeki sud mu je 4. februara 1942. godine izrekao smrtnu kaznu za učešće i aktivnosti u NOP-u protiv ustaškog režima.

Strjeljan je 16. februara 1942. godine u dvorištu tuzlanskog zatvora "Štok". Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov sin Nikola.

LAZAREVIĆ, NIKOLA (Gosto)

Rođenje 1923. godine u Kakmužu kod Gračanice. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Kolarski zanat izučio je u Beogradu.

Nikola je bio borac od prvih dana oružanog ustanka. Obavljao je dužnost kurira u Ozrenskom partizanskom odredu. Prilikom ilegalnog boravka u Tuzli, zbog izvršavanja određenog zadatka, uhapšen je i sproveden u tuzlanski zatvor "Štok". Početkom 1942. godine prebačen je u sabirni logor u Kreki. Nakon toga, u maju 1942., deportovan je u logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je i ubijen krajem 1944. godine.

LAZAREVIĆ, VERONIKA VERA (Cvijetin i Ana)

Rođenaje 1927. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu. Početak Drugog svjetskog rata je dočekala kao učenica Tuzlanske gimnazije.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, u oktobru 1943. godine, Veronika je dobrovoljno stupila u redove VI istočnobosanske brigade, gdje je primljena u članstvo SKOJ-a.

Poginula je u martu 1944. godine, tokom borbi protiv njemačkih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

LAZIĆ, ĐORĐE (Ignjat i Anđa)

Rođen je 1923. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Završio je osnovnu školu.
Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, u septembru 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Đorđe je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Nedugo zatim je poginuo, 30. septembra 1944. godine, u rejonu Požarnice. Sahranjen je na pravoslavnom groblju u Tuzli.

LEBENIČNIK, AMALIJA (Tomas)

Rođenaje 1876. godine u Škofjoj Loki, Republika Slovenija. Po vjenčanju preselila se s mužem u Njemačku, gdje je postala član Socijaldemokratske partije Njemačke. Kao istaknuti aktivista radničkog pokreta učestvovala je 1915. godine na Internacionalnoj konferenciji žena u Cimervaldu, Švajcarska. Doselila se s porodicom u Tuzlu u decembru 1924. godine. Odmah po dolasku se aktivno uključila u radnički pokret.

Neposredno poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, članovi Mjesnog komiteta KPJ su u njenoj kući održavali partijske sastanke i održavali vezu sa Majevičkom NOP odredom. Ustaše su je uhapsile 17. oktobra 1941. godine i sprovele u tuzlanski zatvor "Štok". Prijeki sud u Tuzli osudio ju je na smrtnu kaznu.

Streljana je s grupom aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, među kojima je bio i njezin sin Andrija, 16. februara 1942. godine, u dvorištu tuzlanskog zatvora "Štok". Suprug joj je uhapšen i ubijen u ustaškom koncentarcionom logoru Jasenovac.

LEBENIČNIK, ANDRIJA

Rođen je 1876. godine u Škofjoj Loki, Republika Slovenija. Po zanimaju je bio rudar. Doselio se s porodicom iz Njemačke u Tuzlu 1924. godine i zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Andrija je, zajedno sa suprugom Amalijom, od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Uhapšen je 17. oktobra 1941. godine, zajedno s grupom ilegalaca, među kojima je bila i Amalija, i sproveden u tuzlanski zatvor "Štok". Nakon toga, 12. februara 1942. godine, deportovan je u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje je ubijen marta 1942. godine.

LEBENIČNIK, ANDRIJA (Andrija i Amalija)

Doselio se s roditeljima iz Njemačke u Tuzlu 1924. godine. Kao i otac, radio je u Rudniku uglja Kreka, gdje je bio aktivista radničkog pokreta.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, isto kao i majka Amalija i otac Andrija, postao je saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Ustaše su ga uhapsile u oktobru 1941. godine i sprovele u tuzlanski zatvor "Štok". Pokretni prijeki sud mu je u februaru 1942. godine izrekao smrtnu presudu.

Strijeljan je, zajedno s majkom Amalijom, 16. februara 1942. godine u dvorištu tuzlanskog zatvora "Štok".

LISKA, HEDIKA VERA (Isidor)

Rođena je 1929. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu, poslije čega se upisala u Tuzlansku gimnaziju, ali su je ustaške vlasti kao Jevrejku isključile iz škole.

U avgustu 1943. godine, stupila je u redove II krajiške brigade. Bila je raspoređena u kulturno-umjetničku ekipu brigade.

Poginula je 20. februara 1944. godine u Gornjim Bobovcima kod Vareša, prilikom bombardovanja neprijateljske avijacije na ovo područje.

LUČIĆ, DANO (Bono)

Rođenje 1912. godine u Tuzli. Radio je kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Dano je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II karjiške brigade.

Poginuo je januara 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Breze.

LJUBOJEVIĆ, MILAN (Josip)

Rođenje 1916. godine u Tuzli. Radnik.

Milan je bio borac XX romanijske brigade.

U toku NOB-a ustaše su ga zarobile i zatvorile u zloglasni koncentarcioni logor Jasenovac, gdje je ubijen početkom 1945. godine.

LJUBOJEVIĆ, OSTOJA (Jovo i Joka)

Rođen je 1895. godine u Cviljevini kod Tuzle. Zemljoradnik. Za vrijeme Prvog svjetskog rata (1914-1918), mobilisan je u austrougarsku vojsku. Poslije završetka rata, kratko vrijeme radio je u Rudniku uglja Montanika na Majevici, a zatim je prešao u Rudnik uglja Kreka. Bio je učesnik mnogobrojnih radničkih skupova, protesta i štrajkova, koji su izbili pred Husinsku bunu, 1920. godine. Godine 1934. počeo je raditi u Rudniku uglja Bukinje.

Za vrijeme okupacije zemlje, Ostoja je sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Učestvovao je u akcijama prikupljanja dobrovoljnih novčanih priloga za porodice partizanskih boraca.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Raspoređen je u topovski vod.

Poginuo je polovinom decembra 1943. godine, nesretnim slučajem u Babićima kod Živinica. Sahranjen je u Babićima.

MADŽAREVIĆ, ŠIMO (Marko i Ljuba)

Rođenje 1924. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu je završio u Ljubačama. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

Na poziv organa narodne vlasti u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Šimo je stupio u redove 3. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 8. decembra 1944. godine prilikom napada na neprijateljsku posadu u Kozluku kod Zvornika. Sahranjen je na mjestu pogibije, a poslije rata njegovi posmrtni ostaci su preneseni na Spomen-groblje na Husinu.

MAHMUTBEGOVIĆ, FAHRUDIN (Osman)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu.

Fahrudin je mobilisan u domobrane 1943. godine, ali je nakon izvjesnog vremena uspio pobjeći i priključiti se borcima XV majevičke brigade. U avgustu 1943. godine, primljen je u članstvo SKOJ-a. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupio je u redove XVI muslimanske brigade gdje je postavljen na dužnost komandira čete u 4. bataljonu. Teško je ranjen u borbama protiv njemačkih jedinica na planini Romaniji 8. novembra 1943. godine.

Umro je od posljedica ranjavanja početkom januara 1944. godine, u partizanskoj bolnici u Šekovićima gdje je i ukopan.

MAHMUTOVIĆ, AHMET (Meho)

Rođen je 1921. godine u Dobrnji kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i opančarskim zanatom.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Ahmet je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je u maju 1944. godine u borbama kod jezera ispod Durmitora, u blizini Žabljaka, Republika Crna Gora.

MAHMUTOVIĆ, MUJAGA (Mustafa i Hatidža)

Rođenje 1924. godine u Dobrnji kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i opančarskim zanatom.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mujaga je dobrovoljno stupio u redove 3. čete 4. bataljona II krajiške brigade.

U borbama na Zvijezdi, početkom oktobra 1944. godine, ranjen je i prebačen u bolnicu 27. divizije, ali je umro od posljedica ranjavanja nakon nekoliko dana.

MALIGANOVIĆ, JAŠAR

Rođen je u Dobrnji kod Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Jašarje dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Zvijezdi, planini kod Vareša.

MALINIĆ, DUŠAN (Tomo i Ana)

Rođen je 3. jula 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, zaposlio se kao prodavač novina.

Nakon okupacije zemlje, Dušan je uhapšen, a kasnije raspoređen u njemačku komoru, gdje se nalazio sve do prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kada je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je krajem decembra 1944. godine u borbi protiv četnika na planini Konjuh.

MANDIĆ, IVANKA (Ivan i Rozalija)

Rođena je 25. decembra 1917. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu. Radila je kao monopolska radnica u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ivanka je dobrovoljno stupila u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginula je 11. novembra 1943. godine u borbama protiv zelenog kadra u Vukovijama kod Kalesije.

MANDIĆ, SAVO (Mladen i Ana)

Rođen je 1928. godine u Sremskoj Kamenici, Republika Srbija. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Završio je osnovnu školu, a potom se upisao u Tuzlansku gimnaziju.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao učenik Gimnazije u Tuzli Savo je sarađivao sa aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Zbog ispoljenih sposobnosti u izvršavanju zadataka, 1943. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri skojevskom aktivu u Srpskoj Varoši.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao petnaestogodišnji dječak, Savo je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 15. maja 1945. godine u borbama protiv ustaša prilikom oslobađanja Odžaka.

MANDŽIĆ, CAZIM (Alija)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Radnik.

Ćazim je 1943. godine stupio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u redove XVII majevičke brigade.

Poginuo je decembra 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na području Velike Gorice.

MANDŽIĆ, DŽEMAL (Osman i Anka)

Rođenje 1919. godine u Tuzli. Po zanimanju je bio stolarski radnik. Aktivno je bio uključen u rad sekcija koje su djelovale pri Radničkom domu u Tuzli. Bavio se fudbalom i bio u sastavu podmlatka Fudbalskog kluba "Sloboda".

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, Džemal je mobilisan u domobrane, gdje je raspoređen u 8. pukovniju. Iako je želio da napusti domobrane, po odluci Oblasnog komiteta KPJ dobio je zadatak da radi za NOP, te ostao u domobranima i prikupljao informacije koje su bile od velikog značaja za NOB. U njegovoj kući se nalazio jedan od ilegalnih punktova NOP-a, u koji je zajedno sa saradnicima donosio oružje, municiju i ostali materijal, koji bi kasnije dostavljao partizanima na slobodnoj teritoriji. Uhapšen je u drugoj polovini 1941. godine i izveden pred ustaški pokretni prijeki sud. Početkom februara 1942. godine osuđen je na smrt.

Strijeljanje zajedno s grupom aktivista NOP-a 16. februara 1942. godine, u dvorištu tuzlanskog zatvora "Štok".

MANDŽIĆ, FAIK (Muharem i Alema)

Rođen je 1908. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat. Radio je u mehaničkoj radionici pri Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Faik je kao aktivista bio uključen u mnoge akcije koje je vodila KPJ u pripremi oružanog ustanka. Njegova kuća bila je mjesto gdje su se skrivali skojevci, članovi KPJ i drugi za kojima je tragala policija. U septembru 1942. godine je uhapšen i sproveden u tuzlanski zatvor "Štok" gdje je ostao nekoliko mjeseci. Nakon intervencije uglednih građana Tuzle i članova KPJ bio je oslobođen. U oktobru 1943. godine, kada je Tuzla prvi put oslobođena, stupa u redove XVI muslimanske brigade gdje je postavljen na dužnost komandira čete.

U decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, ranjen je u borbama na relaciji Kladanj - Živinice, a ubrzo je i podlegao.

MANDŽIĆ, SULEJMAN (Muharem)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Poslije završene škole, izučio je zanat za trgovačkog pomoćnika, a zatim je radio kao trgovački radnik. U predratnom periodu primljen je u članstvo SKOJ-a. Slobodno vrijeme provodio je u RSD "Sloboda".

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i poziva KPJ na oružani ustanak, Sulejman se uključio u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovao je u akcijama prikupljanja neophodne materijalne pomoći za partizane i sklanjanju knjiga iz biblioteke Radničkog doma za potrebe NOP-a i skojevskog aktiva.

Prilikom hapšenja istaknutih komunista, skojevaca, aktivista i simpatizera NOP-a iz Tuzle i okoline, uhapšen je i Sulejman Mandžić.

Početkom februara 1942. godine ustaški pokretni prijeki sud u Tuzli osuđuje ga i šalje u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac.

Iz popisa zatvorenika logora Jasenovac prema Indeksu "Paketarnice" iz 1944. godine, nalazilo se i ime Sulejmana Mandžića. Pretpostavlja se daje ubijen u masovnoj likvidaciji logoraša u novembru 1944. godine.

MANGER, FRANJO (Josip i Štefanija)

Rođen je 13. septembra 1919. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je molerski zanat. Bio je omladinac antifašista i aktivan član Fudbalskog kluba "Sloboda". Kratko vrijeme pred okupaciju zemlje, radio je u tekstilnom preduzeću "Solvay" u Varaždinu, Republika Hrvatska.

Početkom rata, u aprilu 1941. godine, Franjo je bio u Sarajevu na odsluženju vojnog roka. Zarobljen je i sproveden u jedan od logora u Njemačkoj, ali je poslije nekoliko mjeseci pušten, jer je po nacionalnosti bio Hrvat. Nakon dolaska u Tuzlu, počeo je da sarađuje sa ilegalnom organizacijom NOP-a.

Oslobođenjem Tuzle u oktobru 1943. godine, dobrovoljno stupa u jedinice NOV-a. Raspoređen je u redove novoformirane XVII majevičke brigade. U toku 6. neprijateljske ofanzive, krajem decembra 1943. godine, zarobljen je na Romanovcu u borbama protiv pripadnika 14. SS puka zloglasne 7. SS "Princ Eugen" divizije i deportovan u Sarajevo. Kao Hrvatu, ponuđeno mu je da ide u domobrane, ali je odbio.

Ubijen je u aprilu 1945. godine prilikom povlačenja Nijemaca i ustaša iz Sarajeva. Ustaše su ga zajedno sa grupom zatvorenika zatvorile u željeznički vagon i zapalile.

MANGER, RUDOLF RUDI (Josip i Štefanija)

Rođenje 17. aprila 1915. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu. Zaposlio se u Socijalnom osiguranju na radnom mjestu blagajnika u Bijeljini. Vojni rok je odslužio u Ljubljani.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, Rudolf je mobilisan u domobrane. Prvo je služio u Bjelovaru, Republika Hrvatska, a zatim je prekomandovan u Viroviticu, Republika Hrvatska.

U julu 1943. godine uspio je pobjeći iz domobrana i priključiti se u redove XII slavonske brigade 12. divizije 6. slavonskog korpusa.

Poginuo je krajem novembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Miljevca na Majevici.

MANOVIĆ, IBRAHIM (Muhamed)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Učenik.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao član antifašističke omladine, Ibrahim je sarađivao s ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Početkom 1943. godine pristupio je jedinicama NOV-a, a od oktobra iste godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Malom Ozrenu kod Ilijaša.

MARIĆ, IVO (Ilija i Luca)

Rođenje 1914. godine na Husinu, Tuzla. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ivo je dobrovoljno stupio u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica pri odbrani bolnice 17. divizije u selu Tumare na Ozrenu. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja njegovi posmrtni ostaci preneseni su na Spomen-groblje na Husinu.

MARIČEVIĆ, MARKO (Marjan i Marija)

Rođen je 1927. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je u Kreki, a zatim je krenuo na izučavanje bravarskog zanata.

Za vrijeme okupacije zemlje, Marko je stupio u redove XIX birčanske brigade. Zbog iskazane hrabrosti tokom borbi koje je njegova brigada vodila, postavljen je na dužnost desetara voda.

Poginuo je u aprilu 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u blizini Sokoca. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MARINOVIĆ, BOŽO (Pejo)

Rođen je 19. oktobra 1924. godine u Gornjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Božo je stupio u redove XVII majevičke brigade.

Ranjen je krajem 1944. i odvezen u korpusnu bolnicu u Tuzli gdje je podlegao 5. decembra iste godine.

MARJANOVIĆ, NIKO (Ilija)

Rođenje 1906. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Niko je pristupio komori pri Komandi mjesta Rasovac.

Poginuo je 10. oktobra 1943. godine prilikom njemačkog bombardovanja Tuzle.

MARJANOVIĆ, BOŽO (Ilija)

Rođenje 1914. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje, Božo je mobilisan u domobrane. Pobjegao je iz domobrana 1944. godine i prikjučio se jedinicama NOV-a. Stupio je u redove Omladinske brigade "Jože Vlahović".

Poginuo je aprila 1945. godine u borbama oko sela Zvečani kod Daruvara, Republika Hrvatska. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MARJANOVIĆ, MARIJAN (Niko)

Rođen je 1920. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Poslije prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Marijan je dobrovoljno stupio u redove XV majevičke brigade.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Kladnja. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MARJANOVIĆ, PETAR (Mijat i Lucija)

Rođen je 1916. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

U septembru 1944. godine, nakon oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Petar je stupio u redove XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je polovinom novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Paprače. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MARJANOVIĆ, IVO (Ilija i Marija)

Rođen je 1889. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Kreki, a zatim je završio dva razreda gimnazije.

Ivo je učestvovao u mnogim radničkim akcijama, a u generalnom štrajku rudara Bosne i Hercegovine i Husinskoj buni u decembru 1920. godine, bio je među najistaknutijim, te je na suđenju održanom u Tuzli 1922. godine osuđen na osam mjeseci zatvora. Nakon toga, počeo je da radi kao poreski činovnik. Zbog neskrivenog ispoljavanja svoje ideološke pripadnosti, 1932. godine uhapšen je i osuđen na tri godine zatvora, koje je odslužio u zatvoru u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija. Poslije izdržane kazne zaposlio se u Rudniku Mušici u Banovićima. Tamo je osnovao sindikalnu organizaciju i 1938. godine pokrenuo je nekoliko štrajkova, te je ponovo uhapšen.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ivo je, kao dugogodišnji partijski radnik, učestvovao u pripremama oružanog ustanka. U julu 1941. godine "dobrovoljno" je stupio u ustaški tabor osnovan u Bukinju kod Tuzle. Na taj način se naoružao i 15. avgusta 1941. godine, zajedno sa Husinskom četom, stupio u Ozrenski partizanski odred. Učestvovao je borbama na prekidanju putne komunikacije Tuzla - Doboj koju su obezbjeđivale njemačko-ustaške jedinice. Nakon toga, 13. marta 1942. godine stupio je u redove 1. istočnobosanskog udarnog bataljona.

Poginuo je 8. maja 1942. godine u borbi protiv četnika u selu Čardak kod Zenice.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Marjan.

MARJANOVIĆ, MARJAN (Ilija i Marija)

Rođenje 1908. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, obavljao je fizičke poslove. Po odsluženju vojnog roka zaposlio se u Solani u Kreki.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Marjan je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Nakon iskazane hrabrosti i sposobnosti tokom borbi, postavljenje na dužnost zamjenika komandira čete 3. bataljona.

Poginuo je 16. januara 1944. godine prilikom napada na neprijateljski garnizon u Tuzli. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja, njegovi posmrtni ostaci su preneseni na Spomen-groblje Husino.

MARJANOVIĆ, STJEPAN (Anto i Mara)

Rođen je 1922. godine na Husinu kod Tuzle. Završio je dva razreda osnovne škole, a zatim zbog neimaštine prekinuo školovanje. Neposredno pred okupaciju Kraljevine Jugoslavije zaposlio se kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Stupio je u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade 6. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle.

Poginuo je u avgustu 1944. godine u borbi protiv ustaša u okolini Modriče. Poslije oslobođenja njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na partizanskom Spomen-groblju na Husinu.

MARKOVIĆ, FRANJO (Marko i Lucija)

Rođenje 11. februara 1916. godine u Doboju. Doselio se s roditeljima u Tuzlu 1919. godine. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat, a zatim i Zanatsku industrijsku školu. Kao učenik Industrijske škole postao je član SKOJ-a i KPJ. Radio je u rudniku u Živinicama. Početkom 1937. godine postao je član Aktiva radničke omladine RSD "Sloboda" u tamburaškoj sekciji.

Franjo je bio aktivan skojevac. Učestvovao je 1940. godine u akcijama rasturanja letaka među rudarima Bukinja, u kojima poziva radnike da zbiju svoje redove u borbi protiv ugnjetačke politike režima. U avgustu iste godine učestvovao je na kursu koji je Pokrajinski komitet KPJ za Bosnu i Hercegovinu organizovao za aktiviste SKOJ-a sa područja Bosne i Hercegovine, a održanje u šumi Bršljan kod Bugojna. Uhapšen je zbog rasturanja letaka među radnicima rudnika Kreka i Solane, ali je zbog izbijanja rata postupak koji je poveden protiv njega obustavljen.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, organizovano je radio na pripremama za pokretanje naroda u oružanu borbu protiv okupatora, institucija vlasti i vojnih formacija novoformirane tzv. NDH. Pristupio je u sastav Husinske čete Ozrenskog partizanskog odreda u avgustu 1941. godine. Prilikom formiranja 1. istočnobosanskog udarnog odreda 13. marta 1942. godine u njegov sastav ušao jedan dio Ozrenskog odreda sa Husinskom četom.

Poginuo je 18. aprila 1942. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod sela Brezici.

MARKOVIĆ, IVAN IRAC

Rođen 3. aprila 1909. godine u selu Kožuhe kod Gračanice. Poslije završetka Građanske škole u Tuzli, upisao se na Trgovačku akademiju, koju zbog slabog materijalnog stanja nije završio. U toku školovanja došao je u dodir s ljevičarski opredijeljenom omladinom, i već 1928. godine postaje član KPJ i od tada je aktivista revolucionarnog radničkog pokreta.

Učestvovao je u radničkim demostracijama u Tuzli, 1933. godine. Zbog tuče s policijom, uhapšen je s još nekoliko drugova. Bio je deset mjeseci u istražnom policijskom zatvoru u Tuzli i Beogradu. Državni sud za zaštitu države u Beogradu osudio ga je na osam godina robije, koju je izdržavao u Lepoglavi, Republika Hrvatska, Mariboru, Republika Slovenija i Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija.

Ponovo je uhapšen u Loparama pred Aprilski rat 1941. godine, jer je govorio po selima na skupovima o odbrani zemlje.

U julu 1941. godine, po odluci Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu, Ivan je imenovan za komandanta Štaba za tuzlansku oblast. Pred početak ustanka, sa Štabom odlazi u Birač, jer su Šekovići određeni za mjesto boravka Oblasnog štaba. Tu Ivan Marković dobija ilegalno ime Stjepan. Pod njegovim rukovodstvom zauzeta su mnoga mjesta i uporišta u prvim danima ustanka: Vlasenica, Šekovići, Paprača, Stupari,

Milici. Na Mazuljama, kod Paprače, Ivan je s 30 boraca razbio neprijateljsku bojnu i zarobio prve mitraljeze i mnogo pušaka.

Po direktivi Glavnog štaba NOPO za Bosnu i Hercegovinu, krajem septembra 1941. godine, došao je na Majevicu da radi na učvršćenju Majevičkog partizanskog odreda i preuzeo komandu. Sa svojim odredom ratovao je po Majevici protiv ustaških i njemačkih jedinica.

Ivan je, kao Hrvat, bio omiljen i popularan u srpskim selima. Kada su počeli otvoreno da rade protiv NOB-a, četnici su izmišljali razne klevete o njemu. Ni raspirivanjem šovinizma nisu mogli odvojiti majevičke partizane od njihovog komandanta. Zbog toga su četničke vode, kapetan Leko i vojvoda Kerović, formirali specijalnu udarnu grupu, sa zadatkom da u pogodnom trenutku unište partizansko rukovodstvo. Štab je bio bez neophodne zaštite, jer su u to vrijeme sve raspoložive snage bile na položaju prema neprijateljskim garnizonima u Tuzli i Brčkom, odakle je neprijatelj neprestano pokušavao da prodre na oslobođenu teritoriju.

Brižljivo pripremani četnički plan je potpuno ostvaren - partizanski štab je uništen. Ivan je poginuo 20. februara 1942. godine u Vukosavcima na Majevici, u mučkom napadu četnika na Štab Majevičkog partizanskog odreda.

Narodnim herojem proglašen je 13. marta 1945. godine.

MARKOVIĆ, JOVO (Đuro)

Rođen je 1893. godine u Prijanima kod Glamoča. Doselio se s porodicom u Tuzlu da bi našao zaposlenje u rudniku.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Jovoje pomagao NOB na razne načine. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVII majevičke brigade, ali se zbog bolesti kratko zadržao. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, pristupio je u Komandu mjesta u Kreki.

Preminuo je od tifusa 19. januara 1945. godine u Tuzli. Sahranjen je na Pravoslavnom groblju Trnovac u Tuzli.

MARKOVIĆ, MARKO (Niko)

Rođen je 1880. godine u Špionici kod Srebrenika. Odslužio je austrougarsku vojsku u Budimpešti. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1920. godine. Radio je na željeznici kao ložač lokomotiva. Po svom političkom opredjeljenju pripadao je političkim strankama koje su bile u opoziciji prema režimu i dinastiji Karađorđevića. Pripadao je Hrvatskoj seljačkoj stranci.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Marko odlazi u Špionicu gdje se angažuje na prikupljanju materijalne pomoći za potrebe ustanka. Njegova kuća postaje partizanski punkt u kojoj su često dolazili borci 1. majevičkog NOP odreda. Bio je član, a zatim i predsjednik NOO u selu.

Ubili su ga četnici u januaru 1945. godine u selu Doborovce gdje se nalazio njihov štab.

MARKOVIĆ, MILOŠ (Ilija i Ruža)

Rođen je 1923. godine u Rožnju kod Priboja. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1938. godine gdje se upisao u Zanatsku školu.

Prije nego što je završio Zanatsku školu, Nijemci su okupirali Kraljevinu Jugoslaviju. Miloš se, zajedno sa skojevcima i naprednim omladincima kvarta u kome je živio, uključio u pripreme za pružanje oružanog otpora okupatoru. Sredinom 1942. godine izabran je za sekretara aktiva SKOJ-a u tuzlanskom naselju Srpska Varoš. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade. Tokom borbi u kojima je učestvovao na području Bosne i Hercegovine pokazao se kao hrabar i sposoban borac, pa je primljen u članstvo KPJ i postavljen na dužnost komesara čete.

Umro je u julu 1944. godine od posljedica ranjavanja u borbama na Sjemeću kod Rogatice.

MARKOVIĆ, PEJO (Ivan)

Rođen je 1925. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Bukinju. Radio je u Solani u Kreki.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Pejo se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. U članstvo KPJ primljen je 1944. godine u partijskoj ćeliji 1. čete 1. bataljona.

Poginuo je u julu 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Čakoru, na planini Prokletiji.

MARKOVIĆ, PEJO (Petar i Kata)

Rođen je 7. jula 1920. godine u Lipnici kod Tuzle. Osnovnu školu nije završio, jer je u osmoj godini ostao bez oca. Zbog neimaštine je morao da radi kod imućnijih seoskih porodica. Uoči rata zaposlio se kao rudar.

Na radu je došao u dodir s naprednom omladinom iz Husina. Uskoro se ističe svojom borbenošću i postaje jedan od najaktivnijih skojevaca u tuzlanskom kraju. Početkom 1941. godine postao je član KPJ.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, po direktivama Partije radio je na prikupljanju oružja i mobilizaciji rudara za odlazak u partizane. Pejo je jedan od organizatora odlaska cijele čete rudara u partizane, avgusta 1941. godine. U prvoj i poznatoj akciji Ozrenskog NOP odreda, u napadu na Doboj i Usoru, Pejo se istakao svojom borbenošću i snalažljivošću.

Kada je, oktobra 1941. godine, trebalo da dio Ozrenskog odreda, zajedno s Birčanskim NOP odredom, učestvuje u napadu na Kladanj, Pejo se nalazio među sto boraca koji su se za 24 sata usiljenog marša probili kroz neprijateljsku teritoriju preko planine Konjuha i odmah stupili u borbu. U dvodnevnim borbama Ozrenska četa je ovladala Stuparima, razrušila tuzlanski vodovod i veliki kameni most. Tada je razbijena cijela bojna domobrana i zaplijenjeno više mitraljeza. U ovim borbama učestvuje kao komandir čete. Prilikom napada neprijateljske kolone na Ozrensku četu kod Lupoglave Pejo je teško ranjen. Iako je bilo malo izgleda da će ostati živ, borci ga nisu htjeli ostaviti. Uvijenog u ćebad i na nosilima, ponijeli su ga nazad preko Konjuha. Kada su stigli na vrh planine, tek su tada primijetili da je Pejo izdahnuo. Gotovo godinu dana kasnije, u ljeto 1942. godine, tim putem je naišla VI istočnobosanska brigada, u kojoj su se nalazili i Pejini drugovi iz Ozrenskog odreda. U znak sjećanja na mrtvog druga, istakli su proletersku zastavu na mjesto gdje je sahranjen. To je inspirisalo borca Miloša Popovića Đurina, koji je prisustvovao i sahrani i podizanju zastave, da spjeva poznatu pjesmu Konjuh planinom, o proleteru, husinskom rudaru i partizanskom borcu.

Narodnim herojem proglašenje 20. decembra 1951. godine.

MAŠALIĆ, AHMET (Adem)

Rođenje 1926. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Ahmet se 28. aprila 1944. godine priključio jedininicama NOV-a. Od septembra 1944. godine u redovima je novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je 27. januara 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Jasenića kod Zvornika.

MATIČEVIĆ, RADO (Marijan i Mara)

Rođen je 1925. godine u Breškama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, mobilisan je u domobrane, gdje je ostao do početka septembra 1944. godine, kada je pobjegao i stupio u redove Visočko-fojničkog NOP odreda.

Poginuo je u drugoj polovini oktobra 1944. godine u borbi protiv ustaša u dolini rijeke Lašve.

MATIČEVIĆ, IVO

Rođenje 1912. godine u Breškama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ivo se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Od 1943 godine, kao iskusan i dokazan aktivista, obavljao je povjerljive kurirske zadatke. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, postao je borac-kurir u novoformiranoj XXI tuzlanskoj brigadi.

Uhvatili su ga i ubili četnici 21. novembra 1944. godine, prilikom izvršavanja zadatka na relaciji između Dragunje i Cerika.

MATOVINOVIĆ, PETAR GALAMA (Gavro)

Rođenje 1916. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i srednju školu. Pred početak Drugog svjetskog rata postao je aktivista KPJ.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Petar je radio na prikupljanju i sklanjanju vojne opreme i drugog materijala za potrebe oružanog ustanka. U drugoj polovini 1941. godine, zbog opasnosti od hapšenja, zajedno sa Sejfom Karamehmedovičem, Milenkom Blagojevićem i drugima odlazi na slobodnu teritoriju Majevice i stupa u redove 1. majevičkog partizanskog odreda.

Nakon što je prebolio tifus, 26. marta 1942. godine prelazi u novoformirani 2. udarni majevički bataljon. Postavljen je na dužnost intendanta i preuzeo je brigu o ranjenicima u partizanskoj bolnici u Kamenici.

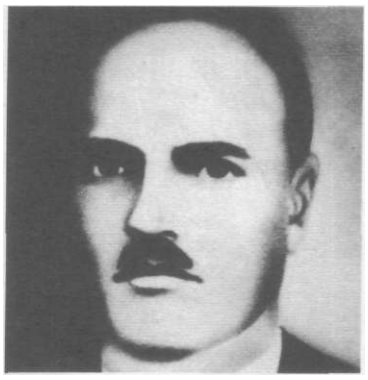
Četnici su krajem maja 1942. godine otkrili partizansku bolnicu u Kamenici i tom prilikom ga zarobili i strijeljali. Sahranjen je na Bijelim vodama.

MEČIĆ, SALIH (Osman i Sida)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole upisao je Tuzlansku gimnaziju.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Salih je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, učestvovao je u radnim akcijama i kulturno-prosvjetnim manifestacijama, kao i u prikupljanju pomoći za NOB. Poslije konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Salih je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 22. decembra 1944. godine u borbi protiv četnika u Paprači. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEHAČEVIĆ, MEHMED (Hrusto)

Rođen je 3. marta 1902. godine u Tuzli. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Mehmed je u septembru 1943. godine dobrovoljno stupio je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine u borbi protiv četnika na Han Stijencima, na planini Romaniji.

MEHIČIĆ, MUHO (Bego i Paša)

Rođenje 1918. godine u Osoju kod Tuzle. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Muho je stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda. Zbog ispoljene hrabrosti i sposobnosti tokom borbi postavljen je na dužnost desetara.

Poginuo je u martu 1945. godine u borbi protiv četnika kod Zavidovića, u dolini rijeke Krivaje. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEHIČIĆ, UZEIR (Osman)

Rođen je 1920. godine u Gornjoj Tuzli. Završio je osnovnu školu.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Uzeir je stupio je u ustaške jedinice, ali je ubrzo kada se uvjerio u njihove zločine, istupio i počeo sarađivati sa NOP-om. Krajem aprila 1943. godine ustaška policija ga je uhapsila zbog dezerterstva i saradnje sa NOP-om i deportovala u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac.

Prilikom pokušaja bjekstva iz logora Jasenovac stražari su ga ubili.

MEHMEDAGIĆ, HUSEIN (Mehmed i Sadika)

Rođenje 18. marta 1921. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Građansku školu. Kao učenik Industrijske škole bio je aktivan u organizaciji antifašističke omladine.

Husein je u avgustu 1943. godine stupio u Muslimanski bataljon VI istočnobosanske brigade. Zbog iskazane hrabrosti i sposobnosti tokom borbi primljen je u članstvo SKOJ-a i postavljen na dužnost političkog komesara čete. U januaru 1944. godine prekomandovan je u XVI muslimansku brigadu, a zatim u Tuzlanski NOP odred na dužnost političkog komesara čete u 3. bataljonu.

U borbi protiv četnika, 1. februara 1945. godine u selu Gornji Pribitkovići na Konjuhu, teško je ranjen i ubrzo je umro od posljedica ranjavanja.

Kao učesnik u NOB-u poginuo je i njegov mlađi brat Mustafa.

MEHMEDAGIĆ, MUSTAFA (Mehmed i Sadika)

Rođen je 15. marta 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Građansku školu u Tuzli.

Kao omladinac antifašista, Mustafa je, poput svog starijeg brata Huseina, bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a U maju 1944. godine, Pero Janković, član Sreskog komiteta KPJ za Majevicu, uputio ga je da obavi jedan zadatak na Majevici. Tom prilikom su ga uhvatili četnici i na licu mjesta ubili.

MEHMEDOVIĆ, HAMID (Mustafa i Tima)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Hamid je stupio u redove XIX birčanske brigade. Raspoređen je u prateću četu Štaba Brigade.

Prilikom napada ustaša na Štab Brigade, brigadnu bolnicu i jedinice koje su se nalazile pri štabu 28. oktobra 1944. godine, nedaleko od Crvenih stijena na planini Romaniji, Hamid je zarobljen i odveden u Sarajevo gdje je ubrzo ubijen.

MEHMEDOVIĆ, HAŠIM (Avdo i Zlatka)

Rođenje 4. jula 1913. godine u Ševarima kod Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Raspoređen je u 3. četu 3. bataljona.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbi protiv njemačkih jedinica blizu planine Zvijezde. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEHMEDOVIĆ, HUSEIN (Džafer)

Rođenje 1. juna 1908. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Husein je stupio u redove 2. bataljona XIX birčanske brigade. Raspoređen je na mjesto vodiča komore.

Prilikom borbi protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama na Romaniji, novembra 1944. godine, zarobljen je i ubijen.

MEHMEDOVIĆ, MEHMED (Ibro i Zula)

Rođen je 1926. godine u Lipnici kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Mehmed je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbi protiv četnika blizu Osmaka kod Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEHMEDOVIĆ, NESIB (Džafo i Fehima)

Rođen je 1908. godine u Tuzli. Bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Solani u Kreki.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Nesib je stupio u redove XIX birčanske brigade. Raspoređen je u 2. četu 1. bataljona.

Poginuo je krajem oktobra 1944. godine, prilikom napada ustaša na Štab XIX birčanske brigade, brigadnu bolnicu i jedinice koje su se nalazile pri Štabu blizu Crvenih stijena na Romaniji.

MEHMEDOVIĆ, PAŠAGA (Hrusto)

Rođen je 1917. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zanat za trgovačkog pomoćnika.

Pašaga je 1943. godine pristupio jedinicama NOV-a. Bio je borac 1. bataljona XIX brigade 23. udarne divizije.

Poginuo je 28. aprila 1945. godine na položaju nedaleko od Dobrnje kod Tuzle.

MEHMEDOVIĆ. RAŠIO (Mujo i Najla)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Rašid je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je krajem novembra 1944. godine na području Han-Pijeska u borbi protiv njemačkih jedinica, gdje je njegova brigada bila prebačena radi sprečavanja prodora neprijatelja ka slobodnoj teritoriji.

MEKIĆ, BEGO BEGAČA (Džafer i Fata)

Rođen je 11. septembra 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu.

Bego je u ljeto 1943. godine mobilisan u domobrane i poslan na vojnu obuku u Derventu. Poslije obuke je upućen u Njemačku gdje je ostao na šestomjesečnoj obuci u sastavu 13. SS "Handžar" divizije, a onda se vratio u istočnu Bosnu. Polovinom 1944. godine, iskoristio je prvu priliku da pobjegne i pristupi jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove Tuzlanskog NOP odreda. U avgustu 1944. godine prekomandovan je u XVIII hrvatsku brigadu.

Ranjen je u februaru 1945. godine u borbama oko Kozluka kod Zvornika. Prebačen je u bolnicu u Živinicama gdje je ubrzo umro od posljedica zadobijenih rana.

MEKIĆ, SALKO (Meho i Nura)

Rođen je 1904. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Koliko je mogao materijalno je pomagao NOB. U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Salko je stupio u redove XIX birčanske brigade. Raspoređen je na mjesto puškomitraljesca.

Poginuo je krajem novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Snagovu kod Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEMIŠEVIĆ, ABDULAH (Osman i Mulija)

Rođenje 1925. godine u Gornjoj Tuzli. Završio je osnovnu školu. Da bi prehranio porodicu bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Abdulah je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVII majevičke brigade, a septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, premješten je u novoformiranu XXI tuzlansku brigadu.

Poginuo je krajem marta 1945. godine u borbi protiv njemačkih jedinica na liniji Crvene stijene - Mokro, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

MERDŽIĆ, MUHAREM MERDŽO (Osman)

Roden je 1906. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je građevinski zanat i postao zidarski radnik. Od 1936. godine bio je član radničkog pokreta. Kao član Međustrukovnog odbora Sindikata zanatskih radnika, radio je na obnavljanju podružnica građevinara, grafičara i drvodjeljaca Bio je aktivan u RSD "Sloboda", gdje je radio na razvijanju kulturnog i sportskog života među radnicima Krajem 1939. godine izbačen je iz RSD "Sloboda" i Radničkog doma U članstvo KPJ primljen je 1939. godine. Učestvovao je u više štrajkova i akcija koje je organizovala KPJ. Kao partijski radnik dolazio je na Majevicu, gdje je u rudarskoj ambulanti, koja je postala partijski punkt, ostvarivao kontakt sa rudarima iz Rudnika uglja Montanika na Majevici. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Muharem je učestvovao u mobilizaciji ljudi za oružanu borbu. Radio je pod rukovodstvom Oblasnog štaba za tuzlansku oblast. Krajem jula 1941. godine, sa Štabom i grupom partijskih radnika došao je u Birač, gdje učestvuje u formiranju partizanskih grupa i njihovoj pripremi za oružani ustanak. Istakao se u prvim ustaničkim borbama u vlaseničkom srezu, a naročito doprinosi jačanju bratstva i jedinstva među borcima i u narodu. Zbog toga je postao vrlo popularan među srpskim stanovništvom Birča. Formiranjem prvih ustaničkih odreda, kao popularan i omiljen borac, postavljen je za političkog komesara Šekovićkog bataljona u Birčanskom odredu. Formiranjem VI istočno-bosanske brigade, avgusta 1942. godine, postavljenje za političkog komesara čete. Kao u prvim ustaničkim borbama, Muharem je u teškim borbama protiv Nijemaca, četnika i ustaša svojim hrabrim držanjem služio za primjer. Naročito se istakao u borbama za oslobođenje Tuzle, septembra 1943. godine. Prilikom jednog juriša na neprijatljske položaje, Muharem je teško ranjen. Poslije ozdravljenja, postavljenje za političkog komesara Majevičkog NOP odreda. Kao rukovodilac, pokazao je izvanrednu sposobnost. Aprila 1944. godine, njegov odred je dočekao njemačku 13. SS "Handžar" diviziju na Mamutovim vodama na Majevici. U teškoj borbi odred je uspio da odbije Nijemce i da im nanese gubitke. U momentu kada je pozivao na juriš, neprijateljski rafal ga je pogodio. I pored toga, pozivao je borce da se hrabro drže i odbiju neprijatelja, govoreći da njemu nije ništa. Poslije osam dana u partizanskoj bolnici, podlegao je teškim ranama.

Narodnim herojem proglašenje 20. decembra 1951. godine.

MEŠANOVIĆ, ADEM (Osman i Mejra)

Rođen je 16. juna 1920. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Početkom 1941. godine regrutovan je u vazduhoplovni vod Vojske Kraljevine Jugoslavije. Poslije okupacije i kapitulacije zemlje, aprila 1941. godine, Adem je mobilisan u domobrane i raspoređen da služi u Petrovaradinu, Republika Srbija. Bio je saradnik ilegalne organizacije NOP-a u tom gradu. Uhapšen je i odveden u zatvor u Zagrebu pod sumnjom da je pomogao borcima NOB-a u jednom napadu domobrana. Intervencijom porodice i uglednih Tuzlaka pušten je na slobodu. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupio je u redove VI istočno-bosanske brigade, a zatim je određen za kurira pri Štabu 17. divizije. Početkom 1944. godine, nakon iskazane hrabrosti i sposobnosti tokom borbi, primljen je u članstvo SKOJ-a, a istovremeno je primio dužnost komandira odjeljenja izviđačke čete pri Štabu 17. divizije. Sredinom januara 1944. godine, prilikom borbi za ponovno oslobođenje Tuzle, ranjen je i prebačen u bolnicu u Čanićima kod Srebrenika gdje je ubrzo umro.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Hamdija.

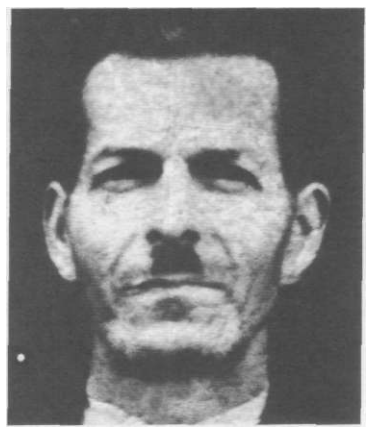
MEŠANOVIĆ, HAMDIJA (Osman i Mejra)

Rođenje 21. februara 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je limarski zanat.

Za vrijeme okupacije zemlje, Hamdijaje bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Marta 1943. godine, kao i njegov stariji brat Adem, mobilisan je u domobrane i upućen u Zagreb, a odatle u Njemačku i Austriju na obuku. U zemlju se vratio se kao pripadnik 369. "Vražije" divizije. Kada mu se ukazala prva prilika, septembra 1943. godine, pobjegao je i stupio u redove XVI muslimanske brigade. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, postavljen je na dužnost zamjenika komandira čete i istovremeno primljen u članstvo KPJ.

Poginuo je 20. novembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih i kvislinških jedinica na Crnom vrhu, na planini Romaniji.

MEŠANOVIĆ, HAMZA (Osmo)

Rođen je 1892. godine u Bijeljini. Bavio se zemljoradnjom.

Vojni rok je odslužio u austrougarskoj vojsci za vrijeme Prvog svjetskog rata. U Tuzlu se, zbog teške materijalne situacije, doselio s porodicom 1925. godine. Radio je kao čuvar u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Hamza je postao saradnik ilegalne organizacije NOP-a. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

U borbama protiv Nijemaca na Majevici, početkom 1944. godine, zarobljen je i odveden u Beograd, gdje je i ubijen u logoru na Banjici.

MEŠIĆ, HAMDIJA (Suljo i Mevla)

Rođen je 15. decembra 1919. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je trgovački zanat. U potrazi za poslom, s porodicom se odselio u Zagreb, gdje je radio kao trgovac sve do početka 1942. godine.

Povratkom u Tuzlu, Hamdija je mobilisan u domobrane. Istovremeno je sarađivao sa ilegalnom organizacijom NOP-a. Prvim oslobođenjem Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove XVI muslimanske brigade. Zbog iskazane hrabrosti tokom borbi primljen je u članstvo KPJ 10. novembra 1943. godine, a ubrzo je postavljen i za rukovodioca SKOJ-a 1. bataljona. Borci XVI muslimanske brigade su ga izabrali za svog delegata na Drugom kongresu USAOJ-a održanog od 2. do 4. maja 1944. godine u Drvaru.

Poginuo je 28. jula 1944. godine u selu Paležnica, na planini Manjači.

MEŠIĆ, HASAN (Tursun)

Rođen je 10. februara 1923. godine u Lisovićima blizu Dobrnje kod Tuzle.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Hasan je stupio u redove 2. čete 2. bataljona Tuzlanskog NOP odreda.

Ranjen je decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica blizu Puračića kod Lukavca. Umro je od posljedica ranjavanja u korpusnoj bolnici u Tuzli.

MEŠIĆ, MURADIF (Jusuf i Alema)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i Nižu gimnaziju. Radio je kao fizički radnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Muradif je stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda, a zatim je prekomandovan u XIX birčansku brigadu.

U decembru 1944. godine ranjen je u borbama na Crvenim stijenama, na planini Romaniji, i smješten u zemunicu. Ustaše su ga pronašle i ubile.

MEŠIĆ, SALIH (Hamid)

Rođen je 10. septembra 1918. godine u Tuzli. Radio je kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Salih je dobrovoljno stupio u redove 2. čete 4. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 8. aprila 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica kod Trnova.

MEŠIĆ, ZEIR AGO (Osman i Mula)

Rođenje 1915. godine u Moluhama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, izučio je pekarski zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Zeir se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Primljen je u članstvo KPJ 1942. godine. Krajem iste godine dobio je poziv za mobilizaciju u domobrane u koje odlazi sa odobrenjem partijske ćelije Moluhe, sa zadatkom da prikuplja informacije za NOB.

Ubila gaje u julu 1944. godine u Tuzli njemačka policija koja je otkrila njegovu ilegalnu djelatnost. Ukopan je na groblju u Moluhama u Tuzli.

MEŠKOVIĆ, AVDIJA (Hasan)

Rođen je 20. maja 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat. Radio je kao obućarski radnik.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Avdija je stupio u redove XVII majevičke brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbi protiv četnika kod Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEŠKOVIĆ, HASAN (Ibrahim i Zula)

Rođenje 1888. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu. Bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Solani u Kreki. Pred početak Drugog svjetskog rata Hasan je penzionisan, ali ga to nije spriječilo da za vrijeme okupacije zemlje sarađuje sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. U njegovoj kući održavani su ilegalni partijski i skojevski sastanci. Ranjen je 17. januara 1944. godine, kada je htio da pomogne borcima Tuzlanskog NOP odreda koji su izvršili napad na neprijateljske položaje u Tuzli. Nakon nekoliko dana podlegao je ranama. Ukopan je na groblju u Moluhama.

MEŠKOVIĆ, MEHMED (Ahmet i Fatima)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Zemljoradnik. U septembru 1944. godine, nakon okonačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Mehmed je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u novembru 1944. godine u borbi protiv njemačkih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

MEŠKOVIĆ, UZEIR RAMO (Hasan i Hašima)

Rođenje 1910. godine u Tuzli. Po zanimanju je bio rudarski radnik. U radnički pokret se uključio 1938. godine. Bio je predsjednik Radničke partije Tuzle koja je istupala u ime SKOJ-a i KPJ. Uoči rata je bio angažovan na provođenju programa antifašističkog fronta, a zatim na organizovanju prikupljanja novčanih i drugih priloga putem organizacije Crvena pomoć. Jedno vrijeme je izvršavao zadatke koje su mu davali Pašaga Mandžić i Ivan Marković Irac. U proljeće 1942. godine, Uzeir je učestvovao na sastanku grupe članova KPJ i SKOJ-a u Moluhama, koji je održan pod rukovodstvom Ace Saračevića, sekretara Mjesnog komiteta KPJ Tuzla U avgustu 1943. godine primljen je u članstvo KPJ.

U redove Majevičkog NOP odreda stupio je 20. maja 1943. godine, a septembra 1943. godine prelazi u XVI muslimansku brigadu gdje je postavljen na dužnost komandira čete.

Poginuo je u januaru 1944. godine na Ilinčici, prilikom neuspjelog napada na neprijateljski garnizon u Tuzli.

MIČIĆ, SLAVKO (Marko i Jovanka)

Roden je 16. juna 1911. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju, ali je, zbog siromaštva, nakon šestog razreda bio prisiljen da napusti školovanje i da se zaposli kao službenik u Solani u Kreki. Pripadao je naprednom omladinskom i radničkom pokretu. Bio je sportista, član RSD "Sloboda" i fudbaler FK "Šumadija".

Slavko se među prvima odazvao pozivu rukovodstva KPJ na ustanak. Do oktobra 1941. godine radio je ilegalno u Tuzli, a zatim je otišao u Majevički NOP odred. Od prvog dana se isticao kao hrabar borac i dobar drug, pa je ubrzo primljen u članstvo KPJ. Posebno se isticao u uspostavljanju prisnih odnosa i veza između boraca i naroda. Kao sposoban borac i rukovodilac, postao je član Štaba Majevičkog NOP odreda. Pod njegovim rukovodstvom, uz pratnju desetine ili voda partizana, cijele kolone volovskih saonica dovlačile su hranu koju su sakupljali ilegalni narodni odbori. Svojom agilnošću je velikoj mjeri doprinio mobilizaciji stanovništva za NOB i širenju bratstva i jedinstva.

Dvadesetog februara 1942. godine, oko 200 četnika je izvršilo mučki i iznenadni napad na Štab Majevičkog NOP odreda u kome se nalazilo petnaestak boraca. U krvavoj neravnopravnoj borbi, u selu Vukosavci kod Lopara, poginuo je i Slavko. Toga dana, iako bolestan, hrabro se borio, zajedno s još nekoliko drugova koji su se zatekli u kući Mitra Kovačevića, gdje je bio smješten štab. Uspio je da uništi četničku desetinu koja se uvukla u kuću. Slavko, iskusan lovac i strijelac, nije promašio ni jednim metkom. To je omogućilo komadantu i političkom komesaru Ivanu Markoviću Ircu i Fadilu Jahiću Špancu da izađu iz kuće i pokušaju da se probiju. Slavko je, s još trojicom drugova, ostao u kući da bi zadržavao četnike dok se ova dvojca ne izvuku iz obruča. Kada je ponestalo municije i bombi, pokušao je, s još dvojicom drugova, da se probije. Tako je pao četnicima u ruke. U četničkom štabu u Tobutu Slavku su obećavali razne položaje. Pokušali su da ga, kao Srbina, pridobiju za saradnju. On je to odbio i na kraju su ga umorili na najsvirepiji način. Tako se završio prvi krvavi čin otvorene četničke izdaje na Majevici. Neposredno poslije toga, Okružni komitet za Majevicu i Štab Majevičkog NOP odreda izdali su proglas narodu da ujedini "svoju bol nad neumrlim prvoborcima narodnim, palim od zločinačke bande s mržnjom protiv takvih do istrebljenja".

Narodnim herojem proglašen je 23. jula 1952. godine.

Jedna od tuzlanskih ulica nosi njegovo ime.

MIJATOVIĆ, FRANJO (Juro)

Rođen je 5. oktobra 1917. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je kovački zanat. Kao napredni omladinac i dobar sportista, fudbaler, bio je član RSD "Sloboda", zatim član FK "Željezničar" i FK "Radnik".

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Franjo je postao član SKOJ-a i saradnik ilegalne organizacije NOP-a. U septembru 1943. godine dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

MIKLAVIČIĆ, DRAGICA (Ivan i Frančiška)

Rođena je 8. februara 1926. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu. Po zanimanju je bila domaćica.

Dragica je u antifašističkom pokretu učestvovala od aprila 1941. godine, kada je Kraljevina Jugoslavija okupirana. Prilikom obavljanja jednog zadatka za partizanski punkt u eivinicama, na nju su zapucali njemački vojnici i tom prilikom je ranili u obje noge. Zarobljena je i smještena u bolnicu u Tuzli. Nakon oporavka, prebačena je u zatvor, a zatim u sabirni logor u Kreki. Deportovana je 29. marta 1942. godine u sabirni koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je i ubijena 1944. godine.

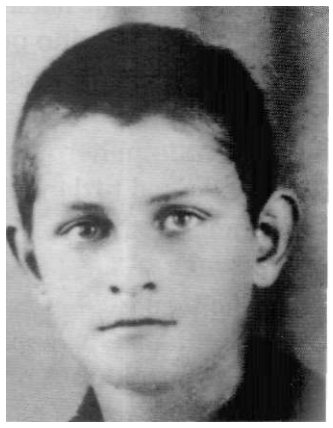
MILANOVIĆ, ALEKSANDAR ACO (Rajko i Milka)

Rođenje 20. avgusta 1918. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i gimnaziju. Poslije toga, odlazi u Beograd i kao pitomac "Privrednika" upisuje se u Trgovačku školu, koju je završio 1937. godine. Vratio se u Tuzlu i počeo raditi u trgovini jednog trgovca sve do odlaska na odsluženje vojnog roka.

Početkom njemačkog napada na Kraljevinu Jugoslaviju, aprila 1941. godine, Aleksandrova jedinica se nalazila u Leskovcu, Republika Srbija, gdje su ga zarobili i odveli u logor u Njemačkoj. Uspio je pobjeći, ali samo na kratko. U Kragujevcu, Republika Srbija, ponovo je zarobljen. Pobjegao je i otišao u Beograd gdje se zaposlio. Radio je do 1943. godine kada je uhapšen kao aktivista ilegalne organizacije NOP-a. Odveden je na prisilni rad u rudnik u Boru, Republika Srbija. U oslobođeni Beograd došao je s borcima XXI srpske brigade.

Poginuo je drugoj polovini januara 1945. godine u borbi protiv njemačkih jedinica u selu Atari.

MILANOVIĆ, MILUTIN MILE (Rajko i Zora)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene *osnovne* škole, izučio je bravarski zanat.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, pod pritiskom ustaškog režima, Milutin u drugoj polovini 1941. godine odlazi u Beograd. U Beogradu se odmah povezao s ilegalnom organizacijom NOP-a. Ubrzo se prilkjučio grupi dobrovoljaca s kojima odlazi u istočnu Bosnu i stupa u partizanske jedinice na području planine Romanije. Kasnije prelazi na Majevicu u redove Majevičkog NOP odreda. Nakon prvog oslobođenja Tuzle u periodu od 2. oktobra do 10. novembra 1943. godine, u Tuzlu je dolazio kao kurir odreda. Zbog iskazane hrabrosti i dokazane sposobnosti tokom borbi zadržan je u gradu i raspoređen na dužnost političkog komesara 2. bataljona Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u prvoj polovini decembra 1943. godine u borbi protiv jedinica zeleno kadra na Međašu kod Kalesije.

MILIČIĆ - MILINOVIĆ, MIRJANA (Dušan)

Rođena je 1917. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj porodici. Završila je osnovnu i srednju školu. Radila je kao službenica u bolnici u Tuzli.

Mirjana je 1942. godine postala saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Izvještavala je aktiviste KPJ o radnjama i postupcima okupatora u zdravstvenim ustanovama, pomagala liječenje i smještaj ilegalaca, iznosila sanitetski materijal za potrebe partizanskih jedinica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mirjana je dobrovoljno stupila u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Postavljena je na dužnost referenta saniteta.

Poginula je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama ispod Konjuha. Sahranjena je na mjestu pogibije.

MILANOVIĆ, NATALIJA NATAŠA (Rajko i Zora)

Rođena je 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Građanske škole, zaposlila se kao blagajnik u Nabavljačkoj zadruzi u Tuzli, a na tom poslu je ostala i nakon okupacije Kraljevine Jugoslavije. U slobodno vrijeme bavila se gimnastikom i bila član SD "Soko".

Od prvih dana okupacije i kapitulacije zemlje, aprila 1941. godine, Natalija je bila saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, a u proljeće 1942. godine primljena je u članstvo SKOJ-a u aktivu koji je djelovao u tuzlanskom naselju Džindić mahala. Pored uobičajenih aktivnosti koje je izvršavala za NOP, njen brat Radomir Laie Milanović, sekretar kvartovskog aktiva SKOJ-a, a od avgusta 1942. godine i član Mjesnog komiteta SKOJ-a, takođe joj je povjeravao određene zadatke.

U maju 1943. godine, Natalija je zajedno sa bratom uhapšena pod sumnjom da rade za NOB, ali su ubrzo pušteni zbog nedostatka konkretnih dokaza.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupila u redove VI istočnobosanske brigade. Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, krajem 1943. godine, oboljela je od tifusa.

Poginula je 23. decembra 1943. godine u borbama na položaju Sprečka kosa.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njen mlađi brat Radomir.

MILANOVIĆ, RADOMIR LALE (Rajko i Zora)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, završio je šest razreda Tuzlanske gimnazije.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno sa sestrom Natalijom, Radomir je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Bio je rukovodilac skojevskog aktiva u tuzlanskom kvartu Srpska Varoš, a od avgusta 1942. godine i član Mjesnog komiteta SKOJ-a. Povjereno mu je da bude član specijalnog "aktiva kurira", formiranih početkom 1942. godine, koji je obavljao mnoge zadatke partijske i skojevske organizacije kako u gradu tako i na slobodnoj partizanskoj teritoriji. Kao član Mjesnog komiteta SKOJ-a radio je u tehnici SKOJ-a, na umnožavanju materijala koji su bili namijenjeni partijskoj i skojevskoj organizaciji. Uhapšen je u novembru 1942. godine sa još 40 tuzlanskih omladinaca. Neposredno poslije *izlaska iz zatvora nastavio je sa radom u Mjesnom komitetu SKOJ-a. U maju 1943. godine ponovo je uhapšen, zajedno sa sestrom Natašom, ali su pušteni zbog nedostatka* konkretnih dokaza.

U junu 1943. godine stupio je u redove XVI muslimanske brigade, a u septembru je primljen je u članstvo KPJ i uskoro je postao zamjenik političkog komesara bataljona.

Poginuo je krajem novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Sjemeća kod Rogatice.

MILANOVIĆ, RAJKO (Nasto)

Rođenje 1889. godine u Tuzli. Izučio je bravarski zanat. Na početku Prvog svjetskog rata 1914. godine, deportovan je u zloglasni zatvor u Aradu. Zahvaljujući njemu sačuvana je sveska sa imenima Tuzlaka interniraca iz Arada.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Rajko se uključio u rad Narodnooslobodilačkog fronta i kao zanatlija radio za potrebe NOV-a. Prilkom odlaska partizanskih jedinica iz grada, novembra 1943. godine, priključio se novoformiranom Tuzlanskom NOP odredu.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, prilikom napada njemačkih jedinica na području Bučika kod Banovića.

MILJANOVIĆ, ANTO BJELAC (Tunjo i Janja)

Rođen je 1925. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio kao fizički radnik u trgovačkom magazinu u Kreki, gdje je radio i poznati tuzlanski komunista Tomislav Ramljak.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Ju-goslavije, aprila 1941. godine, Anto je sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Ivo Keroševič Pušo ga je primio u članstvo SKOJ-a krajem avgusta 1942. godine, za vrijeme njegovog ilegalnog rada na Husinu prilikom dolaska s grupom šestobrigadira na čelu sa Pašagom Mandžićem. Poslije otkrivanja grupe Anto je uhapšen. Nakon šest mjeseci istrage i saslušavanja ustaške vlasti od njega nisu uspjele ništa saznati. Po izlasku iz zatvora nastavio je sa skojevskim radom i aktivnostima NOP-a. Sa narodnog zbora u Bukinju održanog 4. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove XV majevičke brigade. Nakon dokazane hrabrosti i iskazane sposobnosti tokom borbi, primljen je u članstvo KPJ, a zatim je postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je 17. septembra 1944. godine u borbama za oslobođenje Gornjeg Milanovca, Republika Srbija. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu.

Kao učesnici u NOB-u su poginula i njegova dva brata, Franjo i Petar.

MILJANOVIĆ, FRANJO ČARUGA (Tunjo i Janja)

Rođenje 1923. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom. U predratnom periodu bio je aktivan u antifašističkom i ljevičarski orijentisanom omladinskom pokretu. Početkom 1941. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri aktivu na Husinu kojim je rukovodio Ivo Keroševič Pušo.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Franjo se aktivno uključio u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U julu 1941. godine, po zadatku partijske organizacije, javlja se kao "dobrovoljac" u tzv. ustaški tabor Bukinje, kojim je ruko-vodio Ivo Bojanovič, član KPJ. Kao najmlađi borac u sastavu Husinske čete, Franjo 16. avgusta 1941. godine odlazi na slobodnu partizansku teritoriju i pridružuje se ozrenskim borcima. Bio je član obezbjeđenja Svetozara Vukmanovića Tempa, delegata Vrhovnog štaba, pri njegovom odlasku sa Ozrena u Titove Užice, Republika Srbija. Stupio je u redove 1. istočnobosanskog proleterskog bataljona 13. marta 1942. godine, a od 2. avgusta je u sastavu VI istočnobosanske brigade, u kojoj je primljen u članstvo KPJ. Zajedno sa Pašagom Mandžićem i još šest boraca je 23. avgusta 1942. godine stigao na Husino, po zadatku Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu, kako bi se povezali sa Mjesnim komitetom KPJ Tuzla i mobilisaii što veći broj rudara i omladinaca u redove VI istočnobosanske brigade. Franju je izdao njegov saborac Andrija Kruškovski. Odmah je raspisana potjernica za njim i ubrzo je zarobljen. U januaru 1943. godine izrečena mu je smrtna presuda koja je u martu preinačena u doživotnu robiju. Sproveden je u kaznionicu u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija, gdje je ostao do oktobra 1944. godine. Za to vrijeme je radio u partijskoj organizaciji kaznionice. Deportovan je u Zagreb u ustaški zatvor gdje mu je ponuđeno da stupi u ustaše. Odbio je i nakon toga sproveden je u zloglasni logor/zatvor Lepoglava, Republika Hrvatska.

Ubijen je u maju 1945. godine u logoru Lepoglava.

MILJANOVIĆ, PETAR (Tunjo i Janja)

Rođen je 16. septembra 1916. godine na Husinu kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodici. Njegov otac Tunjo bio je poznati rudarski radnik, učesnik u više štrajkova rudara tuzlanskog kraja, a posebno se istakao u Husinskoj buni 1920/21. godine, kada je bio član štrajkačkog odbora. Cijela porodica Petra Miljanovića učestvovala je u NOB-u.

Petar je ubrzo poslije završene osnovne škole i mašinobravarskog zanata postao rudarski radnik - kvalifikovani metalac. Kao omladinac, djelovao je najviše u sindikatima i omladinskim aktivima okupljenim oko RSD "Sloboda", koje je prije obnavljanja organizacije KPJ bilo stjecište omladine tuzlanskog područja.

Kad je 1940. godine obnovljena partijska organizacija u Husinu, Petar je bio njen prvi sekretar. Najviše je radio na okupljanju omladine i njenom uključivanju u antifašistički front. Rezultati tog rada vidljivi su u mnogim akcijama i štrajkovima, sportskim i kulturnim manifestacijama, demonstracijama protiv režima, a posebno u demonstracijama od 27. marta 1941. godine i u javljanju velikog broja mladih ljudi u Vojsku Kraljevine Jugoslavije da brane zemlju od nacističko-fašističke agresije.

Poslije okupacije i kapitulacije zemlje, aprila 1941. godine, radio je na pripremama narodnog ustanka u Husinu i okolnim selima. Početkom avgusta 1941. godine krenuo je u oružanu borbu protiv okupatora. U pripremanju grupe za odlazak u partizane pokazao je veliku dovitljivost. S još nekim komunistima i aktivistima ilegalne organizacije NOP-a pribavio je oružje i opremu za "ustaški tabor" na Husinu, i 20. avgusta stigao s grupom u Brezike, u štab ustaničkih snaga Ozrena i Trebave.

Učestvovao je u napadu na Doboj 23. avgusta 1941. godine, u grupi koju su sačinjavali Husinjani i borci iz sela ispod planine Ozren. Kako je u borbama poginuo komandir Husinjana Ivo Bojanović, Petar Miljanović je izvjesno vrijeme vršio dužnost komandira Husinske čete u Ozrenskom partizanskom odredu.

Bio je najpoznatiji politički rukovodilac u grupi Husinjana i veoma hrabar u borbama. Napadani su oklopni njemački i ustaški vozovi, njemački i ustaško-domobranski transporti na prugama i cestama. Petar se posebno istakao u napadu na rudnik Banoviće, u borbama s ustašama na putu Tuzla - Kladanj, zatim u borbama protiv četnika početkom 1942. godine na Ozrenu i domobrana u Vozući, na željezničkoj pruzi Zavidovići - Olovo. Njegova Husinska četa (treća) bila je u Ozrenskom partizanskom odredu najpokretljivija jedinica. Pored učestvovanja u borbama na teritoriji djelovanja tog odreda, ona je redovno obezbjeđivala veze sa štabovima Majevičkog. Birčanskog i odreda Zvijezda, kao i veze s Glavnim štabom i Pokrajinskim komitetom KPJ za Bosnu i Hercegovinu. Događalo se da više dana odsustvuje s teritorije Ozrenskog odreda. Tako su, u okviru akcije za formiranje 1. istočnobosanskog proleterskog bataljona, svi Husinjani otišli s Ozrena, krajem februara 1942. godine, na teritoriju odreda Zvijezda, gdje su, 13. marta u Srednjem kod Sarajeva, ušli u sastav čete tog bataljona, a Petar Miljanović je bio njen politički komesar. Na toj dužnosti je poginuo 18. aprila 1942. godine u borbi protiv četnika u selu Brezicima na Ozrenu zajedno s još sedam boraca.

Narodnim herojem proglašenje 27. oktobra 1953. godine.

MILJANOVIĆ, GRGA (Ilija i Kata)

Rođen je 26. februara 1923. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole u Ljubačama, radio je kao radnik na željeznici, a nakon okupacije zemlje, aprila 1941. godine, zaposlio se u Solani u Kreki.

Grga je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Stupio je u redove 3. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade 19. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle.

Tokom teških borbi i napornih marševa Grga je obolio od tifusa i umro u maju 1945. godine u Zvorniku, gdje je i sahranjen. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni na Spomen-groblje na Husinu.

MIRAŠČIĆ, SALIH (Osman i Haša)

Rođenje 1900. godine u Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Kreka, gdje je sa konjskim kolima prevozio ugalj.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Salih je stupio u Komandu mjesta prevozeći materijal za potrebe NOVJ.

Umro je aprila 1945. godine od tifusa u Tuzli.

MIŠANOVIĆ, STJEPAN (Božo i Kata)

Rođenje 15. maja 1920. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole u Bukinju, zaposlio se u Solani u Kreki.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Stjepan se priključio antifašističkom omladinskom pokretu. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Zarobljen je u decembru 1943. godine tokom borbi u blizini Vareša, a zatim deportovan u sabirni logor u Zagrebu, gdje je umro 18. januara 1944. godine.

MIŠIĆ, ILIJA (Niko)

Rođen je 1927. godine u selu Poljana kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao sedamnaestogodišnji mladić, Ilija je dobrovoljno pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u martu 1945. godine u borbi protiv Nijemaca i ustaša na položaju Velika Gradina - Pliješ - Podromanija. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MIŠIĆ, ISMET (Derviš)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Građansku školu, trgovački smjer. U školi je bio u kontaktu sa antifašistički opredijeljenom omladinom i aktivistima SKOJ-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ismet je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u aprilu 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv jedinica 13. SS "Handžar" divizije na Busiji, na Majevici. Ukopan je na mjestu pogibije.

MIŠIĆ, IVO (Marko i Boža)

Rođen je 1910. godine u Lipnici kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Ivo je oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u redove 3. bataljona 3. čete novoformirane XVIII hrvatske brigade. Raspoređen je na dužnost kuhara i ekonoma čete.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbi protiv njemačkih, četničkih i zelenokadrovskih jedinica u blizini Gračanice. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MIŠKOVIĆ, IVO (Božo i Ruža)

Rođenje 1922. godine u Donjim Pascima kod Tuzle. Radio je kao rudarski radnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ivo je dobrovoljno pristupio jedinicama NOVJ i 10. oktobra raspoređen je u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

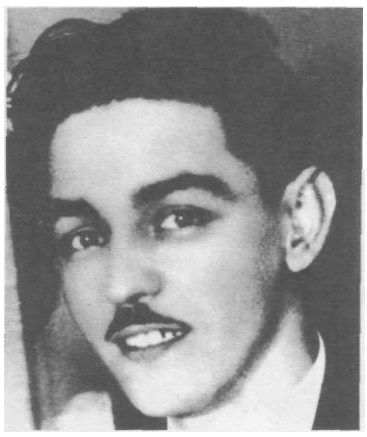
Poginuo je 24. decembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica na području planine Ozren. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MIŠKOVIĆ, MIJO (Stjepo i Kaja)

Rođen je 1927. godine u Donjim Pascima kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodici Osnovnu školu završio je u Ljubačama.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mijo se uključio u aktivnos ti koje je organizovao narodnooslobodilački odbor, vršio je kurirske zadatke, te radio n; prikupljanju hrane za borce. Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođen Tuzle, stupio je u 2. četu 1. bataljona novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Teško je ranjen u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Trnovu kod Saraje\ Po oslobođenju Sarajeva smješten je u bolnicu gdje je od zadobijenih rana umro 23. ma 1945. godine. Sahranjen je u Sarajevu.

MITRINOVIĆ, DRAGIŠA (Vojo i Radojka)

Rođenje 20. oktobra 1912. godine u Stocu. Doselio je s porodicom u Tuzlu 1919. godine. Osnovnu i Građansku školu, trgovački smjer, završio je u Tuzli, a stručnu praksu, što je bio preduslov za otvaranje trgovačke radnje, odradio je u Beogradu. Za vrijeme boravka u Beogradu aktivno se uključio u sve akcije tamošnjeg radničkog pokreta. Povratkom u Tuzlu, počeo je raditi u dućanu ženske galanterije koji mu je otvorio otac Vojo.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, angažovan je u pripremama za početak oružane borbe protiv njemačkog okupatora i domaćih kvislinga. Zbog učešća u ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a Dragiša je dva puta hapšen, ali je zbog nedostatka konkretnih dokaza oba puta oslobođen. Krajem avgusta 1941. godine zarobile su ga ustaše, zajedno sa nekoliko drugova, u selu Džakule kod Gračanice i odveden je u zatvor u Gračanici, a zatim u Doboj. Tamo gaje ustaški prijeki sud osudio na smrt.

Ubijen je 13. septembra 1941. godine u Doboju.

MITROVIĆ, BOŽIDAR (Svetozar i Marija)

Rođenje 9. marta 1917. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je tokarski zanat. U predratnom periodu bio je aktivista radničkog pokreta.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Božidar je primljen, kao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, u članstvo SKOJ-a. U januaru 1942. godine otišao je iz Tuzle i priključio se partizanskim jedinicama. Raspoređen je u redove Majevičkog NOP odreda.

Poginuo je 26. februara 1942. godine u borbi protiv četnika na području između Vukosavaca i Tobuta, na Majevici.

Kao učesnica u NOB-u je poginula i njegova starija sestra Darinka.

MITROVIĆ, DARINKA (Svetozar i Marija)

Rođena je 20. januara 1915. godine u Tuzli. Radila je kao činovnik u Socijalnom osiguranju. U predratnom periodu bila je aktivistkinja URSS-ovih sindikata i članica RSD "Sloboda".

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno s mlađim bratom Božidarom, Darinka se uključila u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Njen stanje bio jedan od ilegalnih punktova NOP-a za čuvanje neophodnih materijalno-tehničkih sredstva za potrebe partizana. Radila je u grupi antifašistički opredijeljenih žena među kojima su bile Pavica Popov, Zora Milanović, članice SKOJ-a i mnogi drugi.

Uhapšena je krajem 1941. godine. Više od tri mjeseca bila je u sabirnom logoru u Kreki sa svojim drugaricama Pavicom Popov, Borkom Batalo, Verom Radić, Jaglikom Perić, Zorom Holovac i drugim zatvorenicima. U maju 1942. godine deportovana je u koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je iste godine i ubijena.

MITROVIĆ, DIMITRIJE DIMŠO (Risto)

Rođen je 1893. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Radio je u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja ustaškog režima, Dimitrije je uhapšen pod sumnjom da je član ilegalne organizacije NOP-a, ali je zbog nedostatka konkretnih dokaza nakon mjesec dana pušten iz tuzlanskog zatvora.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Raspoređen je na dužnost telegrafiste.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine u u borbama protiv neprijateljeskih jedinica kod sela Stog, u dolini rijeke Krivaje.

MITROVIĆ, ISAILO (Mitar)

Rođenje 17. decembra 1892. godine u Vozući kod Banovića. Kao vojnik austrougarske vojske učestvovao je u Prvom svjetskom ratu i na Istočnom frontu pao u rusko zarobljeništvo. Doselio je Tuzlu nakon završetka rata i zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Isailo je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, ali je 2. avgusta 1941. godine uhapšen i sutradan, 3. avgusta, s velikim brojem Srba i Jevreja deportovan u logor Gospić, Republika Hrvatska. Odatle ga šalju u logor Jastrebarski, Republika Hrvatska, i na kraju u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac.

Ne zna se vrijeme njegove pogibije. Posljednja vijest o njemu stigla je 18. decembra 1943. godine.

MITROVIĆ, RADOJKA BEBA (Mitar)

Rođenaje 1923. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Radojka je dobrovoljno pristupila jedinicama NOV-a. Raspoređena je u 3. bataljon VI istočnobosanske brigade.

Poginula je u oktobru 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Šekovića.

MITROVIĆ, STEVAN (Milan)

Rođenje 9. decembra 1912. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat.

Stevan je u jesen 1941. godine stupio u redove Majevičkog partizanskog odreda, kojim poslije reorganizacije od oktobra komanduje Ivan Marković Irac.

Poginuo je u februaru 1942. godine u jednom od niza isplaniranih četničkih napada na Majevički partizanski odred u cilju uništenja NOB-a na području Majevice.

MITROVIĆ, STRAHINJA STRAJKO (Boško)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Tuzlansku gimnaziju, ali ju je morao napustiti zbog slabog materijalnog stanja 1939. godine. Zaposlio se kao zidar. U vrijeme školovanja, sarađivao je s antifašistički i ljevičarski orijentisanim omladinskim pokretom.

Odmah poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Strahinja učestvuje u pripremama za oružanu borbu. Radio je na prikupljanju oružja, rasturao letke, ispisivao parole i obavljao druge zadatke. U tim akcijama ispoljavao je veliku odvažnost. Sam je razoružao domobranskog oficira.

Sredinom oktobra 1941. godine, ustaše su ga uhapsile. U zatvoru je ostao deset dana. S dvojicom drugova uspio je da pobjegne, pošto je prethodno ubio stražara i uzeo njegovo oružje. Poslije bjekstva iz zatvora, prebacio se na slobodnu teritoriju u Majevički partizanski odred. U prvim borbama isticao se hrabrošću, a naročito kao bombaš u napadu na neprijatelja na Površnicama na Majevici.

Krajem 1941. godine, postavljen je na dužnost političkog komesara 2. čete Majevičkog odreda. Svojim drugarskim ophođenjem i bliskošću s ljudima stekao je ljubav boraca i naroda Majevice.

Poginuo je 20. februara 1942. godine. Istog dana kada su napali Štab Majevičkog partizanskog odreda, četnici su napali i na Strajkovu četu. Oni su i ranije često navraćali do partizana i Strjako ih je, ne sumnjajući ni u šta, pustio da uđu u njegovu sobu. Do tada nije bilo borbe s njima. Četnici su mirno ušli, pozdravili i iznenada uperili puške u partizane, pozivajući ih na predaju. Strajko je prvi dohvatio oružje i ubio dvojcu četnika. U neravnopravnoj borbi sedam boraca njegove čete izgubilo je živote, a Strahinja Mitrović je bio teško ranjen. Izdahnuo je u mukama.

Narodnim herojem proglašenje 20. decembra 1951. godine.

MITROVIĆ, VLADIMIR (Milan i Jovanka)

Rođen je 4. decembra 1915. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je pekarski zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vladimir je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radio je na prikupljanju neophodne materijalne pomoći za partizanske jedinice na slobodnoj teritoriji i na agitaciji omladine i radnika za odlazak u partizanske odrede. Vladimir je i sam u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u maju 1944. godine prilikom napada njemačkog 14. SS lovačkog brdskog puka i četnika na području između Žunovića - Vladojevića - Bjelosavića. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MORANKIĆ, AVDO (Alija i Nura)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je razne fizičke poslove. Družio se sa radničkom omladinom, aktivistima KPJ i SKOJ-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, u oktobru 1943. godine, Avdo je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 27. januara 1945. godne prilikom napada na Bijeljinu. Ukopan je na mjestu pogibije.

MOTT, IGNJAC NACI (Anton i Marija)

Rođenje 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i srednje škole, zaposlio se kao službenik.

U proljeće 1943. godine, kao Italijan po nacionalnosti, Ignjac je mobilisan u domobrane. U februaru 1944. godine pobjegao je iz domobrana, prebacio se na slobodnu partizansku teritoriju i stupio u redove Prnjavorskog NOP odreda. Kasnije se taj odred preformirao i ušao u sastav XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u aprilu 1945. godine u završnim operacijama za oslobođenje zemlje na području Hrvatske Kostajnice, Republika Hrvatska.

MRAVINJAC, IVAN

Rođenje 1908. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i srednju školu. Zaposlio se u Solani u Kreki i radio je kao tehničar na geometrijskim poslovima.

Za vrijeme okupacije zemlje, Ivan je materijalno pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica i četnika na planini Ozrenu. Sahranjen je na mjestu pogibije.

MRKIĆ, ANDRIJA (Stjepan i Tonka)

Rođen je 1916. godine u Bukinju kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završetka osnovne škole u Bukinju, radio je nadničarske poslove da bi prehranio porodicu, a zatim se zaposlio u Solani u Kreki. Od 1936. godine bio je aktivan član RSD "Sloboda".

Andrija je na poslu mnogo komunicirao i upoznao vodeće tuzlanske komuniste i aktiviste NOP-a Franju Markovića, Albina Herljevića, Tomislava Ramljaka i Salku Meškovića koji su uticali na njega da se uključi u NOP i radi na prikupljanju i davanju novčane pomoći za porodice partizana. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 3. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 5. februara 1944. godine prilikom neuspjelog napada na Rogaticu Sahranjen je na mjestu pogibije.

MRKIĆ, ANTO KURTA (Ilija i Kaja)

Rođen je 1908. godine na Husinu kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Đurđevik kod Zivinica.

Prilikom formiranja XVIII hrvatske brigade oktobra 1943. godine, na poziv Mije Keroševića Guje, Anto je dobrovoljno stupio u njene redove. Raspoređen je u 3. bataljon kao puškomitraljezac.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u selu Hrvati kod Banovića. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblje na Husinu.

MUFTIĆ, EKBER (Enes i Lidija)

Rođen je 18. aprila 1918. godine u Sarajevu. Poticao je iz poznate begovske porodice. Osnovnu školu završio je u Brestovskom kod Fojnice, a gimnaziju u Sarajevu. Završio je Vojnu akademiju u Beogradu 1939. godine. Stekao je zvanje potporučnika Vojske Kraljevine Jugoslavije. Prvo je službovao u Celju, Republika Slovenija, a zatim je prekomandovan u Sarajevo.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, mobilisan je u domobrane i u činu poručnika raspoređen na službovanje u Tuzlu. Od početka rata bio je saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Podatke je jedno vrijeme dostavljao lično Vladimiru Periću Valteru. Preko Ekbera tuzlanski ilegalci su Štabu 3. korpusa dostavili plan neprijateljske odbrane Tuzle pred početak borbi za prvo oslobođenje grada krajem septembra 1943. godine. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ekber je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda gdje je postavljen za komandira čete.

Poginuo je u maju 1944. godine u borbama protiv 13. SS "Handžar" divizije u Maoči kod Brčkog.

MUHAREMAGIĆ, IZUDIN (Ibrahim i Hajrija)

Rođenje 25. maja 1925. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu. Drugi svjetski rat gaje zatekao kao učenika Tuzlanske gimnazije.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Izudin je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a i član SKOJ-a. Njegova kuća bila je mjesto gdje su se sastajali omladinci. Izvršavao je sve zadatke koje mu je povjeravalo mjesno partijsko i skojevsko rukovodstvo. Bio je uključen u aktiv kurira.

U avgustu 1943. godine dobrovoljno je stupio u redove Majevičkog NOP odreda, koji je u oktobru iste godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, prerastao u XVII majevičku brigadu. Tu je vršio dužnost rukovodioca SKOJ-a u 2. bataljonu.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbi protiv ustaša na području Srebrenice.

MUJABAŠIĆ, HAMID (Ahmet)

Rođenje 1905. godine u Gornjim Pascima kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Hamid je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, izabran je za narodnog povjerenika u Gornjim Pascima.

Uhapsili su ga u julu 1944. godine pripadnici 13. SS "Handžar" divizije i ubili na obali rijeke Spreče, nedaleko od Zivinica. Ukopan je u Gornjim Pascima.

MUJABAŠIĆ, SALKO (Ahmet i Ajša)

Rođen je 1895. godine u Pascima kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom, a potom se zaposlio kao fizički radnik u Fabrici špirita i kvasca u Kreki.

Polovinom 1942. godine, Salko je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radio je na prikupljanju materijalne pomoći porodicama partizana, a u svom rodnom mjestu objašnjavao je ciljeve NOB-a i na taj način obavljao političko-propagandni rad.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Raspoređen je u vod za snabdijevanje. Ubrzo je postavljen na dužnost intendanta bataljona.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbama oko Crnog Blata kod Tuzle. Ukopan je na groblju u Tuzli.

MUJAČIĆ, HUSO (Omer)

Rođen je 1904. godine u Trebinju. Živio je i radio u Tuzli. Po zanimanju je bio rudarski radnik. Zbog učešća u štrajku rudara Rudnika uglja Montanika na Majevici 1940. godine, bio je uhapšen i jedno vrijeme proveo u tuzlanskom zatvoru.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao predratni borac za radnička prava, Huso se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Kragujevca, Republika Srbija.

MUJAČIĆ, HUSO (Ramo i Sala)

Rođen je 8. novembra 1912. godine u Lastvi kod Trebinja. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1934. godine. Radio je kao poslužitelj.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove radnog voda 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 8. avgusta 1944. godine u borbi protiv njemačkih jedinica u selu Brzeću Ukopan je na mjestu pogibije.

MUJAČIĆ, RAMIZ (Abid i Ajkuna)

Rođen je 1926. godine u Lastvi kod Trebinja. Doselio se s roditeljima u Tuzlu. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Ramiz je decembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 1945. godine u borbi protiv četnika na području Vukovija kod Kalesije.

MUJAČIĆ, SULJO (Hasan i Zejna)

Rođen je 22. novembra 1904. godine u Lastvi kod Trebinja. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1926. godine. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Montanika na Majevici, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Suljo je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a u kojoj je djelovao zajedno sa Džemalom i Miralemom Mandžićem i drugim aktivistima. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Ranjen je i zarobljen krajem novembra 1943. godine u borbi protiv četnika na planini Vrani. Četnici su ga zarobljenog mučili i na kraju ubili.

MUJAGIĆ, OMER (Mustafa i Sajma)

Roden je 1927. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, počeo je izučavati bravarski zanat u mehaničkoj radionici Rudnika uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenjaTuzle, oktobra 1943. godine, kao šesnaestogodišnji mladić, Omer je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u prvoj polovini maja 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Džimrije kod Han-Pijeska.

MUJBEGOVId, dr. MUSTAFA (Abas)

Roden je 13. maja 1900. godine u Tarevcima kod Modrice. Osnovnu školu završio je u Brčkom. Dalje školovanje nastavio je u Tuzlanskoj gimnaziji, gdje je maturirao 1921. godine. Drugi i treći razred pohađao je u Banjaluci. Pod uticajem Mitra Trifunovića Uče, kao učenik viših razreda gimnazije učestvovao je u akcijama revolucionarne omladine u periodu od 1919. do 1921. godine.

Mustafa 1921. godine odlazi na studij medicine u Beč. Još kao student medicine u Beču, preko članova tamošnjeg Kluba studenata marksista čiji je bio član, povezao se s rukovodstvom KPJ, koje se tada nalazilo u emigraciji, i tako razvijao političku aktivnost i održavao vezu sa organizacijama i pojedincima u zemlji. Više puta je prelazio granicu noseći partijske materijale koji su bili namijenjeni raznim punktovima u Jugoslaviji.

Školske 1924/25. godine u Zagrebu nastavlja studij medicine. Iste godine izabran je za sekretara Komunističke studentske frakcije. Aktivno je učestvovao u zagrebačkom studentskom štrajku, zbog čega je uhapšen. Nakon jednogodišnjeg prekida ponovo se vraća u Beč gdje u proljeće 1927. godine završava studij medicine.

Po dolasku u zemlju upućen je na odsluženje vojnog roka u Istevik kod Carevog Sela na granici s Bugarskom. U ljeto 1928. godine zaposlio se u Dječijem domu u Ljubljani. Pored stručnog usavršavanja u oblasti pedijatrije Mustafa u Ljubljani uspostavlja veze s Mjesnim komitetom KPJ i drugovima sa studija, te učestvuje u aktivnostima ljubljanskih komunista. Iz Ljubljane često odlazi u Zagreb gdje održava vezu s zagrebačkim komunistima i ljevičarski orijentisanim intelektualcima.

Doselio se u Tuzlu u decembru 1929. godine, gdje je postao šef Dječijeg dispanzera u Domu narodnog zdravlja. Pored toga, bio je i ljekar u Školskoj poliklinici, a neko vrijeme pred Drugi svjetski rat i ljekar željezničara. U Tuzli je počeo da sarađuje sa naprednim pokretom, te je zbog toga uhapšen kad i većina komunista i njihovih simpatizera u Sarajevu i Tuzli, krajem 1933. i početkom 1934. godine. U istražnom zatvoru proveo je dva mjeseca.

U vrijeme kada se konsoliduje KPJ i stvara snažan antifašistički front u zemlji djelatnost dr. Mujbegovića dolazi do naročitog izražaja. Kao komunista i ugledan intelektualac koristi svoje veze i prijateljstva kako bi što bolje ostvario uticaj Partije na sve one sa kojima dolazi u kontakt u Tuzli i na području sjeveroistočne Bosne. Veoma je značajna njegova aktivnost u organizaciji i radu Crvene pomoći, zatim u sakupljanju pomoći španskom narodu, te akcijama koje su organizovane radi pružanja pomoći Čehoslovačkoj. Zahvaljujući njemu, Partija je ostvarila veliki uticaj na Muslimansko zanatlijsko društvo "Senat". Provodeći uoči rata stavove Partije u borbi za autonomiju BiH, svojim ugledom i aktivnošću doprinio je da dobar dio muslimanskog stanovništva te stavove prihvati kao svoje. Bio je u Inicijativnom odboru Društva prijatelja SSSR-a koje je osnovano 1940. godine.

Kao vrstan ljekar i humanista veliku pažnju je posvećivao razvoju zdravstva i širenju zdravstvene kulture među stanovništvom. Liječio je djecu, omladinu i starije posjećivao žene, organizovao savjetovališta za mlade majke, pružao pomoć siromašnim i socijalno ugroženim ljudima, radio na osnivanju đačkih kuhinja, itd. Kada je u Tuzli n; inicijativu KPJ u proljeće 1940. godine organizovan kurs za bolničare iz prve pomoći n;

kojem je bilo oko pedeset žena i djevojaka, njegov program je u cijelosti realizovao dr. Mustafa Mujbegović.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, postao je saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, te bio jedan od učesnika organizovanja Konferencije uglednih Muslimana, s ciljem sprečavanja zločina nad Srbima i Jevrejima.

Ujesen 1941. godine dr. Mujbegović je mobilisan u domobrane. Nije nosio uniformu, ali je bio obavezan da poslije podne dolazi u garnizon radi obavljanja pregleda. Kao ljekar oslobađao je pojedince od vojne obaveze, ali i nabavljao veće količine sanitetskog materijala za potrebe NOB-a. Znajući za njegovo komunističko opredjeljenje, policijske vlasti su ga stalno kontrolisale i pratile.

Preko njega je uspostavljena saradnja između aktivista iz Gradačca i partijske organizacije u Tuzli. Zajedno sa nekoliko partijskih i skojevskih aktivista krenuo je 13. februara 1942. godine na partijsko i skojevsko savjetovanje, a sljedeći dan u Štab Majevičkog NOP odreda na Vukosavce.

Poginuo je 20. februara 1942. godine prilikom iznenadnog napada četnika na Štab Majevičkog NOP odreda na Vukosavcima.

MUJEZINOVIĆ, IBRAHIM (Mehmed i Hasnija)

Rođen je 26. aprila 1923. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Ibrahim je sredinim 1944. godine pristupio jedinicama NOV-a kao borac XVI muslimanske brigade.

Raryen je u prvoj polovini januara 1945. godine u borbama za oslobođenje Vlasenice. Ubrzo zatim je umro u selu Lulićima.

MUJKANOVIĆ, IBRAHIM (Salih)

Rođen je 1914. godine u Dobrnji kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Ibrahim je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u maju 1945. godine u borbama protiv ustaša prilikom oslobođenja Odžaka. Ukopan je na mjestu pogibije.

MUJKANOVIĆ, SEVDALIJA SEJDO (Omer i Hava)

Rođen je 1923. godine u Dobrnji kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Sevdalija je stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda. Ubrzo je postavljen na mjesto puškomitraljesca.

Poginuo je nesretnim slučajem u martu 1945. godine u blizini Olova. Ukopan je na mjestu pogibije.

MUJKIĆ, ALIJA (Alija i Džehva)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Radio je kao fizički radnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Alija je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Prvo je bio raspoređen u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda, a zatim u XIX birčansku brigadu.

Poginuo je u borbama koje su vođene u periodu od 14. do 18. marta 1945. godine na položaju Velika Gradina - Plijes - Podromanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

MUJKIĆ, MAHMUD

Rođen je u Tuzli.

Mahmud je u jedinicama NOV-a od oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobađanja Tuzle, a od 10. oktobra borac je 3. bataljona II krajiške brigade.

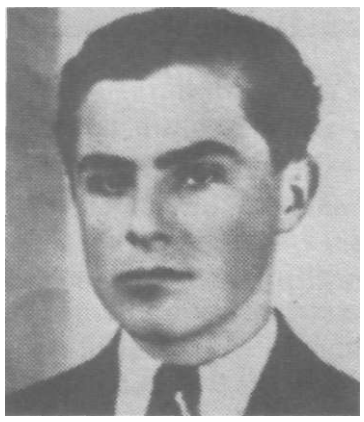
Poginuo je 26. oktobra 1943. godine u borbama za oslobođenje Sokoca.

MUJKIĆ, MEHMED (Meho i Hata)

Rođenje 1910. godine u Brčkom. Doselio se s bratom u Tuzlu. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mehmed je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 26. oktobra 1943. godine u borbama za oslobođenje Sokoca.

MUJKIĆ, HUSEIN (Ibrahim)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Učenik.

Husein je 1943. godine otišao iz Brčkog u partizane. Od avgusta 1943. godine u redovima je VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Ribnice kod Zavidovića.

MUJKIĆ, ŠABAN (Zahir i Naza)

Rođenje 1910. godine u Tuzli.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Šaban je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, prekomandovan je u XIX birčansku brigadu.

Poginuo je u februaru 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih snaga na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

MUJKOVIĆ, OSMAN

Rođen je u Tuzli.

Oktobra 1942. godine Osman se priključio partizanskim jedinicama, a nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Ravnoj planini kod Vareša.

MULABEĆIROVIĆ, HUSEIN (Hasan i Bahrija)

Rođen je 1. oktobra 1927. godine u Tešnju. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1939. godine. U Tuzli je završio osnovnu školu i četiri razreda Niže gimnazije.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno sa starijim bratom Izudinom, Husein je saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovao je u akcijama tuzlanskih mladih antifašista protiv ustaškog režima. U junu 1943. godine pristupio je jedinicama NOV-a kao borac V kozaračke brigade. Poginuo je 1943. godine prilikom napada V kozaračke brigade na Kotor Varoš. Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov stariji brat Izudin.

MULABEĆIROVIĆ, IZUDIN IZO (Hasan i Bahrija)

Rođen je 19. jula 1921. godine u Tešnju. Osnovnu školu završio je u Tešnju, a tri razreda gimnazije u Sarajevu. Poslije se s porodicom doselio u Tuzlu i zaposlio u Šumskoj upravi.

Još kao pitomac Gajretovog internata, Izudin se uključio u aktivnosti radničkog pokreta. Zbog tih aktivnosti bio je uhapšen. Poslije izlaska iz zatvora, isključen je iz Tuzlanske gimnazije, te je školovanje završio u Sarajevu, a u jesen 1941. godine upisao se na Medicinski fakultet u Zagrebu.

Poslije okupacije zemlje, sarađivao je sa ilegalnim organizacijama NOP-a u Tešnju i Tuzli. Krajem decembra 1941. godine, po nalogu tuzlanske policije, izvršen je pretres njegovog stana u Zagrebu, kao i kuće njegovih roditelja, ali je izbjegao hapšenje. Iz Tuzle je u aprilu 1942. godine otišao prvo u Tešanj, a zatim u Hrvatsku, gdje je stupio u redove VII banijske brigade. Raspoređen je na dužnost referenta sanitetske službe brigade.

Poginuo je 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na Tjentištu.

MULAHASANOVIĆ, MEHMED (Hamid i Hatidža)

Rođenje 1913. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Mehmed je pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u partizansku stražu pri Komandi mjesta.

Ubili su ga četnici 11. decembra 1944. godine na Busiji, na Majevici.

MURIĆ, BEŠLAGA (Mustafa i Kada)

Rođenje 1925. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Bešlaga je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 27. decembra 1944. godine u borbi protiv četnika kod Petrovog Sela, na planini Ozren. Ukopan je na mjestu pogibije.

MURIĆ, HASIB (Omer i Hata)

Rođen je 1925. godine u Lipnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Hasib je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 11. decembra 1943. godine prilikom napada zelenog kadra na njegov odred u selu Gračanica kod Živinica.

MURIĆ, IBRAHIM (Arif i Ajša)

Rođen je 1918. godine u Lipnici kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, izučio je pekarski zanat. Jedno vrijeme bio je zanatski pripravnik, a zatim je radio kao pekarski radnik u Tuzli.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ibrahim je postao saradnik ilegalne organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 28. januara 1945. godine u borbi protiv četnika kod Olova. Ukopan je na mjestu pogibije.

MUSLIĆ, PAŠAGA (Meho i Sahba)

Rođenje 1926. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

U oktobru 1943. godine narodnooslobodilački odbor gaje mobilisao radi prijevoza zaplijenjenog vojnog i drugog materijala iz Tuzle na slobodnu teritoriju.

Poginuo je prilikom bombardovanja njemačkih aviona na kolonu koja se kretala i prevozila materijal iz Tuzle prema Majevici.

MUSTAČEVIĆ, HASO (Latif i Derva)

Rođen je 1923. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je kovački zanat.

Oktobra 1944. godine, nakon konačnog oslobodenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Haso je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u prvoj polovini novembra 1944. godine u borbi protiv njemačkih i ustaških jedinica na području Rogatice i Podromanije.

MUSTAČEVIĆ, IBRAHIM (Meho i Sida)

Rođen je 1924. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom i obavljao fizičke poslove.

U septembru 1943. godine, Ibrahim je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Zbog ispoljene hrabrosti i dokazane sposobnosti u borbama, postavljen je prvo na dužnost komandira voda, a zatim i za komandira čete.

Poginuo je u decembru 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Kladnja. Ukopan je na mjestu pogibije.

MUSTAČEVIĆ, JUSUF (Latif i Derva)

Rođen je 1925. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Jusuf je pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u redove Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 30. decembra 1944. godine u borbi protiv četnika na području planine Ozren.

MUSTAČEVIĆ, REDŽO (Hamid i Rašida)

Rođenje 5. februara 1926. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Redžo je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 21. decembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica u Bučiku kod Banovića.

MUTEVELIĆ, IBRAHIM (Meho i Ziba)

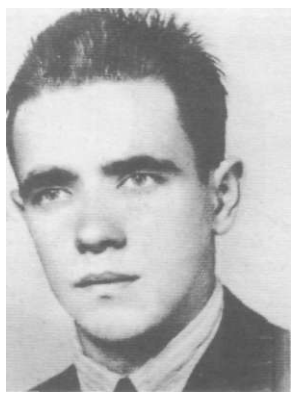
Rođen je 19. februara 1918. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je krojački zanat. U predratnom periodu bio je član URSS-ovih sindikata u podružnici krojača, također bio je angažovan u muslimanskom zanatskom društvu "Senat".

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Ibrahim je mobilisan u domobrane, gdje je radio kao pisar u zapovjedništvu i na taj način prikupljao značajne vojne informacije i dostavljao ih ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, pristupio je jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove III vojvođanske brigade, a zatim je, nakon iskazane hrabrosti i dokazane sposobnosti tokom borbi, primljen u članstvo SKOJ-a i postavljen na dužnost zamjenika komandira čete u 5. bataljonu.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Omerbašićima kod Gračanice.

NAKIČEVIĆ, MUSTAFA (Hasan i Zejfa)

Rođenje 10. oktobra 1919. godine u Tuzli. Ostavši rano bez oca, Mustafa se veoma teško probijao kroz život. Još dok je učio za trgovca i radio u gvožđarskoj prodavnici, počeo

je da se druži s naprednim, lijevo orijentiranim omladincima, kao što je Muharem Merdžić, i još u predratnom periodu je bio primljen u članstvo SKOJ-a.

Spremno je dočekao poziv KPJ na dizanje ustanka. Izvršavao je brojne zadatke - prenosio oružje iz Tuzle u Birač, vršio agitaciju za borbu protiv okupatora i si. Na jednom takvom zadatku, u kasnu jesen 1941. godine, govorio je seljacima u okolini Živinica, u selu Barice, da svi treba da se priključe ustanicima, te da je jedina pravedna borba ona koju vode komunisti na čelu s Josipom Brozom Titom. Međutim, neko od mještana je otišao u Živinice i prijavio ga. Policija ga je brzo uhvatila i sprovela u Tuzlu. Tokom sprovođenja toliko su ga tukli kundacima da su mu oštetili bubrege. Ustaški prijeki sud ga je osudio na smrt vješanjem. Pošto je bio jedinac, hranitelj majke, u Zagreb je upućena žalba koja je uslišena, pomilovanje, ali je osuđen na doživotnu robiju.

U decembru 1941. godine, Mustafa je sproveden u Zenicu na izdržavanje kazne. U maju 1942. godine premješten u Sremsku Mitrovicu, Republika Srbija, ali je uslijed bolesti smješten u bolnicu kaznionice. Pred kraj rata 1945. godine prebačen je u Zagreb, gdje je kao politički zatvorenik likvidiran.

NAKARADA, MILORAD BRACO (Isailo)

Rođen je 1924. godine u Derventi. Dok je pohađao osnovnu školu, njegova porodica se preselila u Tuzlu, gdje su živjeli sve do 1943. godine. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju koju je pohađao sve do odlaska u NOB.

U porodici je vaspitavan u patrioskom duhu, pa se kao antifašista sa simpatijama odnosio prema NOB-u. Već od 1941. učestvuje u akcijama tuzlanske antifašističke omladine, a 1942. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri aktivu Tuzlanske gimnazije. Učestvovao je u izvršavanju niza zadataka za koje je bila zadužena njegova organizacija. U više navrata je tražio odobrenje da ide u NOV, ali mu to nije bilo dozvoljeno, sa objašnjenjem da je potrebno da ostane na ilegalnom radu u gradu. Neposredno poslije prvog oslobođenja Tuzle, 2. oktobra 1943. godine, stupio je u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

NALIĆ, OMER (Muhamed i Aiša)

Rođen je 1. juna 1924. godine u naselju Borić u Tuzli. Poslije završene osnovne škole upisao se u Tuzlansku gimnaziju.

Okupacijom i kapitulacijom Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao đak starijih razreda Gimnazije u Tuzli, Omer je postao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Njegova kuća je bila od prvih dana NOB-a jedan od ilegalnih punktova gdje je čuvan materijal prikupljen za partizanske jedinice. Po odluci Mjesnog komiteta KPJ i Mjesnog komiteta SKOJ-a 1942. godine, Omer je s grupom skojevaca, u kojoj su bili Vehid Delibegović, Arif Tanović, Izudim Muharemagić, Rifat Karić i drugi, bio ubačen u organizaciju "Ustaška mladež", sa zadatkom da rade na njenom razbijanju.

Kada je Tuzla prvi put oslobođena, oktobra 1943. godine, Oblasni komitet SKOJ-a organizovao je rad skojevskog kursa, jer se osjećao veliki nedostatak skojevskih rukovodilaca kako u jedinicama NOV-a tako i u organizacijama SKOJ-a na području istočne Bosne. Na kurs je upućeno 50 polaznika, među njima i Omer Nalić. Pored Tuzle, kurs se izvodio i u Loparama i Janji. Prekidom rada kursa, krajem decembra 1943. godine, Omer je s grupom tuzlanskih skojevaca upućen na područje Srebrenika, gdje se nalazio Tuzlanski NOP odred i Okružni komitetet SKOJ-a.

Početkom 1944. razbolio se od tifusa i 14. aprila umro u Srebreniku, u partizanskoj bolnici.

NASTIĆ, ANTO (Nikola i Eva)

Rođen je 2. juna 1923. godine u Tuzli. Po završetku zanata radio je kao trgovački pomoćnik kod Nurage Pašića, a kasnije se zaposlio u Solani u Kreki.

Pod uticajem partijskih i skojevskih aktivista opredjeljuje se za saradnju s ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Radio je na prikupljanju neophodne materijalne pomoći za partizanske jedinice. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove 2. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade. Učestvovao je u mnogobrojnim borbama, marševima i pokretima na području sjeveroistočne i centralne Bosne.

Poginuo je 15. septembra 1944. godine u borbama za selo Garevac, koje je branilo oko 600 ustaša. Sahranjen je na mjestu pogibije.

NEDIĆ, MILAN (Pero i Stana)

Roden je 1913. godine u Gračanici. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat i zaposlio se u Solani u Kreki. Prije početka Drugog svjetskog rata je bio član nezavisnih sindikata. Bio je oženjen i otac troje djece.

U toku rata materijalno je pomagao NOB i ispoljavao simpatije za partizanske borce. Kada je oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, formirana XVII majevička brigada, Milan je postao njen borac. Ističući se u borbama vrlo brzo je postao komandir čete. Sa svojom četom učestvovao je u mnogim borbama protiv Nijemaca, ustaša i četnika, naročito tokom 6. neprijateljske ofanzive. Tokom tih borbi pokazao je zavidnu hrabrost i trezveno procjenjivanje vojne situacije. Ubrzo je postavljen na dužnost komandanta 2. bataljona XVII majevičke brigade. Kada se ova brigada vratila na Majevicu, marta 1944. godine, njegov bataljon je stavljen pod komandu novoformirane 38. divizije. U to vrijeme na Majevici je otpočela 7. neprijateljska ofanziva.

17. i 18. maja, 1944. godine, Milanov bataljon je vodio žestoku borbu na visovima Majevice: Jelici, Stolicama, Busiji i Međedniku. U odlučujućoj borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica kod Rudnika uglja Montanika na Majevici, na putu Tuzla - Lopare, Milan je na čelu svog bataljona jurišao na neprijatelja, ličnim primjerom bodrio ostale starješine i borce. U tim borbama bio je teško ranjen. Brigada je sa štabovima i ranjenicima prešla na Međednik. Milan je, 18. maja 1944. godine ostavljen radi liječenja u jednoj kući u selu Visori. Nakoliko dana kasnije pronašli su ga i ubili Četnici.

NIKOLIĆ, IVO (Anto i Mila)

Rođen je 1915. godine u Breškama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Ivo je mobilisan u domobrane. Vratio se u svoje selo 1944. godine. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, izabran je za odbornika NOO u Breškama.

O njegovom odborničkom radu sazanale su ustaše Avdage Hasića, koje su se razbijene na grupe kretale na ovom području. Očekivali su da im se Ivo priključi ili tajno sarađuje s njima. Ta njihova očekivanja nisu se ostvarila. Željeli su da mu se osvete. Noću 25. novembra 1944. godine, došli su u Breške sasvim nečujno i približili se njegovoj kući. Pozvali su ga da izađe iz kuće, a prethodno su se predstavili kao partizanska patrola. Tako su ga na prevaru uhvatili. Tom prilikom su opljačkali njegovu kuću, sve vrijedne stvari, posebno hranu odnijeli su sa sobom. Odveli su ga u Gornju Dragunju kod Tuzle i u šumi zvanoj Bereta ubili.

Sahranjen je na mjesnom groblju u Breškama.

NIKOLIĆ, STJEPAN (Mijo i Marija)

Rođen je 30. marta 1893. godine u Breškama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Stjepan je postao saradnik ilegalne organizacije NOP-a na početku 1942. godine, a kada je Tuzla oktobra 1943. godine oslobođena, biran je za odbornika NOO za Donju Obodnicu, Dokanj i Breške. Poslije povlačenja partizana iz Tuzle, novembra 1943. godine, i njenog ponovnog pada u ruke okupatora, Stjepan nastavlja ilegalni rad. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, izabran je za predsjednika NOO. Posebno se angažovao na snabdijevanju jedinica NOV-a namirnicama, u prikupljanju podataka o kretanju ustaško-četničkih jedinica, organizaciji partizanskih straža, dobrovoljnoj i obaveznoj mobilizaciji u cilju popunjavanja partizanskih jedinica itd. Krajem 1944. godine u majevičkim selima u okolini Tuzle vršljali su razbijeni četnici Miloša Erkića i ustaše Avdage Hasića. Te grupe su na prepad i prevaru hvatale i ubijale saradnike NOB-a, posebno odbornike. Tako su 23. novembra 1944. godine u noći neprimjetno upali u Stjepanovo selo i zakucali na vrata njegove kuće predstavljajući se kao partizani. Kada se je pojavio na vratima pucali su mu u glavu i ubili ga na očigled njegove žene Ruže i petero djece.

Sahranjen je na mjesnom groblju u Breškama.

NOVAKOVIĆ, dr. VOJISLAV (Milutin)

Roden je 4. februara 1905. godine u Zavidovićima. Otac Milutin, šef Šumske uprave, službovao je u Kamenici kod Zavidovića, a zatim u Gradačcu, gdje je Vojislav završio osnovnu školu. Gimnaziju je pohađao i završio u Sarajevu, a zatim se u Zagrebu upisao na Medicinski fakultet i diplomirao 1930. godine.

Poslije odsluženja vojnog roka došao je u Tuzlu da obavi ljekarski staž. Početkom 1933. godine počeo je da radi u Oporavilištu Kasindol, a slijedeće godine prelazi u željeznicu i radi kao ljekar za rejon Semizovac - Lašva - Podlugovi - Vareš. Kada nije bio u ambulanti, najveći dio vremena provodio je u tamburaškom društvu "Jadran", u "Sokolu", na seoskim sijelima i na "Singerovim" tečajevima podučavajući žene osnovnim pojmovima higijene i ishrane. Početkom 1938. godine vraća se u Kasindol i nastavlja rad na stručnom usavršavanju, te tokom 1941. godine postaje specijalista za plućne bolesti i hirurgiju pluća. Kada je Oporavilište zatvoreno 1941. godine, ponovo dolazi u Tuzlu i radi kao ljekar Okružnog ureda za osiguranje radnika.

Ilegalna organizacija NOP-a u Tuzli bila je vrlo jaka, a njenim redovima pripadao je i doktor Vojislav Novaković s porodicom, majka i sestre. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, postao je borac NOV-a. Raspoređen je u hirušku ekipu 17. divizije. Liječeći ranjene i bolesne ubrzo je obolio od tifusa. Izmoren od slabosti i gladi zaostao je iza kolone i smrznuo se za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive u decembru 1943. godine, negdje na području Krivaje. Kada su primjetili da ga nema, saborci su ga bezuspješno tražili. Pronašli su ga seljaci i sahranili u selu Hrga kod Stoga u blizini Zavidovića.

NOVAKOVIĆ, MILENKO (Đorđe)

Rođen je 1924. godine u Vinkovcima, Republika Hrvatska. Doselio se u Tuzlu prije početka Drugog svjetskog rata i radio kao poslastičar. Milenko je u jedinice NOV-a stupio marta 1942. godine kao borac XVII brigade 28. slavonske divizije.

Poginuo je oktobra 1944. godine u borbama za oslobođenje Beograda.

NOVY, FRANJO (Vaclav)

Rođenje 1919. godine u naselju Kreka u Tuzli. Radnik.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Franjo je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Obavljao je dužnost političkog komesara 1. čete 3. bataljona.

Decembra 1943. zarobljen je i poslije ubijen.

Kao učesnik u NOB-u je poginula njegova mlađa sestra Štefica.

NOVY, ŠTEFICA (Vaclav)

Rođena je u septembru 1926. godine u Bukinju kod Tuzle. Djetinjstvo je provela dijelom u Bukinju, a dijelom u Kreki, gdje se doselila s porodicom 1932. godine. Osnovnu školu pohađala je u Kreki.

Cijela porodica je zbog aktivnosti oca Vaclava i brata Franje u NOP-u bila pod stalnom prismotrom i šikaniranjem ustaša.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, zajedno s bratom Franjom, Štefica dobrovoljno odlazi u partizane, u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Ubrzo je oboljela od pjegavog tifusa. Zbog slabog zdravlja raspoređena je na dužnost bolničarke pri brigadnoj ambulanti.

Sa XVIII hrvatskom brigadom učestvovala je u borbama na području istočne i centralne Bosne tokom 6. i 7. neprijateljske ofanzive.

Poginula je decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Lukavica blizu Đurđevika kod Živinica.

NUHIĆ, MEHMED MEHO (Salko)

Rođenje 1915. godine u Moluhama kod Tuzle. Još kao mladić učestvuje u radu URSS-ovih sindikata, sportskim i kulturno-prosvjetnim društvima gdje stiče prva revolucionarna iskustva. Radio je u rudniku kao fizički radnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Meho je dobrovoljno stupio u redove 2. bataljona 3. čete II krajiške brigade.

Početkom 1944. godine II krajiška brigada je izvodila borbena dejstva nedaleko od Foče. Meho je poginuo februara 1944. godine u vrijeme tih borbi u Orahovom Selu.

NUKIĆ, JUSUF JUSO (Adem i Ajka)

Rođen je 1928. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i tek što se upisao u sredr\ju školu došlo je do okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, mada su ga odvraćali i roditelji i starješine NOV-a, kao petnaestogodišnji dječak, Jusuf je, po ugledu na svog starijeg brata Šabana, postao borac XVI muslimanske brigade. Raspoređen je u prateći vod Štaba Brigade. Sa XVI muslimanskom brigadom je prošao šest mjeseci napornih marševa i teških borbi u istočnoj i srednjoj Bosni s njemačkim, ustaškim i četničkim jedinicama.

Poginuo je 13. aprila 1944. godine u borbi protiv 14. njemačkog SS puka 7. SS divizije na području Foče. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov stariji brat Šaban.

NUKIĆ, ŠABAN (Adem i Ajka)

Rođen je 1924. godine u Đurđeviku kod Živinica. Poslije završene osnovne škole, radio je kao konobar. Prije Drugog svjetskog rata je bio član RSD "Sloboda".

Šaban je oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Ranjen je januara 1944. godine u Moluhama prilikom napada na neprijateljski garnizon u Tuzli. Podlegao je od zadobijenih rana u partizanskoj bolnici u Srebreniku.

NURKIĆ, JUSUF (Muharem)

Rođen je 1893. godine u naselju Tušanj u Tuzli. Nije išao u osnovnu školu, nego je u ranom djetinjstvu, zbog neimaštine, počeo raditi kao nadničar i najamni radnik. Bio je oženjen i otac sedmero djece. U toku Prvog svjetskog rata mobilisan je u austrougarsku vojsku, gdje je ostao nekoliko godina.

Po dolasku iz vojske zapošljava se kao kočijaš u Rudniku uglja Kreka, gdje ubrzo postaje poslovođa štala. Po osnivanju Dobrovoljnog vatrogasnog društva u Kreki bio je među prvim vatrogascima. Učestvovao je u akcijama koje su vođene za poboljšanje uslova rada i veće nadnice radnika.

Jusufu je bilo poznato da su njegove kćeri Nesa i Ševala, te sin Muharem aktivisti ilegalne organizacije NOP-a i u tome ih je pomagao, naročito kada je bilo u pitanju skrivanje u kući raznog materijala koji su oni prikupljali, a zatim vezom upućivali u partizanske jedinice na slobodnim teritorijama oko Tuzle.

Treći dan poslije prvog oslobođenja Tuzle, 5. oktobra 1943. godine, nakon što su njegova djeca Ševala i Muharem otišli u partizane, Jusuf je obukao vatrogasnu uniformu i s komorom prevozio hranu na slobodnu teritoriju, a zatim se priključio borcima novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Ranjen je novembra 1943. godine u borbama protiv Nijemaca i ustaša na području između Tupkovića i Gračanice kod Živinica i prebačen u bolnicu u selo Mihajloviće kod Šekovića. Nakon par dana podlegao je od zadobijenih rana. Ukopan je na groblju u selu Mihajlovići.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov sin Muharem.

NURKIĆ, MUHAREM (Jusuf i Hana)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Poslije osnovne škole pošao je u Građansku školu, a zatim je izučavao zanat koji je završio 1938. godine kada se zaposlio u Rudniku uglja Kreka. Tamo je vrlo kratko vrijeme radio na održavanju jamske opreme, a zatim je prešao na rad u rudarsku zadrugu. Kroz ovaj rad upoznao se s Tomislavom Ramljakom i Enverom Šiljkom.

Veoma rano se opredijelio za napredni radnički pokret. Isticao se u radu aktiva radničke omladine. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i početka oružanog ustanka, kao aktivista ilegalne organizacije NOP-a Muharem radi na prukupljanju sanitetskog materijala, lijekova, novca, duhana, što se putem veza, kurirskih kanala prenosilo do partizanskih jedinica.

U članstvo SKOJ-a primljen je 1941. godine, a neposredno pred odlazak u NOB postao je član KPJ. Prvih dana oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Muharem je postao borac NOV-a i postavljen na dužnost komesara 3. čete 3. bataljona XVI muslimanske brigade. Tokom borbi koje je njegova brigada vodila protiv Nijemaca, četnika i ustaša na području istočne Bosne istakao se kao hrabar borac i sposoban starješina.

Početkom novembra 1943. godine, 3. četa se nalazila u selu Mali Pren, na planini Romaniji, kada je dobila zadatak da se suprotstavi većoj grupi četnika nedaleko od Vasojevića. U jednočasovnoj borbi neprijatelj je imao dosta poginulih i ranjenih, dok je 3. četa izgubila svog komesara Muharema Nurkića.

OBRENOVIĆ, VLADIMIR (Vaso i Anđa)

Rođenje u Gornjim Čaklovićima. Odrastao je u *radničkoj porodici. Osnovnu školu* završio je u Požarnici kod Tuzle, a potom se bavio zemljoradnjom.

Družeći se sa Sretenom i Dragan*om* Vasićem, aktivistima ilegalne organizacije NOP-a, i Vladimir se opredjeljuje za antifašistički pokret. Nakon prvog oslobađanja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade. Sa ovom brigadom je učestvovao u mnogobrojnim borbama u istočnoj i srednjoj Bosni protiv Nijemaca, četnika, ustaša i zelenog kadra.

Tokom napornih borbi za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive i pokušaja oslobođenja Tuzle, januara 1944. godine, XVI muslimanska brigada je pretrpjela velike ljudske gubitke. Njen borac Vladimir Obrenović poginuo je 21. januara 1944 godine u blizini Živinica, pri povlačenju iz pravca Tuzle prema Birču. Sahranjen je na mjestu pogibije.

OKANOVIĆ, SALIH (Ibrahim i Derva)

Rođenje 1. decembra 1920. godine u Tuzli. Odrastao je u višečlanoj radničkoj porodici. Otac Ibrahim je bio rudar i učesnik Husinske bune novembra 1920. godine. Mada je raspolagao izrazito skromnim materijalnim sredstvima, Ibrahim je svom prvom sinu omogućio školovanje. Poslije završene osnovne škole, Salih je izučio obućarski zanat kod Makse Dešića kod kojeg je poslije kratko vrijeme i radio. U slobodno vrijeme igrao je fudbal u RSD "Sloboda" i pjevao u horu Muslimanskog društva "Bosna".

Salih je početkom 1942. godine mobilisan u domobrane, a zatim raspoređen u ustaški stožer. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, priključio se jedinicama NOV. Raspoređen je u redove II krajiške brigade. Ubrzo nakon iskazane hrabrosti tokom borbi, primljen je u članstvo SKOJ-a i postavljen na dužnost zamjenika komandira 3. čete 3. bataljona.

Poginuo je 7. januara 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Trnova, na planini Romaniji.

OKIĆ, MEHMED (Šaban)

Rođen je u Dubravama kod Živinica. Doselio se u Tuzlu 1938. godine i radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mehmed se dobrovoljno priljučio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je oktobra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih snaga u Vukovijama kod Kalesije.

OKIĆ, MUHAREM (Nurija)

Roden je 1912. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je mesarski zanat.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Muharem je u oktobru stupio u redove 1. čete 2. bataljona XIX birčanske brigade.

Teško je ranjen decembra 1944. godine u borbama protiv četnika kod Šekovića, te je ubrzo podlegao.

OMAZIĆ, SULEJMAN

Rođen je u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zanat za električara, a zatim se zaposlio u električnoj centrali Rudnika uglja Kreka. Slobodno vrijeme je provodio u KUD "Bosna".

Sulejman je bio borac NOV-a, ali se ne zna tačno u kojoj je jedinici bio ni kada je poginuo u Sekovićima.

OMERBAŠIĆ, MUSTAFA (Ago)

Rođen je 25. februara 1923. godine u Tuzli. Radnik.

Mustafa je u jedinicama NOV-a od 1943. godine. Bio je bolničar u 1. odredu 13. udarne divizije NOVJ.

Poginuo je 25. januara 1945. godine u borbama u Vratima u Gorskom Kotaru, Republika Hrvatska. Ukopan je na mjestu pogibije.

OMEREFENOIĆ, HARIZ (Osman i Razija)

Rođenje 1922. godine u naselju Tušanj u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, počeo je sa izučavanjem trgovačkog zanata, ali ga nije završio zbog neimaštine. Bezuspješno se pokušavao zaposliti kao fizički radnik u Solani u Kreki. Družio se s naprednim radnicima i antifašistički orijentiranim omladincima Tušnja i pod njihovim uticajem prihvatio ideje radničkog pokreta.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Hariz je nekoliko puta izbjegao mobilizaciju u domobranske jedinice. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove 3. bataljona XVI muslimanske brigade. Nakon prvih borbi u dolini rijeke Spreče i na planini Ozren, primljen je u članstvo SKOJ-a.

Poginuo je 25. novembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Malom Ozrenu kod Ilijaša.

OSMANOVIĆ, HAJRUDIN (Rame)

Rođen je 1927. godine u naselju Mejdan u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Građansku školu. U toj školi djelovao je omladinski aktiv čiji je član bio i Hajrudin.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, kao sedamnaestogodišnji mladić, Hajrudin je pristupio redovima novoformirane XXI tuzlanske brigade. Iako bez vojničke obuke i borbenog iskustva, uspješno je prebrodio mnoge borbe na području istočne i srednje Bosne.

Poginuo je aprila 1945. godine u borbama kod Sokoca, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

OSMANOVIĆ, JAŠAR (Ahmo i Fata)

Rođenje 1921. godine u Dobrnji kod Tuzle. Zemljoradnik.

Jašar se, kao i većina njegovih prijatelja i komišija, opredijelio za NOB. Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, pristupio je jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade. Za pola godine ratovanja, učestvovao je sa ovom brigadom u mnogim borbama, marševima i pokretima u istočnoj Bosni i zapadnoj Srbiji.

Tokom trodnevnih i teških borbi protiv 22. njemačke divizije na području Kozluka kod Zvornika i Drinjače, oko Modrana i Janje, poginuo je borac Jašar Osmanović, marta 1945. godine. Ukopan je na mjestu pogibije.

OSMANOVIĆ, JUSUF (Bajro)

Rođenje 1910. godine u selu Gage blizu Smoluče kod Lukavca. Doselio se s porodicom u Tuzlu i tu radio kao najamni radnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Jusuf je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica u rejonu Zvijezda planine. Ukopan je na mjestu pogibije.

OSTOJIĆ, VELJKO (Joco i Anka)

Veljko je rođen 1920. godine u Šibošnici kod Srebrenika. Četiri godine kasnije porodica se preselila u Tuzlu. Poslije završene osnovne i Građanske škole, zaposlio se u Radničkoj zadruzi.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i ustanovljenja tzv. NDH, Veljko je ispred ustaškog terora prebjegao u Beograd gdje se zaposlio na izgradnji Savskog mosta. Novembra 1944. godine dobrovoljno je pristupio jedininicama NOV-a. Raspoređen je u redove IV krajiške brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama u Dželetovcima kod Vinkovaca, Republika Hrvatska.

PAJIĆ, ĐORĐIJE (Jovan i Gaja)

Rođen je 1920. godine u Požarnici kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodi Zemljoradnik. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Đorđije je dobr voljno stupio u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u odbrani oslobođene Tuzle od četničkih g pacija Draže Mihajlovića. Sahranjen je na groblju u Tuzli. ? s

PALAVRIĆ, MEHMED HUSNIJA (Huso i Fatima)

Rođen je 18. oktobra 1922. godine u Ševaru kod Tuzle. Zemljoradnik. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mehmed je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u 2. četu 2. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na području planine Ozren.

PALAVRIĆ, IBRAHIM (Bego i Hava)

Rođenje 25. marta 1910. godine u Ševaru kod Tuzle. Radio je kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, 9. oktobra 1943. godine, Ibrahim je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je krajem decembra 1944. godine u borbama kod Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

PALJIĆ, BRANKO BAJA (Ostoja i Joka)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i upisao se u Gimnaziju u Tuzli.

U članstvo SKOJ-a primljen je kao đak sedmog razreda Tuzlanske gimnazije. Kao skojevac uspješno je izvršavao sve postavljene zadatake. Kuća u kojoj je stanovao predstavljala je jedno od sigurnih mjesta gdje su se održavali skojevski sastanci i sklanjao prikupljeni materijal za potrebe partizana. Družio se sa igračima Fudbalskog kluba "Zrinjski", što mu je sve do početka 1943. godine služilo kao pokriće "da se ne bavi politikom" i uvjeravalo ustašku policiju da nije sumnjiv kao pristalica NOB-a ili aktivista ilegalne organizacije NOP-a. Učestvovao je u štrajku đaka osmih razreda Tuzlanske gimnazije zbog hapšenja njihovog profesora Selimovića, s ciljem njegove odbrane. Branko je uhapšen zajedno sa ostalim đacima. Poslije sprovedene istrage i nedostatka konkretnih dokaza svi su ubrzo pušteni na slobodu.

Krajem aprila 1943. godine, Branko se prebacio na slobodnu teritoriju na Majevici i stupio je u redove 3. majevičkog NOP odreda.

Poginuo je 20. avgusta 1943. godine u borbama na Majevici.

PANTIĆ, OORĐE (Vladimir i Pavlija)

Rođenje 1925. godine u Karanovcu. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1935. godine. Završio je četiri razreda Gimnazije u Tuzli 1941. godine. Pripadao je krugu antifašističke omladine.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Đorđe je učestvovao u akcijama koje je organizovao SKOJ, čiji je član postao krajem godine. Posebno se isticao u akcijama pisanja parola po gradu, rasturanju letaka, širenju kruga antifašističke omladine i sličnim aktivnostima. Učestvovao je na specijalnim zadacima kojim je rukovodio direktno Mjesni komitet SKOJ "ä, cl Z8l koje su birani najbolji omladinci. Oni su raznosili prikupljeni materijal na razne sabirne punktove u gradu, a zatim ga prenosili u Solinu kod Alje Bijeljinca, koji ga je distribuirao po partizanskim jedinicama. Đorđe je tokom svog ilegalnog rada, u periodu 1941-1943. godine tri puta hapšen, ali je zbog nedostatka konkretnih dokaza svaki put pušten na slobodu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Ubrzo je, zbog iskazane hrabrosti tokom borbi, primljen u članstvo KPJ.

Za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive ranjen je i zarobljen, te raspoređen za deportovanje u jedan od logora u Njemačkoj. Uspio je pobjeći i priključiti se XVI muslimanskoj brigadi.

Početkom 1945. godine, Đorđe je raspoređen u 2. četu odsjeka OZN-e za oblast 3. korpusa NOVJ. U te jedinice upućivani su samo odabrani, sposobni i hrabri borci, s cilјem borbe protiv ostataka kvislinških formacija.

Umro je 27. marta 1945. godine od tifusa u korpusnoj bolnici u Tuzli.

PAOČIĆ, RAMO (Omer)

Rođenje 1922. godine u Pascima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ramo je dobrovoljno stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 16. aprila 1945. godine u borbama protiv ustaša prilikom oslobođenja Odžaka.

PAOČIĆ, SULJO (Emin i Nesiba)

Roden je 6. maja 1927. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je mašinobravarski zanat u Fabrici špirita i kvasca u Kreki. Odrastao je u radničkoj porodici. Njegov otac Emin je bio član KPJ i uhapšen je 1932. godine, zajedno sa Ivanom Markovićem Ircem, Milanom Gavrićem, Pašagom Mandžićem, Haimom Pintom. Osuđen je na godinu dana robije, koju je izdržao u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija. Emin je učestvovao i u NOB-u.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao šesnaestogodišnji mladić, Suljo je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 17. januara 1944. godine u Kreki, prilikom napada na neprijateljski garnizon u Tuzli.

PAŠIĆ, ENVER (Pašaga)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju. Kao učenik 1941. godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

Kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, Enver je otišao u partizane 1942. godine. Septembra 1943. godine stupio je u redove XVI muslimaske brigade s kojom je učestvao u prvom oslobađanju Tuzle mjesec dana poslije, 2. oktobra.

Poginuo je decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Trnove.

PAŠIĆ, HALID (Muharem i Najla)

Rođenje 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao je Tuzlansku gimnaziju. Za vrijeme školovanja družio se sa Izudinom Muharemagićem, Nedžatijom Kurtom, Muratom Vilovićem i drugim omladincima s kojima je stupio u NOB.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Halid je stupio u redove XVII majevičke brigade.

Ranjen je u februaru 1945. godine u borbi protiv njemačkih jedinica kod Zvornika. Prebačen je u partizansku bolnicu u Šapcu, Republika Srbija, ali je ubrzo podlegao od zadobijenih rana.

PAVELIĆ, ZVONKO (Ivan)

Rođen je 1920. godine u Grabovom Potoku kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Požarnici, a Rudarsku školu u Tuzli. Zaposlio se kao rudarski predradnik u Rudniku uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje, Zvonko je materijalno pomagao NOP i ostvarivao političko-propagandni program objašnjavajući ciljeve NOB-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Zvonko je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Zbog ispoljene hrabrosti i sposobnosti tokom borbi postavljen je na dužnost desetara, a zatim komandira voda. Ubrzo je raspoređen na dužnost komandira čete. Iskazujući sposobnost u procjeni vojno-političke situacije i vještom komandovanju četom, unaprijeđen je za zamjenika komandanta bataljona.

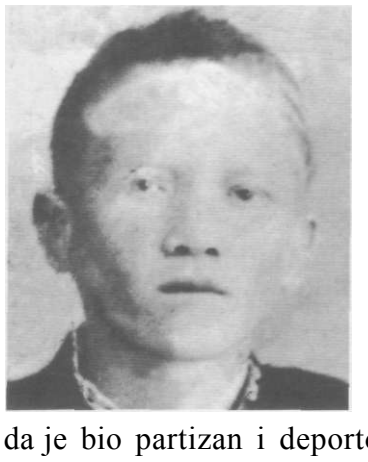
Poginuo je u julu 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na planini Čakor kod Plava, Republika Crna Gora. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PAVIĆ, DRAGO (Ivan i Anđa)

Rođenje 1918. godine u Križanima kod Tuzle. Radio je u Solani u Simin-Hanu.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Drago je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 31. decembra 1944. godine. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PAVIĆ, MATO (Tomo i Delfa)

Rođen je 28. aprila 1924. godine u selu Poljana kod Tuzle. Zemljoradnik.

Na poziv organa narodne vlasti, 10. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mato je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Kao borac pratećeg voda kretao se uz Štab Brigade.

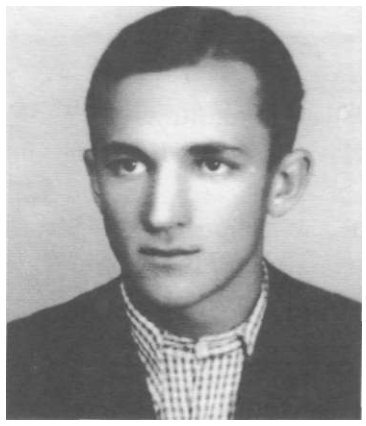
Usljed promrzlina koje je zadobio 24. decembra 1943. godine pri pokretu sa planine Ozren prema Šekovićima, prebačen je na liječenje u bolnicu u Tuzli. Ustaše su saznale da je bio partizan i deportovale ga u sabirni logor u Zagrebu, gdje je strijeljan 1945. godine.

PAVIĆ, RUŽICA (Ivan i Luca)

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Radila je kao nadničarka. Bila je udata za Ivana Vantića koji je otišao da služi vojni rok u domobranima, s čime se nije složila pa gaje napustila.

Prije nego je Tuzla konačno oslobođena septembra 1944. godine, Ružica je stupila u 2. bataljon 3. čete XX romanijske brigade. Tokom borbi koje je njena brigada vodila protiv neprijateljskih jedinica, Ružica je bila dva puta lakše ranjena.

Poginula je u januaru 1945. u borbi protiv njemačkih jedinica na položaju Kozluk - Zvornik. Sahranjena je na mjestu pogibije.

PAVIČEVIĆ, SLOBODAN (Ilija)

Rođen je 15. decembra 1919. godine u Slapu na Zeti kod Danilovgrada, Republika Crna Gora. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1924. godine. Završio je osnovnu školu i Gimnaziju u Tuzli, a zatim se upisao na Tehnički fakultet - odsjek Tehnologija u Beogradu. Tokom studija bio je aktivan u omladinskom pokretu. Nakon završene prve godine studija, otišao je na odsluženje vojnog roka u Školu rezervnih oficira u Sarajevu gdje ga je zatekao Drugi svijetski rat.

Poslije okupacije i kapitulacije zemlje, aprila 1941. godine, Slobodan je zarobljen kao rezervni oficir vojske Kraljevine Jugoslavije, ali je uspio pobjeći u Beograd. Odmah po dolasku, uključio se u rad ilegalne organizacije NOP-a. Rukovodio je skojevskim aktivom na području Kotež - Neimar kod Beograda. U junu 1941. odlazi u Crnu Goru i učestvuje u oružanom ustanku 13. jula 1941. godine i borbama koje su vođene oko Danilovgrada, poslije čega se vratio u Beograd.

Zajedno sa svojom sestrom, Slobodan se često sastajao sa Tuzlacima koji su izbjegli od ustaškog režima u Beograd. Na tim sastancima su razmjenivali informacije o situaciji u Tuzli i razvoju NOB-a na području Bosne.

U prvoj polovini 1942. godine otišao je u Banju Koviljaču, Republika Srbija, gdje je jedno vrijeme radio kao vaspitač u Domu za izbjegličku djecu. Među zaposlenima bilo je pristalica NOB-a, članova SKOJ-a i KPJ. Bilo je tu i pristalica okupacije, pa je povremeno dolazilo i do hapšenja. Slobodan je uhapšen februara 1942. godine, zajedno sa još dvanaest drugova i prvo odveden u Loznicu, Republika Srbija, zatim u Šabac, Republika Srbija, i na kraju u Beograd. Zbog nedostatka konkretnih dokaza, svi su pušteni na slobodu.

Avgusta 1943. godine, Slobodan se prebacio u Bosnu i stupio u Majevički NOP odred. Ubrzo je primljen u članstvo KPJ, 20. septembra 1943. godine. Učestvovao je sa svojim odredom u prvom oslobađanju Tuzle 2. oktobra 1943. godine.

Kada je u Tuzli, nakon prvog oslobođenja, formirana XVII majevička brigada, prešao je u njene redove. Krajem januara 1944. godine prekomandovan je u redove XVIII hrvatske brigade, te postavljen na dužnost političkog komesara 2. čete 1. bataljona.

U borbama koje su vođene u selu Blaževci kod Brčkog, Slobodan je teško ranjen. Četnici su ga pod lažnim imenom predali Nijemcima na liječenje u bolnici u Brčkom. Ubrzo su saznali o kome se radi i tajno ga u noći između 9. i 10. aprila 1944. godine izvukli iz bolnice, te na svirep način ubili.

PAVIČIĆ, TUNJO (Stjepan i Lucija)

Rođen je 1. juna 1923. godine u Morančanima kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Ljubačama. Bavio se zemljoradnjom, a neposredno pred početak Drugog svijetskog rata zaposlio se u Rudniku uglja Banovići.

U redove XVIII hrvatske brigade, gdje je raspoređen u 3. bataljon, stupio je prilikom njenog formiranja 10. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. Zbog iskazane hrabrosti tokom borbi, Tunjo je ubrzo postao puškomitraljezac i član KPJ, a zatim je postavljen na dužnost političkog komesara 2. čete 2. bataljona.

Poginuo je 25. decembra 1944. godine u borbama protiv četničke grupacije Draže Mihajlovića u Matijevićima kod Kladanja. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu kod Tuzle.

PAVLIĆ, JOSIP (Josip)

Rođen je 8. maja *1903.* godine u Varešu. Poslije završene osnovne *škole,* upisao je Srednju rudarsku školu u Celju, Republika Slovenija, koju je sa uspjehom završio. Zaposlio se 1927. godine u Rudniku uglja Kreka. U predratnom periodu bio je član društva "Soko" i aktivista u radničkom pokretu.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljana tzv. NDH, kao pristalica radničkog i antifašističkog pokreta, Josip je bio pod stalnom prismotrom ustaške vlasti.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 18. decembra 1943. godine prilikom napada na Brezu. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PAVLOVIĆ, ANTO TUNJO (Mato i Ruža)

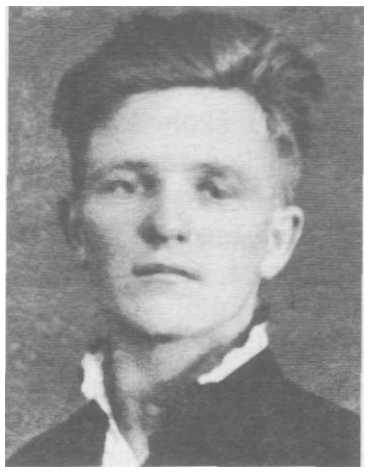

Rođenje 1924. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Bukinju. Radio je kao fizički radnik u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Anto je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U avgustu 1943. godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, s narodnog zbora održanog u Bukinju 4. oktobra, Anto je krenuo u NOB kao puškomitraljezac XV majevičke brigade. Početkom 1944. godine prekomandovan je u VI istočnobosansku brigadu i postavljen na dužnost komandira voda 2. bataljona.

Poginuo je 4. aprila 1945. godine u borbama protiv njemačkih jedinica blizu Brezovog Polja. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni na zajedničko Spomen-groblje na Husinu.

PAVLOVIĆ, MARKO (Bono i Kata)

Rođen je 1918. godine na Husinu kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom, a pred početak Drugog svijetskog rata zaposlio se u Solani u Kreki.

Marko se pod uticajem husinske omladine, radnika i partijskih aktivista Solane opredjeljuje za NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 30. septembra 1944. godine u borbama kod Crvenih stijena, na planini Romaniji. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PAVLOVIĆ, DIMITRIJE MITA (Zaharije)

Rođenje 1920. godine u Gračanici. Završio je osnovnu školu i Gimnaziju u Tuzli. Družio se sa radničkom omladinom u RSD "Sloboda" i prisustvovao sastancima literarne družine "Petar Kočič", te na taj način izražavao svoja politička opredjeljenja. Primljen je u skojevski aktiv u Tuzlanskoj gimnaziji 1939. godine. Izabran je za jednog od predstavnika skojevske organizacije u Tuzlanskoj gimnaziji na savjetovanju SKOJ-a za tuzlansku oblast, koje je održano u septembru 1940. godine u Solini.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Dimitrije je aktivno učestvovao u pripremama za oružani ustanak. Zbog ugleda koji je imao među drugovima s kojima je sarađivao, postavljenje u novembru 1941. godine za sekretara Mjesnog komiteta SKOJ-a i člana Mjesnog komiteta KPJ. Ustaške vlasti saznale su za njegov rad, pa je morao da napusti Tuzlu.

Mjesni komitet KPJ Tuzla ga je poslao u Zenicu da izvrši jedan zadatak i da se odmah prebaci u prvi partizanski odred koji djeluje na tom području. Ukoliko ne uspostavi vezu sa odredom, naloženo mu je da se prebaci preko četničkog odreda koji se držao neutralno prema NOB i POJ, te da iskoristi prvu priliku i pređe u jednu od partizanskih jedinica. Poslije obavljenog zadatka nije uspio uspostaviti vezu ni sa jednom partizanskom jedinicom, ali je pokušao preko četničkog odreda.

Prilikom Mitinog boravka u četničkom odredu, naišla je I proleterska brigada i Kraljevski partizanski bataljon. Tada je zarobljen čitav štab s jednim brojem ljudstva. Svi su bili izvedeni pred partizanski sud, osuđeni na smrt i strijeljani. Među njima bio je i Pavlović Dimitrije, iako je pokušavao da im objasni kako se našao među četnicima.

Tragične okolnosti pod kojima je izgubio život razjašnjene su tek nekoliko godina poslije rata.

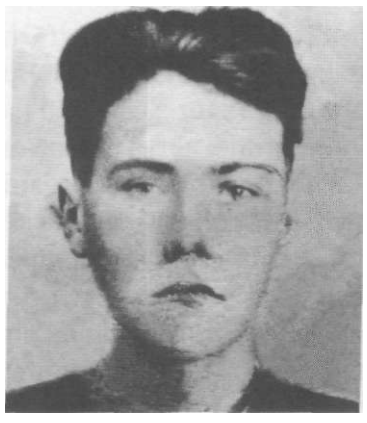
***PAVLOVIĆ,* NENAD NEMO (Dušan *i* Danica)**

Roden je 6. jula 1925. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Građansku školu koju nije završio. Krenuo je na izučavanje brijačkog zanata, ali ni njega nije završio zbog početka Drugog svjetskog rata.

U vrijeme rasula vojske Kraljevine Jugoslavije, Neno je učestvovao u iznošenju municije, baruta, oružja i drugog materijala iz vojne barutane na Gradini u Tuzli i prosljeđivao ga ilegalnoj organizaciji NOP-a. Primljen je 10. juna 1942. godine u članstvo SKOJ-a pri aktivu u Srpskoj Varoši.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Nenad je dobrovoljno stupio u 3. bataljon VI istočnobosanske brigade. Ubrzo je postavljen na dužnost komandira čete. Ranjen je u januaru 1944. godine prilikom pokušaja partizanskih jedinica da ponovo ovladaju Tuzlom. Prebačen je u partizansku bolnicu u Šekovićima, a krajem marta 1944. godine smješten je u jednu od baza u bolnici 3. korpusa u Trnovi.

U aprilu 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, ubili su ga pripadnici 13. SS "Handžar" divizije, nakon što su otkrili bazu u kojoj se nalazio.

PAVLJAŠEVIĆ, PEJO (Šimo i Mara)

Rođen je 11. oktobra 1925. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Bukinju. Radio je kao fizički ranik u Solani u Kreki.

Pejo je pripadao antifašističkom pokretu i bio pristalica NOB-a. U avgustu 1943. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri aktivu na Husinu. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 3. četu 1. bataljona VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 8. decembra 1943. godine u borbama na brdu Betnju kod Šekovića. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblje na Husinu.

PEJIĆ, ILIJA (Blažo i Anđa)

Rođenje 1916. godine u selu Poljana kod Tuzle. Bavio se zemljoradnjom, a pred početak Drugog svjetskog rat zaposlio se u Rudniku uglja Kreka.

U proljeće 1944. godine mobilisan je u domobrane. Nakon kraće obuke, Ilija je raspoređen u 5. domobransku pukovniju. Krajem maja 1944. godine s još nekoliko domobrana prešao je u partizane. Raspoređen je u redove XIII osječke brigade.

Poginuo je u aprilu 1945. godine prilikom napada na Viroviticu u selu Seličanci, Republika Hrvatska. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PEJIĆ, VOJIN (Cvijetin)

Rođen je 1923. godine u Bosanskom Petrovom Selu. Poslije završene osnovne škole, upisao je Gimnaziju u Tuzli koju zbog početka Drugog svjetskog rata nije završio. Tokom školovanja družio se sa Vjekoslavom Tunjićem i pod njegovim uticajem uključio se u aktivnosti tuzlanskih gimnazijalaca i bio primljen u članstvo SKOJ-a.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao aktivist ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, Vojin je uhapšen polovinom godine i odveden u tuzlanski zatvor "Štok". Poslije suđenja i dobro organizovane odbrane na koju su imali uticaja partijska i skojevska organizacija, pušten je krajem novembra 1941. godine na slobodu.

Nakon izlaska iz zatvora ilegalno se nastanio u Bistarcu kod Lukavca. U decembru 1941. godine sa Vjekoslavom Tunjićem odlazi na Majevicu i stupa u redove Majevičkog partizanskog odreda. Raspoređen je u 2. četu, čiji je komandant bio Franjo Herljević, a politički komesar Strajko Mitrović.

Poginuo je 20. februara 1942. godine u borbi protiv četnika u blizini Vukosavaca, poslije njihovog napada na Štab Majevičkog partizanskog odreda.

PEKARIĆ, ABDURAHMAN (Ibrahim i Mejra)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Slobodno vrijeme je provodio u RSD "Sloboda".

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Abdurahman je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Prikupljao je sanitetski materijal, odjeću, obuću, hranu, novac, municiju i oružje za potrebe partizanskih jedinica. Prikupljeni materijal je, zajedno s drugovima, odnosio u kuću Esada Salihspahića, koja je bila ilegalni partizanski punkt, odakle je prebacivan partizanskim jedinicama u široj okolini grada.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Iste godine primljen je u članstvo SKOJ-a. Ranjen je krajem 1943. godine u borbama na planini Romaniji, te je prebačen na slobodnu teritoriju u Bijeljinu.

Poslije oporavka, Abdurahman je postavljen za upravnika radionice prerade kože za potrebe partizanskih jedinica. Polovinom marta 1944. godine, neprijatelj je ovladao Bijeljinom, a nakon povlačenja iz grada Abdurahman obolio od tifusa, te je smješten na liječenje u jednu od baza u partizanskoj bolnici u Trnovi.

Sredinom aprila 1944. godine ubili su ga pripadnici 13. SS "Handžar" divizije, koji su otkrili bazu u Trnovi i pobili zatečene ranjenike i bolesnike.

Kao učesnici u NOB-u su poginula i njegova dva brata, Alija i Kadro.

PEKARIĆ, ALIJA (Ibrahim i Mejra)

Rođenje 8. decembra 1907. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat, pa je zajedno sa majčinim bratom otvorio brijačku radnju. Jedno vrijeme je boravio u Beogradu.

U Tuzlu se vratio poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine. Zaposlio se u Domu narodnog zdravlja, jer je prethodno završio kurs za pomoćnog dezinfektologa. Radio je zajedno sa dr. Milanom Goldnerom, ljekarom s kojim je partijska organizacija održavala veze i koji ga je uključio u organizovano djelovanje za potrebe ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Alija je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Krajem marta 1944. godine, zarobili su ga pripadnici 13. SS "Handžar" divizije u blizini Koraja kod Čelića. Obješen je u istom mjestu nakon svirepog mučenja. Pripadnici 13. SS "Handžar" divizije su mu na čelu urezali zvijezdu petokraku.

PEKARIĆ, KADRO (Ibrahim i Mejra)

Rođen je 1910. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Zaposlio se u Sekciji za geološka istraživanja na naftnim bušotinama.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno sa suprugom, Kadro je aktivno sarađivao sa pripadnicima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, oboje su stupili u redove novoformirane XVII majevičke brigade. Sa sobom su poveli i svoju dvogodišnju kćerku.

Kadro je umro od tifusa u februaru 1944. godine u Šibošnici. Supruga i kćerka su preživjele rat.

PEKARIĆ, RASIM (Osman)

Rođen je 1927. godine u Tuzli.

Rasim je bio učenik Građanske škole u Tuzli kada je 1944. godine mobilisan od strane njemačkih SS jedinica, ali je kao maloljetan ponovo vraćen u školu.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove 1. čete 2. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je maja 1945. godine u borbama protiv ustaša u Posavskoj mahali prilikom oslobađanja Odžaka.

PELEMIŠ, OBRAD (Milenko)

Roden je 1912. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i Gimnaziju u Tuzli. Zaposlio se 1934. godine u Beogradu kao mehaničar u štampariji.

Kao učenik Tuzlanske gimnazije, Obrad je bio uključen u organizovani rad SKOJ-a. Pred početak Drugog svijetskog rata, postao je član KPJ, a godinu dana prije okupacije zemlje (1940), zbog svoje "antidržavne aktivnosti", protjeran je iz Beograda u Tuzlu. Ubrzo je uhapšen iz istih razloga zbog kojih je protjeran iz Beograda. Na intervenciju svoga oca Milenka, pušten je na slobodu.

Okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, dočekala je Obrada u Beogradu. U toku priprema za početak oružanog ustanka, postavljen je za sekretara aktiva SKOJ-a na Bulbulderu. Bio je jedan od učesnika uspješnog atentata na bjelogardejca Nikolu Njesterenka početkom januara 1942. godine. Uhapšen je zajedno s ostalim ilegalcima koji su činli aktiv SKOJ-a na Bulburderu i učestvovali u atentatu. Nakon višednevnog ispitivanja i fizičkog mučenja koja su nad njim vršili pripadnici Gestapoa, sproveden je u zgradu Uprave grada.

Izvršio je samoubistvo 25. januara 1942. godine, bacivši se sa sedmog sprata zgrade.

PELEMIŠ, SLOBODAN (Milan i Ana)

Rođen je 1919. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je šegrtsku školu i izučio zanat za stakloresca. Tokom školovanja upoznao je mnoge istaknute aktiviste URSS-ovih sindikata, a kasnije i organizatore otpora protiv okupatora. Jedan od njih je bio Tomislav Ramljak koji gaje 1940. godine primio u članstvo SKOJ-a.

Početkom 1941. godine, Slobodan je postao sekretar aktiva SKOJ-a u Kreki. Kao istaknuti skojevac uhapšen je zajedno sa većom grupom komunista, njihovih saradnika i običnih građana 14. avgusta 1941. godine i odveden u logor Jadovno kod Gospića, Republika Hrvatska. U toj grupi sa njim su bili i Mitar Trifunović Učo, Vojo Knežević, Frida Laufer, Milan Gavrić i mnogi drugi.

Iz Jadovnog je prebačen u zloglasni ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje je kasnije i ubijen.

PELEŠ, RADO

Rođen je 29. februara 1876. godine u Sjeničaku kod Vojnica, Republika Hrvatska. Gimnaziju je završio u Karlovcu, Republika Hrvatska, a Preparandiju u Zagrebu. Radio je kao učitelj u osnovnim školama u Bihaću, Stanarima, Brocu, Glamoču, Prekaji i Bosanskom Petrovcu. U Tuzlu se doselio 1913. godine i zaposlio kao nastavnik u Trgovačkoj školi. Jedno vrijeme bio je oblasni prosvjetni inspektor, a u periodu 1929-1935. godine bio je i direktor Trgovačke škole.

Dok je službovao po selima djelovao je i izvan škole, naročito sa mladima. Održavao je analfabetske tečajeve, učio i mlade i stare narodnim igrama, ukazivao na štetnost pretjerane upotrebe alkohola. Zauzimao se za prosvjećivanje seoskih žena, smatrajući da one predstavljaju značajan faktor napretka na selu.

U Tuzli je bio angažovan u društvenom i kulturno-prosvjetnom životu grada, kao zastupnik činovnika, biran je u gradsku skupštinu, inicijator je osnivanja činovničke potrošačke zadruge. Bio je osnivač i prvi predsjednik zadruge stanara - kirajdžija. Aktivno je učestvovao u Kulturno-prosvjetnom srpskom društvu "Prosvjeta". Sarađivao je sa "Privrednikom", a jedno vrijeme je rukovodio "Stegom". Držao je tečajeve za trgovačku omladinu, kao i tečajeve iz esperanta. Bio je osnivač Tuzlanskog muzeja, a jedan je od inicijatora izgradnje bazena na Slanoj banji, kao i za pošumljavanje Slane banje. Pisao je predstavke "nadležnima", kritičke osvrte u stručnoj i dnevnoj štampi. Sarađivao je kao novinar u beogradskoj "Pravdi". Nastavio je raditi i poslije odlaska u penziju. Napisao je studiju "O staroj bosanskoj nošnji" i "O radu Narodnog vijeća u Tuzli 1908. godine". Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Rado je sa-rađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a U njegovom stanu, od kraja 1941. godine nalazila se tehnika Mjesnog komiteta KPJ Tuzla održavani su mnogi sastanci Mjesnih komiteta KPJ i SKOJ-a, a jedno vrijeme je stanovao Muhamed Sadiković Škrab, instruktor Po-krajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu. Nekoliko puta je hapšen kao talac i saradnik NOP-a

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Rado se aktivno uključio o organizovanje političkog života u gradu. Izabran je za prvog predsjednika Okružnog NOO za Tuzlanski okrug.

Prilikom povlačenja jedinica NOV-a iz Tuzle 10. novembra 1943. godine, zajedno sa suprugom Ankom i njenom sestrom Vidom, Rado je pošao sa Tuzlanskim NOP odredom.

Poginuo je 11. decembra 1943. godine zajedno sa suprugom i njenom sestrom u borbi protiv zelenog kadra u Zlu Selu.

PELEŠ - PETAKOVIC, ANKA

Rođena je 1880. godine u Martonošu u Vojvodini, Republika Srbija. Školovala se u Sremskim Karlovcima, Novom Sadu i Budimpešti. Poslije završene Preparandije, radila je kao učiteljica, a zatim se udala za Radu Peleša. Doselila se s porodicom u Tuzlu 1913. godine.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Anka je sarađivala sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a Pomagala je na razne načine NOB, od davanja raznih materijala koje je SKOJ sakupljao za NOV, prihvatanja kurira, ustupanja stana za sastanke aktiva SKOJ-a, Mjesnog komiteta SKOJ-a i KPJ, za rad partijske tehnike i za skladište sakupljenog materijala U njihovom stanuje stanovao Muhamed Sadiković Škrab. Zajedno s mužem i sestrom Vidom napustila je Tuzlu 10. novembra 1943. godine.

Poginula je 11. decembra 1943. godine zajedno sa mužem i sestrom u borbi protiv zelenog kadra u Zlu Selu.

PERDAN, DRAGO (Joško i Zorka)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Građansku školu, građevinski smjer. Družio se sa Miralemom i Džemalom Mandžićem i Raifom Mujezinovićem. Bio je član RSD "Sloboda" i često je u slobodno vrijeme odlazio u Radnički dom. Pred početak Drugog svjetskog rata primljen je u članstvo SKOJ-a, prvo pri aktivu u "Slobodi", a za vrijeme okupacije zemlje u naselju Pazar. Učestvovao je u ljeto 1940. godine, u radu Prvog oblasnog partijskog savjetovanja u Solini.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Drago je učestvovao u pripremama za antifašističku borbu i oružani ustanak, kojim je rukovodila KPJ. Bio je u stalnoj vezi sa Džemalom Mandžićem i drugim aktivistima NOP-a koji su po odluci Partije ostali u domobranskoj vojsci. Od njih je primao oružje i drugi ratni materijal i sklanjao ga u kuću u kojoj je stanovao.

U oktobru 1941. godine uhapsila gaje policija. Uz svakodnevnu torturu, istraga je trajala do kraja januara 1942. godine. Suđeno mu je, zajedno sa Džemalom Mandžićem, Amalijom Lebeničnik i njenim sinom Andrijom i drugim aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, pred pokretnim prijekim ustaškim sudom. Osuđen je na smrt 4. februara 1942. godine. Na osnovu žalbe kazna je preinačena na dvije godine zatvora. Kaznu je izdržavao u zatvoru u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija, gdje je iste godine i umro od bolesti i iznemoglosti.

PERIĆ - ŠČEPANOVIĆ, JAGLIKA

Rođena je 1901. godine nedaleko od Kolašina, Republika Crna Gora. U rodnom mjestu udala se za Vida Perića. Nekoliko godina pred početak Drugog svjetskog rata, njen muž koji je službovao u žandarmeriji dobio je zaposlenje u Lukavcu, pa se porodica nastanila u Bistarcu. U predratno vrijeme, njen sin Radomir družio se s komunistima Vjekoslavom Tunjićem i braćom Karamehmedović, a u njenoj kući ponekad su održavani tajni sastanci.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vidje ostao bez posla i preselili su se u Tuzlu. Jaglika se, zajedno sa porodicama Lebeničnik, Lazarević i Radić, koje su bile njene komšije, aktivno uključila u izvršavanje zadataka koje je pred njih postavljala ilegalna tuzlanska organizacija NOP-a. Njihove kuće su bile sigurni ilegalni punkt tuzlanske partijske organizacije. Nakon hapšenja grupe s Mahmutom Bušatlijom na čelu, u oktobru 1941. godine, uslijedila su i hapšenja ostalih aktivista NOP-a, komunista i skojevaca, među kojima je bila i Jaglika. Zajedno s Darinkom Mitrović, Sekom Popov i Borkom Batalo deportovana je u ustaški koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je ubijena u ljeto 1942. godine.

Kao učesnici u NOB-u su poginuli njena kćerka Radojka i sin Vojo.

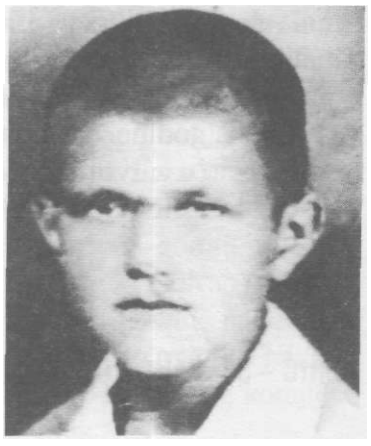
PERIĆ, RAOQJKA (Vid i Jaglika)

Rođena je 25. maja 1925. godine u Zenici. Osnovnu školu završila je Bistarcu kod Lukavca, a zatim se upisala u Stručnu domaćinsku školu u Tuzli.

Nakon hapšenja njene majke Jaglike 1941. godine, Radojka je otišla na Majevicu i priključila se partizanima. Polovinom 1942. godine vratila se u Tuzlu i rodila dijete. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupila je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginula je 23. decembra 1943. godine prilikom napada njemačkih jedinica na njen odred u Bučiku kod Banovića.

PERIĆ, VOJISLAV VOJO (Vid i Jaglika)

Rođen je 30. marta 1928. godine u Zavidovićima. Osnovnu školu završio je u Bistarcu kod Lukavca.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vojislav se s porodicom doselio u Tuzlu. Njegova majka Jaglika i stariji brat Rade bili su saradnici ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon hapšenja majke u oktobru 1941. godine, odlazi na Ozren i stupa u redove Ozrenskog partizanskog odreda. Dva puta su ga četnici zarobili, ali je svaki put uspio pobjeći. Sa Ozrena odlazi u redove 3. udarnog istočnobosanskog bataljona, a zatim prelazi u 2. majevički bataljon koji je 2. avgusta ušao u sastav VI istočnobosanske brigade. U toj brigadi je ostao do marta 1943. godine kada je prekomandovan u XV majevičku brigadu na mjesto kurira. U toku 5. neprijateljske ofanzive Vojislav je imao prilku da vidi i upozna Vrhovnog komandanta Josipa Broza Tita.

Poginuo je u maju 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Popovom mostu.

PERIĆ, MILAN (Živan)

Rođenje 11. avgusta 1911. godine u Priboju kod Lopara. Doselio se s roditeljima u Tuzlu, gdje je izučio trgovački zanat, a zatim u svojoj kući u Simin-Hanu otvorio dućan.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Milan je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Pomagao je borce na Majevici šaljući im sol, duhan, petrolej i obuću iz svog dućana. U junu 1942. godine ustaše su ga uhapsile, ali je pušten poslije kraćeg vremena provedenog u zatvoru.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, angažovan je u radu organa narodnooslobodilačke vlasti. Milan je bio predsjednik Narodnooslobodilačkog odbora u Simin-Hanu u periodu od 2. oktobra do 10. novembra 1943. godine. Uhapsili su ga pripadnici 13. SS "Handžar" divizije 13. juna 1944. godine i odveli u zatvor u Brčkom gdje je poslije dugotrajnih ispitivanja i mučenja izvršio samoubistvo.

PERVAN, IVICA (Ivica)

Rođen je 1920. godine u Tuzli.

Ivica je septembra 1944. godine prešao iz domobranske 3. lovačke doknadne bojne u VII udarnu vojvođansku brigadu. Bio je borac 2. čete 3. bataljona.

U drugoj polovini septembra 1944. godine VII vojvođanska brigada se nalazila na području Fruške gore, gdje je vodila borbe protiv neprijatelja. U tim borbama kod sela Kamenica Ivica je ranjen u noge i leđa. Tom prilikom je i zarobljen, ali je kao težak ranjenik prebačen u bolnicu gdje je umro od trovanja krvi novembra 1944. godine.

PEŠUT, STEVAN (Đuro i Kata)

Rođen je 6. januara 1915. godine u Dabrini kod Petrinje, Republika Hrvatska. Poslije završene osnovne škole otišao je u Beograd gdje je izučio krojački zanat. Zaposlio se u Novom Sadu kod jednog privatnog krojača.

Za vrijeme boravka u Novom Sadu, Stevan se uključio u antifašistički omladinski pokret. Učestvovao je u mnogim akcijama. Kao mladi radnik bio je aktivista u URSS-ovih sindikata, a jedno vrijeme vršio je dužnost blagajnika. Primljen je u članstvo SKOJ-a.

Početkom 1938. godine, pod rukovodstvom KPJ, dolazi do obnavljanja skojevske organizacije u Novom Sadu i drugim gradovima Vojvodine. U proljeće 1938. godine, Stevan je postao član novoformirane Pokrajinske komisije SKOJ-a, koja će na jesen iste godine prerasti u Pokrajinski komitet. Ubrzo je primljen i u članstvo KPJ.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno s porodicom, Stevan je morao da preseli iz Novog Sada u Doboj, a zatim u Tuzlu. Odmah po dolasku uspostavio je vezu s tuzlanskom partijskom organizacijom. U tome su mu pomogli Pašaga Mandžić i Ivan Marković Irac. Njegova porodica se uključila u aktivnosti ilegalne organizacije NOP-a. Prikupljali su i prenosili oružje, propagandni materijal i davali novčane priloge. Sarađivali su sa Fridom Laufer, Kostom i Pavicom Popov i drugim aktivistima NOP-a.

Stevan je početkom novembra 1943. godine stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda, gdje je bio član kulturno-umjetničke ekipe.

Prema kazivanju očevidaca, zarobljen je, a potom i ubijen, prilikom napada njemačkih jedinica na Tuzlanski NOP odred u Bučiku kod Banovića krajem decembra 1943. godine. Njegovo tijelo nikada nije pronađeno.

PEŠTIĆ, IVO (Anto i Ana)

Rođen je 19. decembra 1915. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole izučio je stolarski zanat. Zaposlio se 1936. godine u Zeničkoj željezari. U predratnom periodu bio je aktivista radničkog pokreta. U Tuzlu se vratio 1940. godine i zaposlio u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ivo je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Marta 1944. godine primljen je u članstvo KPJ.

U maju 1944. godine u Han-Pijesku su ga zarobile i ubile njemačke jedinice.

PEŠTIĆ, LUDVIG (Mato i Lucija)

Rođen je u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat. Aktivno je učestvovao u radu URSS-ovih sindikata i bio član RSD "Sloboda".

Poslije okupacije zemlje, u noći između 15. i 16. avgusta 1941. godine, Ludvig se priključio Husinskoj četi koja se nalazila u sastavu Ozrenskog partizanskog odreda. Zbog iskazane hrabrosti tokom borbi primljen je u članstvo KPJ. Prekomandovan je 2. avgusta 1942. godine u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u novembru 1942. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Tupkovićima kod Živinica.

PETAKOVIĆ, VIDA (Tošo)

Rođena je 1903. godine u Martonošu, u Vojvodini, Republika Srbija. Školovala se u Novom Sadu i Budimpešti gdje je završila Trgovačku akademiju. Doselila se u Tuzlu za vrijeme Prvog svjetskog rata (1914-1918.). Radila je kao poštanska činovnica do 1923. godine, a zatim je postala upraviteljica "Srpske privredne zadruge" koju je vodila do 1943. godine kada je zadruga likvidirana. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vida je postala saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovala je u prihvatanju preživjelih iz masakra u Jeginovom lugu, a u kancelariji njene banke jedno vrijeme je radila tehnika Mjesnog komiteta KPJ Tuzla. Radila je i na sakupljanju materijala za potrebe partizanskih jedinica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, aktivno se uključila u rad AFŽ-a. Prilikom povlačenja jedinica NOV-a iz Tuzle, novembra 1943. godine, zajedno sa sestrom Ankom i njenim mužem Radom Pelešom i Vida je otišla s Tuzlanskim NOP odredom.

Poginula je 11. decembra 1943. godine u borbi protiv zelenog kadra u Zlu Selu.

PETRAK, IVICA (Milan)

Rođenje 22. marta 1923. godine u Kutini, Republika Hrvatska. Po zanimanju je bio trgovački pomoćnik. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, napunio je osamnaest godina i mobilisan je u domobrane. Prebjegavši iz domobrana u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Ivica se priključio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XX romanijske brigade.

Poginuo je decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na planini Romaniji.

PETROVIĆ, ALEKSANDAR (Jovo i Petra)

Rođen je 1923. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Aleksandar je stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Umro je 13. aprila 1945. godine u Šapcu, Republika Srbija, od posljedica ranjavanja tokom borbi na Snagovu kod Zvornika.

Kao učesnik NOB-a poginuo je njegov mlađi brat Milivoje.

PETROVIĆ, MILIVOJE (Jovo i Petra)

Roden je 1925. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Gornjoj Tuzli. Upisao se na zanat za trgovačkog pomoćnika i radio u radnji Dragiše Mitrinovića u Tuzli, ali ga nije završio zbog izbijanja Drugog svjetskog rata.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, Milivoje je stupio u redove XVI muslimanske brigade, a poslije je prekomandovan u XIX birčansku brigadu.

Poginuo je sredinom maja 1945. godine u borbama protiv ustaških jedinica prilikom oslobađanja Odžaka.

PETROVIĆ, VERA

Rođena je u Tuzli.

Vera je pristupila jedinicama NOV-a nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine. Raspoređena je kao bolničarka u 3. bataljon VI proleterske NOU brigade.

Poginula je u borbama protiv Nijemaca u mjestu Žeravice, između Vlasenice i Sokoca. Sahranjena je na mjestu pogibije.

PILIĆ, PETAR (Petar i Karolina)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole izučio je električarski zanat.

Za vrijeme okupacije zemlje bio je aktivan omladinac i saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, te je ubrzo primljen u članstvo SKOJ-a. U ljeto 1943. godine, Petar je bio angažovan na odgovornim zadacima u akcijama koje su u to vrijeme vodili skojevci. Radio je i na političkom planu ubjeđujući omladince u neophodnost oružane borbe i potrebu stupanja u partizanske jedinice. Prije prvog oslobođenja Tuzle, 6. septembra 1943. godine, ilegalnim kanalom odlazi u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 30. oktobra 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na području Sokoca. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PIPAL, JOSIP (Anton i Marija)

Roden je 18. marta 1925. godine u Tuzli. Radnik.

Josip je oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Raspoređen je u 2. četu 2. bataljona.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na području planine Ozren.

PIRIĆ, DŽEMAL (Fejzo i Derviša)

Rođenje 1921. godine u Trebinju. Odrastao je u radničkoj porodici. U Tuzli je završio osnovnu školu i izučio zidarski zanat. Radio je kod privatnih građevinskih preduzimača, ali i samostalno pri gradnji stambenih kuća ili drugih objekata.

Krajem 1942. godine Džemal je mobilisan u domobrane. Nakon završene obuke, 1943. godine pobjegao je na slobodnu partizansku teritoriju i stupio u redove VI krajiške brigade.

Poginuo je u septembru 1944. godine kod Gornjeg Šehera, prilikom napada na neprijateljski garnizon u Banjaluci. Ukopan je na mjestu pogibije.

PIRIĆ, HAZIM (Mahmut i Zlata)

Rođen je 1920. godine u Trebinju. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1924. godine. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Hazim je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u novembru 1944. godine u borbi protiv njemačkih jedinica u povlačenju na putu Višegrad - Rogatica.

PIRIĆ, RAMIZ (Ago i Latifa)

Rođenje 1931. godine u okolini Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao dvanaestogodišnji dječak, Ramiz je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u prateći vod Štaba XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u februaru 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Dugih Njiva u blizini Modriče. Ukopan je na mjestu pogibije.

PIRIĆ, RASIM (Ago)

Rođenje 1927. godine u Tuzli.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao šesnaestogodišnji mladić, Rasim je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

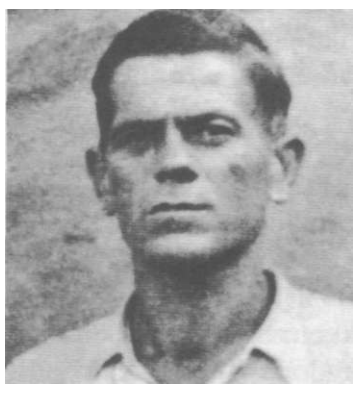
Poginuo je janura 1944. godine na Krojčici, prilikom napada jedinica NOV-a na neprijateljski garnizon u Tuzli.

PJEVIĆ, MEHMED MEHO (Salko i Cuna)

Rođenje 1926. godine u Donjim Petrovicama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

Mehmed je u decembru 1943. godine stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 18. januara 1944. godine na Ilinčici, prilikom napada jedinica NOV-a na neprijateljski garnizon u Tuzli. Ukopan je na mjestu pogibije.

PJEVIĆ, MUSTAFA (Salko i Derva)

Rođenje 1910. godine u Gornjim Pascima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole prvo se bavio zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mustafa je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 13. decembra 1943. godine u borbama na području između Krana i Han-Pijeska. Ukopan je na mjestu pogibije.

PJEVIĆ, SALKO (Mujo i Ajša)

Rođen je 1909. godine u Gornjim Petrovicama kod Tuzle. Radio je nadničarske poslove da bi prehranio porodicu. Poslije odsluženja vojnog roka zaposlio se u Rudniku uglja Kreka.

Neposredno pred početak Drugog svjetskog rata, pod uticajem sindikalnih aktivista, Salko se uključuje u članstvo URSS-ovih sindikata i od tada počinje njegova aktivnost za ostvarenje radničkih prava i građanskih sloboda.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, postao je saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je krajem decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području doline rijeke Krivaje.

POGRMIĆ, ZDRAVKO (Adam i Ruža)

Rođenje 1923. godine u Abraševcu kod Šida, Republika Srbija. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1934. godine. Upisao se u Tuzlansku gimnaziju i družio sa antifašistički opredijeljenom omladinom.

Za vrijeme okupacije zemlje, Zdravko je učestvovao u akcijama protiv okupatora i kvislinga koje su organizovali skojevski aktivisti. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je početkom januara 1944. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv njemačkih jedinica na području planine Ozren. Sahranjen je na mjestu pogibije.

PONJAVIĆ, RUKIB (Jusuf)

Rođenje 1. aprila 1919. godine u Tuzli. Odrastao je u trgovačkoj porodici. Poslije završene osnovne škole izučio je zanat za električara, a zatim se zaposlio u električnoj centrali Rudnika uglja Kreka. Slobodno vrijeme je provodio u KUD "Bosna".

Rukib je bio borac jedne od brigada 16. vojvođanske divizije.

Poginuo je u borbama oko Goražda 1942. godine.

POPOV, KOSTA (Vladimir)

Rođen je 2. septembra 1912. godine u Hasojurtu, Rusija. Doselio se s roditeljima u Tuzlu. Poslije završene osnovne škole i Gimnazije u Tuzli, nastavlja školovanje u Ljubljani. Vratio se 1934. godine u Tuzlu i zaposlio kao nastavnik fizičkog vaspitanja u Građanskoj školi trgovačkog smjera i u Tuzlanskoj gimnaziji.

U vrijeme kada građanski političari i predstavnici režima nastoje da svoju ideologiji nametnu školskoj djeci i omladini, partijska i skojevska organizacija preduzima razne mjere da ih u tome spriječi. Jedna od tih mjera je djelovanje preko režimskih organizacija "Sokola" i "Skauta" u koje učlanjuju omladinu antifašističkog i ljevičarskog opredjeljenja, nastojeći da i na taj način idoktriniraju omladinu, kako bi je pridobili i stavili pod svoj neposredni uticaj. Sportske, zabavne i fizičke aktivnosti, uz ideološko-odgojni rad, glavni su oblici djelatnosti preko kojih nastoje to uraditi. Košta je bio jedan od onih koji su svojim odnosom, ponašanjem i neposrednim djelovanjem doprinosili da se što veći broj učenika opredijeli za antifašistički pokret.

U ljeto 1941. godine, Košta je predložen za kandidata KPJ, a u članstvo je primljen krajem iste godine. Zajedno sa svojom ženom Sekom aktivno je učestvovao u pripremama za oružanu borbu protiv neprijatelja. U njihovom stanu nalazio se jedan od punktova preko kojeg su održavane ilegalne veze. Tu su povremeno boravili, pored ostalih, i pojedini rukovodeći ljudi NOB i NOP-a. Košta je bio uhapšen u ljeto 1941. godine pod sumnjom da sarađuje sa ilegalnom organizacijom NOP-a. Zajedno s nekoliko zatvorenika bio je smješten kod Jalske džamije, u Vatrogasnom domu, u čijem se jednom dijelu nalazio zatvor. U organizovanom bjekstvu 27. oktobra 1941. godine, Košta je sa Štrajkom Mitrovićem uspio da pobjegne iz zatvora, ali je nakon nekoliko dana, preobučen u muslimansku žensku nošnju, ponovo uhapšen i zatvoren. Kroz nekoliko dana uspio je, zajedno s trojicom uhapšenih seljaka, da ponovo pobjegne iz zatvora i da se prebaci na slobodnu partizansku teritoriju na Majevicu.

Odmah po dolasku na Majevicu krajem 1941. godine, stupio je u 2. bataljon Majevičkog partizanskog odreda. Košta je početkom 1942. godine premješten na dužnost člana Štaba Odreda, koji je bio stacioniran u Vukosavcima. Bio je zadužen za razvoj i realizaciju kulturno-prosvjetnog rada i u svom odredu i na slobodnoj teritoriji Majevice. Naročito je bio angažovan na pripremanju i izdavanju "Vijesti", novina koje su čitane na narodnim zborovima, večernjim sijelima i u četama na ratnim položajima. Zajedno s još nekim drugovima osnovao je omladinski hor u Priboju kod Lopara i organizovao čitalačke grupe, a također je pisao i partizanske pjesme. Kao istakniti borac i komunista, Košta je bio učesnik Okružnog partijskog savjetovanja koje je održano 15. februara 1942. godine u Mačkovcu na Majevici.

Poginuo je 20. februara 1942. godine, prilikom iznenadnog četničkog napada na Štab Majevičkog partizanskog odreda na Vukosavcima.

Kao učesnik u NOB-u je poginula i njegova supruga Pavica.

POPOV, PAVICA SEKA

Rođena je 1910. godine u Beogradu. Doselila se u Tuzlu 1935. godine. Po zanimanju je bila modiskinja. Udala se 1937. godine za Kostu Popova.

Aktivno je bila uključena u radnički pokret i akcije koje organizuje KPJ. Od 1939. godine prisustvovala je sastancima na kojima se proučavala ilegalna literatura, strogo zabranjena u tadašnjem režimu. Bila je aktivna u raznim ženskim društvima koja su djelovala u Tuzli. Uključuje se i u rad Aktiva naprednih žena Tuzle, koji je osnovan 1939. godine, a zadatak im je bio da se što više žena aktivira u radničkom pokretu. Radila je na zbližavanju radničke i seoske omladine, te njenom idejno-političkom uzdizanju i približavanju revolucionarnim idejama. Angažovana je u ekipi koja organizuje i izvodi umjetničke priredbe na Svatovcu kod Lukavca, Gornjoj Tuzli, Kiseljaku, Loparama, Husinu i drugim mjestima i naseljima tokom 1939. i 1940. godine. Kandidat za člana KPJ postala je 1941. godine. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, po zadatku KPJ, Pavica je ostala u Tuzli kao ilegalni radnik. Jedno vrijeme u njenom stanu ilegalno je stanovao Mahmut Bušatlija, instruktor Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu, na partijskom zadatku u tuzlanskoj oblasti. Kada su formirani odbori narodnooslobodilačkog fonda, čiji je zadatak bio prikupljanje pomoći u novcu i materijalu za NOB, Pavica je rukovodila grupom žena koju su činile Zora Milanović, Ankica Gavrilović, Vesna Popadić, Darinka Mitrović, Katarina Đurković, Jagoda Jurkijević i Dragica Vasić.

Hapšenjem grupe s Mahmutom Bušatlijom na čelu u oktobru 1941. godine, dolazi do masovnog hapšenja aktivista NOP-a i članova KPJ. Policija je pri pretresu Pavicinog stana pronašla kompromitirajući materijal, što je dovelo do r\jenog hapšenja, zajedno s Fadilom Hadžiefendićem i Zvonkom Herljevićem. Zatvorena je u tuzlanski zatvor "Štok" i podvrgnuta policijskom ispitivanju. Teško je mučena i dugo vremena držana u neuslovnoj samici. Od posljedica zatvorskog mučenja ubrzo je oboljela. U februaru 1942. godine pred ustaškim pokretnim prijekim sudom osuđena je na smrt. Zahvaljujući aktivnostima Mjesnih komiteta KPJ i SKOJ-a, te zauzimanju advokata Ljube Peleša, smrtna kazna je preinačena na zatvorsku kaznu. Upućena je na izdržavanje kazne u ustaški koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je i ubijena polovinom 1942. godine.

POPOV, MIRJANA MIRA (Aco)

Rođena je 30. septembra 1922. godine u Tuzli. Kako su Mirjanini roditelji bili veoma siromašni, usvojili su je i odgojili Viktor i Milka Luna. Oni su joj omogućili da pored osnovne škole završi i četiri razreda gimnazije. U Tuzlanskoj gimnaziji bila je član đačke literarne sekcije "Petar Kočić" na kojoj se obrađivala revolucionarna literatura i razvijala antifašistička misao među učenicima. Tokom izvršavanja svih školskih i vanškolskih aktivnosti, Mirjanu su zapazili aktivisti KPJ i primljena je u članstvo SKOJ-a. Za vrijeme okupacije zemlje postala je aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Učestvovala je u akcijama na prikupljanju sanitetskog i drugog neophodnog materijala za potrebe NOB-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, zajedno sa svojim drugovima iz skojevskog aktiva, Mirjana je dobrovoljno stupila u redove VI istočnobosanske brigade. Tokom teških borbi i napornih marševa, Mirjana je oboljela. Kada se malo oporavila, iz VI istočnobosanske brigade je prešla u Tuzlanski NOP odred. Poginula je 11. decembra 1943. godine, prilikom napada zelenog kadra na Odred u selu Gračanica kod Živinica.

PRANJIĆ, MIJO (Franjo i Ana)

Rođen je 1907. godine na Husinu kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Đurđevik kod Živinica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mijo je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u martu 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Blaževcu kod Brčkog. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblju na Husinu.

PRIGANICA, MURAT (Salko i Emina)

Rođen je 8. februara 1919. godine u Bileči. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Poslije završene *osnovne* škole izučio je obućarski zanat. Pripadao je revolucionarnoj struji tuzlanskih radnika koji su se okupljali u Radničkom domu i bili članovi jedne od brojnih sekcija RSD "Sloboda". Veliki uticaj na Muratovo prihvatanje ideja antifašizma i komunizma imali su njegova sestra Mevla i njen suprug Jusuf *Jakupović*.

Murat je pripadao plejadi prvih aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Izvršavao je mnoge veoma odgovorne zadatke koje su nametali složeni uslovi okupacije i ustaškog terora. Po odluci Oblasnog komiteta KPJ, bio je uključen u 8. domobransku pukovniju zajedno sa Džemalom Mandžićem, Zvonkom Herljevićem i Suljom Cauševićem. Njihov zadatak je bio da iz ove jedinice iznose ratni materijal, da prikupljaju informacije od interesa za NOB i da djeluju u pravcu smanjenja njene borbene spremnosti. Do odlaska u partizane, Murat je izvršavao kurirske zadatke i održavao ilegalni kanal koji je preko tuzlanskih naselja Piskavice i Đapa vodio do slobodne teritorije na Majevici. Zbog opasnosti od hapšenja, Murat je 21. septembra 1943. godine stupio u redove XVI muslimanske brigade. Učestvovao je u borbama za prvo oslobođenje Tuzle. Zbog iskazane hrabrosti i dokazane sposobnosti tokom borbi, ubrzo je postavljen na dužnost političkog komesara XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u aprilu 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih snaga oko Bjeloševca kod Bijeljine.

Kao učesnik NOB-a poginuo je i njegov mlađi brat Muslija.

PRIGANICA, MUSLIJA (Salko i Emina)

Roden je 1926. godine u Bileći. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Završio je osnovnu školu. Radio je razne poslove u mlinu svoje sestre Mevle. U slobodno vrijeme družio se sa članovima RSD "Sloboda" i SKOJ-a koji su ga, zajedno sa njegovim vršnjacima, upućivali u pojmove radničke ideologije i borbe.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Muslija je postao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radio je na prenošenju poruka, prikupljanju i sakrivanju oružja, sanitetskog materijala, kao i prikupljanju pomoći partizanskim porodicama.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, zajedno sa starijim bratom Muratom, Muslija je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade. Raspoređen je u prateći vod, a u drugoj polovini oktobra 1943. godine, na lični zahtjev, prekomandovan je u topovski vod.

Zajedno s još trojicom drugova zarobljen je i ubijen kada su pali u ruke njemačkih jedinica prilikom prenosa jednog ranjenika do partizanske bolnice u Vrani u novembru 1943. godine. Ukopan je na mjestu pogibije zajedno s poginulim saborcima.

PRIMORAC, ZVONKO (Josip i Štefica)

Rođenje 1921. godine u Mostaru. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Završio je osnovnu školu i Gimnaziju u Tuzli. Kao učenik Tuzlanske gimnazije, pripadao je antifašističkom omladinskom pokretu. Primljen je u članstvo SKOJ-a 1940. godine.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Zvonko je aktivno učestvovao u mnogim akcijama skojevske organizacije. U međuvremenu se upisao na Medicinski fakultet u Zagrebu, ali nije pohađao predavanja. Studentski indeks bio mu je potreban zbog pokrića njegovog ilegalnog rada. Primljen je u članstvo KPJ 8. avgusta 1942. godine.

Tokom ilegalnog rada Zvonko se posebno isticao na obavljanju kurirskih zadataka. Uspostavio je veze s pojedincima u administraciji NDH i tako dolazio do važnih informacija za potrebe NOB-a. Uhapšen je krajem 1942. godine zajedno s grupom tuzlanskih omladinaca, ali je usljed nedostatka konkretnih dokaza poslije dvije nedjelje pušten na slobodu.

U junu 1942. godine dobio je poziv za mobilizaciju u domobrane, ali je otišao u Zagreb odakle se preko partijske veze prebacio u Moslavački partizanski odred. Štab Moslavačkog odreda, na njegov zahtjev, dao mu je saglasnost da se preko Slavonije prebaci u istočnu Bosnu. Odmah je stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda, gdje je postavljen na dužnost političkog komesara čete, a zatim i za zamjenika komesara bataljona.

Zvonko je zarobljen u aprilu 1944. godine i odveden u logor u Sremskoj Mitrovici, Republika Srbija, odakle je uspio pobjeći i ponovo se prebaciti u jedinice NOVJ, u VII vojvođansku brigadu. Kao dobar borac i iskusan rukovodilac postavljen je na dužnost komesara bataljona.

Poginuo je 3. maja 1945. godine u borbi protiv Čerkeza, prilikom oslobođenja Koprivnice, Republika Hrvatska.

PRODANOVIĆ, STANA CUJA (Stevo)

Rođena je 1926. godine u Lipovicama. Domaćica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Stana se dobrovoljno priključila jedinicama NOV-a. Raspoređena je na dužnost bolničarke 3. čete 3. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginula je 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Međaša kod Kalesije.

PUŠKARIĆ, LADISLAVA CICA (Franjo i Lada)

Rođena je 19. marta 1926. godine u Doboju. Osnovnu školu završila je u Zenici, a Građansku školu u ćupriji, Republika Srbija

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ladislava se s porodicom doselila u Tuzlu. Pripadala je krugu antifašističke omladine i simpatizera NOB-a. Njen otac Franjo bio je aktivist ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a i stupio je 5. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, u jedinice NOV-a. Ubrzo za njim, 8. oktobra, stupila je i Ladislava. Priključila se kulturnoj ekipi jedne od jedinica NOV-a.

Za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, navodno je bila zarobljena i odvedena u neprijateljski logor u Brčkom, gdje je i ubijena.

Od ranjavanja, u toku 6. neprijateljske ofanzive, gubi se svaki trag o njoj, stoga su i podaci o njenom tragičnom kraju nepoznati.

RADELJKOVIC, ZVONIMIR ZVONKO (Mato i Ana)

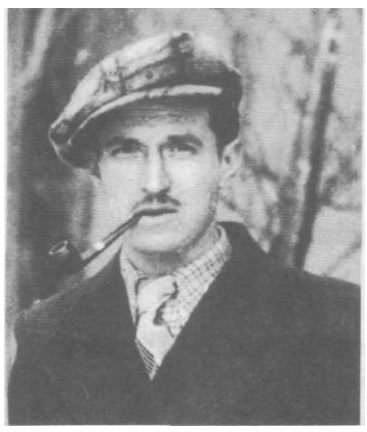
Rođenje 27. januara 1910. godine u Travniku. Poslije završene osnovne škole i gimnazije, upisao se na Vojnu akademiju u Beogradu. Nekoliko godina pred početak Drugog svjetskog rata premješten je, kao oficir Vojske Kraljevine Jugoslavije, na službu u garnizon u Tuzli.

Poslije kapitulacije jugoslovenske vojske, aprila 1941. godine, i proglašenja tzv. NDH, Zvonimir je nastavio službu kao domobranski oficir. S obzirom na to da je poznavao dosta ljudi iz Tuzle, činio je razne usluge saradnicima ilegalne organizacije NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, prešao je partizanima. U NOV-u mu je priznat oficirski čin i u činu kapetana postavljenje za načelnika Štaba XVII majevičke brigade prilikom njenog formiranja 10. oktobra 1943. godine u Simin-Hanu. Odlično je sarađivao sa komandantom Veljkom Lukićem Kurjakom. U časopisu Godišnjica XVII majevičke brigade od 21. oktobra 1944. godine, o Zvonimiru je napisano između ostalog i ovo: "Donio je sa sobom izvjesnu, možda, urođenu hrabrost, ali nekoliko zajedničkih akcija, nekoliko zajedničkih sastanaka stvorili su od Zvonka savjesnog vojnika junaka. Oni (Zvonko i Veljko Lukić Kurjak) su se nadopunjavali. Čvrsta volja, neumornost i neizmjerna energija prožele su ova dva glavna učitelja-vojnika brigade".

Poginuo je 17. avgusta 1944. godine u borbi protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije u Vasilićima kod Šekovića.

Za zasluge u NOB-u Zvonimir je posthumno odlikovan Medaljom za hrabrost.

RADIĆ, BRANKO (Perko i Danica)

Rođen je 1903. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je obućarski zanat. Pripadao je plejadi tuzlanskih komunista kao što su braća Mott i Herljevići, Mehmed Azapagić, Avdo Rahmanović, Muharem Merdžić, Muharem Fizović, Salko Čamdžić i mnogi drugi. Družio se s partijskim radnicima Agom Bakalovićem, Mehmedom Odobašićem, Safetom Hadžiefendićem, Mašom Altumbabićem i drugim aktivistima. Na prvim opštinskim izborima u Tuzli 1928. godine, bio je kandidat na listi Republikanskog radničko-seljačkog bloka. Bio je aktivan u RSD "Sloboda". Zbog svog komunističkog opredjeljenja često je hapšen, posljednji put 1939. godine. Zaposlio se 1940. godine u Geoistrazi, kao radnik na istraživanju nafte u Požarnici. Živio je sa suprugom Verom u kući Mehe Biberovića u naselju Slavinovići u Tuzli.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kuća u kojoj su živjeli Branko i Vera predstavljala je siguran punkt gdje su pripadnici ilegalne organizacije NOP-a donosili i sakrivali prikupljeni materijal, koji su poslije slali partizanskim jedinicama.

U avgustu 1941. godine Branko je otišao na Majevicu, a 10. oktobra iste godine stupio u redove 1. majevičkog odreda. Obavljao je dužnost kurira.

Uhapšen je krajem februara 1942. godine, prilikom obavljanja kurirskog zadatka u Tuzli. U zatvoru je proveo više od pet mjeseci.

Ubijen je 10. septembra 1942. godine u dvorištu tuzlanskog zatvora.

Kao učesnici u NOB-u poginuli su Brankov otac Perko i dva brata, Đorđe i Svetozar.

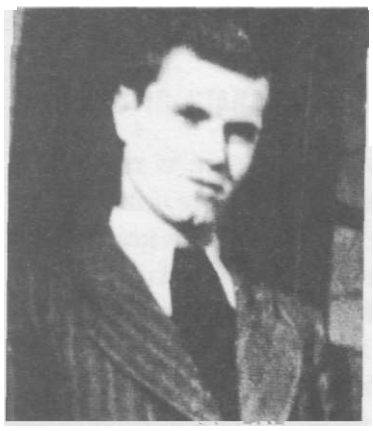
RADIĆ, PERKO (Ilija i Gospava)

Rođen je 9. februara 1873. godine u Tuzli. Po zanimanju je bio obućarski radnik. Nakon Obznane, 1921. godine, uhapšen je zajedno sa sinom Brankom. Družio se s Mitrom Trifunovićem Učom. Kao aktivista URSS-ovih sindikata kratko vrijeme je bio blagajnik sindikalne podružnice obućarskih radnika. Na prvim opštinskim izborima u Tuzli, održanim u oktobru 1928. godine, nalazio se na listi Republikansko-radničkog seljačkog bloka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, njegov položaj se znatno pogoršao, jer je kao Srbin i čovjek obilježen kao "radnik buntovnik", ne samo ostao bez posla, nego mu je stalno prijetila opasnost od hapšenja i progona.

Angažovao se radeći za potrebe NOV-a u vrijeme prvog oslobođenja Tuzle, u oktobru 1943. godine. U novembru te godine Perko je s borcima novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda otišao iz grada.

S obzirom na to da je Perko već bio star, šezdestogodišnjak, nije mogao izdržati stalan pokret i glad u teškim zimskim uslovima. Umro je 11. decembra 1943. godine od posljedica smrzavanja u selu Gračanica kod Živinica, tražeći Tuzlanski NOP odred nakon borbe koja ga je odvojila od suboraca.

RADIĆ, ĐORĐE (Perko i Danica)

Rođen je 17. aprila 1919. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je molerski zanat. U predratnom periodu bio je aktivista radničkog pokreta i član RSD "Sloboda". Njegovi bliski prijatelji bili su Jusuf Arnautović, Muharem Kapidžić, Ahmed Ahmedić i Pepi Kulhanek.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i priprema za dizanje oružanog ustanka 1941. godine, Đorđe je angažovan na stvaranju raspoloženja i organizacije otpora okupatoru i organima tzv. NDH na području Tuzle i okoline.

Na Majevicu je otišao u septembru 1941. godine i narednog mjeseca postao borac 1. majevičkog partizanskog odreda. Formiranjem VI istočnobosanske brigade, avgusta 1942. godine, prešao je u njene redove.

Poginuo je krajem 1942. godine u borbi protiv udruženih četničkih, ustaških i domobranskih snaga na području planine Romanija.

RADIĆ, SVETOZAR (Perko i Danica)

Rođenje 1900. godine. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije osnovne škole, izučio je krojački zanat i ubrzo se zaposlio u radionici kod majstora Safeta Hadžiefendića. Slobodno vrijeme provodio je u prostorijama Radničkog doma i RSD "Sloboda" družeći se s tuzlanskim naprednim ljevičarsko orijentiranim omladincima.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Svetozar se uključio u akcije za pripremu oružanog ustanka, ali je uhapšen u opštoj raciji na komuniste, njihove saradnike i simpatizere, nakon napada Njemačke na SSSR, u junu 1941. godine. Deportovan je u ustaški zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, a odatle u Norvešku na prinudni rad, gdje je i ubijen.

RAHMANOVIĆ, DIKA (Mehmed i Mula)

Rođena je 1926. godine u Tuzli. Domaćica.

Poslije prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Dika je učestvovala u omladinskim radnim akcijama, priredbama i drugim aktivnostima. U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, stupila je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginula je u oktobru 1944. godine prilikom iznenadnog napada četnika na njenu brigadu u blizini Živinica. Ukopana je na mjestu pogibije.

RAHMANOVIĆ, SALIH (Zejćir i Hana)

Rođen je 1927. godine u Vršanima kod Slavinovića u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Salih je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine, prilikom napada XIX bičanske brigade na ustaške položajena Crvenim stijenama, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

RAMADANOVIĆ, ADEM (Bajram i Nesiba)

Roden je 1926. godine u Tuzli. Njegov otac Bajram je vodio poslastičarsku radnju u centru gradaTu su poruke ostavljali, na kratko se viđali i dogovarali istaknuti komunisti, među kojima i Cvijetin Mijatović, Mustafa Mujbegović i Ivan Marković Irac.

Početkom okupacije zemlje, aprila 1941. godine, Adem je pohađao gimnaziju u kojoj se povezao sa skojevskom organizacijom. Djelujući za potrebe ilegalne organizacije NOP-a nije prekidao školovanje. Nakc prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove XVI mus manske brigade. Zbog iskazane hrabrosti i dokazane sposobnosti tokom borbi za vrijen 6. neprijateljske ofanzive, Adem je postavljen na dužnost zamjenika komandira čete.

Poginuo je početkom oktobra 1944. godine u borbi protiv četnika kod Paprače.

RAMLJAK, TOMISLAV (Nikola i Janja)

Rođenje 8. januara 1922. godine u Mostaru. Doselio se s roditeljima u Tuzlu. Poslije završene osnovne i Građanske škole, zaposlio se kao trgovački pomoćnik u Radničkoj nabavljačkoj zadruzi u Kreki. Bio je vrlo mlad kada je počeo da učestvuje u akcijama antifašističkog omladinskog i radničkog pokreta, U slobodno vrijeme svirao je u orkestru Tone Pečenka, najčešće na radničkom zabavama.

Tomislava su članovi porodice zvali Tono, a kasnije je dobio ilegalni nadmak "Debeli". U članstvo SKOJ-a je primljen 1938. godine i sve do aprila 1941. godine rukovodio je skojevskim aktivom u Kreki. Član KPJ postao je 1939. godine i bio je u partijskoj ćeliji sa Albinom Herljevićem, Enverom Šiljkom, Salihom Kunosićem, Fridom Laufer i Vojom Kneževićem. Neposredno pred početak Drugog svjetskog rata, zajedno sa Albinom Herljevićem, Tomislav je dobio zadatak da se kao Hrvati uključe u rad Hrvatske seljačke stranke, s ciljem širenja komunističkih ideja kroz legalne organizacije, građanske partije i društva. Isticao se kao sindikalni aktivista u sindikatu trgovačkih radnika. Zahvaljujući njemu i drugim članovima KPJ i SKOJ-a ostvaren je veliki uticaj među omladincima Kreke. Bio je član Oblasnog komiteta SKOJ-a od njegovog osnivanja 1940. godine i učesnik Oblasnog skojevskog savjetovanja održanog iste godine u Solini. U njegovoj kući u Kreki bio je smješten revolucionar Mitar Trifunović Učo. Kao član Oblasnog komiteta SKOJ-a bio je u žiži aktivnosti organizovanih u okviru priprema oružanog ustanka u istočnoj Bosni. Po odluci Mjesnog komiteta KPJ trebalo je da stupi u Stožer ustaške mladeži. Tu obavezuje teško podnio jer nije mogao da prihvati neprijateljsku ideologiju. Poslije kraćeg vremena provedenog u ustaškom stožeru, zamolio je drugove da ga oslobode ove obaveze, a kad mu je dozvoljeno, sklonio se u ilegalni partijski punkt, prvo na Ravnoj Trešnji na Ilinčici, a zatim u Slavinovićima, odakle je krajem jula 1941. godine zajedno sa Jusufom Jakupovićem otišao na Majevicu.

Tomislav je bio borac i terenski aktivista, kao i član Okružnog komiteta KPJ za Majevicu, Semberiju i Posavinu, te sekretar Okružnog komiteta SKOJ-a. Postavljenje za prvog političkog komesara 2. čete 1. majevičkog bataljona, a obavljao je i kurirske zadatke na relaciji Majevica - Tuzla. Zajedno s Jusufom Jakupovićem je, polovinom februara 1942. godine, organizovao u Loparama skojevsko savjetovanje i tom priliko podnio referat o vojno-političkoj situaciji i učešću u NOB-u omladine s područja djelovanja ovog okružnog rukovodstva. Poginuo je krajem februara 1942. godine u borbama na području Tobuta kod Karića vinograda na Majevici.

RAMIĆ, AHMET (Tahir)

Rođenje 1908. godine u Trebinju. U potrazi za poslom doselio se s porodicom u Tuzlu. Radio je kao rudar u jami Irac Rudnika uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ahmet se priključio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Nema podataka o vremenu i mjestu pogibije borca Ahmeta Ramića.

RAMOŠ, ANTO (Andrija)

Rođenje 1926. godine u Bukinju kod Tuzle. U Bukinju je završio osnovnu školu, a zatim se upisao na zanat. Njegov otac Andrija ilegalno je radio za NOR Učestvovao je u prikupljanju i davanju dobrovoljnih priloga za NOB, sarađujući sa Jurom Keroševićem i Brankom Stankovićem.

Zajedno sa Osmanom Bećirovićem i Sakibom Čatićem, Anto je prisustvovao jednom ilegalnom sastanku koji je održan 1942. godine u kući Zumre Čatić, a kojim je rukovodio Salko Mešković. Od pomenute trojice omladinaca formiran je podaktiv antifašističke omladine sa zadatkom da, između ostalog, radi na pripremi omladinaca za odlazak u partizane.

U proljeće 1943. godine Anto je primljen u članstvo SKOJ-a, a početkom avgusta dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je 30. septembra 1943. godine u borbama za prvo oslobođenje Tuzle.

RAZIĆ, OSMAN

Rođen je u Tuzli.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Osman je dobrovoljno stupio u redove 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Ravnoj planini kod Vareša.

REKIĆ, KADRO

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Radnik.

Kadro je 1943. godine pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u II krajišku brigadu.

Poginuo je 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Vrba kod Slavonskog Broda, Republika Hrvatska.

REKIĆ, MUJO (Mehmed i Derva)

Rođen je 1920. godine u Dolovima kod Soline u Tuzli. Zemljoradnik.

U toku okupacije zemlje Mujo je mobilisan u domobrane. U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, prešao je u jedinice NOVJ. Raspoređen je u Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je polovinom januara 1945. godine u borbi protiv četnika kod Kladnja.

REKIĆ, RASIM (Emin i Harija)

Rođenje 27. aprila 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat, a zatim se zaposlio u brijačkoj radnji Aziza Preića.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Rasim je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlaskog NOP odreda.

Poginuo je u noći između 11. i 12. novembra 1943. godine, prilikom napada zelenog kadra na njegov odred u Vukovijama kod Kalesije.

REPIĆ, ELIZABETA (Albin i Katica)

Rođena je 1925. godine u Tuzli. Odrasla je u radničkoj rudarskoj porodici. Poslije završene osnovne škole u Kreki, izučila je krojački zanat, ali nigdje nije radila.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Elizabeta je dobrovoljno pristupila jedinicama NOV-a. Raspoređena je u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginula je u proljeće 1944. godine u borbama protiv pripadnika 13. SS "Handžar" divizije kod Bijeljine.

RIBIĆ, HASAN (Muharem i Mejra)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Tokom 1942. godine Hasan se uključio u akcije ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, a u junu iste godine primljen je u članstvo SKOJ-a. Na sastancima SKOJ-a stekao je idejno političko obrazovanje. Učestvovao je u takmičenjima u prikupljanju municije, sanitetskog i drugog materijala za potrebe partizanskih jedinica koje su organizovale skojevske organizacije.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, sa konferencije koja je održana u Moluhama 3. oktobra 1943. godine, Hasan je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade. Raspoređen je na dužnost puškomitraljesca.

Poginuo je 13. februara 1944. godine pri neuspjelom napadu II krajiške brigade na Rogaticu kod sela Vegolovi. Ukopan je na mjestu pogibije.

RISTIĆ, NIKOLA (Pero)

Rođen je 1900. godine u Lopatnici kod Livna. Osnovnu školu završio je u Livnu, a trgovački zanat u Zavidovićima. Doselio se u Tuzlu radi posla. Radio je u Rudniku uglja Kreka kao trgovački pomoćnik u materijalnom magacinu. Bio je član sokolskog društva i dobrovoljne vatrogasne čete u Rudniku uglja Kreka. Njegova dva sina bili su učesnici NOB-a, a dvije kćerke saradnici ilegalne organizacije NOP-a.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, Nikolu su, kao Srbina, hapsile ustaške vlasti, ali s obzirom na to da mu je žena bila Hrvatica, hapšenja su bila sve rjeđa. Ilegalno je radio u NOP-u i materijalno pomagao NOB.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 2. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u borbama na vrhu Ravne planine na Ramovcu. Sahranjen je na mjestu pogibije.

RISTIĆ, RATKO (Borko i Zagorka)

Rođen je 15. februara 1915. godine u Tuzli. Odrastao je u uglednoj građanskoj porodici. Poslije završene osnovne škole i gimnazije, upisao se na Pravni fakultet u Beogradu. Studije je završio 1938. godine, a zatim je otišao na odsluženje vojnog roka u Školi rezervnih oficira pješadije vojske Kraljevine Jugoslavije u Mariboru, Republika Slovenija. U slobodno vrijeme se bavio gimnastikom. Bio je politički neopredijeljen i antifašistički orijentisan. Nakon odsluženja vojnog roka 1940. godine, zaposlio se kao sudija u Bijeljini i za kratko vrijeme stekao širok krug prijatelja, mahom među antifašistički i ljevičarski orijentisanim studentima i radnicima.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ratko je podržavao NOB, a 1942. godine postao je saradnik ilegalne organizacije NOP-a.

Nakon oslobođenja Bijeljine, u jesen 1943. godine, postao je borac NOV-a. Prvo je bio raspoređen u Komandu majevičkog područja, a zatim u XVII majevičku brigadu.

Početkom 1944. godine obolio je od tifusa i upućen je na liječenje u partizansku bolnicu u Trnovu. U vrijeme početka 7. neprijateljske ofanzive, u proljeće 1944. godine, teži ranjenici i bolesnici, među kojima je bio i Ratko, bili su smješteni u pripremljene baze, zemunice.

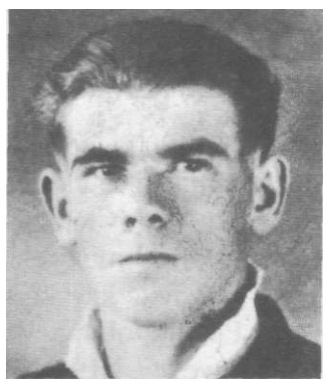
Ubijen je u ljeto 1944. godine, kada su pripadnici 13. SS "Handžar" divizije otkrili baze s ranjenicima.

RIZVANOVIC, ORHAN

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, radio je kao fizički radnik.

U proljeće 1943. godine Orhan je mobilisan u domobrane. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobru 1943. godine, stupio je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u martu 1945. godine u borbama na liniji Velika Gradina - Pliješ - Podromanija. Ukopan je na mjestu pogibije.

RUŽIĆ, MARKO (Tunjo i Tonka)

Rođen je 1912. godine na Husinu kod Tuzle. Njegova porodica je bila poznata po tome što je u njihovoj kući bio smješten štrajkački odbor u vrijeme Husinske bune 1920/21. godine. Marko se bavio zemljoradnjom i povremeno je radio nadničarske poslove, a zatim se zaposlio kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka, gdje je radio i za vrijeme okupacije zemlje. Pod uticajem aktivista NOP-a i rudarskih radnika svrstao se na stranu antifašista.

Borac NOV-a postao je oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. Raspoređen je u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine, u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica u podnožju planine Zvijezde. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblje na Husinu.

RUŽIĆ, MARKO (Tunjo i Mara)

Rođenje 1915. godine na Husinu kod Tuzle. Prvo je radio u Ciglani u Kreki, a zatim u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Marko je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica u podnožju planine Zvijezde. Sahranjen je na mjestu pogibije. Posije oslobođenja zemlje njegovi posmrtni ostaci su preneseni u zajedničku grobnicu na Spomen-groblje na Husinu.

SABITOVIĆ, MUSTAFA (Mujo i Harema)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mustafa se aktivno uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redovi istočnobosanske brigade.

Poginuo je u januaru 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, na Romaniji.

SABRANOVIĆ, MIJO (Ivo i Pavica)

Rođenje 6. aprila 1924. godine na Husinu kod Tuzle. Poslije završene osnovne i Trgovačke škole, zaposlio se kao trgovački pomoćnik u eivinicama.

Mijina opredijeljenost za NOB počinje krajem 1942. godine, kada gaje Anto Miljanović, sekretar aktiva SKOJ-a na Husinu, uključio u rad ilegalne organizacije NOP-a i polovinom 1943. godine primio u članstvo SKOJ-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mijo je dobrovoljno stupio u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade. Upućen je na skojevski kurs koji je počeo s radom u Tuzli krajem oktobra 1943. godine, a nastavljen poslije povlačenja u Janju kod Bijeljine.

Do povratka u XVIII hrvatsku brigadu, početkom 1944. godine, Mijo se nalazio se u Majevičkom odredu i pristapskim dijelovima 16. vojvođanske divizije. Aktivno je učestvovao u kulturno-prosvjetnom radu, posebno na opismenjavanju boraca. Sve te aktivnosti doprinijele su da dobije čin zastavnika i postavljen je na dužnost komesara čete.

Poginuo je 5. aprila 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Palama, neposredno pred oslobođenje Sarajeva.

SAOIKOVIĆ, MUHAMED ŠKHAB

Rođenje 1916. godine u Ljubuškom. Poslije završene osnovne škole odlazi u Sarajevo gdje nastavlja školovanje u Srednjoj šumarskoj tehničkoj školi. Na odsluženje vojnog roka otišao je 1936. godine. Nakon dolaska iz vojske zaposlio se u Ljubuškom kod jednog advokata, da bi nakon izvjesnog vremena prešao na rad u Duvanski otkupni ured.

U svom rodnom mjestu i njegovoj okolini uključuje se u politički rad. Učestvuje u prikupljanju pomoći za španski narod, organizuje s brojnom grupom mladih radnika antifašista i đaka političke zborove u Ljubuškom na kojima osuđuje profašističku politiku vladajućih krugova u Kraljevini Jugoslaviji. Muhamed je iz Ljubuškog otišao u Zagreb, gdje se zapošljava u Središnjem zavodu za socijalno osiguranje radnika u kojem je, zajedno sa Božidarom Adžijom, uglednim publicistom i partijskim radnikom, radio na listu "Radničko osiguranje", a zatim je učestvovao u izlaženju "Političkog vjesnika" i druge ilegalne partijske štampe. U članstvo KPJ primio gaje Božidar Adžija. U proljeće 1941. godine, Muhamed je uhapšen kao komunista, ali je ubrzo pušten i protjeran iz Zagreba. Vratio se u Ljubuški, gdje ga ustaše ponovo hapse, ali je usljed nedostatka konkretnih dokaza pušten, uz obavezu da odmah napusti Ljubuški. Došao je u Sarajevo gdje djeluje kao ilegalni partijski radnik. U Tuzlu je došao u prvoj polovini septembra 1941. godine. Pokrajinski komitet KPJ za Bosnu i Hercegovinu gaje uputio "na raspolaganje i pomoć" Mahmutu Bušatliji, partijskom instruktoru u Tuzli. Kada je većina članova Partije u Doboju uhapšena, Muhamed, kao njegov najbliži saradnik, obavljao je najsloženije ilegalne zadatke. Poslije pogibije Mahmuta Bušatlije u oktobru 1941. godine, Pokrajinski komitet KPJ za Bosnu i Hercegovinu postavio gaje za partijskog instruktora u Tuzli. Djelujući u vrlo teškim uslovima, koji su nastali nakon brojnih hapšenja izvršenih od ustaške vlasti u gradu, Muhamed je zajedno s Mjesnim komitetom KPJ Tuzla vrlo brzo uspio da konsoliduje partijsku organizaciju i daje prilagodi novim uslovima rada. Pokazao je veliku brigu za rad partijskih organizacija na širem području tuzlanske oblasti. Često je odlazio na slobodnu teritoriju gdje je uspostavljao odgovarajuće kontakte s rukovodstvima partizanskih odreda. Krajem novembra 1941. godine u Jablanici, na Majevici, sastao se sa sekretarom Okružnog komiteta KPJ za Majevicu Jusufom Jakupovićem, a u decembru iste godine odlazi na Ozren gdje razmjenjuje informacije sa Štabom Ozrenskog partizanskog odreda. Kada je došlo do iznenadnog napada četnika na Štab Majevičkog partizanskog odreda, 20. februara 1942. godine, Muhamed obavještava Ozrenski partizanski odred. Na osnovu poznavanja stanja i odnosa u Ozrenskom odredu, on već tada predlaže mjere koje bi trebalo poduzeti da bi se onemogućio četnički uticaj i sve ono što će se u ovom odredu dogoditi u aprilu te godine.

Tokom 1942. godine, tuzlanska partijska i skojevska organizacija dale su značajan doprinos razvoju NOB-a i NOP-a. U Tuzli je djelovalo više ilegalnih punktova, u kojima su prikupljani važni obavještajni podaci, lijekovi, sanitetski i drugi materijal. Također, preko partijske organizacije u TUzli, ostvaruju se veze s Pokrajinskim komitetom, Sarajevom i drugim gradovima, iz Tuzle se preko odgovarajućih kanala prebacuju na slobodnu teritoriju partijski kadrovi kojima je prijetila opasnost od hapšenja. Muhamed je imao veliku ulogu u tim i drugim aktivnostima. Uspostavio je vezu s Pašagom Mandžićem koji je u avgustu 1942. godine došao na Ravnu Trešnju i Husino, radi mobilizacije novih ljudi u VI istočnobosansku brigadu. Sredinom novembra 1942. godine, Muhameda je na dužnosti instruktora Pokrajinskog komiteta KPJ zamijenio Vladimir Perić Valter. Do odlaska na Majevicu ostao je i dalje u Tuzli. Na Majevicu je otišao u februaru 1943. godine, gdje je nakon desetak dana poginuo u napadu četnika za vrijeme jednog sastanka u Jablanici.

SADIKOVIĆ, RAHMAN (Mehmed i Ajna)

Rođenje 1921. godine u Lipnici kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Rahman je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je krajem novembra 1943. godine u borbi protiv četnika i zelenog kadra u selu Gračanica kod Živinica. Ukopan je na mjestu pogibije.

SAHAČIĆ, PAŠAGA (Salih i Paša)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, upisao je gimnaziju i završio četiri razreda. Družio se s radničkom i srednjoškolskom omladinom.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, formiraju se organizacije USAOJ-a i odbori omladinskih organizacija, te se održavaju omladinske konferencije. Na tim konferencijama i njihovim aktivnostima učestvovao je i Pašaga. Angažovao se u pisanju i izdavanju zidnih novina, obrazovnom i političkom radu. Kada je Tuzla ponovo okupirana, novembra 1943. godine, nastavio je da ilegalno pomaže NOP.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Pašaga je stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Umro je 26. marta 1945. godine u partizanskoj bolnici u Zemunu, Republika Srbija, od posljedica ranjavanja koje je zadobio u borbama protiv dijelova 1. alpske divizije blizu Kozluka kod Zvornika. Ukopan je na groblju u Tuzli.

SALAHOVIĆ, ASIM (Fazlija i Mevla)

Rođenje 8. avgusta 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je limarski zanat. Zaposlio se kod Hasana Odobašiča, poznatog aktiviste tuzlanskog radničkog pokreta, koji je svojim antifašističkim idejama uticao na Asima.

Asim je bio član skojevskog aktiva na Mejdanu. Učestvovao je u svim akcijama koje je organizovao SKOJ i ilegalna tuzlanska organizacija NOP-a.

Krajem septembra 1943. godine, kada su jedinice 3. korpusa NOVJ počele borbe za prvo oslobođenje Tuzle, zajedno sa bratom Safetom, Asim je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Nakon oslobođenja Tuzle, raspoređen je u II krajišku brigadu.

Ne zna se tačno kada je i gdje poginuo Asim Salahović. Poznato je samo to da je nestao u februaru 1944. godine na području između Foče i Kalinovika.

SALAMOVIĆ, ŠAHBAZ (Fehim i Mina)

Rođen je 1926. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Šahbaz je u novembru 1944. godine stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je 25. novembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Borogova kod Kalesije. Ukopan je na mjestu pogibije.

SALETOVIĆ, MUJO (Emin i Refija)

Rođenje 1912. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Zemljoradnik.

Mujo je od 1942. godine bio član muslimanske milicije koja je čuvala stražu u selu. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, na poziv organa narodne vlasti, pristupio je jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u oktobru 1943. godine, u borbi protiv četničkih jedinica na području Ozrena, u blizini Lukavca.

SALETOVIĆ, ZEJR (Rašid i Munira)

Rođenje 1914. godine u Tuzli. Bavio se zemljoradnom, a pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se kao kopač u Rudniku uglja Lipnica kod Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Zejr je dobrovoljno stupio u 1. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 5. januara 1944. godine, u borbi protiv četničkih jedinica u selu Kunosići kod Vareša.

SALIHAGIĆ, ABDUSELAM (Bajro i Fatima)

Rođen je 1929. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Tuzlansku gimnaziju.

Polovinom 1943. godine, primljen je u skojevski aktiv u tuzlanskom naselju Goli Brijeg. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao četrnaestogodišnji dječak, Abduselam je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVII majevičke brigade. Raspoređen je na dužnost kurira.

Poginuo je u oktobru 1944. godine kod Brčkog, vršeći kurirsku dužnost, prenoseći naređenja Štaba XVII majevičke brigade potčinjenim jedinicama. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnici u NOB-u poginula su i dva njegova brata, Abdulah i Muhamed.

SALIHAGIĆ, ABDULAH (Bajro i Fatima)

Rođen je 2. marta 1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, učio je stolarski zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, družio se sa omladincima, simpatizerima NOB-a i s njima učestvovao u nekim od akcija ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Abdulah je 1943. godine primljen u članstvo SKOJ-a pri aktivu u tuzlanskom naselju Goli Brijeg, čiji su članovi bili i njegova braća Muhamed i Abduselam, kao i Ibrahim Abidinović Paša, Avdo Salihagić i drugi. Abdulah je obavljao kurirske poslove, ilegalno pisao i lijepio parole i si. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao petnaestogodišnji dječak, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u oktobru 1944. godine u borbi protiv četnika kod Paprače. Ukopan je na mjestu pogibije.

SALIHAGIĆ, MUHAMED (Bajro i Fatima)

Rođenje 1921. godine. Kao učenik pripadao je ljevičarsko-antifašističkom omladinskom pokretu.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Muhamed se uključio u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Primljen je u članstvo SKOJ-a pri aktivu u tuzlanskom naselju Goli Brijeg. Godine 1942. Muhamed je, zbog opasnosti od hapšenja, otišao iz grada i priključio se partizanima u II krajiškoj brigadi.

Poginuo je 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Bihaća.

SALKANOVIĆ, MUSTAFA (Mujo)

Rođen je 1928. godine u Dupcu kod Rudog. Odrastao je u radničkoj porodici. Završio je osnovnu školu, a zatim se bavio zemljoradnjom i nadničarskim poslovima. Doselio se s roditeljima u Tuzlu pred početak Drugog svjetskog rata.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao petnaestogodišnji dječak, Mustafa je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u maju 1944. godine u borbama u blizini Tuzle.

SALKIĆ, MEHO (Mujo)

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Radnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Meho je dobrovoljno stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 1944. godine.

SALUHOVIĆ, ALIJA (Hamid i Zineta)

Rođen je 1910. godine u Gornjoj Tuzli. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Izvjesno vrijeme bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Alija je oktobra te godine postao borac XX romanijske brigade.

Poginuo je 21. novembra 1944. godine na drumu Sokolac - Vlasenica. Ukopan je na mjestu pogibije.

SAPUNDŽIĆ, IVANKA (Vlado)

Rođena je 1924. godine u Tuzli. Učenica.

Ivanka je od 1943. godine saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupila u redove XVI muslimanske brigade.

Poginula je aprila 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Donje Trnove kod Ugljevika.

SARAČEVIĆ, ABDURAHMAN ACO (Suljaga i Zubeida)

Rođenje 20. juna 1920. godine u Gornjoj Tuzli. Osnovnu školuje završio u rodnom mjestu, a zatim je neko vrijeme radio kod oca Suljage u pekarskoj radnji. Nakon toga upisao se na krojački zanat u Beogradu u krojačkoj radionici Milana Trninića. Zanat je završio 1937. godine i počeo raditi kao krojački majstor u istoj radionici. Družio se sa omladincima, radnicima i šegrtima, a od 1937. godine je član prvog omladinskog rukovodstva pri krojačkoj sekciji Beograda. Prisustvovao je radničkim zborovima i pratio razvoj štrajkačkog pokreta. Svakodnevno je odlazio u Radničku komoru i Sindikat. Od 1936. godine član je URSS-ovih sindikata, a zatim i RKUD "Abrašević". Često je bio u odborima za organizaciju izleta radnika i napredne omladine.

Abdurahman je početkom 1938. primljen u članstvo SKOJ-a, a sredinom 1939. godine i u članstvo KPJ. Izabran je 1939. godine za sekretara Odbora omladinske sekcije tekstilnih radnika. Bio je rukovodilac SKOJ-a i član Međustrukovnog komiteta radnika, a zatim i član Rejonskog komiteta SKOJ-a i Partije. Učestvovao je u svim značajnijim političkim manifestacijama Beograda, pa i u demonstracijama protiv pristupanja Kraljevine Jugoslavije Trojnom paktu 27. marta 1941. godine.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Abdurahman je dobio partijsku direktivu da ide u Tuzlu i tamo nastavi s radom. U Tuzlu je došao 12. aprila 1941. godine i stavio se na raspolaganje Oblasnom komitetu KPJ. Zaposlio se u krojačkoj radnji Franje Nosala, po nacionalnosti Nijemca, što je učinjeno smišljeno da bi se lakše mogao uključiti u partijski rad.

Polovinom oktobra 1941. godine, nakon hapšenja grupe partijskih aktivista na čelu s Mahmutom Bušatlijom, instruktorom Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu, prilikom pokušaja odlaska na Majevicu, došlo je do hapšenja većine članova Mjesnog komiteta KPJ Tuzle i velikog broja partijskih aktivista i saradnika ilegalne organizacije NOP-a. Abdurahman je tom prilikom ostao neotkriven. Ubrzo je došlo do formiranja novog Mjesnog komiteta KPJ Tuzle za čijeg sekretara je imenovan upravo Abdurahman.

Učestvovao je na partijskom savjetovanju koje je organizovano 15. februara 1942. godine na slobodnoj partizanskoj teritoriji u Mačkovcu na Majevici, a sutradan i na skojevskom savjetovanju u Loparama. Po povratku s Majevice u Tuzlu, Abdurahmana su, zajedno s Kasimom Bilićem i Abdulahom Sarajlićem, uhvatili četnici. Međutim, uspio je pobjeći iz četničkog zarobljeništva. U Tuzlu je došao 22. februara i donio vijest o mučkom napadu četnika na Štab Majevičkog partizanskog odreda. Saznavši za njegov povratak s Majevice, policija je uporno tragala za njim. Specijalna policija u Beogradu u isto vrijeme raspisuje potjernicu za njim kao opasnim komunistom. U to vrijeme on se sklanja u tuzlansko naselje Moluhe, gdje ilegalno boravi sve do juna 1942. godine, kada se prebacuje u Birčanski partizanski odred.

Abdurahman je 2. avgusta 1942. godine stupio u redove VI istočnobosanske brigade. U vrijeme kada su VI istočnobosanska brigada i I majevička brigada krenule put Sutjeske, on je bio član Pokrajinskog komiteta SKOJ-a za Bosnu i Hercegovinu i ubrzo je prekomandovan u Majevičku brigadu.

Poginuo je 10. juna 1943. godine nedaleko od Milinklada. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnik NOB-a poginuo je i njegov stariji brat Husein.

Rođen je 1915. godine u Gornjoj Tuzli. Poslije završene osnovne škole, otišao je u Sarajevo na izučavanje automehaničarskog zanata. Radio je u Rudniku uglja Montanika na Majevici. Bio je član KUD "Bosna" u Tuzli s kojim je neposredno pred početak Drugog svjetskog rata nastupao u Beogradu.

Zbog svoje aktivnosti u URSS-ovim sindikatima, kojima je pristupio još kao šegrt u Sarajevu, Husein je otpušten s posla. Ubrzo nakon toga, zaposlio se u mehaničkoj radionici u Kreki, gdje je ostao da radi sve do marta 1943. godine. Od proljeća 1941. godine, kada je u Tuzlu iz Beograda došao njegov brat Abdurahman, angažuje se na zadacima ilegalne organizacije NOP-a. Održavao je vezu s mladićima koji su bili angažovani u ustaškim redovima i od njih dobijao podatke o snazi, namjerama i akcijama neprijatelja, a ponekad i određene količine oružja s municijom. Iako je oprezno radio, neprijatelj je uspio ući u trag nekim njegovim aktivnostima, pa gaje ujesen 1942. godine uhapsila policija.

Po izlasku iz zatvora, Husein nastavlja sa aktivnim radom u NOP-u. Krajem 1942. i početkom 1943. godine, pored ostalih zadataka, radio je i na prebacivanju ilegalaca iz Tuzle preko Gornje Tuzle na Majevicu. U martu 1943. godine učestvovao je u organizovanju prebacivanja braće Lazarević koji su sa Ozrena pošli u Majevički partizanski odred. Tom prilikom uhvaćen je vodič koji ih je iz Gornje Tuzle pratio do Jablanice, na Majevici, pa je policija sprovela istragu i otkrila cijeli ilegalni kanal. Na osnovu toga uhapšeno je desetak saradnika NOP-a, među kojima je bio i Husein. Nakon kraćeg vremena provedenog u tuzlanskom zatvoru, odveden je u ustaški logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska. Iz Stare Gradiške je prebačen u zloglasni ustaški koncentracioni logor Jasenovac. Jedanput mjesečno se javljao porodici da je živ. U ljeto 1944. godine porodica je saznala daje pobjegao iz logora i da se pridružio partizanskim jedinicama u potkozarskom kraju.

U junu 1945. godine, komanda 39. divizije obavijestila je porodicu daje Husein Saračević, u svojstvu zamjenika komesara bataljona, poginuo u aprilu 1945. godine u Motikama, prilikom oslobođenja Banjaluke i da je prenesen i sahranjen u Ivanjskoj.

Posmrtno je odlikovan Ordenom za hrabrost. Žitelji Gornje Tuzle u znak trajne zahvalnosti podigli su Spomen-obilježje braći Saračević, Abdurahmanu i Huseinu.

SARAČEVIĆ, MUSTAFA (Husein i Ajka)

Rođen je 1924. godine u Vršanima kod Slavinovića u Tuzli. Po zanimanju je bio zemljoradnik, a povremeno je obavljao fizičke poslove na imanjima bogatih seljaka ili na građevinama.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mustafa je dobrovoljno stupio u 2. četu 2. bataljona XIX birčanske brigade.

Poginuo je krajem aprila 1944. godine, u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Sokolac - Han-Pijesak. Ukopan je na mjestu pogibije.

SARAJLIĆ, SULEJMAN (Salih)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne i Građanske škole, pohađao je Zanatsku industrijsku školu. U toku školovanja uključio se u akcije tuzlanske antifašističke omladine i *ubrzo postao član SKOJ-a.*

Do odlaska u partizane Sulejman je pripadao ilegalnoj organizaciji NOP-a i bio veoma pouzdan aktivista. Po odluci Mjesnog komiteta SKOJ-a 1941. godine, zajedno s grupom svojih drugova među kojima su bili Radomir Laie Milanović, Slobodan Holovac, Boro Tošić, Rifat Karić, Duka Vasić i drugi, postao je član vazduhoplovnog kluba "Hrvatska krila". Zahvaljujući njima, paralisana je njegova prava namjena - veličanje hrvatstva, a kada su na godišnjicu formiranja tog kluba bili izabrani u upravu, stvorene su mogućnosti za skoro legalno djelovanje skojevaca i antifašističke omladine unutar njega. U klupskim prostorijama slušane su vijesti, održavani sastanci, iznošen materijal.

Sulejman se nalazio u grupi skojevaca koji su u jesen 1942. godine, kada je došlo do prekida veza između organizacije NOP-a u Tuzli i partizanskih jedinica, dobili zadatak da tu vezu uspostave. U toj grupi pored njega bili su: Slobodan Holovac, Dimitrije Stefanović, Božidar Tuco, Boro Tošić, Kemo Tabukčić, Panto Nešković i Ibrahim Tihić.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. U toku borbi, u decembru 1943. godine, teško je ranjen u okolini Banovića. Prebačen je u partizansku bolnicu u selo Kacevac kod Bijeljine, gdje je i umro od tifusa u februaru 1944. godine.

Ukopan je na partizanskom groblju u Trnovi.

SARAJLIĆ, SULEJMAN (Salko)

Rođen je 1925. godine u Tuzli.

Sulejman je još kao učenik postao član SKOJ-a i aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Nestao je u borbama za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive negdje na području Zvijezda planine.

SARIHODŽIĆ, AHMET (Huso)

Rođen je 1908. godine u Tuzli. Bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ahmet je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 12. novembra 1943. godine u borbama koje je Tuzlanski NOP odred vodio protiv neprijateljskih jedinica u okolini Požarnice kod Tuzle.

SARIHODŽIĆ, RIZAH (Salko i Ajša)

Rođenje 18. januara 1923. godine u Tuzli. Odrastao je u radničko-zanatskoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat kod svog oca Salke. Družio se sa antifašistički i ljevičarski orijentisanim šegrtima i radnicima. U predratno vrijeme bio je član aktiva radničke omladine.

Rizah se nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zaposlio u vojnoj stolarskoj radnji u Zapadnom logoru. Za to vrijeme aktivno se uključio u prikupljanje pomoći za NOB. Više puta je iz logora iznosio razne materijale, ćebad, sanitetski materijal, municiju i prenosio do kuće Nurkića, a odatle je vezom slao dalje do određenih punktova. Tokom 1943. godine mobilisan je u domobransku vojsku, ali je krajem godine uspio pobjeći i priključiti se XVII majevičkoj brigadi.

Početkom 1945. godine obolio je od tifusa, pa je prebačen u korpusnu bolnicu u Tuzlu gdje je i umro.

U NOB-u je učestvovao i njegov stariji brat Mehmed.

SARUNOVIĆ, NURAGA (Pašan i Džehva)

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Osnovnu školu završio je 1933. godine, a zatim je izučio brijački zanat i postao brijački pomoćnik 1936. godine. Zaposlio se 1938. godine kao kočijaš na prevozu uglja u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Nuraga je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 17. septembra 1944. godine u borbama za konačno oslobođenje Tuzle.

SAVIĆ, DRAGUTIN (Jovo i Natalija)

Rođen je 4. avgusta 1924. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Dragutin je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je krajem 1944. godine.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov stariji brat Radomir.

SAVIĆ, RADOMIR RADO (Jovo i Natalija)

Rođen je 1917. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Završio je osnovnu i Građansku školu, trgovački smjer. Radio je kao trgovački pomoćnik.

Krajem 1941. godine Radomir je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. U junu 1943. godine otišao je na slobodnu partizansku teritoriju i stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na planini Zvijezdi. Sahranjen je na mjestu pogibije.

SAVIĆ, VLADIMIR (Đorđo)

Rođenje 1915. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Tehničku školu u Kragujevcu, Republika Srbija. Nakon odsluženja vojnog roka, zaposlio se kao majstor u inžinjerijskom puku vojske Kraljevine Jugoslavije. U predratnom periodu bio je aktivista radničkog pokreta i član KPJ.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vladimir je radio na pripemama za oružani ustanak. Prikupljao je oružje i municiju. Učestvovao je u stvaranju diverzantskih grupa. Stupio je u redove Kragujevačkog partizanskog odreda gdje je raspoređen u 3. četu 3. kragujevačkog bataljona. Prilikom ulaska tog bataljona u sastav I proleterske brigade 22. decembra 1941. godine, Vladimir je postao njen puškomitraljezac. Kasnije je prekomandovan u II vojvođansku brigadu.

Poginuo je 2. februara 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Abadžićima kod Jablanice, na Majevici.

SEGAT, VILIM (Batista i Marija)

Rođen je 1917. godine u naselju Kreka u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne i Građanske škole - trgovačkog smjera, prvo se zaposlio kao fizički radnik Rudniku uglja Kreka, a kasnije je dobio posao trgovačkog putnika.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja tzv. NDH, Vilim je mobilisan u domobrane. Iz domobrana je pobjegao 1944. godine i stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u novembru 1944. godine u borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica u rejonu Rogatica - Podromanija. Sahranjen je na mjestu pogibije.

SEFEROVIĆ, OMER (Mahmut)

Rođen je 1886. godine u Tuzli. Obavljao je fizičke poslove i bavio se zemljoradnjom da bi prehranio porodicu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Omer je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Umro je krajem 1943. godine od tifusa u bolnici u Šekovićima, gdje je i ukopan.

SEJMENOVIÖ, NENAD (Vasilije i Ana)

Rođen je 9. maja 1928. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne, upisao se u Gimnaziju u Tuzli i do odlaska u NOB završio četiri razreda. Bio je član podmlatka organizacije "Sokola".

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostav-ljanja tzv. NDH, Nenadov otac Vasilije je u par navrata hapšen. Njegove sestre Mira, Zora i Ve-ra bile su članice skojevskog aktiva u Tuzlanskoj gimnaziji. Zajedno sa sestrom Zorom, Ne-nad je otišao u partizane 11. novembra 1943. godine, prilikom povlačenja naroda i vojske iz Tuzle u Vukovije kod Kalesije, i pristupio novoformiranom Tuzlanskom NOP odredu. Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, njegov bataljon je prebačen u redove XVI muslimanske brigade.

Umro je krajem decembra 1943. godine od posljedica smrzavanja prilikom prelaska rijeke Krivaje.

SEJRANIĆ, HUSO (Huso)

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Huso je pristupio jedinicama NOV-a 1943. godine. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 23. avgusta 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području planine Romanije.

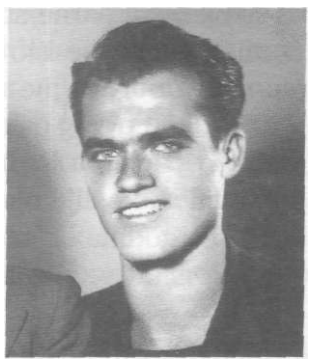
SEJRAFVIĆ, MEHMED MEHO (Džafer)

Rođenje 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zanat metalske struke.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mehmed je aktivno učestvovao u pripremama za oružani ustanak. Krajem 1941. godine primljen je u članstvo SKOJ-a pri skojevskom aktivu u Tušnju. U junu 1943. godine, po zadatku Partije, ilegalno odlazi na slobodnu partizansku teritoriju i stupa u redove VI istočnobosanske brigade. Nakon osnivanja XVI muslimanske brigade prekomandovan je u njene redove.

Poginuo je u oktobru 1943. godine prilikom izvršavanja izviđačkog zadatka u blizini Živinica kada je upao u četničku zasjedu. Ukopan je nedaleko od mjesta pogibije.

SEJRANIĆ, SULEJMAN (Fehim i Derva)

Rođenje 27. marta 1921. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Osnovnu školu završio je 1933. godine, a zatim je pohađao zanatsku stručnu školu. Stolarski zanat izučavao je kod Osmana Mandžića, stolarskog obrtnika u Tuzli, kod koga je 1938. godine postao kalfa i nastavio raditi sve do 1940. godine kada prelazi u Rudnik uglja Kreka. Družio se sa ljevičarsko antifašistički orijentisanim radnicima Šefkijom Jahićem i Miralemom Mandžićem, te je kroz druženje s njima prihvatio revolucionarne ideje radničke klase. Poseban uticaj na njegovo opredjeljenje i dalje aktivnosti imao je Pašaga Mandžić.

Sulejman je 1941. godine primljen u članstvo SKOJ-a. Za vrijeme okupacije zemlje, sa ostalim skojevcima i aktivistima ilegalne organizacije NOP-a u Tušnju aktivno radi na prikupljanju pomoći u neophodnom materijalu, lijekovima, novcu, municiji i oružju za partizanske jedinice. Ljetna kuća i štala koju je posjedovao njegov otac Fehim, bila je punkt za sklanjanje prikupljenih stvari.

U junu 1943. godine, zbog opasnosti od hapšenja, Sulejman je preko ilegalnog partizanskog kanala stupio u 2. bataljon VI proleterske brigade. Kasnije je prekomandovan u XVI muslimansku brigadu gdje je bio postavljen na dužnost komesara čete.

Polovinom 1944. godine zarobljen je od strane zelenog kadra, ali im je pobjegao. U međuvremenu, uspio je da se poveže sa Saikom i Mahmutom Meškovićem i pomagao im u prebacivanju domobranskih vojnika i drugih lica koja su željela stupiti u partizanske jedinice.

U prvoj polovini septembra 1944. godine, kada je pokušao obavijestiti Štab Tuzlanskog NOP odreda, koji se nalazio u okolini Tinje kod Srebrenika, o povlačenju neprijateljskih jedinica iz Tuzle, Sulejman je upao u zasjedu koju su postavili pripadnici zelenog kadra blizu sela Dobrnja kod Tuzla. U pokušaju bijega je bio ranjen. Teško ranjenog i izmrcvarenog dovukli su ga nadomak Tuzle i ostavili u kukuruzištu, u blizini bolnice u Kreki. Sutradan su ga mještani našli mrtvog.

SELIMOVIĆ, SULJO (Muharem i Remza)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu.

Poslije okupaciji i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao učenik srednje škole, Suljo se družio sa antifašistički opredijeljenim omladincima. S obzirom na to daje rado prihvatao i izvršavao razne zadatke, ubrzo je primljen u članstvo SKOJ-a.

Do prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, učestvovao je u raznim oblicima otpora neprijateljskoj vlasti u gradu. Dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda, a nešto kasnije je prekomandovan u II krajišku brigadu. Tokom borbi krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijetljske ofanzive, Sulejman se dokazao kao hrabar i sposoban borac, te je primljen u članstvo KPJ i postavljen na dužnost političkog delegata voda.

Poginuo je u prvoj polovini jula 1944. godine, u toku teških borbi koje su vodili protiv njemačke borbene grupe "Bendl" u blizini Pljevalja, Republika Crna Gora. Ukopan je na mjestu pogibije.

SEPPE, IVAN ŽANKO (Janez i Jerina)

Rođen je 8. maja 1908. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole i Niže gimnazije, izučio je bravarski zanat, a nakon ženidbe s Marijom Jurid, položio je ispit za VK radnika-strojara za parne strojeve i zaposlio se kao strojar u Termoelektrani u Tuzli. U predratno vrijeme je bio član sokolskog društva u Kreki i jedan od zapaženih članova radničke dobrovoljne vatrogasne čete.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ivan se prijavio u NOVJ, ali je ubrzo vraćen u Radnu brigadu koja je imala zadatak da popravi dalekovod od Tuzle do Živinica. Poslije okončanja radova, a po povlačenju jedinica NOV-a iz Tuzle, novembra 1943. godine, stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 17. januara 1944. godine u napadu na neprijateljski garnizon u Tuzli.

SERHATLIĆ, MUSTAFA (Meho)

Rođen je 1890. godine u Pascima kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Kreka. Od prvih dana u rudniku angažovao se u radu sindikalne organizacije. Učestvovao je u Husinskoj buni 1920. godine, zbog čega je otpušten s posla, pa se morao vratiti u rodno selo i baviti zemljoradničkim poslovima. Dvije godine poslije (1922), ponovo se vraća i zapošljava u Rudniku uglja Kreka, gdje je radio sve do prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mustafa je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, angažujući se na prikupljanju dobrovoljnih priloga za narodnu pomoć. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u 2. četu 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbama protiv njemačkih i četničkih jedinica na području Čelić - Pukiš - Ratkovići, na Majevici. Ukopan je na mjestu pogibije.

SERHATLIĆ, OMER (Muhamed)

Rođen je 1889. godine u Gornjim Pascima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Omer je izabran za narodnog odbornika u svom mjestu. Radio je na smještaju i ishrani partizanskih jedinica, smještaju ranjenih i bolesnih, prikupljanju materijalnih sredstava za potrebe NOB-a, mobilizaciji novih snaga za jedinice NOV-a.

U julu 1944. godine, pripadnici 13. SS "Handžar" divizije su ga uhapsili i zajedno sa ostalim narodnim odbornicima odveli do mosta na rijeci Spreči, na putu Tuzla - Zivinice. Na tom mjestu su ih natjerali da sami sebi iskopaju grobnicu, a zatim ih strijeljali. Mještani su ih prenijeli i sahranili u Gornjim Pascima.

SIJERČIĆ, MUHAREM (Edhem i Ruvejda)

Rođen je 23. januara 1917. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je bravarski zanat. Radio je kao revizijski bravar na separaciji uglja u Rudniku uglja Kreka sve do prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine.

Muharem je 2. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u redove Ozrenskog partizanskog odreda. U borbama koje su vođene za odbranu Tuzle, 5. i 6. oktobra 1943. godine, na Husinskom brdu teško je ranjen u glavu, te je otpremljen u bolnicu 17. divizije u selu Vršani kod Slavinovića u Tuzli. Zbog težine povrede prebačen je u korpusnu bolnicu u Trnovi.

Umro je polovinom oktobra 1943. godine od posljedica ranjavanja. Ukopan je na groblju u Trnovi.

SILAJDŽIĆ, GALIB (Ćazim i Paša)

Rođenje 1919. godine u Osoju blizu Dragunje kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Galib je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine u iznenadnom napadu njemačkih jedinica na Tuzlanski NOP odred blizu Bučika kod Banovića. Sahranjen je na mjestu pogibije.

SILAJDŽIĆ, ZEJR

Zejr Silajdžić je bio borac, mitraljezac i desetar XXI tuzlanske brigade od dana njenog osnivanja, septembra 1944. godine, do 28. januara 1945. godine kada je poginuo u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Drinjače kod Zvornika.

SIMIĆ, ČEDO

Rođen je u Tuzli. Učenik.

Čedo je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine. Raspoređen je u redove novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica na Romanovcu kod Vareša.

SIMIĆ, LJUBICA SEKA (Đorđe i Ana)

Rođena je 27. septembra 1924. godine u Hizli. Poslije završene osnovne škole, bavila se poslovima u domaćinstvu, a zatim se zaposlila u bolnici gdje je radila sve do odlaska u partizane.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ljubica je dobrovoljno stupila u jedinice NOV-a. Raspoređena je u novoformiranu XVIII hrvatsku brigadu na dužnost bolničarke u 1. bataljonu.

U januaru 1944. godine oboljela je od tifusa. Smještena je na čuvanje i liječenje u jednoj seoskoj kući u Celiću, gdje je umrla dva mjeseca poslije, u martu 1944. godine.

SIMIČIĆ, HASAN (Ibrahim i Emina)

Rođen je 28. novembra 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao je Gimnaziju u Tuzli i završio četiri razreda Niže gimnazije. Neposredno pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se kao službenik u organima Opštine Tuzla.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hasan je dobrovoljno stupio u 2. četu III brigade 8. kordunaške divizije.

Poginuo je u maju 1944. godine u borbi protiv četnika u selu Ahovu, na području Velike Kladuše. Ukopan je u selu Donja Vidovska.

SIMIČIĆ, SULEJMAN (Hasib i Paša)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Članovi njegove porodice su dugo godina bili pekari. Njegov otac Hasib je posjedovao pekaru. Nakon očeve smrti poslove u pekari preuzeo je stariji brat, a Sulejman počeo raditi s njim.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Sulejman je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Kada je 19. septembra 1944. godine, u oslobođenoj Tuzli, formirana XXI tuzlanska brigada, u njen sastav ušao je i Sulejmanov 2. bataljon Tuzlanskog NOP odreda.

Ranjen je početkom oktobra 1944. godine u borbi protiv četnika kod Čelića, a ubrzo je i podlegao od zadobijenih rana.

SKORUP, ENES (Hasan i Rabija)

Rođen je 1919. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i Zanatsku industrijsku školu. Družio se sa omladincima antifašistima i bio je član RSD "Sloboda".

U prvoj godini okupacije zemlje (1941), Enes je kratko vrijeme radio u Direkciji šuma, ali je ubrzo mobilisan u domobrane. Kao sin jedinac i hranilac porodice, 1942. godine oslobođen je služenja u vojsci. Iste godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

Enes je, zajedno sa Vojinom Jakšićem, Dragom i Slavkom Simićem, Hasanom Jahićem i Slobodanom Holovcem, 3. avgusta 1943. godine ilegalnom vezom stigao na Majevicu i stupio u redove 3. majevičkog odreda, koji će nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, prerasti u novoformiranu XVII majevičku brigadu.

Tokom teških borbi i mukotrpnih marševa, Enes je prvo bio ranjen u borbama na planini Romaniji, a zatim je obolio od tifusa, od čega je umro u januaru 1944. godine.

SKVARICA, GOJKO (Ilija i Ana)

Rođen je u Cikagu, Sjedinjene Američke Države. Njegovi roditelji su iz Trebinja odselili u Čikago, gdje su se ubrzo vjenčali. Gojko se s porodicom doselio u Tuzlu 1919. godine. Njegov otac Ilija je otvorio gostionicu u kojoj je sam radio. Poslije završene osnovne, Gojko je pohađao Trgovačku školu, koju nije završio. Njegova preokupacija je bio fudbal kojim se bavio u FK "Sloboda", gdje je stekao veliki broj prijatelja, mladih radnika, boraca za radnička prava.

Gojko je izabran je za jednog od članova Upravnog odbora "Slobode" na godišnjoj skupštini društva 1938. godine. Članovi Upravnog odbora bili su komunisti, čija je struktura bila gotovo isključivo radnička, a članovi brojnih sekcija bili su ne samo radnici iz Tuzle, već i iz šire okoline. U Gojkovoj kući u maju 1940. godine održana je Oblasna partijska konferencija za tuzlansku oblast.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, po rasporedu partijskog kadra Gojko je ostao u Tuzli. Po direktivi Mjesnog komiteta SKOJ-a Tuzla, u maju 1941. godine formiranje aktiv SKOJ-a za naselja Slavinovići i Simin-Han, u čije članstvo je izabiran i njegov mlađi brat Đorđe. Kao iskusan partijski radnik pomogao je bratu i ostalim članovima novog aktiva u njihovim aktivnostima, prvenstveno u skupljanju ratnog i sanitetskog materijala, koji je odlagan u kući Ljubiše Gušića, sekretara skojevskog aktiva, a zatim u kuću Goste Lazarevića u Slavinovićima, odakle je prosljeđivan partizanima na Majevici.

Krajem septembra 1943. godine, u vrijeme priprema NOV-a za prvo oslobođenje Tuzle, Gojko je stupio u redove II krajiške brigade.

Umro je 23. aprila 1945. godine u Lipiku, Republika Hrvatska, od posljedica ranjavanja u završnim borbama za oslobođenje zemlje.

SMAJIĆ, BEGAN (Husein i Mejra)

Rođen je 1925. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Na poziv organa narodne vlasti, u septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, Began je stupio u jedinice NOVJ. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Umro je polovinom oktobra 1944. godine u bolnici u Šekovićima, od posljedica ranjavanja u borbama protiv četnika kod Paprače. Ukopan je na groblju u Šekovićima.

SMAJIĆ, MEHMED (Ahmet i Arifa)

Rođen je 1918. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom. Pred okupaciju zemlje, aprila 1941. godine, zaposlio se u Rudniku uglja Moluhe u Kreki.

Početkom 1942. godine, Mehmed je počeo sarađivati s ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Iz rudnika je iznosio eksploziv koji se ilegalnim kanalima prebacivao na slobodnu partizansku teritoriju. Izvršavao je i kurirske zadatke.

U julu 1943. stupio je u redove Majevičkog odreda, a zatim je u oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, prešao u VI istočnobosansku brigadu. Ubrzo je primljen u članstvo KPJ i postavljen na dužnost komandira voda.

Poginuo je u januaru 1944. godine prilikom napada na neprijateljski granizon u Tuzli.

SMAJIĆ, OSMAN (Mehmed)

Rođenje 1924. godine u selu Sevilje kod Slavinovića u Tuzli.

Osman je 1943. godine mobilisan u domobrane. Poslije nekoliko mjeseci pobjegao je iz domobrana i prešao u redove 4. bataljona XIV brigade 53. NOU srednjobosanske divizije, gdje je bio raspoređen na dužnost automatičara.

Poginuo je 25. maja 1945. godine u borbama kod mjesta Vlaška Mala. Ukopan je u Brusnici.

SMAJLOVIĆ, HAZIM (Fetah)

Rođenje 1917. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat. U predratnom periodu je bio aktivista radničkog pokreta i član RSD "Sloboda".

Hazim se u NOB uključio 1943. godine, a od oktobra, nakon prvog oslobođenja Tuzle, postao je borac 3. čete 4. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 14. decembra 1944. godine u borbama oko Devetaka kod Sokoca.

SMAJLOVIĆ, JAKUB

Rođenje u Tuzli.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Jakub je dobrovoljno stupio u redove 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 24. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Vareša.

SMAJLOVIĆ, MUSTAFA MUJO (Emin i Paša)

Rođenje 10. decembra 1916. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je limarski zanat. Radio je u centralnoj radionici Rudnika uglja Kreka. U slobodno vrijeme igrao je fudbal.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mustafa je kao komunista djelovao među radnicima rudnika i bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 2. četu 1. bataljona II krajiške brigade.

U martu 1944. godine, Mustafa se razbolio od upale slijepog crijeva. Odmah je operisan u partizanskoj bolnici u Kalinovniku, ali je nakon petnaest dana umro.

Kao učesnik NOB-a je poginuo njegov stariji brat Salih.

SMAJLOVIĆ, SALIH CAR (Emin i Paša)

Rođenje 10. oktobra 1914. godine u Tuzli. Poslije osnovne škole, izučio je automehaničarski zanat. Bio je dobar fudbaler i igrao je za FK "Sloboda".

Za vrijeme okupacije zemlje, Salih je aktivno sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Učestvovao je u akcijama na prikupljanju sanitetskog materijala, oružja i odjeće za potrebe partizana. Njegova porodična kuća u Džindić mahali bila je ilegalni punkt.

Kao pripadnik NOP-a, Salih je uhapšen 1941. godine i u zatvoru je proveo oko mjesec dana, ali je usljed nedostatka konkretnih dokaza uskoro pušten na slobodu.

U partizane je otišao 8. avgusta 1943. godine. Raspoređen je u 2. četu 4. "M" (muslimanskog) bataljona VI istočnobosanske brigade. U četi je obavljao dužnost desetara, a zatim je postavljen na dužnost komandira čete i primljen u članstvo KPJ.

Poginuo je 5. oktobra 1943. godine u toku borbi za odbranu tek oslobođene Tuzle na položajima u okolini Živinica.

SMAJLOVIĆ, SAKIB (Fetah i Zineta)

Rođenje 1919. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zanat za vodoinstalatera. U predratnom periodu je bio član RSD "Sloboda", posjećivao je Radnički dom i družio se sa radnicima antifašistima U prvim ratnim godinama Sakib je radio kao vodoinstalater u Centralnoj radionici Rudnika uglja Kreka, gdje je od decembra 1942. godine počeo aktivno da sarađuje sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Bio je u stalnom kontaktu sa članovima aktiva SKOJ-a u radionici: Osmanom Ganićem, Rasimom Altumbabićem, Camilom Kravićem i Muhamedom Djedovićem, a sarađivao je i sa ostalim radnicima, pripadnicima ilegalnog NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 1. četu 2. bataljona II krajiške brigade.

Jedne decembraske noći 1943. godine, II krajiška brigada je vodila borbe protiv četnika na području Romanije. Kada je borba utihnula, uvjeren da su se četnici razbježali, Sakib je zapalio cigaretu. Jedan od četnika, sakriven u šiblju, opalio je iz puške i pogodio ga u stomak, nakon čega je Sakib ubrzo umro.

SOFTIĆ, AGO (Suljo i Mejra)

Rođen je 16. januara 1913. godine u Tuzli. Radio je u Solani u Kreki. U predratnom periodu je bio aktivan u URSS-ovim sindikatima, radničkim, sportskim i kulturnim društvima.

Početkom 1941. godine, Ago je kao rezervista mobilisan u vojsku Kraljevine Jugoslavije. Poslije okupacije kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zarobljen je i odveden u jedan od logora u Njemačkoj, gdje je ostao do 1943. godine, kada se vratio u Tuzlu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 2. bataljon II krajiške brigade.

Poginuo je 23. novembra 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica kod sela Kijeva u blizini Trnove. Ukopan je na mjestu pogibije.

Kao učesnik NOB-a poginuo je njegov mlađi brat Džemo.

SOFTIĆ, OŽEMO (Suljo i Mejra)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Radio je kao fizički radnik.

Polovinom 1943. godine Džemo je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Angažovao se na pružanju pomoći drugovima koji su trebali da pristupe partizanima. Bio je povezan sa aktivistima NOP-a i SKOJ-a iz svog kvarta, ali je imao saradnike i među domobranskim vojnicima.

Poslije povlačenja partizana iz Tuzle, novembra 1943. godine, Nijemci su pohapsili jedan broj saradnika NOP-a i članova KPJ i SKOJ-a, među kojima se nalazio i Džemo. Osumnjičen je daje ubijao i zakopavao njemačke vojnike za vrijeme prvog oslobođenja Tuzle. Pod istom optužbom uhapšen je i Rašid Burho. Njih dvojica su jedno vrijeme odležali u tuzlanskom zatvoru "Štok", a zatim otpremljeni prvo u Zenicu, a zatim u Zemun, Republika Srbija.

Prema izjavi Rašida Burhe, Džemo je poginuo 1944. godine prilikom savezničkog bombardovanja Zemuna.

SOFTIĆ, MEHMED MEŠA (Mehmed i Hatidža)

Rođen je 27. januara 1915. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, kratko vrijeme se bavio zemljoradnjom, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja Kreka, gdje je radio kao kopač u jami Moluhe. U godinama pred početak Drugog svjetskog rata, pripadao je grupi mladih proletera obuhvaćenih radom URSS-ovih sindikata, radničkim, sportskim i kulturno-prosvjetnim društvima.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Mehmed se uključio u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Sarađivao je sa Latifom Ahmedićem i Ćazimom Kurbašićem, a pod rukovodstvom Salke Meškovića. Učestvovao je u akcijama prikupljanja oružja, municije, sanitetskog i drugog neophodnog materijala za potrebe partizana.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobru 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade.

Zarobljen je tokom borbe protiv četnika u noći između 13. i 14. januara 1944. godine blizu sela Orahovica kod Foče. Četnici su ga na zvjerski način mučili, a onda i ubili.

SOLJANKIĆ, DŽEMO (Đulaga i Zlatija)

Rođenje 1926. godine u Dobrnji kod Tuzle. Radio je kao najamni radnik da bi prehranio porodicu.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao sedamanestogodišnji mladić, Džemo je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 25. decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama kod mjesta Ramovac, na vrhu Ravne planine. Ukopan je na mjestu pogibije.

SOVIĆ, MARKO (Ilija)

Rođen je 1919. godine u Bradićima kod Maglaja. Osnovnu školu završio je u Maglaju. Doselio se s porodicom u Tuzlu, gdje mu je otac Ilija radio kao telegrafista. U Tuzli je 1939. godine završio Zanatsku školu. Radio je u Solani u Kreki, kao mašinobravar na održavanju kotlova. U predratnom periodu pripadao je radničkom pokretu i bio je član SKOJ-a.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Marko je postavljen za sekretara aktiva SKOJ-a u Kreki. Ustaške vlasti su mu, kao Hrvatu, nekoliko puta nudile saradnju koja bi poboljšala njegov materijalni položaj. Njegovo odbijanje učinilo gaje sumnjivim kod ustaških vlasti.

Uhapšen je u ljeto 1941. godine, bez konkretnih dokaza, ali je uspio pobjeći iz zatvora. Ponovo je uhapšen i sproveden u ustaški zatvor "Jalsko" kod Vatrogasnog doma u Tuzli. U istoj ćeliji zajedno sa njim bili su Strajko Mitrović, Košta Popov i Petar Kerović. U oktobru 1941. godine Mjesni komitet KPJ je organizovao akciju njihovog oslobađanja. Akcija je djelimično uspjela, oslobođeni su Košta Popov i Strajko Mitrović, a Petar Kerović je ubijen prilikom pokušaja bjekstva. Marko je ubrzo uhvaćen kraj rijeke Jale.

Dva mjeseca poslije pokušaja bjekstva Marko je izveden pred sud i usljed nedostatka dokaza oslobođen. Nastavio je ilegalno djelovati. Tokom 1942. godine, ustaše su odlučile da ga deportuju u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, ali je na molbu njegove majke pušten. Posljednji put je uhapšen krajem avgusta 1943. godine i odveden u zatvor na tuzlanskoj Gradini, gdje su boravili zatvorenici predviđeni za strijeljanje. Izbjegao je egzekuciju zahvaljujući akciji boraca II krajiške brigade, koji su s te strane oslobađali Tuzlu oktobra 1943. godine. Nakon oporavka, Marko je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je sredinom novembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

SPREČIĆ, IBRAHIM (Osman i Šaha)

Rođen je 1905. godine u Tuzli. Trgovački zanat završio je kod trgovca Slavka Gašića. Izvjesno vrijeme radio je kod njega, a potom se zaposlio u Fabrici špirita i kvasca u Kreki.

Ibrahim je od 1942. godine bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Bio je zadužen da unosi i rastura letke među tuzlanskim radnicima.

Neposredno pred prvo oslobođenje Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove XVI muslimanske brigade. Ujesen 1944. godine bio je na dužnosti intendanta u 2. bataljonu.

Poginuo je u prvoj polovini oktobra 1944. godine u borbi protiv četnika i zelenog kadra na Međašu kod Kalesije, kada je neprijatelj napao jedan transport hrane i odjeće upućene iz Tuzle prema Osmacima.

SRABOVIĆ, FEHIM (Alija i Fatima)

Rođen je 1927. godine u Dolovima kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, kao sedamnaestogodišnji mladič, Fehim je stupio u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je u noći između 27. i 28. oktobra 1944. godine prilikom napada na ustaško uporište na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

SRABOVIĆ, HUSEIN (Hasan i Sida)

Rođenje 6. avgusta 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je zidarski zanat kod majstora Štrausa.

Za vrijeme okupacije zemlje Husein je povremeno radio kao zidar i pomagao ukućanima u poljoprivrednim poslovima. U februaru 1943. godine mobilisan je u domobrane, gdje je ostao do kraja 1944. godine, kada je s većom grupom vojnika prebjegao u partizane. Stupio je u 1. bataljon Osječke brigade.

Huseinovo ime se nalazilo na spisku boraca i starješina koje je pohvalio Štab 12. divizije za ispoljenu hrabrost prilikom borbi za oslobođenje Virovitice, Republika Hrvatska. Zbog iskazane hrabrosti tokom borbi za oslobođenje Osijeka, Republika Hrvatska, 14. aprila 1945. godine promaknut je u čin vodnika.

Poginuo je 1945. godine, pred sam kraj rata, u završnim operacijama za oslobođenje zemlje negdje na području Podravine, Republika Hrvatska.

SRDIĆ, MILENA (Savo i Darinka)

Rođena je 1914.godine u Tuzli. Radila je kao daktilografkinja u Sudu u Tuzli.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja ustaške vlasti u Tuzli, iako Srpkinja po nacionalnosti, Milena je nastavila raditi u Sudu sve do prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine. U oslobođenom gradu stupila je u redove VI istočnobosanske brigade, ali je kao daktilografkinja ubrzo dodijeljena Štabu novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginula je 23. oktobra 1943. godine prilikom napada sarajevskih i rogatičkih četnika na štab XVII majevičke brigade u selu Sijercima, na području planine Romanije.

STEFANOVIĆ, ANA (Ivan)

Rođena je 1923. godine u Vrdniku, u Sremu, Republika Srbija. Porijeklom je bila Njemica. Poslije udaje za tuzlanskog trgovca Ljubomira Stefanovića, doselila se u Tuzlu.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno sa suprugom i njegovim bratom, Ana je sarađivala sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Pokušala je jednom da iskoristi svoje nacionalno porijeklo i da preko "Kulturbunda" i nekih drugih institucija okupacionog sistema izbavi iz zatvora supruga i njegove sestre Zoru i Jovanku, ali nije u tome uspjela. Njen suprug je odveden u ustaški koncentracioni logor Jasenovac.

Iako je ostala bez supruga, Ana je nastavila da radi za NOP sve do prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine. Ponovnom okupacijom Tuzle, novembra 1943. godine, povukla se iz grada, zajedno sa jedinicama NOV-a. Dolaskom na slobodnu partizansku teritoriju na Majevici, uključila se u rad AFŽ.

Početkom 7. neprijateljske ofanzive, 1944. godine, razboljela se od tifusa i umrla u partizanskoj bolnici u selu Jablanica, na Majevici.

STARČEVIĆ, BLAGOJE (Nikola)

Rođen je 1927. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je fotografski zanat. Radio je u radnji fotografa Drage Jovanovića.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao šesnaestogodišnji mladić, Blagoje je dobrovoljno stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na liniji Leona - Krivaja - Vareš. Sahranjen je na mjestu pogibije.

STEFANOVIĆ, LJUBOMIR (Simo)

Rođenje 21. juna 1892. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Trgovačke škole, bavio se trgovinom u porodičnoj firmi. Prije početka Drugog svjetskog rata oženio se Anom, Njemicom iz Vojvodine, Republika Srbija.

Za vrijeme okupacije zemlje, zajedno sa suprugom, Ljubomir je sarađivao sa ilegalnom organizacijom NOP-a. U njihovoj kući su održavani sastanci Mjesnog komiteta KPJ. Pretpostavlja se daje po zadatku Partije pronašao stan za Kasima Bilića Crnog, instruktora Pokrajinskog komiteta SKOJ-a za Bosnu i Hercegovinu i odveo ga kod svoje sestre Jovanke Jovanović.

Uhapšen je krajem 1941. godine, vjerovatno zbog skrivanja Kasima Bilića Crnog, komuniste ilegalca za kojim je policija tragala i najzad otkrila gdje stanuje. Ljubomirova supruga Ana je pokušala da njega i njegove sestre izbavi iz zatvora, ali u tome nije uspjela. Iz prihvatnog logora koji se nalazio u Južnom lageru u Kreki, početkom 1942. godine, Ljubomir je deportovan prvo u ustaški koncentracioni logor Jasenovac, a zatim je upućen u zarobljenički logor u Norveškoj.

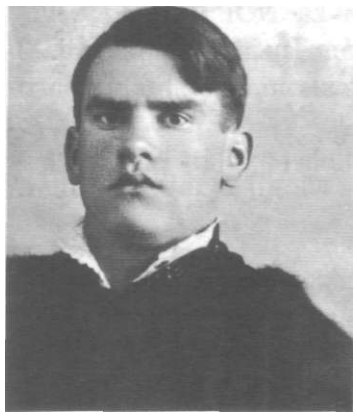
O njegovoj sudbini u zatočeništvu malo se zna. Postoji verzija da je život izgubio kada se srušio zid neke građevine koju su zatvorenici gradili.

Kao učesnik u NOB-u je poginula i njegova mlađa sestra Zorka.

STEFANOVIĆ, ZORKA (Simo)

Rođenaje 9. januara 1902. godine u Tuzli. Domaćica.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Zorka se uključila u aktivnosti NOP-a tako što je plela čarape i druge odjevne predmete za partizane. Zbog pokušaja da pomogne Kasimu Biliću Crnom, bila je uhapšena, zajedno sa bratom, sestrom i njenim mužem. Prvo je bila zatvorena u tuzlanskom zatvoru "Štok", a zatim u prihvatnom logoru u Kreki. Početkom 1942. godine deportovana je u ustaški koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska, gdje je i ubijena.

STJEPANOVIĆ, PEJO (Ivo i Ruža)

Rođen je 1915. godine u Donjoj Obodnici kod Tuzle. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Pejo je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u 2. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u drugoj polovini decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Vareša.

STJEPIĆ, MATO (Pejo)

Rođen je 1898. godine u Breškama kod Tuzle.

Na dan prvog oslobođenja Tuzle, 2. oktobra 1943. godine, u vojnim magacinima zaplijenjena je velika količina materijala kojima su za potrebe NOV-a raspolagali organi narodne vlasti. Komande mjesta sa NOO organizovali su izvlačenje plijena. Mobilisane su volovske i konjske zaprege, a među njima su bile i Matine zaprege.

Poginuo je 19. oktobra 1943. godine prilikom bombardovanja njemačkih aviona, kada je vršio utovar materijala u Zapadnom logoru. Sahranjen je na mjesnom groblju u Breškama.

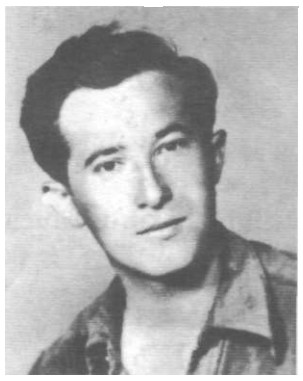
STOJANOVIĆ, ŽIVKO (Vasilije i Stoja)

Rođenje 1914. godine u Cviljevini kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Gornjoj Tuzli. Radio je u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Ustaške vlasti su uhapsile Živka 1942. godine i odvele u sabirni logor u Kreki, a odatle u koncentracioni logor Jasenovac. U martu 1943. godine uspio je pobjeći iz logora, zajedno sa nekoliko zatvorenika. Stupio je u redove VI krajiške brigade.

Zbog snalažljivosti i odvažnosti tokom borbi, Živko je prvo postavljen na dužnost desetara, a zatim za komandira voda i čete. U borbama kod Bjelovara, Republika Hrvatska, bio je lakše ranjen. Poslije liječenja ponovo je otišao na front.

Poginuo je u maju 1945. godine u završnim borbama za oslobođenje zemlje u blizini Zagreba. Sahranjen je u zajedničku grobnicu poginulih boraca kod Velike Gorice.

STOKLASA, FRANJO (Josip i Helena)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Roditelji su mu bili slovačkog porijekla. Poslije završene osnovne škole i četiri razreda gimnazije, opredjelio se za Zanatsku školu, mašinsko-tehničkog smjera.

Poslije okupacije zemlje, još kao učenik, Franjo se priključio antifašističkom omladinskom pokretu. Krajem 1942. postao je član SKOJ-a, pri aktivu hrvatskog vazduhoplovnog kluba "Hrvatska krila", koji je tzv. NDH zatvorila i zabranila rad početkom 1943. godine, pošto je članstvo bilo pod uticajem antifašističke omladine. Učestvovao je u pojedinim akcijama omladine, prikupljao je oružje, vojnu i medicinsku opremu i ostali neophodni materijal. U njegovoj kući je bilo sabiralište i odatle se materijal slao u partizanske jedinice.

Aktivno i uspješno je ostvarivao zadatke koje je dobivao od skojevske organizacije. Povremeno je primao zadatke direktno od Mjesnog komiteta SKOJ-a. Kao kurir i usmeno ili pismeno je informisao i držao na vezi pojedine ilegalne aktiviste. Tako je od sela Breške do centra Tuzle doveo partizansku jedinicu u toku trajanja borbi za oslobođenje Tuzle, oktobra 1943. godine.

Oslobođenjem Tuzle, stupio je u grupu kurira pri skojevskom i partijskom rukovodstvu, a zatim se uključio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. U toj brigadi je od njenog formiranja bio borac, kurir, vodni delegat i politički komesar čete. Početkom 1944. godine postao je član KPJ.

Poginuo je 9. februara 1945. godine u borbama protiv 22. njemačke divizije kod Snagova blizu Zvornika.

STOPARIĆ, BRANKO (Tanasije i Gospava)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, upisao je Građansku školu. Kao učenik se pridružuje antifašističkom omladinskom pokretu. U školi je primljen u članstvo SKOJ-a. Kao skojevac često je posjećivao Radnički dom u Kreki i družio se s mladim radnicima, omladincima antifašistima i skojevcima. Zbog ovakvog svog djelovanja isključenje iz škole.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostave tzv. NDH, da bi izbjegao hapšenje, Branko je otišao u Beograd. U Beogradu se uključio u skojevski aktiv u kojem se nalazio jedan veći broj Tuzlaka. Na poziv KPJ odlazi iz Beograda na Majevicu 1941. godine. Stupio je u redove 1. majevičkog partizanskog odreda.

U vrijeme napada četnika na Štab Majevičkog NOP odreda, 20. februara 1942. godine na Vukosavcima, zarobili su ga četnici, ali je uspio da pobjegne i da se priključi glavnini Majevičkog NOP odreda s kojim se povukao u Šekoviće. U Šekovićima je raspoređen u novoformiranu omladinsku četu čiji je komandir bio Franjo Herljević. Formiranjem VI istočnobosanske brigade prešao je u njene redove.

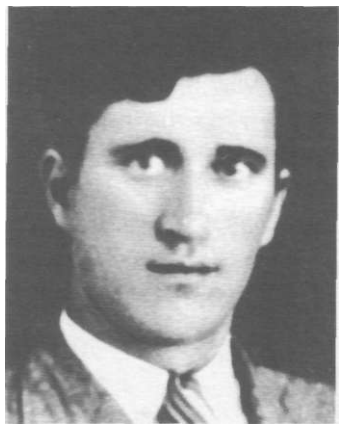
Poginuo je 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Miljevini.

SUBAŠIĆ, ŠABAN (Orhana)

Rođenje 1908. godine u Tuzli. Radio je kao rudar u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Šaban je dobrovoljno stupio u redove Tuzlanskog NOP odreda, gdje je bio je član kulturne ekipe.

Poginuo je 22. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica blizu Bučika kod Banovića.

SULJETOVIĆ, MEHMED MEMO (Hasan i Hava)

Rođen je 1910. godine u Suljetovićima kod Kreke u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, pošao je na zanat, a poslije se zaposlio u Solani u Kreki, gdje je radio i njegov otac Hasan. Volio je slikarstvo, pa se upisao na Likovnu akademiju u Zagrebu. Danas se dio njegovih slika čuva u Umjetničkom odjeljenju Muzeja istočne Bosne u Tuzli.

Mehmed se družio sa mladim radnicima, aktivistima radničkog pokreta i komunistima kao što su: Enver Šiljak, Franjo Herljević, Slavica Marković, Albin Herljević, Frida Laufer i drugim članovima KPJ i SKOJ-a koji su djelovali u Kreki i Tuzli. S njima je učestvovao u štrajkovima, a poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, u toku 1941. godine, u pripremama za oružanu borbu protiv okupatora i kvislinga.

Odlukom Oblasnog komiteta KPJ, Mehmed je dobio zadatak da se brine o Enveru Šiljku i Fridi Laufer i tom prilikom ga je izdao Ivica Zlović. Frida i Enver su u ranim jutarnjim satima 18. jula 1941. godine uhapšeni. Istog dana uhapšeni su i Mehmed Suljetovć i Rudolf Vikić. Bili su zatvoreni u tuzlanskom zatvoru "Štok" do početka septembra, kada je u Tuzlu stigao ustaški pokretni prijeki sud. Osuđeni su 5. septembra 1941. godine na smrt.

Strijeljan je, zajedno sa Enverom Šiljkom i Rudom Vikićem, 5. septembra 1941. godine u dvorištu zatvora "Štok".

Uz dužne počasti i uz prisustvo velikog broja građana, 1946. godine njihovi posmrtni ostaci su sahranjeni u zajedničku grobnicu u Kreki.

Kao učesnici u NOB-u su učestvovala njegova dva brata, a supruga Hajrija i kćerka stradale su 1944. godine prilikom bombardovanja Tuzle.

SULJETOVIĆ, PAŠAN MIKIN (Šaban i Tahira)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

U maju 1942. godine, Pašan je mobilisan u domobrane. U julu 1943. godine prebjegao je u partizane. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u januaru 1944. godine u borbama na području Šekovića. Ukopan je na mjestu pogibije.

SUŠIĆ, MEHMED ŠOŠA (Mustafa)

Rođen je 1927. godine u Vlasenici.

Kao učenik Učiteljske škole u Tuzli, Mehmed aktivno radi na organizovanju omladine, a u oktobru 1942. godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

Septembra 1943. godine priključio se redovima NOV-a. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade. Učestvovao je u borbama za prvo oslobođenje Tuzle, oktobra 1943. godine. Novembra 1943. godine, primljen je u članstvo KPJ.

Poginuo je avgusta 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Fakovića kod Srebrenice.

SUŠU, JAROSLAV (Mato i Julija)

Rođenje 1916. godine u Tuzli. Njegovi roditelji su bili porijeklom iz Čehoslovačke. U Tuzli je završio osnovnu i Zanatsku školu, a zatim i Mašinsku školu u Sarajevu 1939. godine. Iste godine je otišao na odsluženje vojnog roka u Sarajevo, kao pripadnik 18. klase 2. đačke baterije škole za rezervne artiljerijske oficire.

Neposredno po njegovom povratku u Tuzlu aprila 1941. godine, došlo je do okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije. Kratko vrijeme po uspostavljanju tzv. NDH, zaposlio se kao tehnički predradnik u Solani u Kreki i na taj način bio oslobođen vojne obaveze.

Jaroslav je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Koristeći povlastice svog radnog mjesta, nabavljao je dozvole za kretanje i omogućio nekolicini građana kojima je kao Srbima prijetila opasnost od hapšenja da se prebace u Srbiju.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, 2. oktobra 1943. godine, stupio je u redove XIX birčanske brigade. Nakon napada neprijatelja na Štab Brigade krajem oktobra 1943. godine, Jaroslav je zarobljen kod Crvenih stijena na planini Romaniji. Sproveden je u Derventu, a u martu 1944. godine odveden u zatvor u Doboju.

Pred kraj Drugog svjetskog rata, s većom grupom zatvorenika, Jaroslav je deportovan u ustaški koncentracioni logor Stara Gradiška, Republika Hrvatska. Svi su strijeljani odmah po dolasku.

ŠABANOVIĆ, MEHO (Latif i Derva)

Rođen je 1905. godine u Breškama kod Tuzle. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, zaplijenjene su velike količine oružja, municije, opreme, sanitetskog materijala, životnih namirnica i drugog. Taj materijal trebalo je transportovati na Majevicu i u Šekoviće. Organizaciju tih poslova obavili su vojno-pozadinski organi Komande mjesta i NOO, tako što su mobilisali sva raspoloživa zaprežna vozila na području opština Tuzla, Živinice, Lukavac, Lopare, Srebrenik i Kalesija. Među mobilisanim nalazio se i Meho sa svojom zapregom.

Poginuo je 19. oktobra 1943. godine prilikom neprijateljskog bombardovanja Tuzle, kada je vršio utovar materijala za partizane u Zapadnom logoru u Tuzli.

ŠABIĆ, HAVA (Jakub)

Rođena je 7. januara 1931. godine u Poljani kod Tuzle. Nije pohađala osnovnu školu, već je pomagala majci u vođenju domaćinstva.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao dvanaestogodišnja djevojčica, Hava je dobrovoljno stupila u redove XIX birčanske brigade.

Poginula je 28. oktobra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama na planini Romaniji. Ukopana je na mjestu pogibije.

ŠAHINOVIĆ, MUHAREM (Smail)

Rođenje 1897. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, specijalizovao se za kafedžiju. Jedno vrijeme živio je i radio u Zagrebu, a pred početak Drugog svjetskog rata vratio se u Tuzlu. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Muharem je dobrovoljno stupio u redove Majevičkog NOP odreda.

Poginuo je polovinom marta 1944. godine u borbama protiv četnika u Čađavici kod Bijeljine. Ukopan je na mjestu pogibije.

ŠAKAMBET, HASAN (Adem)

Rođen je 1905. godine u Bileći. S porodicom se u potrazi za poslom doselio u Tuzlu. Radio je kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hasan je dobrovoljno stupio u redove 3. čete 2. bataljona II krajiške brigade. Učestvovao je u borbama koje je njegov bataljon vodio oko Srebrenika, zatim oko Rogatice. U toku 6. neprijateljske ofanzive, u novembru 1943. godine, zarobljen je na području Rogatice i prebačen u tuzlanski zatvor "Stok".

Početkom 1945. godine, Hasan je ponovo stupio u jedinice NOVJ. Aprila 1945. godine poginuo je blizu Križevaca kod Zvornika.

ŠATNER, ISIDOR ČISKO (Natan i Emilija)

Rođen je 25. oktobra 1920. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole i gimnazije, upisao se na Tehnički fakultet u Beogradu. Već se u gimnaziji opredijelio za ideje radničkog pokreta. Za vrijeme studija na Beogradskom univerzitetu postao je član SKOJ-a i studentski aktivista. U toku školskih raspusta, djelovao je među tuzlanskom radničkom i školskom omladinom.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Isidor je prekino studije i vratio se u Tuzlu gdje se uključio u pripreme za oružani ustanak. Stan u kojem je živjela njegova porodica, prije nego su počeli progoni Jevreja, služio je za partijske sastanke i za povremeno sklanjanje partijskih aktivista, među kojima je bio i Mahmut Bušatlija.

S obzirom na opasnost od hapšer\ja koja mu je prijetila od ustaških vlasti morao je da pređe u ilegalnost. Krajem novembra 1941. godine sklonio se u kuću porodice Tanović na Piskavici iznad Tušnja. Tu je prebolio tifus, a kada se oporavio prebacio se na Majevicu i priključio se Štabu Majevičkog partizanskog odreda. Bio je zadužen za kulturno-prosvjetni rad.

Ubijen je 20. februara 1942. godine prilikom iznenadnog napada četnika na Štab Majevičkog partizanskog odreda na Vukosavcima na Majevici.

ŠEHIĆ, HAZIM (Hašim i Tifa)

Rođen je 15. marta 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, radio je kao najamni radnik. U potrazi za poslom odlazi u Njemačku, gdje ostaje dvije godine. Vratio se neposredno pred početak Drugog svjetskog rata.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hazim je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade.

Poginuo je 9. januara 1944. godine u borbama za oslobođenje Vareša.

ŠEHIĆ, FADIL (Hamdija i Nesiba)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Završio je osnovnu školu i gimnaziju. Bio je član SKOJ-a pri gimnazijskom aktivu.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Fadil je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Uhapšen je i zatvoren u tuzlanskom zatvoru "Štok", gdje je ubijen 1943. godine.

Kao učesnik NOB-a poginuo je njegov mlađi brat Kadro.

ŠEHIĆ, KADRO (Hamdija i Nesiba)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Građanske škole, upisao se u Zanatsku školu koju nije završio zbog okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Kadro dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je krajem aprila 1944. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, u borbama na području Karaule.

ŠEHIĆ, OMER (Šaćir)

Rođenje 1913. godine u Poljani kod Tuzle.

Na poziv organa narodne vlasti, nakon prvog oslobođenja Tuzle, 10. oktobra 1943. godine, Omer je stupio u 3. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 20. januara 1945. godine u borbi protiv četnika na planini Ozren. Ukopan je na mjestu pogibije.

ŠEHIĆ, SULEJMAN (Salih)

Rođen je 5. juna 1928. godine u Tuzli. Učenik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao petnaestogodišnji mladić, Sulejman je, dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Bio je raspoređen u kulturno-prosvjetnu ekipu, koja je djelovala kao posebna jedinica.

Nijemci su ga zarobili u decembru 1943. godine prilikom borbi u Bučiku kod Banovića. Pokušao je pobjeći, ali nije uspio. Sproveden je u Okružni zatvor u Tuzli. Nakon deset dana deportovan je ujedan od koncentracionih logora u Njemačkoj.

Svjedoci navode daje nekoliko puta pokušao pobjeći iz logora, te daje u jednom od pokušaja bjekstva i uspio. Pretpostavlja se da se priključio u neku od jedinica NOVJ.

Ne zna se tačno vrijeme i mjesto pogibije Sulejmana Šehić, ali se pretpostavlja da je poginuo početkom 1945. godine.

ŠEHIĆ, ZAIM (Mehmed i Ajša)

Rođen je 1922. godine u Dobrnji kod Tuzle. Neko vrijeme se bavio zemljoradnjom i nadničarskim poslovima, a pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Zaim je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive, u borbama u selu Barnik kod Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

ŠEHIĆ, ZIHNIJA (Ago i Hana)

Rođenje 6. juna 1924. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, obavljao je razne fizičke poslove da bi prehranio porodicu. Nakon oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Zihnija je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade.

Poginuo je početkom 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Rogatice.

ŠEHOVIĆ, EŠREF (Derviš)

Rođenje 1905. godine u Bosanskom Novom. U predratnom periodu bio je aktivni podoficir Vojske Kraljevine Jugoslavije.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ešref je ilegalno pomagao NOP, a prilikom prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, priključio se jedinicama NOV-a. Raspoređen je u novoformirani Tuzlanski NOP odred gdje je obavljao dužnost ekonoma.

Poginuo je 26. decembra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Medakova kod Tešnja.

ŠETKA, HAUL (Ahmed i Đulsa)

Rođenje 1910. godine u Dubravama kod Stoca. Osnovnu školu završio je u Stocu. U Nišu, Republika Srbija, završio je vojnu školu za podoficire. U činu konjičkog narednika vojske Kraljevine Jugoslavije, 1937. godine je raspoređen na službu u Tuzlu.

Okupacijom i kapitulacijom Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanjem tzv. NDH, kao podoficir, Halil je mobilisan u domobrane. Kao domobranski oficir bio je u prilici da od početka ustanka pomaže aktiviste ilegalne organizacije NOP-a u gradu, što je i činio. Poslije nestanka veće količine municije i oružja, nakon istrage, osumnjičen je kao mogući vinovnik. Iako je zaista iznio oružje koje je vezom dopremljeno do partizanskih jedinica u okolini grada, oslobođenje sumnje usljed nedostatka konkretnih dokaza i premješten u Kalinovik.

U avgustu 1943. godine zajedno sa grupom domobrana prebjegao je partizanima. Stupio je u redove 5. krajiške divizije. Kasnije je raspoređen u XII krajišku brigadu iz sastava 10. divizije.

Poginuo je 20. oktobra 1944. godine u borbama za oslobođenje Beograda.

ŠETKA, ARSEN (Mitar)

Rođenje 1912. godine u Berkovićima. Poslije završene osnovne škole, završio je Srednju geodetsku školu u Sarajevu. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Družio se sa omladincima antifašistima i uključio u akcije koje su organizovali. Radio je kao geometar u Rudniku uglja u Banovićima.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Arsen se uključio u rad ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Kao aktivista je uspješno vršio propagandu među rudarima, objašnjavajući im ciljeve NOB-a. Prikupljao je novčanu pomoć i obezbjeđivao eksploziv za partizane. Pripremio je odlazak jednog broja radnika u partizanske jedinice. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, i sam je stupio u redove novofonniranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u noći između 10. i 11. novembra 1943. godine prilikom iznenadnog napada zelenog kadra na Tuzlanski NOP odred u Vukovijama kod Kalesije.

ŠILJAK, ENVER (Salih)

Rođenje 15. avgusta 1919. godine u Bosanskoj Gradiški. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Gimnaziju u Banjaluci gdje je završio pet razreda, a u šestom razredu je isključen iz škole zbog učešća u akcijama omladinskog antifašističkog pokreta. Školovanje je nastavio i završio u Gimnaziji u Osijeku, Republika Hrvatska. Nakon mature upisao se na fakultet.

U toku školskih raspusta, zajedno sa drugovima, Enver je u Bosanskoj Gradiški osnovao "Klub studentske i radničke omladine" i bio jedan od njegovih najaktivnijih članova. Bio je član FK "Sava". Zbog teškog materijalnog stanja, morao je napustiti studije i potražiti zaposlenje.

U Tuzlu je došao 1938. godine i počeo raditi kao službenik u Rudniku uglja u Kreki. U to vrijeme bio je član KPJ. Uspješan rad sa omladinom i svim progresivnim snagama doprinijeli su da bude izabiran u Oblasni komitet KPJ i SKOJ-a i da od Ratka Vokića preuzme dužnost sekretara Oblasnog komiteta SKOJ-a. Djelokrugom njegovog rada bila su obuvaćena i druga mjesta u oblasti gdje je povremeno odlazio u cilju oživljavanja rada skojevskih i partijskih organizacija i formiranja novih. Sa tuzlanskim skojevcima, na inicijativu Pokrajinskog komiteta SKOJ-a za Bosnu i Hercegovinu, pripremio je Oblasno skojevsko savjetovanje koje je održano u ljeto 1940. godine u Solini, u kući Muharemagića.

Enver se posebno istakao u toku priprema za izbor radničkih povjerenika u Rudniku i Solani u Kreki u januaru 1941. godine. Napredna struja radnika istakla je svoju "nezavisnu radničku listu" i svoje su kandidate suprotstavili onima koje je Uprava nametala. Ova aktivnost je bila praćena rasturanjem letaka koje je štampao Mjesni komitet KPJ Tuzla. Tom prilikom došlo je do hapšenja najaktivnijih radnika i njihovih kolovođa, među kojima je uhapšen i Enver, zajedno sa Albinom Herljevićem, Franjom Markovićem i drugima. Proveo je petnaest dana u zatvoru, a zatim je protjeran u Bosansku Gradišku. Ubrzo se vratio u Tuzlu i nastavio sa ilegalnim radom.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao član Oblasnog komiteta KPJ i sekretar Oblasnog komiteta SKOJ-a, Enver se nalazio u užem rukovodstvu koje je, prema odlukama višeg partijskog rukovodstva, vršilo pripreme za oružani ustanak u tuzlanskom kraju. Odlazio je u sela oko Tuzle i radio na organizovanju novih skojevskih organizacija.

Stanovao je u ilegalnim skloništima kod provjerenih aktivista NOP-a i KPJ, jer je za njim bila raspisana potjernica. Noć poslije sastanka održanog na Pločniku 17. jula

1941. godine, na kome je odlučeno da se počne sa oružanom borbom protiv okupatora i kvislinga, Enver je proveo na Drežniku, u blizini bolnice u Kreki, jer je želio da isprati svoju djevojku Fridu Laufer koja je upućena na ilegalni rad u Doboj. Ustaše su bile obaviještene o njihovom boravku i uhapsili su ih rano ujutro 18. jula 1941. godine. Istog dana s njima su uhapšeni Memo Suljetović i Rudolf Vikić. Ustaški pokretni prijeki sud koji je u to vrijeme stigao u Tuzlu, 5. septembra im je izrekao smrtnu presudu.

Strijeljan je, zajedno sa Memom Suljetovićem i Rudolfom Vikićem, 5. septembra 1941. godine u dvorištu tuzlanskog zatvora "Štok". Enver je prvi strijeljan i tom prilikom je uzviknuo: "Pucajte izdajnici! I u vas će pucati moji drugovi, komunisti i skojevci!".

ŠIMIĆ, NIKOLA (Ivan)

Rođenje 1907. godine u Ružićima kod Ljubuškog. Poslije završene osnovne škole, izučio je kovački zanat. Doselio se u Tuzlu i otvorio kovačku radionicu.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Nikola je pomagao NOB dajući dobrovoljne priloge. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, radio je za potrebe NOV-a. Kada su se partizanske jedinice povukle iz Tuzle, novembra 1943. godine, nastavio je s radom kao i ranije.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, pristupio je jedinicama NOVJ i sa kovačkim alatom upućen je u Kiseljak, gdje je radio na popravci kola i oružja, potkivanju konja i si. Ubrzo se razbolio od tifusa, pa je prebačen u korpusnu bolnicu u Tuzli gdje je i umro januara 1945. godine. Sahranjen je na groblju u Tuzli.

ŠLJIVIĆ, HUSEIN (Alija)

Rođenje 1914. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Husein je 1943. godine mobilisan u domobrane. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove XIX birčanske brigade.

Poginuo je 10. februara 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama na Romaniji. Ukopan je na groblju u Grabovici kod Tuzle.

ŠLJIVIĆ, JUSUF (Salih i Ćimka)

Rođen je 7. avgusta 1916. godine u Gornjoj Tuzli. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Jedno vrijeme bavio se zemljoradnjom i drugim fizičkim poslovima, da bi se pred početak Drugog svjetskog rata zaposlio u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, u septembru 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Jusuf je stupio u redove XVI muslimanske brigade. U borbama protiv četnika prilikom njihovog napada na Tuzlu, pokazao je izuzetnu hrabrost i sposobnost, pa je postavljen na dužnost desetara.

Poginuo je u decembru 1944. godine u borbama protiv četničke grupacije Draže Mihajlovića u blizini Sokoca. Ukopan je na mjestu pogibije.

ŠMIT, FRANJO

Rođen je 1923. godine. Doselio se s porodicom u Tuzlu pred početak Drugog svjetskog rata. Radio je kao službenik bratinske blagajne Rudnika uglja Kreka.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Franjo je postao aktivista ilegalne tuzlanske organizaciji NOP-a. Kao Hrvat po nacionalnosti, Franjo je među radnicima djelovao bez većeg rizika od ustaša, objašnjavajući im ciljeve NOB-a, a rad u bratinskoj blagajni omogućavao mu je svakodnevno komuniciranje s radnicima tako daje uspješno izvršavao mnoge povjerljive zadatke.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je u noći između 10. i 11. novembra 1943. godine prilikom napada zelenog kadra na Tuzlanski NOP odred u Vukovijama kod Kalesije.

ŠOKČEVIĆ, MILAN (Nikola i Milica)

Rođenje 11. avgusta 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole u Kreki, izučio je kovački zanat u Državnoj mehaničkoj radionici Kreka. Radio je kao kovač pri centralnoj radionici Rudnika uglja Kreka.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Milan je bio saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, zajedno sa tuzlanskom omladinom učestvuje u brojnim radnim akcijama, na zborovima i konferencijama. U to vrijeme formiraju se po kvartovima i školama odbori USAOJ-a, a od najaktivnijih omladinaca i omladinki iz kvartovskih, odnosno školskih odbora i mjesnog odbora Kreka formiranje inicijativni Gradski odbor USAOJ-a, čiji član je bio i Milan.

Poslije povlačenja partizanskih jedinica iz Tuzle, u novembru 1943. godine, stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. U novembru iste godine imenovan je za člana inicijativnog Okružnog odbora USAOJ-a za Tuzlu.

Početkom januara 1944. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, prilikom napada na neprijateljski garnizon u Tuzli, Milana su zarobili domobrani i predali ga ustašama u Kreki. Poslije kraćeg vremena provedenog u zatvoru pušten je kući.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, ponovo je stupio u Tuzlanski NOP odred.

Umro je 1944. godine u Vlasenici, od posljedica ranjavanja, prilikom borbi na planini Romaniji.

ŠUPUT, LJUBOMIR LJUBO (Danilo i Jovanka)

Rođenje 1914. godine u Loparama. Osnovnu školuje za-vršio u rodnom mjestu. Upisao se u Građansku školu u Tuzli, a poslije toga odlazi u Brčko gdje je pohađao Trgo-vačku školu. Završio je školu rezervnih oficira i dobio čin rezervnog potporučnika vojske Kraljevine Jugoslavije. Po dolasku iz vojske zaposlio se kao službenik u Upravi rudnika Montanika na Majevici. U to vrijeme živio je u Loparama i družio se sa Cvijetinom Mijatovićem.

Kao rezervni oficir, Ljubomir je pozvan u rat 1941. godine. Kapitulacijom jugoslovenske vojske Nijemci su ga zarobili i odveli u logor Graf u Nirmbergu, Njemačka. Uspjelo mu je da obmane logorsku upravu predstavljajuće se kao Hrvat po nacionalnosti, pa je pušten iz logora. Nakon dva do tri mjeseca stigao je kući i zaposlio se u rudniku kod Murat-bega Zaimovića.

Njegova kuća je bila mjesto gdje su se sastajali partizanski kuriri. Aktivno je sarađivao sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Radio je na prikupljanju san-itetskog i drugog materijala za potrebe partizana. To je činio putem veze iz Tuzle i uz pomoć ljekara Kolšeka, koji je radio kao ljekar u Bratinskoj blagajni Rudnika uglja Đurđevik kod Živinica. Pomoć je ilegalnim kanalima odlazila borcima u Šekoviće. Nakon krize NOB-a u istočnoj Bosni, Ljubomir je radio na zadacima uspostavljanja veze između Tuzle preko Živinica, Vrnojevića, Matijevića do Šekovića. Na tom zadatku radio je sve do prvog oslobođenja Živinica, oktobra 1943. godine.

Pogino je 1943. godine u Gračanici.

ŠUSTER, JOSIP PEPI (Karlo i Katarina)

Rođen je 1918. godine u Maslovaru kod Kotor Varoši. Doselio se s porodicom 1924. godine u Tuzlu, gdje je njegov otac Karlo dobio posao upravnika jame u Rudniku uglja Kreka. Poslije završene osnovne i dva razreda Trgovačke škole u Tuzli, upisao se i u Zanatsku industrijsku školu gdje je stekao zvanje tehničkog crtača. Zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. U slobodno vrijeme družio se s mladim radnicima, bavio se gim-nastikom, te svirao i pjevao u društvu "Sokol".

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943 godine, Josip je dobrovoljno pristu-pio jedinicama NOV-a. Prvo je bio raspoređen u redove VI istočnobosanske brigade, a zatim je prekomandovan u XVI muslimansku brigadu.

Poginuo je u prvoj polovini decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama u blizini Kladnja.

ŠVABIĆ, ANTO (Mihovil)

Rođenje 1929. godine u Tuzli. Do odlaska u partizane bio je učenik Tuzlanske gimnazije.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao petnaesto-godišnji dječak, Anto je dobrovoljno pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u izvi-đačku četu XIX birčanske brigade.

U decembru 1943. godine njegova brigada je vodila borbe protiv četnika na području Šekovića. Tokom borbi izginula je skoro kompletna partizanska četa, u kojoj je bio i mladi borac Anto Švabić. Sahranjen je na brdu Đevojka kod Šekovića.

ŠVAM, KARLO (Emil)

Rođen je 1914. godine u Zavidovicima. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu, a zatim je izučio brijački zanat. Jedno vrijeme je radio u Sarajevu, a zatim se doselio i zaposlio u Tuzli. Družio se sa braćom Herljević i drugim tuzlanskim komunistima. Pred okupaciju zemlje, u potrazi za poslom preselio se u Kragujevac, Republika Srbija, gdje se zaposlio kao građevinski radnik.

Od prvih dana oružanog ustanka protiv okupatora i kvislinga, 1941. godine, Karlo je stupio u redove Kragujevačkog partizanskog odreda. Po formiranju I proleterske brigade prešao je u njene redove. Tu je obavljao dužnost sekretara partijske ćelije 3. čete Kragujevačkog bataljona. Poginuo je u noći između 17. i 18. juna 1943. godine, za vrijeme borbe protiv njemačke "Vražije" divizije na komuikaciji Sarajevo - Goražde, prilikom prelaska željezničke pruge kod Renovice. Sahranjen je nedaleko od Renovice.

TADIĆ, NENAO (Milan)

Rođenje 1921. godine u Tuzli. Radnik.

Nenad je pristupio jedinicama NOV-a marta 1943. godine. Raspoređen je u redove XX romanijske brigade. Umro je 27. marta 1945. godine od posljedica ranjavanja prilikom borbi na području planine Romanije.

TAHIROVIĆ. MAHMUT (Aziz i Ajša)

Rođen je 1926. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom.

U septembru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Mahmut je stupio u 2. četu 2. bataljona XVI muslimanske brigade.

Poginuo je u februaru 1945. godine u borbama protiv njemačkih jedinica blizu Kozluka kod Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

TALJIĆ, HUSEIN (Redžep)

Rođenje 1925. godine u Vlasenici. Poslije završene osnovne škole 1937. godine, upisao se u Gimnaziju u Tuzli, a 1941. godine prešao je u Učiteljsku školu. U predratnom periodu bio je pitomac Gajretovog internata, a od 1941. do 1943. godine internata "Narodna uzdanica".

Kada su Huseinu četnici krajem 1941. godine ubili oca Redžepa, otvoreno je govorio da su jedini pravi borci za narod partizani. Primljen je prvo u članstvo Antifašističke omladine, a zatim, u oktobru 1942. godine, u organizaciju SKOJ-a. Bio je u sastavu aktiva sa Muhamedom Sušićem, Muhamedom Kešetovićem, Muhamedom Selimovićem, Bajazitom Kešetovićem i Fehimom Kamberovićem. Kada je završena školska godina, u julu 1943. godine, Husein se nije mogao vratiti u Vlasenicu. Ostao je u Tuzli, zajedno sa Muhamedom Sušićem, i povremeno su održavali vezu sa Muhamedom i Bajazitom Kešetovićem, s kojima su se, u avgustu 1943. godine, sreli u Srebreniku i tamo počeli raditi sa omladinom. Stupio je u redove "M" (muslimanskog) bataljona, koji je kasnije ušao u sastav novoformirane XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 9. novembra 1943. godine prilikom napada njemačkih jedinica na partizanski položaj Vrana - Mrkovo.

TANASIĆ, MILORAD

Rođenje 1902. godine u Kozluku kod Zvornika. Doselio se s porodicom u Tuzlu. Radio je u Solani u Kreki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i poziva KPJ na oružani ustanak, Milorad odlazi u partizane. Bio je borac XIX birčanske brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama kod Šekovića.

TANOVIĆ, ĆAMIL (Sabit)

Rođen je 1903. godine u Zagradcima kod Gacka. Osnovnu školu završio je u rodnom mjestu. Doselio se s porodicom Tuzlu 1920 godine. Poslije odsluženja vojnog roka, zaposlio se u Rudniku uglja Kreka, gdje je sve do 1943. godine radio kao jamski radnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ćamil je dobrovoljno stupio u redove II krajiške brigade, gdje je obavljao dužnost telefoniste. Poginuo je u proljeće 1944. godine u borbi protiv četnika u blizini Gacka.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov mlađi brat Rašid.

TANOVIĆ, RAŠID (Sabit)

Rođenje 1912. godine u Zagradcima kod Gacka. U rodnom mjestu krenuo je u osnovnu školu, a završio ju je u Tuzli kada se s porodicom doselio 1920. godine. Služio je vojsku Kraljevine Jugoslavije, rod avijacija. Politički je bio nezainteresovan. Nakon odsluženja vojnog roka, zaposlio se u Rudniku uglja Montanika na Majevici, gdje je radio sve do okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kada je rudnik zatvoren.

Poslije okupacije zemlje, Rašid je izbjegavao da bude mobilisan u domobrane ili druge vojne formacije. Početkom 1944. godine stupio je u redove XVII majevičke brigade.

Poginuo je u ljeto 1944. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na području Snagova kod Zvornika.

TELALOVIĆ, FIKRET (Bego)

Rođenje 31. jula 1923. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole pohađao je Srednju medicinsku školu u Sarajevu. Fikret se 1943. godine priključio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XVII majevičke brigade.

Poginuo je oktobra 1943. godine u borbama protiv četnika u Sijercima, na planini Romaniji.

TEREK, KATICA (Stjepan)

Rođenaje 1929. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisala se u Tuzlansku gimnaziju.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao četrnaestogodišnja djevojčica, Katica je dobrovoljno stupila u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginula je 18. marta 1945. godine u borbama protiv njemačkih jedinica na komunikaciji Sokolac - Crvene stijene. Sahranjena je na mjestu pogibije.

TERZIG, IBRAHIM (Mujo i Sija)

Roden je 1913. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je automehaničarski zanat i položio vozački ispit. Radio je kao trgovac.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ibrahim je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je kao vozač u jedinicu pri Štabu 3. korpusa.

Za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive 1944. godine, zarobljen je i odveden u Sarajevo. Da bi bio oslobođen iz zatvora, Ibrahim je pristupio domobranima. Povezao se sa aktivistima ilegalne organizacije NOP-a, te je iz svoje jedinice iznosio municiju, sanitetsku i drugu opremu za potrebe NOB-a Prilikom izvršavanja tih zadataka otkrivenje, ispitivan i sproveden u Tuzlu. Prema saznanjima njegovih roditelja odveden je u pravcu Doboja, odakle se nije vratio.

Pretpostavlja se da su ga krajem 1944. godine ubile ustaše.

TERZIĆ, KAZIMIR (Luka)

Rođen je 1925. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Građansku školu. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Kazimir se u školi družio sa aktivistima SKOJ-a. Ubrzo je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u redove XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je krajem oktobra 1944. godine na maršu za Lopare, prilikom zauzimanja ustaškog uporišta Dubrave. Sahranjen je na mjestu pogibije.

TINTAR, MILAN (Danilo i Danica)

Rođen je u avgustu 1926. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Milan se uključio u akcije koje su ilegalno izvodili omladinci pod rukovodstvom tuzlanskih skojevaca. Učestvovao je i u takmičenjima aktiva SKOJ-a u prikupljanju municije, sanitetskog i drugog neophodnog materijala za potrebe partizanskih jedinica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Milan je dobrovoljno stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Zarobile su ga polovinom decembra 1943. godine njemačke jedinice na području Ozrena. Sproveden je u sabirni logor u Zagrebu.

Pretpostavlja se da su ga u logoru ubile ustaše, prilikom njihovog bijega iz Zagreba 1945. godine.

TINJIĆ, ABDURAHMAN (Mehmed i Ajša)

Rođen je 12. februara 1927. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Građansku, a potom se prebacio u Učiteljsku školu.

Abdurahman je, kao i većina učenika Učiteljske škole, bio simpatizer NOB-a. Do odlaska u partizanske jedinice, kao aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, radio je na prikupljanju i prebacivanju materijala, municije i lijekova za potrebe partizana.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade, a zatim je prekomandovan u VI istočnobosansku brigadu.

Poginuo je krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama na Krivaji.

TINJIĆ, ENVER (Ćerim)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, pohađao je Srednju zanatsku školu.

Enver se opredjelio za ideje NOB-a još kao učenik. Radio je na sakupljanju materijalne pomoći i sanitetskog materijala za potrebe partizanskih jedinica. Učestvovao je u akcijama za pridobijanje što više boraca i pristalica NOB-a. Stupio je u redove XX romanijske brigade 14. septembra 1944. godine, uoči konačnog oslobođenja Tuzle.

Poginuo je 8. decembra 1944. godine u borbi protiv četnika na Jasiki kod Sokoca.

TINJIĆ, MUHAMED (Ahmet i Ifeta)

Rođenje 1911. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je brijački zanat, a zatim otišao u Zagreb gdje se i zaposlio. Dok je radio, uključio se na kurs sanitetskih tehničara. Družio se s mladim radnicima s kojima je bio aktivan u radničkim sindikatima. Zbog otvoreno iskazanih progresivnih stavova, otpušten je s posla i protjeran u Tuzlu. Dolaskom u Tuzlu, nekoliko godina pred početak Drugog svjetskog rata, uspio se zaposliti u Okružnom sanitarnom uredu gdje je radio kao sanitarni tehničar.

Od početka oružanog ustanka, 27. jula 1941. godine, Muhamed je pomagao ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove novoformirane XIX birčanske brigade 24. oktobra 1943. godine. Obavljao je dužnost zamjenika šefa brigadnog saniteta.

Poginuo je u aprilu 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica kod Žabljaka, Republika Crna Gora.

TINJIĆ, MUSTAFA MUJO (Mustafa i Rifa)

Rođenje 1911. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, osposobio se za tekstilnog radnika. Radio je u Fabrici tekstila Brajner u Tuzli. Fabrika je izgorjela 1934. godine, a naredne godine nastavila je sa radom u Novom Sadu gdje se preselio i Mujo.

Početkom rata 1941. godine, otpušten je sa posla i vratio se u Tuzlu. Ilegalno je sarađivao s tuzlanskom organizacijom NOP-a. Učestvovao je u akcijama prikupljanja i otpremanja neophodnog materijala za borce koji je kurirskim vezama otpreman na slobodnu partizansku teritoriju, skrivajući to u porodičnoj kući u Tušnju.

Formiranjem XVIII hrvatske brigade, 10. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Mustafa je dobrovoljno stupio u njene redove. Raspoređen je u intendantsku službu.

Poginuo je u septembru 1944. godine u borbi protiv četnika kod Paprače.

TOBUDIĆ, IBRAHIM (Hamid i Saliha)

Rođenje 1910. godine u Gornjoj Tuzli. Bavio se zemljoradnjom i povremeno je radio kao kopač u Rudniku uglja Montanika na Majevici.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Ibrahim je stupio u redove XX romanijske brigade.

Poginuo je u februaru 1945. godine u borbama protiv jedinica 22. njemačke divizije u blizini Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

TODOROVIĆ, PREDRAG (Miloš i Jovanka)

Rođenje 10. aprila 1921. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je šivački zanat kod majstora Čede Popovića kod kojeg je ostao raditi. Pripadao je naprednom krugu tuzlanskog radništva, a bliski prijatelji su mu bili Duško Jovanović i Štefko Manger. S njima je u slobodno vrijeme bio aktivan u RSD "Sloboda" i u Radničkom domu.

Aprilski rat 1941. godine Predraga je zatekao ga je na odsluženju vojnog roka. Zarobili su ga Nijemci, zajedno s mnogim vojnicima, negdje kod Zvornika. Sproveden je u zatvor u Tuzli, ali je uspio pobjeći. S nekoliko prijatelja otišao je u Beograd. Tamo su radili kao moleri.

Odmah po dolasku u Beograd, Predrag se uključio u aktivnosti ilegalne organizacije NOP-a. Ujesen 1941. godine, ilegalnim kanalom, pristupio je u Mačvanski partizanski odred.

Krajem decemra 1941. godine, u borbama na Ceru, zarobljen je i sproveden u Šabac, Republika Srbija, a odatle u Njemačku, u koncentracioni logor u blizini Lajpciga.

Dočekao je oslobođenje Lajpciga, ali je ubijen u maju 1945. godine na granici Njemačke i Čehoslovačke.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov mlađi brat Svetozar.

TODOROVIĆ, SVETOZAR KIĆO (Miloš i Jovanka)

Rođenje 11. januara 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, krenuo je u Gimnaziju u Tuzli. Napustio ju je i završio automehaničarski zanat kod autoprevoznika Joke Četkovića. Igrao je fudbal u podmlatku RSD "Sloboda".

U toku prve godine rata (1941), Svetozar je otišao u Beograd, zajedno s bratom Predragom, gdje su radili kao moleri. Uhapšen je, zajedno sa ocem Milošem i bratom Strahinjom, u septembru 1941. godine u Šapcu. On i brat su pušteni na slobodu jer su bili maloljetnici, a otac je pušten nešto kasnije.

Krajem oktobra 1944. godine, poslije oslobođenja Beograda, Svetozar je stupio u redove XIX srpske brigade, koja je bila u sastavu 25. divizije.

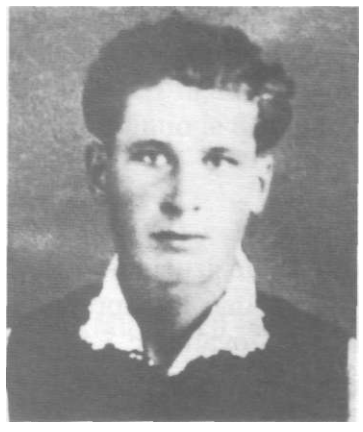
Poginuo je u aprilu 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na rijeci Kupi, Republika Hrvatska.

TOMIĆ, ANTO (Mijo i Delfa)

Rođen je 1905. godine u Par Selu kod Tuzle. Osnovnu školu završio je u Dubravama. Bavio se zemljoradnjom, a poslije je radio kao rudar u jamama rudnika uglja na Majevici, Banovićima i Kreki.

Formiranjem XVIII hrvatske brigade, 10. oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, Anto je stupio u njene redove. Raspoređen je u radni vod Štaba ove brigade.

U martu 1944. godine u Blaževcu kod Pelagićeva su ga zarobili četnici, sproveli ga u Brčko i predali njemačkim isljednicima koji su ga ubrzo i ubili.

TOMIĆ, MIJO PEKMEZ (Mijo i Ljuba)

Rođen je 4. januara 1920. godine na Husinu kod Tuzle. Odrastao je u rudarskoj porodici. Poslije završene osnovne škole, bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima, a zatim se 1939. godine zaposlio kao fizički radnik. Petar Miljanović i Ivo Kerošević Pušo, istaknuti skojevci i komunisti, primili su ga u članstvo SKOJ-a.

Mijo je bio jedan od najaktivnijih skojevaca u pripremama za oružani ustanak. Odmah nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, radio je na prikupljanju oružja koje je skrivao u svojoj kući. Pet pušaka i nekoliko stotina metaka predao je Franji Herljeviću i Ivanu Markoviću Ircu na Dinčici, brdu iznad Tuzle. Po zadatku partijske ćelije, u julu 1941. godine "dobrovoljno" oblači ustašku uniformu i djeluje u ustaškom taboru u Bukinju, u kojem je, također po zadatku partijske organizacije, bio i Ivo Bojanović.

SaHusinskom partizanskom četom je 16. avgusta 1941. godine otišao na Ozren. Od 13. marta 1942. godine, Mijo je borac i mitraljezac 3. čete 1. istočnobosanskog proleterskog bataljona. U rejonu Bijelih voda, njegov bataljon se nalazio zajedno sa Zeničkim partizanskim odredom. Komandir 8. čete Zeničkog partizanskog odreda Golub Mitrović je u noći 8. maja 1942. godine, uz pomoć svojih istomišljenika, izveo izdajnički puč. Tom prilikom je ubijeno petnaest boraca, a među njima i nekoliko Husinjana. Mijo je bio zarobljen i zatvoren u jednu štalu.

Četnici su ga strijeljali, zajedno sa dva druga, 9. maja 1942. godine.

TOMIĆ, BRANKO (Tošo)

Rođen je 1927. godine u Konjkovićima kod Tuzle.

Septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, kao sedamnaestogodišnji mladić, Branko je pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Poginuo je krajem aprila 1945. godine u borbama protiv četnika na području Viteza.

TOMIČEVIĆ, ILIJA (Stjepo i Ana)

Rođen je 10. oktobra 1909. godine u Fojnici. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1912. godine. Osnovnu školu završio je u Kreki, a zatim izučio bravarski zanat. Zaposlio se u Rudniku uglja Kreka, u jami Benjamin. U predratnom periodu učestvovao je u radničkim manifestacijama. Bio je član RSD "Sloboda". Njegovi najbolji prijatelji bili su iz porodice Suljetović.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Ilija se uključio u aktivnosti ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginuo je 12. novembra 1943. godine prilikom napada zelenog kadra na komoru njegovog odreda u Vukovijama kod Kalesije.

TOPČAGIĆ, DŽEMO (Rifat)

Rođenje 1912. godine u Tuzli. Radnik. U predratnom periodu je bio član RSD "Sloboda".

Džemo je oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama porotiv neprijateljskih jedinica kod Slavonske Požege, Republika Hrvatska.

TOPČAGIĆ, EŠEF (Ferid i Emina)

Rođen je 1924. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

U proljeće 1943. godine Ešef je mobilisan i upućen na vojnu obuku u Njemačku. Poslije šest mjeseci obuke, kao pripadnik 13. SS "Handžar" divizije vratio se u istočnu Bosnu. Kada je u ljeto 1944. godine došao na odsustvo, nije se vratio u jedinicu, već se krio u blizini kuće.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, stupio je u 2. četu 3. bataljona XIX birčanske brigade. Bio je mitraljezac.

Poginuo je 27. oktobra 1944. godine prilikom napada na ustaško uporište na Crvenim stijenama na Romaniji.

TOROMANOVIĆ, SREĆKO (Spasoje)

Rođen je 1920. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Srećko je 15. januara 1945. godine pristupio jedinicama NOVJ kao borac 2. bataljona II brigade 3. divizije KNOJ-a.

Poginuo je 11. februara 1945. godine u borbama protiv četnika na području Požarnice kod Tuzle.

TOŠANOVIĆ, DRAGUTIN (Petar)

Rođen je 1923. godine u Ljubačama kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, izučio je kovački zanat.

Za vrijeme okupacije zemlje, Dragutin se opredjelio za NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 30. septembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u blizini Sokoca. Sahranjen je na mjestu pogibije. Poslije oslobođenja zemlje, njegovi posmrtni ostaci preneseni su na Spomen-groblje na Husinu.

TRBOJEVIĆ, MILAN (Milan i Katarina)

Rođen je 3. aprila 1924. godine u Lukavcu. Iste godine se doselio s porodicom u Tuzlu, jer je otac Milan dobio posao u Električnoj centrali u Kreki. Poslije završene osnovne škole, izučio je elektromonterski zanat u Solani u Kreki gdje je ostao da radi kao elektromonter.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Milan je dobrovoljno stupio u redove **II** krajiške brigade. Zbog iskazane hrabrosti tokom borbi koje je njegova brigada vodila protiv neprijatelja, postavljenje na dužnost desetara u 1. bataljonu, a zatim na dužnost šefa radio-stanice Štaba II krajiške brigade.

Poginuo je u prvoj polovini decembra 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama kod Rogatice.

TRIFKOVIĆ, BOŽIDAR BOŠKO (Nikola)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Građanske škole, pohađao je Zanatsku industrijsku školu. Bio je u završnim razredima kada je neposredno pred početak Drugog svjetskog rata počeo da se uključuje u rad antifašističkog omladinskog pokreta.

Boško je bio sekretar skojevskog aktiva u Srpskoj Varoši od aprila do kraja septembra 1941. godine sve do odlaska u Beograd. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanja ustaške vlasti u Tuzli, učestvovao je u mnogim akcijama za pripremu oružanog ustanka. Bio je jedan od učesnika akcije ispisivanja parola protiv okupatora, nakon što su u tuzlanskom zatvoru "Štoku" ubijeni aktivisti KPJ i SKOJ-a Enver Šiljak, Rudolf Vikič i Memo Suljetović.

Boško odlazi u Beograd, gdje se vrlo brzo povezuje s mjesnom skojevskom organizacijom i nastavlja ilegalni rad. Bio je u kontaktu s Tuzlacima koji su tu živjeli i bili aktivisti NOP-a. Raspoređen je u grupu skojevaca koja je vršila diverzije u gradu. Ukazano mu je povjerenje da obavlja dužnost kurira između partijske organizacije Rakovice i Okružnog komiteta KPJ za Beograd.

U novembru 1943. godine uhapsila ga je Specijalna njemačka policija - Gestapo. Podvrgnut je raznim mučenjima, ali nikoga od saradnika nije otkrio. Krajem decembra 1943. godine sproveden je u Banjički logor u Beogradu. Svrstan je u prvu kategoriju zatvorenika u kojoj su se nalazila lica osuđena na smrt. Prošao je kroz mnoge torture logora. U posljednjim časovima pred strijeljanje napisao je imena deset drugova koji su se nalazili u grupi za strijeljanje, kao i pismo drugu. Napisao je pjesmu pod nazivom Pjesma majci, a na manjem komadu drveta urezan je izgled koncentracionog logora na Banjici u Beogradu, datum i posveta majci.

Strijeljan je 20. juna 1944. godine.

TRIFKOVIĆ, PERO (Ilija i Stoja)

Rođen je 1914. godine u Simin-Hanu u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Radio je u Solani u Simin-Hanu.

Za vrijeme okupacije zemlje, Pero je sarađivao sa aktivistima ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Radio je u akcijama davanja i prikupljanja materijalne pomoći za partizanske jedinice.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformirane XVIII hrvatske brigade. Zarobili su ga njemački vojnici kod Šekovića krajem 1943. godine i sproveli u sabirni centar u Zenici.

Umro je u martu 1944. godine od tifusa u logoru u Zenici. Sahranjen je u zajedničku grobnicu gdje su se sahranjivali zarobljenici u toku rata.

TRIFUNOVIĆ, MITAR UČO (Ilija i Cveta)

Rođenje 1880. godine u Brvniku kod Bosanskog Samca. Osnovnu školu završio je u susjednom selu Obudovac. U Brčkom je završio Trgovačku školu, a u Sarajevu je pohađao Učiteljsku školu. Od 1900. godine službuje u Brodcu kod Bijeljine, a od 1904. godine radi u osnovnoj školi u Ugljeviku. Poslije toga odlazi u Srbiju, gdje je radio u nekim selima požarevačkog okruga.

Mitar je bio član Socijaldemokratske partije Srbije, na čijem čelu se nalazio Dimitrije Tucović. Pored rada sa djecom u školi, djelovao je i izvan škole, osnivao zemljoradničke i školske zadruge i na taj način širio pismenost. Izvan škole propagirao je socijalističke ideje i tako dobio naziv Crveni učitelj.

Polovinom 1910. godine Mitar se vratio u Bosnu i zaposlio u Blažuju, nedaleko od Sarajeva. Ubrzo je postao član SDP Bosne i Hercegovine i jedan je od najaktvnijih nosilaca rada u Partiji i njenom Glavnom odboru. Krajem avgusta 1911. godine, Glavni odbor Socijaldemokratske partije Bosne i Hercegovine ga upućuje na profesionalni politički rad u Tuzlu. Odmah po dolasku, posvećuje se političkom radu među radnicima, njihovom organizovanju u sindikate i širenju socijalističkih ideja među njima. Zahvaljujući njemu, zahtjevi rudara u Rudniku uglja Kreka u borbi za svoja prava i bolji život dobijaju njegovim dolaskom političku notu i odražavaju u isto vrijeme teške ekonomske uslove pod kojima su radili rudari i ostali radnici.

Proučavao je ekonomske i društveno-političke prilike na selu i u gradu, držao govore, pisao oštre novinske članke i pozivao radnike na jedinstvo u borbi za ostvarenje povoljnijeg položaja. Njegova aktivnost je bila praćena od strane policije i agenata. Uhapšen je u julu 1914. godine. Po izbijanju Prvog svjetskog rata 1914. godine, Mitar je proglašen za taoca i držan u zatvoru prvih deset mjeseci. Kao zatvorenik proveo je jedno vrijeme u Aradu, Rumunija. Poslije godinu dana (1915), upućen je u vojsku, u kažnjeničku jedinicu, gdje je proveo izvjesno vrijeme, a zatim je prekomandovan u ratnu jedinicu na frontu prema Italiji. S ratišta je ubrzo prebjegao italijanskoj vojsci, gdje ostaje kao zarobljenik do 1917. godine, a zatim se prebacuje na ostrvo Krf, u sastav dobrovoljačke jedinice srpske vojske.

Početkom 1919. godine demobilisan je, a već u aprilu iste godine dolazi u Tuzlu i nastavlja s radom u radničkom i sindikalnom pokretu. Zalagao se za ujedinjenje klasnog radničkog pokreta i za stvaranje jedinstvene revolucionarne radničke partije. Učestvovao je na kongresu ujedinjenja i stvaranja Socijalističke radničke partije u Beogradu u aprilu 1919. godine i izabran u Centralno partijsko vijeće. U isto vrijeme održavao se u Beogradu Opšti sindikalni kongres, gdje je Mitar bio delegat. Izabran je 27. oktobra 1919. godine za sekretara Odbora partijske organizacije u Tuzli. Kao predstavnik rudara Kreke učestvovao je na kongresu strukovnog sindikata rudara Kraljevine Jugoslavije, održanog 23. i 24. maja 1920. godine u Slavonskom Brodu, Republika Hrvatska.

Mitar je bio i delegat Mjesne partijske organizacije Tuzla. Izabran je u Centralno partijsko vijeće kao jedan od najaktivnijih pristalica komunističke struje unutar Socijalističke radničke partije Jugoslavije. Nalazio se na listi KPJ u tuzlanskom izbornom okrugu na izborima za Ustavotvornu skupštinu, 28. novembra 1920. godine. Učestvovao je u odbrani učesnika štrajka i Husinske bune. Zajedno sa Đurom Đakovićem osudio je teror nad rudarima i njihovim porodicama i tražio da se pozovu na odgovornost svi koji su doprinijeli tome i sve to uputio Ustavotvornoj skupštini 31. januara 1921. godine.

Poslije zabrane rada Poslaničkog kluba KPJ, u avgustu 1921. godine interniran je u Tuzlu, ali nije mogao naći zaposlenje. Tek u junu 1923. godine zaposlio se kao upravnik

stovarišta drveta i poljoprivrednih proizvoda u Bukinju kod Tuzle. Kao sekretar Mjesnog radničkog sindikalnog vijeća, Mitar je radio na obnovi saveza rudarskih radnika, a bio je i blagajnik organizacije Crvena pomoć. Na Drugoj zemaljskoj konferenciji KPJ, održanoj u Beču od 9. do 12. maja 1923. godine, izabran je u plenum Centralnog partijskog vijeća. Krajem jula 1929. godine protjeran je u rodno mjesto Brvnik, a 14. septembra iste godine uhapšen je u Bosanskom Šamcu. Predat je Državnom sudu za zaštitu države u Beogradu i osuđen 7. februara 1930. godine na kaznu zatvora od dvije godine. Kaznu je izdržao u kaznionici Sremska Mitrovica, Republika Srbija. Iz zatvora je izašao 15. septembra 1931. godine i istog dana kada je stigao u Tuzlu, ponovo je uhapšen. Sutradan je protjeran iz Tuzle u Bosanski Šamac. Nakon izvjesnog vremena zaposlio se kao blagajnik u Srpskoj zemljoradničko-kreditnoj i žitarskoj zadruzi. Politički je djelovao među seljacima i radnicima, te je pokrenuo osnivanje seoske čitaonice u selu Pisarima.

U Tuzlu je došao 1941. godine, odmah nakon početka Drugog svjetskog rata. Već je 15. aprila 1941. godine krenuo prema Sarajevu, zajedno s grupom komunista, s namjerom da se uključi u jednu od jedinica koje vode borbu protiv okupatora. Zbog bolesti je ostao u Sarajevu, ali nakon mjesec dana, zbog opasnosti da ga uhapse ustaške vlasti, vratio se u Tuzlu. Bio je smješten u kući Nikole Ramljaka, njegovog druga i rudara. Ustaše su ga uhapsile 24. juna 1941. godine. U zatvoru je ostao do 14. avgusta kada je deportovan prvo u logor Jadovno kod Gospića, Republika Hrvatska, a zatim u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac, gdje je i ubijen u novembru 1941. godine.

Narodnim herojem je proglašen 27. novembra 1953. godine.

Jedna od tuzlanskih ulica nosi njegovo ime.

TRIŠIĆ, RATKO (Đorđe)

Rođenje 1915. godine u Sarajevu. Radio je kao kolar u Solani u Kreki.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Ratko je dobrovoljno pristupio jedinicama NOV-a.

Poginuo je u borbama protiv četnika na području planine Romanije, najvjerovatnije za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, krajem 1943. godine.

TRNOVLJAKOVIĆ, MUHAMED (Mustafa i Džemila)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisao se u Gimnaziju u Tuzli, završio dva razreda, a zatim je počeo raditi kao trgovački pomoćnik kod trgovca Muhameda Hadžiefendića. Dražio se sa omladincima ljevičarima i antifašistima i bio aktivan u dramskoj sekciji RSD "Sloboda". Pred početak Drugog svjetskog rata primljen je u članstvo SKOJ-a, a zatim i u članstvo KPJ.

U Aprilskom ratu 1941. godine, poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, kao jugoslovenski vojnik, Muhamed je zarobljen i odveden u Njemačku. Iz zarobljeništva se vratio u Tuzlu u proljeće 1943. godine. Njegova kuća predstavljala je siguran punkt ilegalne organizacije NOP-a u Tuzli. Zbog opasnosti da bude mobilisan u domobrane, u septembru 1943. godine ilegalnim kanalom prelazi na slobodnu partizansku teritoriju Majevice. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Postavljenje na dužnost komadira čete.

Ubili su ga sredinom novembra 1943. godine u Jeginovom Lugu pripadnici zelenog kadra, nakon što je prethodno ranjen i zarobljen.

Učesnik u NOB-u bio je i njegov brat Ahmet.

TRUNTIĆ, ANTON (Josip)

Rođen je 1926. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je stolarski zanat. Radio je kao fizički radnik u Rudniku uglja Kreka.

Za vrijeme okupacije zemlje, u toku 1942. godine i kasnije, sa aktivistima ilegalne organizacije NOP-a iz Kreke Anton je radio na prikupljanju novčane i materijalne pomoći za partizanske porodice i u sredini u kojoj je živio propagirao je oružanu borbu protiv okupatora i kvislinga. Pred prvo oslobođenje Tuzle, septembra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade.

Poginuo je početkom decembra 1943. godine u borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica u blizini Sokoca. Sahranjen je na mjestu pogibije.

TRUNTIĆ, FERDO (Jozo)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole, pošao je na zanat, a zatim se zaposlio u Rudniku uglja u Kreki. Radio je u jami Benjamin.

Za vrijeme okupacije zemlje, Ferdo je učestvovao u akcijama ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Zajedno sa drugom Hasanom Bajramovićem, 12. januara 1942. godine krenuo je da se priključi jednoj od partizanskih jedinica. Na tom putu zarobili su ih pripadnici zelenog kadra, sproveli ih u Lukavac i predali ustašama. Nakon nekoliko dana odveden je u Tuzlu, a 9. februara 1942. godine deportovan je u zloglasni ustaški koncentracioni logor Jasenovac, gdje je odmah po dolasku i ubijen.

TUCO, BOŽIDAR (Dušan)

Rođenje 1. decembra 1924. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, učio je bravarski zanat u Solani u Kreki, ali ga nije završio zbog izbijanja Drugog svjetskog rata.

Od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Božidar se uključio u akcije koje su u Tuzli organizovane protiv okupatora i ustaškog režima. Tokom 1941. i 1942. godine nekoliko je puta hapšen, ali je oslobođen usljed nedostatka konkretnih dokaza.

Bio je učesnik uspješne akcije oslobađanja iz zatvora člana Mjesnog komiteta KPJ Raifa Mujezinovića, 31. decembra 1941. godine. U januaru 1943. godine, Božidar je otišao na Majevicu i stupio u redove novoformiranog 3. majevičkog NOP odreda, koji je, nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, ušao u sastav novoformirane XVII majevičke brigade.

Poginuo je u decembru 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama oko Bučika kod Banovića.

TUČIĆ, MUHAREM (Huso)

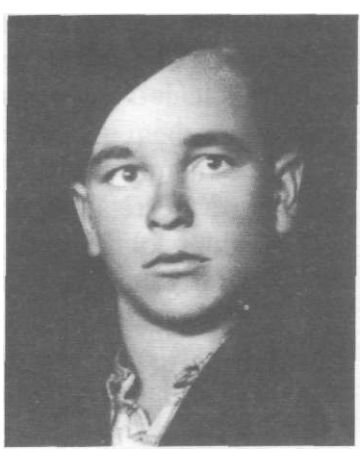
Rođen je 1919. godine u Tuzli. Odrastao je u radničkoj porodici. Osnovnu školu završio je 1933. godine. Radio je kao fizički radnik kod preduzimača i trgovaca. Vojni rok služio je u Banjaluci tokom 1939. i 1940. godine. Poslije dolaska iz vojske, zaposlio se u Rudniku uglja Kreka. Igrao je fudbal u FK "Zmaj", a zatim u "Radniku" i "Slobodi".

Za vrijeme okupacije zemlje, Muharem je prikupljao pomoč za NOB. Početkom 1942. godine mobilisan je u domobrane. Služio je u Doboju, ali je kao hranilac porodice oslobođen vojne obaveze. Po povratku iz vojske, zaposlio se u Solani u Kreki kao radni kočijaš. Istovremeno je nastavio svoju aktivnost u ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. U članstvo SKOJ-a je primljen 1943. godine.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Muharem je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade gdje je, kao puškomitraljezac, raspoređen u 3. četu 3. bataljona.

Poginuo je u novembru 1943. godine u borbama protiv njemačkih jedinica i Čerkeza na Vrani, na Romaniji.

TUFEKČIĆ, SALIH (Avdo i Paša)

Rođen je 1925. godine u naselju Solina u Tuzli. Zemljoradnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Salih je stupio u redove XX romanijske brigade. Raspoređen je na dužnost kurira 2. čete 2. bataljona. Po kazni je razoružan i smijenjen s dužnosti kurira, jer je bez dozvole napustio jedinicu i otišao posjetiti porodicu. Poslije mjesec dana ponuđeno mu je mjesto puškomitraljesca, što je i prihvatio.

Poginuo je 31. januara 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u blizini Vlasenice. Ukopan je na mjestu pogibije.

TUKUDIÖ, RAMQ (Husein)

Rođenje 1921. godine u Gornjoj Tuzli.

Ramo je učesnik NOB od 3. decembra 1943. godine. Bio je borac XXI tuzlanske brigade od dana njenog osnivanja, septembra 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle.

Ramo Tukudić se vodi kao nestao od 26. decembra 1944. godine kada je sa XXI tuzlanskom brigadom na području Požarnice branio položaje od četničkih napada na Tuzlu.

TULUMOVIĆ, HASAN

Roden je u Bukinju kod Tuzle.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Hasan je dobrovoljno stupio u redove 2. bataljona II krajiške brigade.

Poginuo je 24. decembra 1944. godine u borbama na području planine Zvijezde kod Vareša.

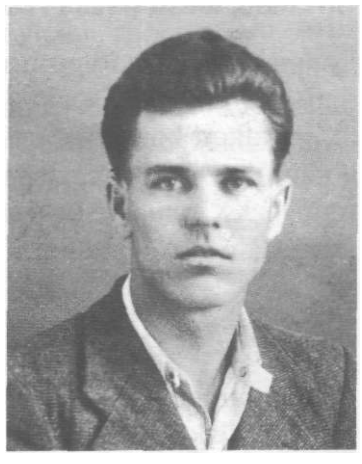
TUNJIĆ, VJEKOSLAV

Rođen je u Bistarcu kod Lukavca. Poslije završene osnovne škole u rodnom mjestu, završio je Gimnaziju u Tuzli.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Vjekoslav se aktivno uključio u rad ilegalne organizacije NOP-a i pripreme za oružani ustanak. U partizanima je od formiranja Majevičkog partizanskog odreda.

Ranjen je 22. februara 1942. godine prilikom neprijateljskog napada na Majevički partizanski odred. Kao teški ranjenik sklonjen je u selu Žabari, ali su ga ustaše ubrzo otkrile i ubile.

TURBIĆ, STJEPAN STJEPKO (Petar)

Rođen je 1910. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, izučio je ložački zanat u Solani u Kreki i tu se zaposlio.

Za vrijeme okupacije zemje, Stjepan je materijalno pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u 2. bataljon novoformirane XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je u februaru 1945. godine, u borbama protiv pripadnika 22. njemačke divizije na Snagovu kod Zvornika. Sahranjen je na mjestu pogibije.

TUZLIĆ - SALIHAGIĆ, FAKETA

Rođena je 1908. godine u Tuzli.

Tokom okupacije zemlje, Faketa je sarađivala sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Ustaška i njemačka obavještajna služba ju je otkrila i zatvorila u tuzlanski zatvor "Štok", odakle je deportovana u zloglasni koncentracioni logor Jasenovac.

Ubijena je oktobra 1944. godine.

TVRZ, ANTON TONČI (Dominik)

Rođen je 28. oktobra 1911. godine u Tuzli. Otac mu je bio Čeh, a majka Austrijanka. Učiteljsku školu pohađao je u Sarajevu i Banjaluci. Zaposlio se 1933. godine u Lipovcu kod Kotor Varoši. Otpušten je sa posla jer je, saznavši za atentat na kralja Aleksandra Karađorđevića, iskazujući zadovoljstvo pucao iz pištolja. Poslije dvije godine zaposlio se u Benakovcu kod Bosanske Krupe. Početkom okupacije zemlje, 1941. godine, Anton se vratio u Kotor Varoš i kao rezervni vojni oficir mobilisan je u domobrane. Postavljen je na dužnost komandanta grada, a zatim je u decembru 1942. godine raspustio domobransku stražu i tako omogućio da I proleterska brigada bez borbe uđe u grad. Priključio se redovima ove brigade, koja je bila u sastavu 1. proleterske divizije. Upućen je na područje Podgrmeča gdje je bio zadužen za kulturno-prosvjetni rad, a radio je i u Komandi vojnog područja.

Obolio je od tifusa i umro u februaru 1943. godine. Nijemci su ubili njegovu suprugu Ernu i dvije kćerkice u zbijegu sa narodom Benakovca.

VANČURA, IVAN (Ivan)

Rođen je 6. januara 1916. godine u Zašovi, Čehoslovačka. Izučio je cvjećarski zanat u Križevcima, Republika Hrvatska. Nakon doseljenja u Tuzlu, s porodicom se nastanio u Solini.

Ivan je drugovao s radnicima, među kojima je bilo i članova i simpatizera KPJ, a jedan od njih je bio Ivan Marković Irac. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, postao je saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, zbog čega je od strane policije uhapšen. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, zajedno sa suprugom Jovankom i dvojicom braće, dobrovoljno je stupio u jedinice NOV-a. Raspoređen je u novoformiranu 18. hrvatsku brigadu. Zbog ispoljene hrabrosti tokom borbi, ali i zbog toga što je bio omiljen među saborcima, ubrzo je postavljen za političkog komesara 1. čete 3 bataljona.

Nakon napada jedinica NOV na neprijateljski garnizon u Tuzli, janura 1944. godine, Brigada se povukla na područje Posavine. Trinaestog marta 1944. godine Ivanova četa je vodila borbe protiv ustaša u selu Donja Mahala, kod Orašja. Kada su ustaše bile razbijene i otjerane, desio se nemio događaj: jedan ustaša ostao je skriven u šipražju i s leđa je pucao u Ivana Vančuru i tako okončao njegov život. Sahranjen je na mjestu pogibije.

Kao učesnik u NOB-u poginula je i njegova supruga Jovanka.

VANČURA, JOVANKA (Savo)

Rođenaje 1917. godine u Puračiću kod Lukavca. U Tuzli je nastanjena od 1937. godine, kada se udala za Ivana Vančuru.

Porodica Vančura je bila u kontaktu s komunistima, pa je i Jovanka u prvim godinama rata pristupila ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. U redove boraca NOV-a stupila je zajedno s mužem početkom oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle. U XVIII hrvatskoj brigadi obavljala je dužnost bolničarke. Učestvovala je u mnogim borbama koje je njena brigada vodila, naročito za vrijeme 7. neprijateljske ofanzive.

Prilikom borbe protiv Nijemaca, koja je vođena maja 1944. godine u Tarevcima kod Modriče, jedan metak je smrtno pogodio Jovanku Vančuru. Sahranjena je na mjestu pogibije.

VANTIĆ, MEHMED (Ahmo)

Rođenje 1918. godine u Tuzli. Završio je osnovnu i srednju školu. Zaposlio se u Fabrici špirita i kvasca u Kreki.

U oktobru 1944. godine, nakon konačnog oslobođenja Tuzle, na poziv organa narodne vlasti, Mehmed je stupio u 3. bataljon XIX birčanske brigade.

Poginuo je polovinom novembra 1944. godine u borbama protiv njemačkih i ustaških jedinica na području Rogatice i Podromanije. Ukopan je na mjestu pogibije.

VASIĆ, DRAGICA (Mihailo i Desanka)

Rođena je 15. maja 1927. godine u Požarnici kod Tuzle. Odrasla je u siromašnoj radničkoj porodici.

Do odlasaka u partizane bila je saradnica ilegalne organizacije NOP-a, zbog čega je u prvoj polovini 1943. godine bila uhapšena. Ubrzo je puštena jer nije bilo konkretnih dokaza protiv nje.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupila u redove novoformirane XVII majevičke brigade. Prije odlaska iz Tuzle završila je bolničarski kurs i postavljena je za četnu bolničarku u 2. bataljonu.

Na Romaniji je prošla kroz mnoge borbe protiv njemačkih, ustaških i četničkih jedinica, izvlačila ranjenike iz borbe i pružala im prvu pomoć. U decembru 1943. godine bila je zarobljena, ali je uspjela da prebjegne i da se priključi svojoj jedinici.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, kada je formirana XXI tuzlanska brigada, u njen sastav ulazi i 2. bataljon XVII majevičke brigade u kome se nalazila i Dragica. Brigada se novembra 1944. godine stacionirala u Tuzli kao posadna jedinica poslije borbi u okolini Gračanice i Čelića protiv djelova 13. SS "Handžar" divizije.

U to vrijeme stigla je saveznička pomoć koja je bacana iz aviona na područje Požarnice. Grupa boraca, među kojima je bila i Dragica, koja je skupljala padobrane naišla je na četnike koji su ih sve zarobili. Mladu partizanku Dragicu četnici su na zvjerski način ubili.

VASIĆ, DRAGO (Rado i Danica)

Rođenje 20. novembra 1924. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole, koju je pohađao u Požarnici, bavio se zemljoradnjom.

Družio se s Dušanom i Sretenom Vasićem, članovima SKOJ-a od prvih dana ustanka. Pod njihovim uticajem postao je saradnik ilegalne organizacije NOP-a. Radio je na prikupljanju materijalne pomoći za partizane i sklanjao i skrivao aktiviste NOP-a kojima je prijetila opasnost od hapšenja. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, s nepunih osamnaest godina, Drago je stupio u redove XVI muslimanske brigade. Učestvovao je u borbama koje je ta brigada vodila na području istočne i srednje Bosne.

Kada je Dragina jedinica odstupala od Tuzle januara 1944. godine, naišli su na rijeci Spreči, u blizini Živinica, na jaku neprijateljsku zasjedu. U kratkoj ali žestokoj borbi XVI muslimanska brigada je pretrpjela znatne ljudske gubitke. Među poginulima bio je i Drago Vasić. Sahranjen je na mjestu pogibije.

VASIĆ, ĐORĐE (Maksim i Sofija)

Rođen je 1924. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole pohađao je Građansku školu u Tuzli, trgovački smjer.

Družio se s naprednim antifašistički opredijeljenim omladincima, a 1941. godine primljen je u članstvo SKOJ-a. Do odlaska u partizane bio je aktivista ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a, a glavna veza su mu bili Branko Jošilović i Gosta Lazarević.

Septembra 1941, godine, kao sedamnaestogodišnji mladić, Đorđe odlazi na Majevicu u partizane. Učestvovao je u napadu na žandarmerijsku stanicu u Šibošnici, u borbama protiv ustaša u Koraju i Teočaku, kao i u napadu na neprijateljsko uporište u Miladijama kod Brčkog.

Poslije četničkog napada na Štab Majevičkog partizanskog odreda u Vukosavcima, 20. februara 1942. godine, i povlačenja u Birač, od boraca tog odreda formiran je u Drinjači, 25. marta 1942. godine, 2. udarni bataljon u kome se nalazio i Đorđe. Do formiranja VI istočnobosanske brigade vodile su se borbe na području planine Romanije, u zeničkom kraju, te na području Birača. U to vrijeme Đorđe postaje član KPJ.

Nakon formiranja VI istočnobosanske brigade u čiji sastav je ušao i 2. bataljon, Đorđe je postavljen za komandira voda. Kada je VI istočnobosanska brigada stigla na Majevicu i krenula u Srem, njegov bataljon je ostao u majevičkim selima gdje su se vodile borbe protiv četnika. Poslije bitke protiv četnika na Maleševcima, novembra 1942. godine, Đorđe se pokazao kao sposoban starješina, pa je ubrzo postavljen za komandira čete. Sa svojom četom učestvovao je u borbama za oslobođenje Tuzle 2. oktobra 1943. godine.

Poginuo je 31. oktobra 1943. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u selu Baranje kod Sokoca, na planini Romaniji.

VASIĆ, MIHAJLO (Đorđe)

Rođen je 1896. godine u Gradačcu. U Tuzlu se doselio kao dijete predškolskog uzrasta. Poslije osnovne škole, izučio je kujundžijski zanat, otvorio svoju radionicu i na taj način izdržavo porodicu. Bio je ugledan domaćin i kao takav cijenjen među građanima, pa je biran za predsjednika Srpske crkvene opštine.

Njegovi sinovi Dušan i Sreten bili su prvoborci NOB-a, a njegova kuća mjesto ilegalnih sastanaka i skrivanja ilegalaca.

Novembra 1943. godine, kada je okupator ponovo zauzeo Tuzlu, mnogi aktivisti i simpatizeri NOP-a, među kojima i Mihajlo, krenuli su s novoformiranim Tuzlanskim NOP odredom,na slobodnu partizansku teritoriju.

Krajem 1943. godine Tuzlanski NOP odred je u jako nepovoljnim uslovima morao prihvatiti borbu s višestruko jačim njemačkim jedinicama u mjestu Bučik kod Banovića. U borbi je poginulo više boraca, a Mihajlo je teško ranjen. Od zadobijenih rana umro je 26. decembra 1943. godine u selu Ribnica iznad Banovića.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov sin Sreten.

VASIĆ, SRETEN BRACO (Mihajlo)

Rođen je 22. septembra 1924. godine u Tuzli. Majka mu je umrla na porođaju, pa ga je othranila maćeha koja ga nije odvajala od svog sina Dušana.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, braća Vasić su bili među prvima koji su se priključili ilegalnoj tuzlanskoj organizaciji NOP-a. Sreten je kao stariji samoinicijativno prikupljao vojničku opremu koju je vojska Kraljevine Jugoslavije ostavljala pri povlačenju, a imali su i nešto vojničke opreme u kući jer je kod njih stanovao jedan oficir.

U kući Vasića održavani su sastanci skojevskog aktiva, krili su se ilegalni aktivisti koji su dolazili s Majevice i Ozrena. Sreten i Dušan su primljeni u članstvo SKOJ-a 1941. godine, a nešto kasnije Sreten je postao član KPJ.

Svojim držanjem i aktivnostima Sreten je doprinio širenju NOP-a među učenicima. Imao je veliki broj prijatelja s kojima je sarađivao i nikada nije doveo u pitanje ilegalni rad niti se saznalo za taj punkt. Pripadao je aktivu kurira Mjesnog komiteta SKOJ-a.

Neposredno pred početak borbi za oslobađanje Tuzle krajem septembra 1943. godine, malo je falilo da Sreten bude uhapšen. Spasili su ga njegovi drugovi Arif Tanović i Esad Tihić, koji su policiji rekli da je on iz Bijeljine i da je tamo otišao. Sreten i Dušan su tamo često odlazili jer je Dušanova majka bila rodom iz Bijeljine.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Sreten je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Nedugo zatim je umro u partizanskoj bolnici kod Šekovića.

VASIĆ, SVETOZAR GOLUB (Krsto i Mara)

Rođen je 1924. godine u Čaklovićima kod Tuzle. Odrastao je u radničkoj porodici.

U samom početku ustanka samoinicijativno je krenuo u oružanu borbu, ustao u zaštitu muslimanskog stanovništva - žena i djece i digao svoj glas protiv četnika.

Godine 1941. stupio je u Majevički NOP odred, u kojem ostaje sve do pogibije članova Štaba u Vukosavcima, 20. februara 1942. godine. Kada se 25. marta 1942. godine u Drinjači od ostatka Majevičkog NOP odreda formirao 2. udarni bataljon, Svetozar postaje njegov borac zajedno s nekoliko Tuzlaka, među kojima su bili: Suljo Ćerimagić, Boško Popović Popac, Đorđe Vasić, Aco Vokić i drugi.

Krajem aprila 1942. godine u Srednjem kod Sarajeva postao je član SKOJ-a, a od avgusta iste godine je borac VI istočnobosanske brigade.

Po dolasku na Majevicu Svetozarova jedinica je vodila borbe protiv četnika. Učesnik je čuvene bitke protiv četnika na Maleševcima kao i mnogih drugih borbi u istočnoj Bosni, na planinama Romaniji, Trebavi i Ozrenu, borbi za oslobođenje Tuzle, 2. oktobra 1943. godine, za oslobođenje Vareša, poznate borbe na Betnju i napadu na neprijateljski garnizon u Tuzli, januara 1944. godine.

U tim borbama iskazao je postojanost, hrabrost i primjerno ponašanje kao borac i član KPJ. Te osobine dovele su ga do dužnosti desetara, komandira voda, a zatim i komandira čete. Kao starješina sa svojom četom ratovao je, pored Bosne, i na području Srbije i Crne Gore.

Poginuo je decembra 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica u Gornjim Vršanima kod Bijeljine.

VASILJEVIĆ, MILIVOJE (Stevo i Stana)

Rođenje 1904. godine u Puračiću kod Lukavca. U Puračiću i Lukavcu završio je osnovnu i srednju školu. Zaposlio se kao željeznički službenik. Doselio se s porodicom u Tuzlu 1934. godine.

Za vrijeme okupacije zemlje, Milivoje je materijalno pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Zarobljen je krajem decembra 1943. godine u iznenadnom napadu zelenog kadra na njegov odred u Poljicama kod Lukavca. Poslije mučenja, prebacili su ga u tuzlansku žandarmeriju, gdje je nastavljeno s mučenjem i ispitivanjem.

Umro je od posljedica mučenja početkom januara 1944. godine u tuzlanskom zatvoru "Štok". Sahranjen je na partizanskom groblju u Tuzli.

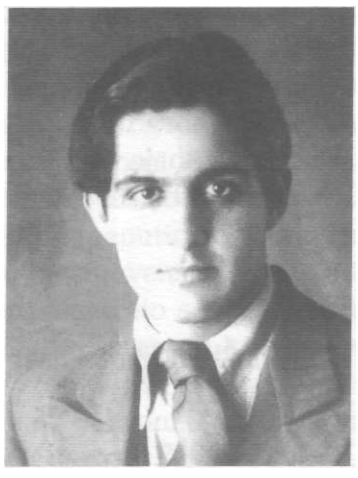
VASILJEVIĆ, VERA (Petar i Petra)

Rođenje 1926. godine u Tuzli. Završila je osnovnu školu. Domaćica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, kao sedamnaestogodišnja djevojka, Vera je dobrovoljno stupila u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Poginula je 11. novembra 1943. godine prilikom napada zelenog kadra na Tuzlanski NOP odred u Vukovijama kod Kalesije. Sahranjena je na mjestu pogibije.

VASKOVIĆ, VOJISLAV (Đorđe)

Rođen je 6. maja 1914. godine u Sarajevu. Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Sarajevu, Derventi i Tuzli, gdje je i maturirao. Poslije završene gimnazije upisao se na Tehnički fakultet u Beogradu, gdje je studirao sve do aprila 1941. godine. Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, vratio se u Tuzlu gdje je živio kod roditelja.

Vojislav je već na fakultetu bio antifašistički i ljevičarski orijentisan, učestvovao je u pojedinim akcijama napredne omladine, ali se tek poslije okupacije zemlje organizovano uključuje u njen rad. Iako je po godinama bio prestar da bude skojevac, ipak je 1942. godine primljen u članstvo SKOJ-a. Mjesni komitet SKOJ-a smatrao je za shodno da Vojislav ostane u sredini u kojoj se do tada kretao i djelovao i bilo je ocijenjeno da će to imati pozitivnog uticaja i na njega, ali i na drugove s kojima je sarađivao.

Kada je polovinom 1943. godine sa ostalim studentima, uglavnom Srbima, dobio poziv da ide u domobrane, Vojislav je tražio da ide u NOB. Kako u to vrijeme nije bilo veze između Mjesnog komiteta KPJ u Tuzli i partizanskih jedinica u okolini, njemu i nekolicini drugih studenata je data direktiva da se odazovu na poziv, ali da iskoriste prvu priliku da se prebace u partizane.

Vojislav je tako postupio i odmah po napuštanju Tuzle prebacio se u Moslavinu, Republika Hrvatska, u XXI slavonsku brigadu, u kojoj je poginuo početkom 1945. godine.

VIDOVIĆ, DRAGO (Franjo i Pepica)

Rođen je 13. juna 1927. godine u Slavonskom Brodu, Republika Hrvatska. Nije imao ni godinu dana kada su se njegovi roditelji preselili u Tuzlu zato što je otac Franjo, zbog učešća u akcijama radnika Tvornice vagona, proglašen saradnikom KPJ i otpušten s posla. Stanovali su u rudarskom naselju Krojčica, a otac je dobio posao u Rudniku uglja Kreka. Drago je poslije završene osnovne škole izučio električarski zanat u Centralnoj radionici rudnika.

Imao je starijeg brata i sestru Ružicu koja je bila članica SKOJ-a. Na njeno opredjeljenje i aktivnost u SKOJ-u, a kasnije i NOP-u uticao je njen mladić Ludvig Peštić, a ona je to prenijela na brata Dragu. Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, kao sedamanestogodišnji mladić, Drago je pristupio jedinicama NOVJ. Raspoređen je u 3. bataljona XIX birčanske brigade.

Poginuo je u novembru 1944. godine u borbi protiv njemačkih i četničkih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji.

VIDOVIĆ, ILIJA (Pero i Marija)

Rođen je 26. maja 1926. godine u naselju Kreka u Tuzli. Po završetku osnovne škole, otišao je na izučavanje obućarskog zanata, koji nije završio.

Do odlaska u partizane bio je saradnik ilegalne organizacije NOP-a. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno je stupio u redove II krajiške brigade. Za godinu dana provedenih u toj brigadi učestvovao je u mnogim borbama vođenim u istočnoj Bosni, Hercegovini i Crnoj Gori. U sastavu 17. divizije njegova brigada je, sredinom 1944. godine, krenula prema Srbiji.

Poginuo je oktobra 1944. godine u borbama na Vidovoj kosi, u blizini Čačka, Republika Srbija. Sahranjen je na mjestu pogibije.

VIDOVIĆ, ŠIMO (Bozo i Ana)

Rođen je 1918. godine na Husinu kod Tuzle. Osnovnu školu je završio na Ljubačama. Jedno vrijeme obrađivao je nešto malo porodične zemlje ili je povremeno radio kao nadničar. Neposredno pred Drugi svjetski rat zaposlio se u Rudniku uglja Đurđevik kod Živinica.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, prilikom formiranja XVIII hrvatske brigade, Šimo je dobrovoljno stupio u njene redove. Kao borac 1. čete 3. bataljona, učestvuje u mnogim borbama protiv Nijemaca, ustaša i četnika.

Poginuo je krajem januara 1944. godine u borbi protiv zelenog kadra u Vukovijama kod Kalesije. Sahranjen na mjestu pogibije, a poslije oslobođenja zemlje njegovi posmrtni ostaci su preneseni na Spomen-groblje na Husinu.

VIDOVIĆ, MILAN (Košta i Milica)

Rođen je 1922. godine u naselju Kreka u Tuzli. Nakon završene osnovne škole izučio je limarski zanat i zaposlio se u Solani u Kreki.

Milan je pripadao krugu antifašistički i ljevičarski opredijeljene omladine u Kreki, a poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, počeo je da radi za ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je pristupio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove II krajiške brigade, s kojom odlazi iz Tuzle, prvo u Birač, a zatim na Romaniju, gdje ih je zatekla 6. neprijateljska ofanziva.

Poginuo je 9. decembra 1943. godine u borbi protiv njemačkih jedinica na području Devetaka.

VIKIĆ, RUDOLF RUDI (Josip)

Rođenje 24. marta 1921. godine u Brezi. Otac Josip radio je u Rudniku uglja Breza kao viši rudarski činovnik. Od očeve plate porodica je mogla dobro da živi, ali je zbog buntovne naravi i ljevičarskih shvatanja za kaznu često premještan. Četiri godine poslije Rudolfovog rođenja (1928), preselili su se u Ljubiju i tu se duže zadržali tako da je Rudolf u tom mjestu završio osnovnu školu i dva razreda gimnazije. Kada je 1935. godine trebalo da pođe u treći razred, otac je ponovo premješeten, ovog puta u Kreku.

Nastavio je školovanje u Tuzlanskoj gimnaziji, školi iz čijih su klupa izašli poznati borci i komunisti: Mladen Stojanović, Akif Šeremet, Mustafa Mujbegović, Branko Bujić i drugi. U takvoj sredini počela je aktivnost naprednog, ljevičarski i antifašistički opredijeljenog Rudolfa Vikića, što je ubrzo otkrila policija i uprava Gimnazije u Tuzli. Zbog toga je bio isključen iz petog razreda i dobio takvu karakteristiku da se nije mogao upistai ni u jednu gimnaziju u Bosni i Hercegovini. Kada je propao pokušaj da negdje u Srbiji nastavi školovanje, Rudolf odlazi od kuće.

Nošen idejom da ide u Španiju, gdje se vodio građanski rat, zaputio se u pravcu mora i stigao u Dalmaciju. Nije uspio da nađe kanal kojim su jugoslovenski komunisti ilegalno odlazili tamo, pa je morao da odustane od te namjere. Zaposlio se kao fizički radnik da bi se mogao prehraniti. Roditelji dugo nisu ništa znali o njemu, a kada ih je čovjek kod koga je radio obavijestio, otac ga je pozvao da se vrati. Kada se vratio otac ga je zaposlio u Rudniku uglja Kreka na mjesto vozača. Odmah po dolasku uključio se u aktivnosti koje organizuje KPJ i SKOJ. Družio se sa Enverom Šiljkom, Fridom Laufer, Franjom Markovićem i drugim omladincima ljevičarima i antifašistima.

Sredinom 1941. godine policija pojačava potragu za članovima KPJ, SKOJ-a i NOP-a i otpočinje s masovnim hapšenjem. U to vrijeme uhapšeni su: Mitar Trifunović Učo, Vojo Knežević, Albin Herljević, Frida Laufer, Enver Šiljak, Memo Suljetović, Rudolf Vikić i drugi. Prvih dana septembra 1941. godine u Tuzlu je stigao ustaški pokretni prijeki sud. Na smrt su osuđeni: Enver Šiljak, Memo Suljetović i Rudolf Vikić. Strijeljani su u dvorištu tuzlanskog zatvora "Štok".

Porodica Vikić čuva izblijedjeli list papira otrgnutog iz kalendara na kojem je otac Josip drhtavom rukom kratko, skoro lakonski, zapisao: "Rudi strijeljan!". Bilo je to u petak, 5. septembra 1941. godine.

VILIMEK, MILAN (Viktor i Anka)

Rođen je 1916. godine u Čehoslovačkoj. Doselio se s roditeljima u Tuzlu 1938. godine. Poslije završene osnovne i Trgovačke škole, bavio se trgovinom.

Za vrijeme okupacije zemlje, Milan je postao saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Materijalno je pomagao NOB. Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, dobrovoljno je stupio u redove VI istočnobosanske brigade. Ranjen je u borbama na Betnju, a nakon oporavka je prešao u redove XVIII hrvatske brigade.

Poginuo je 28. maja 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na području Johovca kod Doboj. Sahranjen je na mjestu pogibije.

VOOENIK, KARLO (Ivan)

Rođen je 4. septembra 1896. godine u Poljačama kod Maribora, Republika Slovenij. Poslije završene osnovne škole, nastavio je školovanje u Rudarskoj školi u Celju, Republika Slovenija. Iz Slovenije porodica doseljava u Mostar gdje se Karlo zaposlio u rudiku uglja kao poslovođa. Tu se oženio i postao otac troje djece. Kao rudarski predradnik, 1938. godine premješten je u Tuzlu, na mjesto poslovođe u Rudniku uglja Kreka.

Na tome poslu ostao je i za vrijeme okupacije zemlje, ali je kao mnogi njegovi drugovi radnici iz Kreke bio na strani NOP-a i NOB-a. Kada je Tuzla prvi put oslobođena, 2. oktobra 1943. godine, Karlo slijedi primjer svoje djece, Milivoja i Milojke, koji su stupili u redove NOV-a, pa i on odlazi u partizane. Pridružio se novoformiranom Tuzlanskom NOP odredu.

Poginuo je 12. novembra 1943. godine u Vukovijama kod Kalesije, prilikom iznenadnog napada zelenog kadra na komoru Tuzlanskog NOP odreda koja se povlačila iz Tuzle.

VOJSKIĆ, ABDULAH (Ibrahim i Mejra)

Rođen je 1923. godine u naselju Kula u Tuzli. Odrastao je u zemljoradničkoj porodici. Poslije završene osnovne škole bavio se zemljoradnjom i nadničarskim poslovima.

Abdulah je mobilisan 1943. godine u domobrane. Ostao je u njihovim redovima do septembra 1944. godine kada bježi i priključuje se jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove XIX birčanske brigade, s kojom je učestvovao u borbama na području istočne Bosne, Romanije i Podrinja.

Poginuo je 10. februara 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica na Crvenim stijenama, na planini Romaniji. Ukopan je na mjestu pogibije.

VOKIĆ, ALEKSANDAR ACO (Milan i Ružica)

Rođenje 1921. godine u Ljubuškom. Otac Milan je po zanimanju bio šumarski tehničar i zbog službe se stalno s porodicom selio po Bosni i Hercegovini. Aleksandar je započeo školovanje u Gračanici, nastavio u Banjaluci, a 1940. godine završio Gimnaziju u Tuzli, nakon čega se upisao na Poljoprivredno-šumarski fakultet u Sarajevu.

Pod uticajem svog starijeg brata Ratka, skojevskog i partijskog aktiviste i rukovodioca, Aleksandar se još kao učenik starijih razreda gimnazije uključio u antirežimske aktivnosti. U članstvo SKOJ-a je primljen 1939. godine. Nalazio se u grupi omladinaca koji su se isticali političkom aktivnošću u godinama neposredno pred Drugi svjetski rat, među kojima su bili: Sejfo Karamehmedović, Vjekoslav Tunjić, Zora Živanović, Zvonko Primorac, Zora Holovac i još neki.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, Aco je prekinuo studije i vratio se iz Sarajeva u Tuzlu. Angažuje se u akcijama pružanja otpora nacističkom okupatoru i pripremama za oružani ustanak koje su organizovale KPJ i SKOJ. U Tuzli je ostao do septembra 1941. godine kada sa svojim drugom Boškom Popovićem Popcem odlazi na Majevicu, u redove Majevičkog partizanskog odreda.

Ubrzo poslije toga povezao se sa saradnicima NOP-a u majevičkom selu Jablanici, a preko njih i sa ilegalnom tuzlanskom organizacijom NOP-a. Dolaskom VI istočnobosanske brigade na područje Majevice, oktobra 1942. godine, stupa u njene redove. Ubrzo su ga zarobili četnici. Zajedno s još jednom grupom zarobljenih partizana učestvuje u preuzimanju komande nad Jablaničkim četničkim bataljonom i njegovim preusmjeravanjem u jedinice NOV-a. U redovima VI istočnobosanske brigade Aco je ostao do prvog oslobođenja Tuzle u oktobru 1943. godine.

Poslije prvog oslobođai\ja Tuzle prekomandovan je u novoformirani Tuzlanski NOP odred i postavljen na dužnost političkog komesara 1. bataljona. U maju 1944. godine jedna četa Tuzlanskog NOP odreda, s političkim komesarom Vokićem, ušla je u sastav 4. bataljona XVII majevičke brigade.

Polovinom 1944. godine Aco je teško ranjen u borbi protiv četnika i njemačkih jedinica kod Priboja na Majevici. Ostavši nepokretan na poprištu borbi, poslije povlačenja njegove čete, zarobili su ga četnici i predali pripadnicima 13. SS "Handžar" divizije. Otjeran je sa ostalim zarobljenicima u Brčko.

Ubijen je 1945. godine u Osijeku, Republika Hrvatska, pred sam kraj rata, u momentu povlačenja njemačkih jedinica ispred snaga NOVJ.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov stariji brat Ratomir.

VOKIĆ, RATOMIR RATKO (Milan i Ružica)

Rođenje 1915. godine u Ljubuškom. Osnovnu školu završio je u Zvorniku, a u Tuzlansku gimnaziju pošao je putujući iz Gračanice, gdje je bilo jedno od mjesta službovanja njegovog oca Milana, šumarskog tehničara. Gimnaziju je završio u Banjaluci 1936. godine. Kada su se njegovi roditelji 1937. godine preselili u Tuzlu, Ratomir je bio student prava na Zagrebačkom sveučilištu. Član KPJ postao je još kao učenik gimnazije, pa je aktivnost u omladinskom komunističkom pokretu nastavio i za vrijeme studija kako u Zagrebu tako i u Tuzli, gdje je upravo u to vrijeme oživljavao rad partijske organizacije koji je bio zamro poslije hapšenja komunista 1932. godine.

Krajem 1939. godine ušao je u sastav Oblasnog komiteta KPJ, a potom je kao njegov član postavljen za sekretara novoformiranog Oblasnog komiteta SKOJ-a za tuzlansku oblast. Djelovanjem ovih oblasnih rukovodstava proširuje se i produbljuje revolucionarna aktivnost, formiraju se nove partijske čelije i ubrzano širi mreža skojevskih aktiva u Tuzli i drugim mjestima tuzlanske oblasti. Ratomir je poslije kraćeg vremena dužnost sekretara Oblasnog komiteta SKOJ-a predao Enveru Šiljku. Nastavio je da djeluje zajedno s Enverom Šiljkom, Vojom Kneževićem, Albinom Herljevićem, Salihom Kurevićem Brdom, Tomislavom Ramljakom, Ahmedom Ahmedićem i da radi u radničkim sredinama na području sjeveroistočne Bosne.

U Tuzli je 11. januara 1941. godine formiran novi Mjesni komitet SKOJ-a u sastavu: Ratomir Vokić, sekretar, Vojo Knežević, Vjekoslav Tunjić, Salih Kurević i Raif Mujezinović. Nedugo zatim, Ratomir je uhapšen kao organizator i učesnik demonstracija održanih 27. marta 1941. godine, ali je pod pritiskom javnosti i razvoja situacije u zemlji bio ubrzo pušten. U toku priprema oružanog ustanka Ratomir Vokić je pripadao plejadi uglednijih tuzlanskih komunista. Njegovim putem pošli su još prije rata i trojica mlađe braće, Aleksandar, Slobodan i Mišo, a patriotski opredijeljeni roditelji omogućili su da vrata njihovog stana budu širom otvorena za drugove njihovih sinova. U kući Vokića dolazili su i kraće vrijeme boravili Rato Dugonjić, Krsto Popivoda, Cvijetin Mijatović i Vladimir Perić Valter.

Kada je krajem jula 1941. godine Oblasni vojni štab za istočnu Bosnu krenuo na svoj historijski put u Birač, gdje je trebalo dignuti ustanak protiv okupatora, u koloni na tom putu bio je i Ratomir Vokić koji je tada dobio nadimak Veljko.

Poslije izvedene akcije u Šekovićima, 5. avgusta 1941. godine, čime je zapravo počela oružana borba u istočnoj Bosni, Ratomir je dobio novi zadatak - upućen je milićkoj ustaničkoj grupi. S njima je učestvovao u rušenju Dubničke ćuprije, oslobađanju Milića i u borbi za oslobađanje Vlasenice. S obzirom na to da ustanak na Ozrenu nije počeo u planirano vrijeme, Oblasni vojni štab polovinom avgusta 1941. godine donosi odluku da u taj kraj uputi Pašagu Mandžića i Ratomira Vokića, sa zadatkom da pomognu Todoru Vujasinoviću da se otvori još jedno žarište borbe. Njih dvojica su odmah krenuli na put i stigli da učestvuju u prvim akcijama ozrenskih partizana, kao i u borbama koje su kasnije uslijedile. U Ozrenskom partizanskom odredu Ratomir je ostao do kraja februara 1942. godine, odnosno do formiranja 1. udarnog proleterskog bataljona, u čiji sastav je ušla i proleterska četa Ozrenskog partizanskog odreda Životni put revolucionara i prvoborca Ratomira Vokića završen je na Majevici 3. oktobra 1942. godine nadomak sela Korenite, gdje je VI istočnobosanska brigada prije prelaska u Srem vodila borbe protiv udruženih snaga majevičkih četnika. Vijest o njegovoj pogibiji donio je u Tuzlu Vladimir Perić Valter, kada je u novembru 1942. godine došao po zadatku Pokrajinskog komiteta KPJ za Bosnu i Hercegovinu i odsjeo u kući Ratkovih roditelja

Jedna od ulica u Tuzli nosi ime Ratomira Ratka Vokića.

VOLAVKA, MARIJA ETELKA (Leopold i Marija)

Rođena je 7. novembra 1927. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne škole upisala se u Učiteljsku školu.

Radničko porijeklo i ljubav prema slobodi, te aktivnosti u ilegalnoj organizaciji NOP-a, uticali su da postane član SKOJ-a. Protiv volje svojih roditelja, oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, odlučila je da krene u NOB. Veoma mladu, sa svega šesnaest godina, partizanski rukovodioci su željeli da je poštede dugih marševa i svakodnevnih borbi. Rasporedili su je da radi pri Štabu 27. divizije. Nakon povlačenja jedinica NOV-a iz Tuzle, priključila se novoformiranom Tuzlanskom NOP odredu.

Svoje najteže dane Tuzlanski NOP odred je doživio u sprečkim selima za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive. Podstaknute njemačkom ofanzivom snage zelenog kadra su osnažile i počele vršiti iznenadne napade na Odred.

U napadu jedne višestruko jače kolone Nijemaca u selu Bučik kod Banovića, 22. decembra 1943. godine, Tuzlanski NOP odred je pretrpio znatne gubitke. Među poginulim borcima bila je i mlada skojevka Marija Etelka Volavka.

VUGIĆ, PAŠAGA (Ohran i Ožemila)

Rođen je 1919. godine u Tuzli. Odrastao je u zemljoradničkoj porodici. Završio je osnovnu školu, ali nije nastavio školovanje jer mu je otac Ohran umro. Pomagao je djedu Aliji Vugiću u obrađivanju zemlje da bi prehranili porodicu.

Družeći se sa ljevičarski opredijeljenim mladićima Muratom Priganicom, Jusufom Arnautovićem, Šefkijom Jahićem, Dragišom i Miloradom Erakovićem, Sabitom Đapom i drugima, Pašaga se opredjeljuje za borbu za prava radničke klase. Početkom 1937. postao je član Aktiva radničke omladine koji je formiran pri RSD "Sloboda", a 1938. godine primljen je u članstvo SKOJ-a. Učestvovao je u akciji razbijanja i kompromitovanja kampanje pred izbore 1939. godine koju su vodile pristalice Mehmeda Spahe. Tada su omladinci za vrijeme izbora dijelili okupljenom narodu na tuzlanskoj pijaci letke uperene protiv Kraljevine Jugoslavije. Policija je tom prilikom uhapsila Pašagu i njegovog mlađeg brata Saliha Vugića i još nekoliko aktivista.

Početkom 1940. godine Pašaga je otišao na odsluženje vojnog roka u 56. pješadijski puk u Nikšić, Republika Crna Gora. Neposredno poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, vratio se kući u Tušanj. Odmah se uključio u aktivanosti na pripremama za podizanje oružanog ustanka. Svojim radom u ilegalnoj organizaciji NOP-a stekao je puno povjerenje mjesnog rukovodstva KPJ, pa je 1942. godine primljen u članstvo Partije.

U drugoj polovini 1942. godine mobilisan je u domobrane, ali je od KPJ dobio uputstvo da se iz domobrana prebaci u partizane. Odmah po dolasku u Doboj, Pašaga se priključio Ozrenskom partizanskom odredu. Ubrzo su ga četnici uhvatili i strijeljali.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov mlađi brat Salih.

VUGIĆ. SALIH (Ohran i Džemila)

Rođenje 1920. godine u Tuzli. Poslije smrti oca Orhana, staranje o porodici preuzeo je djed Alija Vugić, zemljoradnik iz Tušnja. Salih je završio osnovnu školu, ali nije nastavio dalje školovanje. Pomagao je djedu Aliji i starijem bratu Pašagi u obrađivanju zemlje.

Salih se rano opredijelio za radnički pokret. Član Aktiva radničke omladine pri RSD "Sloboda" postao je 1937. godine, a sljedeće godine primljen je u članstvo SKOJ-a. Učestvovao je u akciji razbijanja i kompromitovanja kampanje pred izbore 1939. godine koju su vodile pristalice Mehmeda Spahe. Tada su omladinici za vrijeme izbora dijelili okupljenom narodu na tuzlanskoj pijaci letke uperene protiv Kraljevine Jugoslavije. Policija je tom prilikom uhapsila Saliha i njegovog starijeg brata Pašagu Vugića sa još nekoliko aktivista.

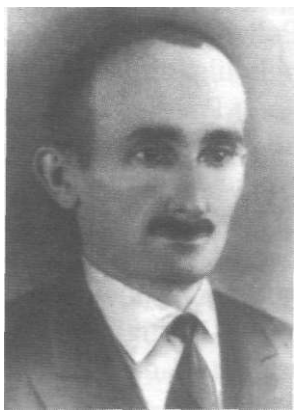
Krajem 1939. godine zaposlio se kod vojske Kraljevine Jugoslavije, kao radnik na poslovima pekarskog pomoćnika i radio u Zapadnom logoru u Tuzli. Na ovom poslu ostaje sve do odlaska u partizane, u drugoj polovini 1943. godine.

Neposredno pred Drugi svjetski rat, a posebno poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, aktivno se uključuje u pripreme naroda za podizanje oružanog ustanka. Svojim aktivnostima je uticao na mlade radnike, posebno omladince iz Tušnja, da se opredijele za NOP i angažuju na prikupljanju oružja, municije, sanitetskog materijala, odjeće i hrane za partizanske jedinice na slobodnim teritorijama. I sam je prikupljao oružje i municiju, skrivao ih u svojoj kući i na drugim mjestima, a zatim s Muratom Priganicom, Dragišom Erakovićem i drugim aktivistima NOP-a prenosio do punkta na Piskavici, u Đapama i Mandićima.

Početkom 1943. godine Salih je primljen u članstvo KPJ, a u septembru iste godine zajedno sa Enverom Dugalićem odlazi u partizane, u redove XVI muslimanske brigade. Poslije prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, već je bio pomoćnik komesara brigadne bolnice.

U januaru 1944. godine, poslije napada na neprijateljski garnizon u Tuzli, prilikom povlačenja XVI muslimanske brigade sa Ilinčice, u sukobu sa zelenim kadrom između Dubrava, Zivinica i Vukovija kod Kalesije, u borbi koja se tom prilikom vodila poginuo je Salih Vugić.

VUKOTIĆ, JOVAN (Nikola i Cvijeta)

Rođenje 12. avgusta 1891. godine u Nevesinju. Do 1914. godine živio je s roditeljima i osam braće u rodnom mjestu.

Odmah po izbijanju Prvog svjetskog rata (1914-1918. godine) mobilisan je zajedno sa ostalom punoljetnom braćom u austrougarsku vojsku i upućen na front u Italiju. Kao vojni bjegunac s fronta osuđen je na tamnovanje u Djeru, gdje je dočekao propast Austro-Ugarske monarhije i kraj rata. U oslobođenu zemlju vratio se 1918. godine.

U ljeto 1921. godine napušta selo Krekovine kod Nevesinja i odlazi u Mostar da traži posao. Poslije skoro godinu dana zapošljava se u pošti u Mostaru. Tu ostaje sve do jeseni 1927. godine, kada sa ženom i troje djece odlazi u

Zvornik. U avgustu 1929. godine premještaju ga iz Zvornika u Tuzlu, gdje radi kao poštanski službenik.

Okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanje ustaške vlasti, uticali su na to da se aktivno uključi u tuzlanski ilegalni NOP. Kao pismonoša rastura letke i vijesti koje je dobijao od komšija Koste i Seke Popov i drugih. Taj njegov rad ne prestaje sve do prvog oslobođenja Tuzle, 2. oktobra 1943. godine.

Do marta 1944. godine bio je na području Semberije i Majevice, a kada je počela 7. neprijateljska ofanziva s terenskim radnicima majevičkog područja povlači se u Birač i stupa u redove XIX birčanske brigade.

Početkom jula 1944. godine prati ranjenike 16. vojvođanske divizije na aerodrom Osmake kod Kalesije, da bi odatle bili prebačeni u Italiju na liječenje. Na putu do aerodroma napadaju ih ustaše zloglasnog Franje Sudara i skoro sve pobiju.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov sin Milivoje.

VUKOTIĆ, MILIVOJE (Jovan i Anđa)

Rođen je u 12. avgusta 1925. godine u Mostaru. Kao dijete od četiri godine došao je iz Zvornika u Tuzlu, gdje je bio premješten njegov otac Jovan, poštanski službenik. Poslije završene osnovne škole upisao se u Realnu gimnaziju i do odlaska u partizane, 1. oktobra 1943. godine, završio šest razreda.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zajedno sa ocem Jovanom se uključuje u ilegalnu tuzlansku organizaciju NOP-a. Decembra 1941. godine primljen je u članstvo SKOJ-a. Učestvuje u svim akcijama đaka skojevaca Tuzlanske gimnazije. Zajedno s Izom Muharemagićem, Jaroslavom Hodovskim, Slobodanom Holovcem, Laletom Milanovićem, Đorđem Pantićem i drugima, sakuplja odjeću, obuću, sanitetski materijal i novčane priloge za partizane na Majevici. Više puta i sam učestvuje u nošenju prikupljenog materijala do punkta u Solini. Po zadatku SKOJ-a, bio je član "Hrvatskih krila" i radio na njihovom rasturanju. Dva puta je bio hapšen kao sumnjiv gimnazijalac. Kako nije bilo konkretnih dokaza da je povezan s NOP-om, ubrzo je pušten iz zatvora.

Uoči samog napada partizana na Tuzlu, 1. oktobra 1943. godine, Milivoje je napustio grad i otišao u partizane, u redove 1. čete 2. bataljona VI istočnobosanske brigade. Kao primjeran borac i sekretar četnog aktiva SKOJ-a, krajem decembra 1943. godine primljen je u članstvo KPJ. Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive postao je vodni delagat. Kada se VI istočnobosanska brigada vratila sa Romanije, u borbi na Betnju lakše je ranjen u lijevu ruku.

U drugom napadu na neprijateljski garnizon u Tuzli, januara 1944. godine, Milivoje je učestvovao u borbama koje je njegova brigada vodila s Nijemcima i ustašama na području Kreke. Ranjen je 18. januara 1944. godine. Zadobio je prelom kosti desne noge ispod koljena i povredu lijevog stopala. Sanitetsku pomoć ukazale su mu četne bolničarke Olga Gvozdić i Vinka Dude. Sa ostalim težim ranjenicima hitno su ga uputile u korpusnu partizansku bolnicu u Šekovićima. U bolnici u selu Mihajlovićima Milivoju je poslije 3-4 dana, bez ikave narkoze, amputirana desna noga ispod koljena. Poslije operacije nastupila je gangrena i 25. januara 1944. godine je preminuo. Sahranjen je na seoskom partizanskom groblju.

ZABUŠ, STJEPAN (Franjo i Ana)

Rođenje 6. maja 1926. godine u naselju Kreka u Tuzli. Poslije završene osnovne škole, upisuje se u Industrijsku majstorsku školu u Tuzli. Slobodno vrijeme provodio je u vježbaonici ili dvorištu Sokolskog društva u Kreki. Okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i početak rata prekidaju ga u školovanju.

U oktobru 1943. godine, nakon prvog oslobađanja Tuzle, iz četvrtog razreda odlazi u partizane, kao napredni omladinac i saradnik ilegalne tuzlanske organizacije NOP-a. Pristupio je 1. četi 1. bataljona novoformirane XVIII hrvatske brigade. Zdravlje mu je bilo narušeno, a početkom 6. neprijateljske ofanzive bio je ranjen u nogu. Smješten je u partizansku bolnicu u Trnovi.

Poginuo je u proljeće 1944. godine prilikom napada pripadnika 13. SS "Handžar" divizije i četnika na bolnicu u Trnovi.

ZAHIROVIĆ, PAŠAN (Jusuf)

Rođen je 1898. godine u Tuzli. Osnovnu školu nije pohađao. Bavio se zemljoradnjom, a zatim se zaposlio kao rudarski radnik u Rudniku uglja Kreka. Kuća Zahirovića, Pašana i njegovog bratića Ibre, nalazila se nadomak Tuzle, na Bećarevcu. Bili su oženjeni dvjema sestrama, Kadom i Hanifom Begunić. Pašan i Kada su imali mnogobrojnu porodicu koju je činilo osmoro djece, a Ibro i Hanifa samo sina Šabana.

Pašan je mnogo naučio od svojih komorata - rudara. Među njima je bilo iskusnih radnika, prekaljenih boraca za radnička prava. Radeći i družeći se s njima, počeo je prihvatati njihove ideje i učestvovati u akcijama rudara, štrajkovima, proslavama radničkog praznika 1. maja i slično. Postao je član URSS-ovih sindikata.

Pašan nije prihvatao okupaciju zemlje i ustaški režim. Postaje pristalica NOB-a i saradnik tuzlanske organizacije NOP-a, baš kao i njegov sin Jusuf i sinovac Šaban. Nesebično je u tom cilju otvorio vrata svog doma. Kada su ustaše saznale da su partizanima otišli Jusuf i Šaban, uslijedila je odmazda. Uhapsili su Pašana i njegovu suprugu Kadu, njihovu kćerku Džemilu i Šabanovu ženu Zinku. Kod kuće je ostala samo nejač. Poslije nekoliko dana žene su pustili, a Pašana zadržali u zatvoru. Kadi su nudili da joj puste muža, ali da im ona preda sina partizana.

U zatvoru, odnosno sabirnom logoru u Kreki, Pašan je ostao do polovine aprila 1942. godine, kada je deportovan u ustaški zloglasni koncentracioni logor Jasenovac. S njim u grupi za Jasenovac bili su Fadil Hadžiefendić, Ahmet Ahmedić, Mirko Batalo, Zvonko Herljević i drugi.

Iz logora Jasenovac Pašan Zahirović se nije vratio i ne zna se kada je ubijen.

ZAHIROVIĆ, JUSUF (Pašan i Kada)

Roden je 1922. godine u Tuzli. Odrastao je u porodičnoj kući na Bećarevcu. Poslije završene osnovne škole, izučio je molerski zanat i radio zajedno sa svojim rođakom Šabanom Zahirovićem. Slobodno vrijeme je provodio u Radničkom domu ili u nekoj od sekcija RSD "Sloboda".

Družio se s naprednim omladincima ljevičarima, učestvovao u njihovim aktivnostima i pred Drugi svjetski rat bio primljen u članstvo SKOJ-a.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao skojevac, Jusuf je učestvovao u akcijama koje se organizovane u gradu u vrijeme priprema za oružani ustanak. Kuća njegovog oca Pašana postaje jedan od ilegalnih punktova NOP-a u gradu i ilegalni kanal za odlazak u partizane na Majevicu. Prije nego što je otišao u redove Majevičkog partizanskog odreda, da bi zaštitio porodicu od hapšenja, Jusuf se iselio iz roditeljske kuće i našao privatni stan. Kada bi neko pitao za Jusufa, roditelji su govorili da radi u Lukavcu. Tako se zadugo nije znalo daje u partizanima, pogotovo što se s vremena na vrijeme pojavljivao u Tuzli, a ustvari je dolazio određenim poslovima kao kurir Štaba Majevičkog partizanskog odreda. Tek se ujesen 1941. godine sazanalo da su Jusuf i Šaban u partizanima. Tada su uhapšene njihove porodice. Majka i sestra su ubrzo puštene na slobodu, a otac je u proljeće 1942. godine odveden u ustaški koncentracioni logor Jasenovac i tamo ubijen.

Kao kurir, Jusuf je bio pouzdana veza između Majevičkog partizanskog odreda i organizacija KPJ i SKOJ-a u Tuzli. Odnosio je pisma i poruke, a donosio sanitetski materijal, odjeću, oružje i druge stvari koje su do njegove kuće dopremali saradnici i aktivisti NOP-a.

Poginuo je krajem februara 1942. godine, samo nekoliko dana poslije pogibije na Vukosavcima članova Štaba Majevičkog partizanskog odreda. Nosio je važnu poruku i na putu upao u četničku zasjedu. Opkoljen sa svih strana, Jusuf se borio do posljednjeg metka, a kada je vidio da ne može umaći, da ne bi živ pao u četničke ruke, aktivirao je pod sobom bombu i onemogućio četničkim zlikovcima da ga uhvate i muče.

ZAHIROVIĆ, ŠABAN (Ibro i Hanifa)

Rođenje 1910. godine u Tuzli. Odrastao je u porodičnoj kući na Bećarevcu. Najviše se družio sa svojim rođakom Jusufom Zahirovićem. Obojica su bili zanatlije, moleri, te su zajedno radili, a mnogi njihovi poznanici mislili su da su braća.

Slobodno vrijeme provodio je s Jusufom u Radničkom domu i RSD "Sloboda", a bavio se i fudbalom i lovom. Fudbal je igrao u Fudbalskom klubu "Šumadija", prosrpski orijentisanom klubu, u kome je KPJ posljednjih godina pred Drugi svjetski rat ostvarila snažan uticaj, baš preko ljudi kao što su Šaban Zahirović i Meša Selimović.

Pored njegove aktivnosti u godinama prije okupacije zemlje i njegovog angažmana u toku priprema oružane borbe protiv okupatora pod rukovodstvom KPJ, mada formalno nije bio član KPJ, Šabanov rad je ostao van policijskog saznanja. Ta okolnost kao i povoljnost položaja kuće Zahirovića iskorištena je da se tim pravcem obezbijedi kurirski kanal prema slobodnoj partizanskoj teritoriji na

Majevici. Kod Šabana u kuci se u vrijeme pojačane hajke na komuniste, do odlaska na Majevicu, skrivao njegov prijatelj iz lova, Slavko Mićić, a tim kanalom je na Majevicu iz Tuzle otišlo dosta boraca.

Ujesen 1941. godine Šaban se priključio borcima Majevičkog partizanskog odreda u četi Franje Herljeviča i Štrajka Mitroviča. Bio je u desetini odabranih boraca iz 2. čete, koji su na prijedlog komandanta Odreda Ivana Markovića Irca, u dva maha dolazili do pred samu Tuzlu. Prvi put u septembru imali su za cilj da izvrše napad na tuzlanski zatvor "Štok" i oslobode uhapšene komuniste, a drugi put u decembru 1941. godine da unište magacin municije u Solini. Od napada na zatvor se odustalo, jer nije bila ostvarena veza sa ilegalnom organizacijom KPJ u gradu, a magacin je samo djelimično oštećen.

Druga četa Majevičkog odreda se najčešće nalazila na Površnicama i obezbjeđivala slobodnu teritoriju od neprijatelja iz pravca Tuzle. Na tom području su bili i 20. februara 1942. godine kada su četnici izvršili mučki napad na Štab Majevičkog partizanskog odreda u Vukosavcima. Odjeci borbe čuli su se i na Površnicama, a kada su borci saznali šta se desilo, pred kućom u kojoj su bili smješteni pojavili su se četnici. U kratkoj borbi koja je uslijedila živote su izgubili Strajko Mitrović, Vojin Pejić, Stevan Mitrović, Šaban Zahirović i drugi. Šabanovo tijelo četnici su na zvjerski način iskomadali.

U Tuzli, na Brčanskoj Malti podno Bećarevca, jedna ulica nosi ime prvoborca Šabana Zahirovića.

ZAHIROVIĆ, MUHAREM (Zahir i Đulafera)

Rođen je 1900. godine u Lipnici kod Tuzle. Poslije završene osnovne škole i stolarskog zanata preselio se u Moluhe. Zaposlio se u Solani u Kreki.

Na početku okupacije Kraljevine Jugoslavije, Muharem je bio politički nezainteresovan, ali se kasnije pod uticajem aktivista ilegalne organizacije NOP-a sve više opredjeljuje za NOB. Kada mu je sedamnaestogodišnji sin Osman krenuo u partizane, za Muharema su prestale sve dileme. Pridružuje se aktivistima NOP-a, ostavivši kuću, ženu i petero djece. Za vrijeme 40 dana slobodne Tuzle u oktobru 1943. godine, radio je u Komandi mjesta u Kreki. Kada je okupator ponovo zauzeo Tuzlu, novembra 1943. godine, priključio se sa ostalima iz sastava Komande mjesta u novoformirani Tuzlanski NOP odred.

Poginuo je u noći između 11. i 12. novembra 1943. godine, samo dan nakon napuštanja Tuzle, u borbama protiv jedinica zelenog kadra u Vukovijama kod Kalesije.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo njegov sin Osman.

ZAHIROVIĆ, OSMAN (Muharem)

Rođen 1926. godine u Lipnici kod Tuzle. Njegovi roditelji su se kasnije preselili u Moluhe i u tom dijelu Tuzle, među mnogobrojnim aktivistima KPJ i SKOJ-a, Osman je sticao prva znanja o radničkom pokretu. Poslije završene osnovne škole u Kreki, bavio se fizičkim, nadničarskim poslovima i zemljoradnjom.

Njegovi roditelji su, kao i mnogobrojni Molušani, od prvih dana okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, postali simpatizeri i saradnici NOP-a i NOB-a. Pored materijalne i druge pomoći, davali su svoj doprinos stvaranju mreže saradnika oslobodilačke borbe, pa čak i među pripadnicima domobranskih formacija. U patriotskom duhu odgajali su i svog sina Osmana, koji je kao šesnaestogodišnji mladić počeo da učestvuje u aktivnostima koje je preduzimala organizacija SKOJ-a Moluha, sa Ćazimom i Zaimom Kurbašićem, Esadom Horozićem i drugima. Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, kada je formiran Tuzlanski NOP odred, Osman se dobrovoljno priljučio njegovim redovima. Učestvuje u borbama u Vukovijama kod Kalesije, u akcijama protiv zelenog kadra u podnožju planine Javornik, u Birču, protiv njemačkih jedinica i u napadu na neprijateljski garnizon u Tuzli, januara 1944. godine.

Nakon ove posljednje borbe, Osman je bio odsječen od Tuzlanskog NOP odreda i priključio se XVIII hrvatskoj brigadi s kojom odlazi na područje Posavine.

Poginuo je aprila 1944. godine u akcijama čišćenja terena od zelenog kadra, ustaša i četnika.

ZAHIROVIĆ, MULAGA (Hasib i Mula)

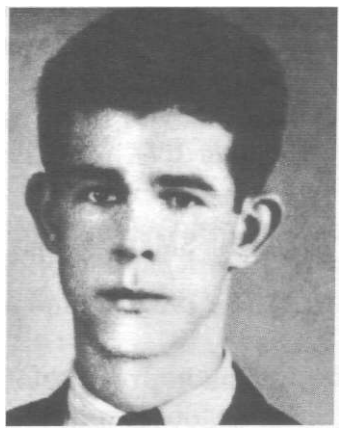
Rođen je 1927. godine u Lipnici kod Tuzle. Roditelji nisu imali mogućnosti da ga školuju, pa je Mulaga, kao i većina seoskih mladića, pomagao roditeljima u poljoprivrednim radovima ili nadničario.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Mulaga je dobrovoljno stupio u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda.

Ratovao je samo mjesec dana. U iznenadnom napadu četnika i zelenog kadra na dijelove njegovog odreda kod Busije, Mulaga je bio zarobljen.

Četnici nisu imali milosti. Uhvaćenog dječaka odveli su i zaklali.

ZAIMOVIĆ, MUSTAFA (Jusuf i Mejra)

Rođenje 21. januara 1921. godine u Tuzli. Odrastao je u dijelu grada zvanom Brdo. Poslije završene osnove škole izučio je knjigovezački zanat. Jedno vrijeme je radio u Tuzli, a zatim, tražeći posao, odlazi u Zagreb gdje privremeno radi u nekoliko štamparskih radionica.

U Tuzlu se vratio krajem 1943. godine da bi odmah bio mobilisan u domobrane. Konačno oslobođenje Tuzle, septembra 1944. godine, bila je prilika da pristupi jedinicama NOVJ. Raspoređen je u redove XVI muslimanske brigade.

Početkom oktobra 1944. godine Mustafa se nalazio u zaštiti transporta od partizanskog aerodroma u Osmacima kod Kalesije do Tuzle. Tom prilikom su ih napali četnici. Tokom borbe ranjen je u noge, a potom zarobljen. Četnici su ga ubili u drugoj polovini oktobra 1944. godine.

ZEČEVIĆ, ESAD ZEKO (Hilmo)

Rođen je 1925. godine u Bijeljini. Osnovnu školu završio je u Bijeljini. U gimnaziju se prvo upisao u Bijeljini, a onda je nastavio školovanje u Tuzli.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, kao učenik Gimnazije u Tuzli, Esad je postao aktivista SKOJ-a i ilegalne organizacije NOP-a. Družio se sa Slobodanom Holovcem i Đorđem Pantićem, koji su takođe bili aktivisti. Radio je na prikupljanju sredstava za NOB, vršio propagandni rad i druge zadatke. U oktobru 1942. godine primljen je u članstvo SKOJ-a.

U redove XVI muslimanske brigade stupio je u januaru 1944. godine. Brigada ga je izabrala za delegata SKOJ-a za II kongres USAOJ-a u Drvaru. Po povratku iz Drvara, postao je rukovodilac SKOJ-a u bataljonu.

Poginuo je u februaru 1945. godine u borbama protiv njemačkih jedinica oko Duge Njive kod Zvornika. Ukopan je na mjestu pogibije.

ZECO, ALIJA BOKSAČ (Murat)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Radnik.

Nakon konačnog oslobođenja Tuzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlsati, Alija je stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 15. januara 1945. godine u borbama protiv neprijateljskih jedinica oko Osmača kod Srebrenice.

ŽUPAN, PAVLE (Marin)

Rođen je 1907. godine u Tuzli. Radio je kao kopač u Rudniku uglja Kreka.

Pavle se nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, priključio jedinicama NOV-a. Raspoređen je u redove novoformiranog Tuzlanskog NOP odreda. Prilkom povlačenja iz Tuzle, novembra 1943. godine, na području Vukovija kod Kalesije, došlo je do napada zelenog kadra na Odred. U tim borbama su pretrpjeli velike gubitke, zaplijenjena je komora, a među četrnaest poginulih i ranjenih boraca, ranjen je i Pavle Župan.

Od zadobijenih rana umro je 11. novembra 1943. godine.

ZUPCEVIĆ, SMAIL (Ahmet)

Rođen je 1921. godine u Trebinju. Radio je u Rudniku uglja Kreka.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Smail je dobrovoljno stupio u redove XVI muslimanske brigade.

Poginuo je 1944. godine u borbama kod Sokoca.

ZVJERAC, LUKA (Ostoja)

Rođen je 18. oktobra 1900. godine u Banjaluci. Završio je podoficirsku školu i u činu narednika služio u 15. pješadijskom puku Vojske Kraljevine Jugoslavije u Tuzli.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, okupator ga je zadržao da obavlja svoj posao u vojnom skladištu pri tuzlanskom garnizonu. Luka je od prvih dana bio aktivan u ilegalnoj organizaciji NOP-a. Radio je na obezbjeđivanju pomoći za porodice strijeljanih i uhapšenih članova NOP-a.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, stupio je u redove XV majevičke brigade gdje je bio u službi pri intendaturi Brigade.

Poginuo je krajem 1943. godine, za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive, u borbama oko Brodca kod Bijeljine.

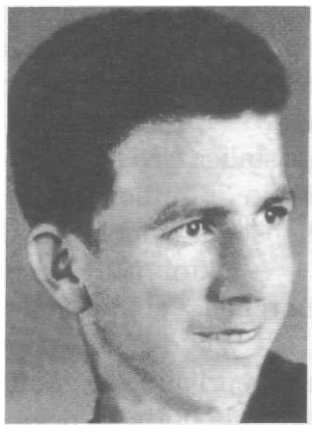
ŽABIĆ, SAKIB (Osman)

Rođenje 17. februara 1923. godine u Tuzli. Zemljoradnik.

Nakon prvog oslobođenja Tuzle, oktobra 1943. godine, Sakib je dobrovoljno stupio u redove V kozaračke brigade.

Poginuo je jula 1944. godine u borbama protiv neprijateljskih snaga kod Modriče.

ŽIGIĆ, MUSTAFA (Zihnija)

Rođen je 1923. godine u Tuzli. Poslije završene osnovne i Građanske škole upisao se na Trgovačku akademiju u Brčkom, ali ju je napustio u drugoj godini školovanja poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine.

U uslovima okupacije, Mustafa je radio u redarstvenoj službi NDH sa zaduženjem da u selima u okolini Tuzle vrši popis domaćinstava. Propusnica mu je omogućavala da se slobodno kreće i to je iskoristio za djelovanje u korist ilegalne organizacije NOP-a. Održavao je vezu sa ilegalnim punktom u Solini u kući Alje Bijeljinca. Preko tog punkta Mustafa je septembra 1943. godine otišao na Majevicu, medu borce 3. majevičkog odreda. Učinio je to u vrijeme kada je upozoren da će uskoro biti mobilisan u domobrane. Nekoliko mjeseci prije toga, kao aktivista NOP-a, primljen je u članstvo SKOJ-a.

Učestvovao je u oslobađanju Lukavca, a oslobođenjem Tuzle, oktobra 1943. godine, postavljen je na dužnost komandira voda u novoformiranoj XVII majevičkoj brigadi.

U toku borbe kod Maglaja, prvih mjeseci 1944. godine, Mustafa se teško kretao zbog promrzlih nogu, pa je zarobljen. Sproveden je u Osijek, Republika Hrvatska, a nakon tri mjeseca uspio je pobjeći u toku deportovanja u jedan od logora nacističke Njemačke.

Prihvatila ga je humanitarna međunarodna organizacija Crvenog krsta, ali je od posljedica smrzavanja i boravka u zatvoru umro u Briselu 22. februara 1945. godine.

Kao učesnik u NOB-u je poginuo i njegov stariji brat Rasim.

ŽIGIĆ, JUSUF (Osman)

Rođenje 1898. godine u Tuzli. Izučio je krojački zanat, jedno vrijeme radio u krojačkoj radionici porodice Jakšić, a zatim je otvorio svoju radnju. Bio je oženjen i otac sedmero djece.

Poslije okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, u njegovoj radnji su se okupljali simpatizeri i aktivisti ilegalne organizacije tuzlanskog NOP-a. Nakon konačnog oslobođenja TUzle, septembra 1944. godine, na poziv organa narodne vlasti, Jusuf je stupio u redove novoformirane XXI tuzlanske brigade.

Nakon oslobađanja Puračića, XXI tuzlanska brigada je angažovana u borbama protiv njemačkih snaga na frontu oko Zvornika. Jusuf je poginuo 23. novembra 1944. godine blizu Kozluka kod Zvornika.

ŽIGIĆ, RASIM (Zihnija)

Rođen je 28. maja 1920. godine. Odrastao je u porodičnoj kući u Dugoj ulici. Poslije završene osnovne škole i četiri razreda gimnazije, radio je kratko vrijeme kao pisar kod advokata Horvata.

Nakon okupacije i kapitulacije Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, i uspostavljanje ustaškog režima, Rasim je mobilisan u domobrane. Održavao je kontakte i veze s prijateljima iz djetinjstva, među kojima je bilo pristalica NOP-a. Radio je u domobranskom zapovjedništvu i bio u prilici da na vrijeme obavještava o mogućem hapšenju ili mobilizaciji pojedinih članova NOP-a i KPJ.

Oktobra 1943. godine, nakon prvog oslobođenja Tuzle, dobrovoljno se priključio borcima XVI muslimanske brigade.

Za vrijeme 6. neprijateljske ofanzive borio se na planini Romaniji, a nakon napada na neprijateljski garnizon u Tuzli, januara 1944. godine, XVI muslimanska brigada je izvodila borbena dejstva na Majevici i u Posavini. Marta 1944. godine, tokom tih borbi, Rasim je teško ranjen. Zajedno s još nekolicinom teže ranjenih boraca smješten je u partizansku bolnicu u Srebreniku.

Odlaskom njegove brigade s tog područja, uslijed izdaje, neprijatelj je aprila 1944. godine otkrio bolnicu, a potom strijeljao sve ranjene i bolesne, među kojima i Rasima Žigića.

ŽIVODINAC, SLOBODAN (Marko)

Rođen je 1922. godine u Tuzli. Radio je kao mehaničar u Fabrici špirita u Kreki.

Slobodan je 1941. godine, odmah nakon oružanog ustanka, otišao u partizane. Raspoređen je u Ljubovijski partizanski odred.

Obolio je novembra 1941. godine i ubrzo umro u partizanskoj bolnici u Triješnici kod Ljubovije.

ŽMAK, LJERKA

Rođenaje 24. februara 1911. godine u Medulinu, u Istri, Republika Hrvatska. Nakon završene osnovne škole u rodnom mjestu, Ljerka je nastavila školovanje u Karlovcu, Republika Hrvatska kako bi nova znanja sticala na maternjem, a ne italijanskom jeziku. Poslije završene Više djevojačke škole upisala se u Učiteljsku školu u Zagrebu koju je 1931. godine završila sa odličnim uspjehom.

U to vrijeme kulminirao je italijanski fašistički teror posebno nad neitalijanskim življem u Istri. Ljerka se po završetku školovanja nije vratila porodici, nego je tražeći posao stigla u Braljinu gdje se zaposlila kao učiteljica. Poslije je premještena u aleksinački srez, u brdsko selo Vrelo, Republika Srbija, a zatim je otišla u Beograd, gdje se upisala na Višu pedagošku školu. Nakon stečene diplome radila je kao nastavnica u Građanskoj školi u Glamoču.

Okupacija i kapitulacija Kraljevine Jugoslavije, aprila 1941. godine, zatekla je Ljerku u Mostaru gdje je dobila namještenje na vlastito insistiranje. Još otprije antifašistički opredjeljena, sada spremno prilazi organizovanom pokretu otpora. Aktivno ilegalno djeluje u gradu, ne napuštajući redovan posao.

Vremenom je postala sumnjiva, a da bi izbjegla česta maltretiranja i premetačine Italijana i ustaša, jula 1943. godine dolazi u Tuzlu. Ubrzo je stupila u redove XV majevičke brigade, gdje je postavljna na dužnost bolničarke.

U jednoj od borbi nakon nekoliko mjeseci, Ljerku, još jednu partizanku i šesnaest partizana su zarobili četnici. Igrom slučaja jedina je preživjela strijeljanje - zaštitila su je smrtno pogođena tijela njenih saboraca. Ležala je nepomično do jutra, do dolaska partizana.

Nastavila je požrtvovano i sa ljubavlju i dalje njegovati ranjene i bolesne saborce. Nesebično izgarajući u svom radu i sama je oboljela od tifusa. Umrla je u partizanskoj bolnici u Šekovićima.